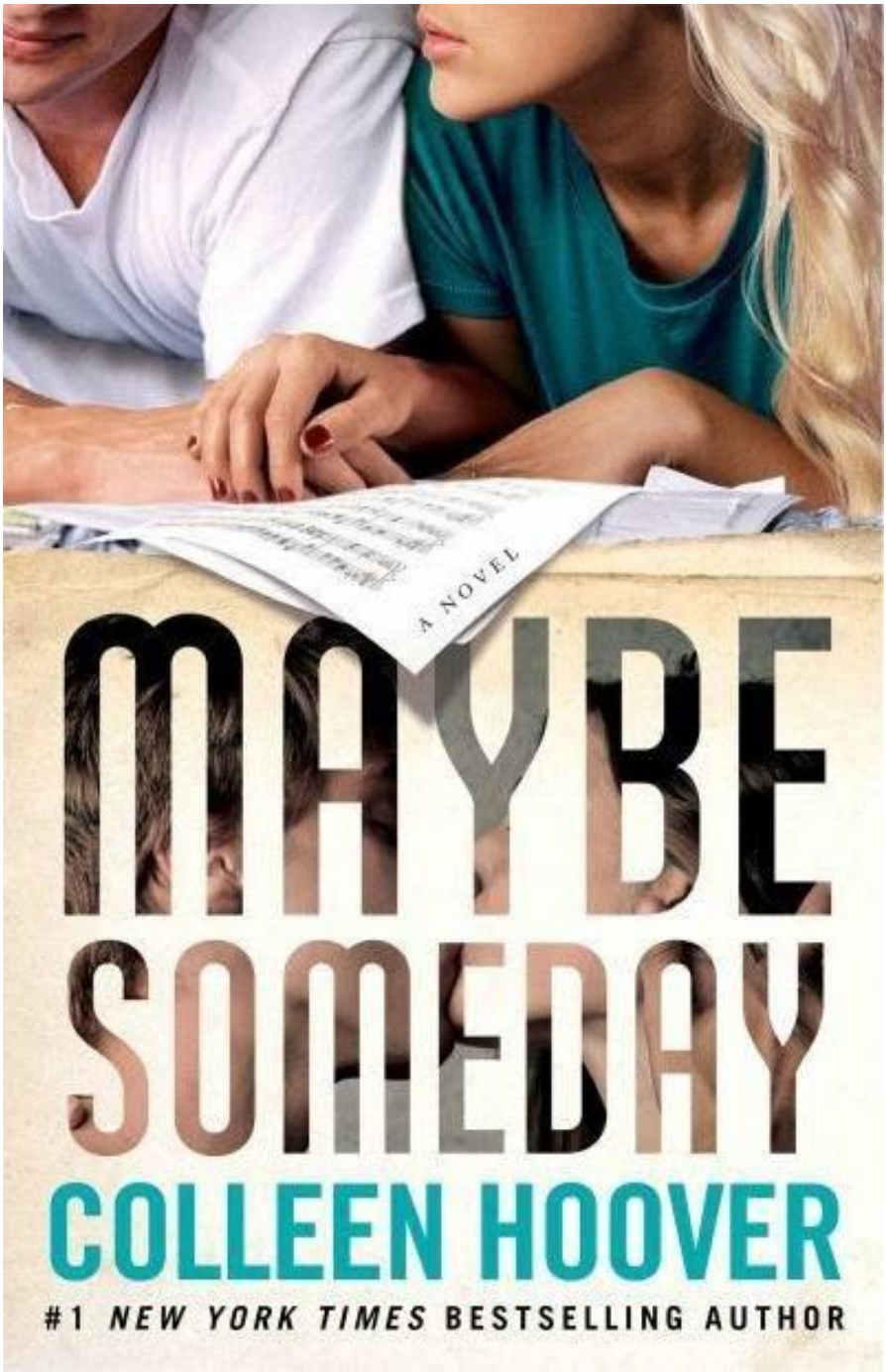
A NOVEL
MAYBE
SOMEDAY
COLLEEN HOOVER
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PROLOG

Sydney

Tocmai am lovit o fată în faţă. Nu orice fată. Pe cea mai bună prietenă a mea. Colega mea de apartament.

Cel puţin a fost până acum cinci minute, cred că ar trebui să o numesc fosta mea colegă de apartament.

Nasul ei a început să sângereze aproape imediat şi pentru o secundă, m-am simţit rău că am lovit-o. Dar pe urmă mi-am amintit ce târfă mincinoasă şi trădătoare este şi mi-am dorit să o lovesc din nou. Şi aş fi făcut-o dacă Hunter nu m-ar fi împiedicat, punându-se între noi două.

Aşa că în schimb, l-am lovit pe el. Din nefericire, nu i-am produs nicio vătămare. Nu ca vătămarea pe care a suferit-o mâna mea. Să loveşti pe cineva doare mult mai rău decât mi-am imaginat că ar face-o. Nu că mi-aş petrece prea mult timp imaginându-mi cum m-aş simţi să lovesc oamenii. Deşi am avut acest impuls din nou când m-am uitat în jos la telefonul meu cu textul venit de la Ridge. Ăsta este altul pe care vreau să mă răzbun. Ştiu că practic, nu are nimic de-a face cu situaţia mea neplăcută actuală, dar ar fi putut să mă avertizeze puţin mai devreme. De aceea, aş vrea să-l lovesc şi pe el.

Ridge: *Eşti bine? Vrei să urci până se opreşte ploaia?*

Bineînţeles că nu vreau să urc. Pumnul mă doare şi aşa suficient de tare, dacă aş urca în apartamentul lui Ridge, ar fi şi mai dureros după ce aş termina cu el.

Mă răsucesc şi mă uit în sus spre balconul lui. Stă sprijinit de uşa glisantă; mă urmăreşte cu telefonul în mână. Este aproape întuneric, dar luminile din curte îi luminează faţa. Ochii lui întunecaţi îi fixează pe ai mei şi felul în care gura i se curbează într-un zâmbet blând, plin de regret mă face să uit de ce sunt de fapt supărată pe el. Îşi trece mâna liberă prin părul care-i cade peste frunte, dezvăluind şi mai multă îngrijorare în expresia feţei. Sau poate că este o expresie a regretului pe care-l încearcă. Aşa cum ar trebui să fie. Hotărăsc să nu îi răspund şi închid telefonul. El scutură din cap şi-şi ridică umerii, de parcă ar spune „eu am încercat" şi intră înapoi în casă, glisând uşa în urma lui.

Îmi bag telefonul înapoi în buzunar înainte să se ude şi arunc o privire în jurul curţii interioare a complexului de apartamente, unde am locuit timp de două luni încheiate. Când ne-am mutat aici la început, vara fierbinte din Texas înghiţise ultimele urme ale primăverii, dar curtea asta părea cumva să se agaţe încă de viaţă. Hortensiile albastre şi violet, în culori vibrante, mărgineau aleile care duceau la scările şi fântâna din centrul curţii interioare.

Acum că vara a atins cel mai neatractiv moment al său, apa care ţâşnea din fântână s-a evaporat de mult. Hortensiile sunt doar o amintire tristă şi ofilită a entuziasmului pe care l-am simţit când Tori şi cu mine ne-am mutat aici. Uitându-mă acum la curtea interioară învinsă de anotimp, este ca o paralelă stranie cu felul în care mă simt în acest moment. Înfrântă şi tristă.

Stau pe marginea fântânii de ciment, goală acum, cu coatele sprijinite de cele două valize care conţin majoritatea catrafuselor mele, aşteptând un taxi care să mă ia. Nu am idee unde o să mă ducă, dar ştiu că mai degrabă m-aş duce oriunde, decât să fiu unde sunt acum. Ceea ce face din mine, ei bine, un om al străzii.

Aș putea să-i sun pe părinții mei, dar asta le-ar oferi muniția să mă bombardeze cu toate acele:

Noi ți-am spus.

Noi ți-am spus să nu te muți atât de departe.

Noi ți-am spus să nu te grăbești cu tipul ăsta.

Noi ți-am spus că dacă ai fi ales dreptul, și nu muzica, am fi plătit noi pentru studiile tale.

Noi ți-am spus să lovești cu degetul mare în afara pumnului.

Bine, poate că nu m-au învățat niciodată tehnicile corecte de lovit, dar dacă tot au dreptate tot timpul, *ar fi trebuit* s-o facă.

Mi-am strâns pumnul, mi-am răsfirat degetele, apoi l-am strâns din nou. Mâna mea este surprinzător de inflamată și sunt aproape convinsă că ar trebui să-i pun gheață. Îi compătimesc pe băieți. Este nasol să lovești.

Știi ce altceva este nasol? Ploaia. Parcă găsește mereu cel mai nepotrivit moment să cadă, cum ar fi acum când sunt fără locuință.

Taxiul trage în sfârșit lângă mine și eu mă ridic apucându-mi valizele. Le trag după mine în timp ce șoferul taxiului coboară să deschidă portbagajul. Înainte să îi întind prima valiză, mi se strânge inima când îmi dau seama deodată că nici măcar nu am geanta la mine.

Rahat.

Privesc în jur, acolo unde am stat pe valize, pe urmă îmi pipăi corpul, de parcă geanta o să apară ca prin magie pe umărul meu. Dar știu exact unde este geanta mea. Am dat-o jos de pe umăr, aruncând-o pe podea exact înainte s-o pocnesc pe Tori în nasul ei supra-apreciat gen Cameron Diaz.

Oftez. Pe urmă râd. Bineînțeles, mi-am lăsat geanta. Prima mea zi ca om al străzii ar fi fost prea ușoară dacă aș fi avut geanta cu mine.

— Îmi pare rău, îi spun șoferului de taxi, care acum îmi bagă a doua valiză în portbagaj. M-am răzgândit. Nu am nevoie de un taxi chiar acum.

Știu că este un hotel cam la o jumătate de kilometru de aici. Dacă aș putea doar să-mi fac curaj să mă întorc înăuntru și să-mi iau geanta, voi merge acolo și voi lua o cameră până îmi voi da seama ce voi face în continuare. Oricum nu mai pot să stau în ploaie.

Șoferul scoate valizele din portbagaj, le pune pe bordură în fața mea și se întoarce pe partea șoferului, fără să aibă contact vizual cu mine. Urcă doar în mașină și se îndepărtează, de parcă anularea mea este o ușurare.

Arăt atât de patetic?

Îmi iau valizele și le trag din nou unde am stat înainte să-mi dau seama că nu am geanta. Privesc spre apartamentul meu și mă întreb ce s-ar întâmpla dacă m-aș întoarce acolo să-mi iau portofelul. Am lăsat o mizerie în urma mea când am ales să ies pe ușă. Cred că prefer să fiu fără adăpost decât să mă întorc acolo.

Mă așez din nou pe bagajul meu ca să contemplu situația. Aș putea plăti pe cineva să urce în locul meu. Dar pe cine? Nu este nimeni afară și cine îmi garantează că Hunter sau Tori i-ar da persoanei respective geanta mea?

Asta-i chiar de tot rahatul. Știu că până la urmă voi fi nevoită să-l sun pe vreunul din prietenii mei, dar în clipa asta mi-e prea jenă să spun oricui cât de naivă am fost în ultimii doi ani. Am fost luată complet prin surprindere. Urăsc deja să am douăzeci și doi de ani și mai am de tras încă 364 de zile.

Este așa de nasol, că eu... *plâng*?

Grozav. Acum plâng. O fată a străzii fără bani, în lacrimi, violentă. Şi oricât de mult nu aş vrea să admit, cred că s-ar putea să am şi inima frântă.

Yep. Acum plâng în hohote. Sunt destul de sigură că asta simţi când ai inima frântă.

— Plouă. Grăbeşte-te.

Ridic privirea şi văd o fată care stă aplecată deasupra mea. Ţine o umbrelă deasupra capului şi se uită în jos la mine agitată, în timp ce se mută de pe un picior pe altul, aşteptând să fac ceva.

— M-am udat. *Grăbeşte-te.*

Vocea ei este puţin nerăbdătoare, de parcă mi-ar face un fel de favoare şi eu sunt nerecunoscătoare. Îmi arcuiesc o sprânceană şi mă uit în sus la ea, protejându-mi cu mâna ochii de ploaie. Nu ştiu de ce se plânge că se udă, când nu are prea multe haine pe ea. Are haine puţine, spre deloc. Mă uit la tricoul ei tăiat exact sub sâni, pantaloni scurţi portocalii şi realizez că este îmbrăcată cu uniforma sexy a chelneriţelor de la Hooters.

Ar putea oare ziua asta să devină mai ciudată de atât? Stau aşezată pe aproape tot ceea ce posed, într-o ploaie torenţială, fiind muştruluită de o nenorocită de chelneriţă de la Hooters.

Încă mă holbez la tricoul ei, când mă apucă de mână şi mă trage în sus, într-un acces de furie.

— Ridge a spus că vei face asta. Trebuie să mă duc la serviciu. Urmează-mă şi o să-ţi arăt care este apartamentul.

Apucă una dintre valizele mele, îi trage mânerul şi-o împinge spre mine. O apucă pe cealaltă şi pleacă grăbită din curtea interioară. O urmez, fără alt motiv decât acela că a plecat cu una dintre valizele mele şi o vreau înapoi. Îmi strigă peste umăr în timp ce începe să urce scările:

— Nu știu cât timp ai de gând să rămâi, dar am o singură regulă. Stai naibii departe de camera mea.

Ajunge la apartament și deschide ușa, fără să privească măcar o dată în spate să vadă dacă o urmez. Când ajung în capătul scărilor, fac o pauză în afara lui și privesc feriga care stă agățată într-un ghiveci în afara ușii, neafectată de căldură. Are frunzele luxuriante și verzi, ca și cum i-ar da cu tifla verii cu refuzul ei de a sucomba căldurii. Îi zâmbesc plantei, mândră cumva de ea. Mă încrunt după aceea, când realizez că sunt invidioasă pe rezistența plantei.

Îmi scutur capul, privesc într-o parte și fac un pas ezitant în interiorul apartamentului necunoscut. Dispunerea camerelor este similară cu cea din apartamentul meu, două dormitoare duble, ceea ce fac în total patru dormitoare. Apartamentul meu și al lui Tori avea doar două dormitoare, dar camera de zi avea aceeași dimensiune.

Singura diferență notabilă este că nu văd nicio târfă mincinoasă, trădătoare, cu nasul sângerând, stând în acesta. Nu văd nici vasele murdare sau rufele nespălate ale lui Tori prin jur.

Fata îmi pune valiza jos lângă ușă, pe urmă se dă la o parte și mă așteaptă... ei bine, nu știu ce se așteaptă să fac.

Își dă ochii peste cap și mă apucă de mână, trăgându-mă de lângă ușă mai departe în apartament.

— Ce naiba nu e în regulă cu tine? Vorbești măcar?

Începe să închidă ușa în spatele ei, pe urmă face o pauză și se întoarce, privindu-mă cu ochi mari.

— Stai așa, spune ea. Tu nu ești... – Își dă ochii peste cap dându-și un bobârnac peste cap. – Oh, Doamne, ești surdă.

Ha? Ce naiba are fata asta? Îmi scutur capul și încep să-i răspund, dar ea mă întrerupe.

— Doamne, Bridgette, își murmură singură. – Își freacă mâinile peste față și geme, ignorând total faptul că eu scutur din cap. – Ești așa o nenorocită insensibilă câteodată.

Wow! Fata asta are probleme serioase când este vorba de comunicare. Este o cățea, chiar dacă se străduiește să nu fie. Acum crede că sunt surdă. Habar n-am ce să-i răspund. Își scutură capul de parcă ar fi dezamăgită de ea însăși, pe urmă se uită drept în ochii mei.

— EU... TREBUIE... SĂ... MERG... SĂ... LUCREZ... ACUM! strigă foarte tare și dureros de rar.

Mă strâmb și fac un pas în spate, ceea ce ar trebui să fie un imens indiciu că am putut-o auzi practic urlând, dar ea nu-și dă seama. Arată cu degetul ușa de la capătul culoarului.

— RIDGE... ESTE... ÎN... CAMERA... LUI!

Înainte să am șansa să-i spun că se poate opri din strigat, iese din apartament și închide ușa în spatele ei.

Nu știu ce să cred. Sau ce să fac. Stau în picioare, udă leoarcă în mijlocul unui apartament necunoscut, iar singura persoană în afară de Tori și Hunter pe care simt nevoia să-l lovesc, este la câțiva pași distanță de mine, în cealaltă cameră. Și vorbind despre Ridge, de ce naiba și-a trimis după mine prietena psihopată care lucrează la Hooters? Scot telefonul și încep să-i tastez un text, când ușa camerei lui se deschide.

Iese în hol cu un braț de pături și o pernă. Ochii noștri se întâlnesc și icnesc, cu respirația tăiată. Sper că nu s-a observat. Doar că, de fapt nu l-am văzut niciodată de aproape până acum, și arată chiar mai bine la câțiva metri distanță decât din balconul de vis-a-vis.

Nu cred că am mai văzut vreodată ochi care, efectiv vorbesc. Nu sunt sigură ce vreau să spun cu asta. Ca și cum ar putea să-mi arunce cea mai mică privire cu ochii ăia

întunecaţi ai săi şi aş şti exact ce aşteaptă de la mine să fac. Privirea lui este pătrunzătoare şi intensă şi – oh, Dumnezeule, mă holbez la el.

Colţul gurii i se curbează într-un zâmbet cunoscător când trece prin dreptul meu direct spre canapea.

În ciuda feţei sale atrăgătoare şi vag inocentă, vreau să ţip la el că este atât de fals. Nu ar fi trebuit să aştepte mai mult de două săptămâni ca să-mi spună. Aş fi avut şansa să planific toate astea puţin mai bine. Nu înţeleg cum am putut discuta două săptămâni fără să simtă nevoia să-mi spună că iubitul meu şi cea mai bună prietenă a mea şi-o trăgeau.

Ridge aruncă păturile şi perna pe canapea.

— Nu stau aici, Ridge, îi spun încercând să-l opresc să-şi piardă timpul cu ospitalitatea lui.

Ştiu că îi pare rău de mine, dar abia dacă-l cunosc şi mă simt mult mai confortabil într-o cameră de hotel, decât dormind pe o canapea străină.

Deşi, camerele de hotel costă bani.

Ceva ce nu am în clipa asta.

Ceva ce se află în geanta mea, vis-a-vis, în curtea interioară, într-un apartament cu singurele două persoane din lume pe care nu vreau să le văd în clipa asta.

Poate că până la urmă, canapeaua nu este o idee atât de rea.

Pregăteşte patul şi se întoarce, aruncându-şi ochii pe hainele mele care sunt îmbibate de apă. Privesc în jos la toată apa care s-a adunat într-o băltoacă în mijlocul podelei.

— Oh, îmi pare rău, mormăi.

Părul e încâlcit şi-mi cade pe faţă; tricoul meu este acum transparent şi constituie o scuză patetică pentru o barieră între lumea exterioară şi sutienul meu foarte roz şi foarte vizibil.

— Unde e baia ta?

Dă din cap indicând ușa băii.

Mă întorc, trag fermoarul valizei și încep să scotocesc prin ea în timp ce Ridge se întoarce în dormitorul lui. Mă bucur că nu mi-a pus întrebări despre ce s-a petrecut după discuția noastră de mai devreme. Nu am dispoziția necesară să vorbesc despre asta.

Aleg o pereche de pantaloni de yoga și un tricou, iau geanta cu articolele de toaletă și merg la baie. Mă deranjează că totul în acest apartament îmi amintește de apartamentul meu, cu doar câteva diferențe subtile. Este aceeași baie, cu uși la dreapta și la stânga, pentru cele două dormitoare adiacente. Unul, evident, este al lui Ridge. Sunt curioasă cui aparține celălalt dormitor, dar nu atât de curioasă cât să-l deschid. Singura regulă a fetei de la Hooters e să stau naibii departe de camera ei și nu pare genul care glumește.

Deschid ușa care duce din camera de zi în baie, pe urmă verific încuietorile ușilor ambelor dormitoare să mă asigur că nu poate intra nimeni. Nu am nicio idee dacă mai locuiește cineva în apartamentul ăsta în afară de Ridge și de fata Hooters, dar nu vreau să risc.

Îmi scot hainele și le arunc în chiuvetă ca să nu îmbib podeaua cu apă. Dau drumul la duș și aștept până se încălzește apa, pe urmă intru sub el. Stau sub jetul de apă și închid ochii, mulțumită că nu mai stau afară în ploaie. În același timp, nu sunt prea fericită că sunt aici.

Nu m-am așteptat niciodată ca cea de-a douăzeci și doua aniversare a mea să se termine cu mine făcând duș într-un apartament necunoscut, dormind pe o canapea care aparține unui tip pe care îl cunosc doar de două săptămâni, toate astea din cauza a două persoane la care țineam și în care aveam cea mai mare încredere.

CAPITOLUL 1

Două săptămâni mai devreme

Sydney

Am glisat uşa balconului şi am ieşit afară, mulţumită că soarele a coborât deja în spatele clădirii învecinate, răcorind aerul spre ceea ce poate să treacă drept o scădere perfectă a temperaturii exterioare. Aproape în aceeaşi clipă, sunetul chitarei sale pluteşte în curtea interioară, când mă aşez şi mă las pe spate în şezlong. Îi spun lui Tori că vin aici ca să lucrez, pentru că nu vreau să admit că sunetul chitarei este singurul motiv pentru care mă aflu aici în fiecare seară la ora opt, cu precizia unui ceasornic.

De câteva săptămâni, tipul din apartamentul care este vis-a-vis de al nostru în curtea interioară, stă în balconul lui şi cântă cel puţin o oră. În fiecare seară, stau afară şi îl ascult.

Am observat şi alţi vecini care ies în balcoanele lor când cântă, dar niciunul nu este atât de loial cum sunt eu. Nu înţeleg cum ar putea cineva să asculte aceste cântece şi să nu le aştepte cu nerăbdare zi după zi. Repet, muzica a fost mereu pasiunea mea, aşa că poate sunt eu mai infatuată decât restul lumii ascultându-i melodiile. Cânt la pian de când îmi amintesc şi deşi nu am mărturisit asta nimănui, îmi place să compun muzică. Chiar mi-am schimbat profilul acum doi ani, alegând educaţia muzicală. Planul meu este să devin profesoară de muzică la şcoala elementară, deşi, dacă tatăl meu ar fi avut un cuvânt de spus, aş fi studiat în continuare dreptul.

„O viaţă trăită în mediocritate, este o irosire a vieţii”, a spus când l-am informat că mi-am schimbat profilul.

O viaţă trăită în mediocritate. Găsesc asta fiind mai mult amuzant decât insultător, deoarece el pare să fie persoana cea mai nemulţumită pe care am cunoscut-o vreodată. Şi este avocat. Imaginează-ţi.

Una din melodiile familiare tocmai s-a terminat şi tipul cu chitara începe să cânte ceva ce nu a mai cântat niciodată. M-am obişnuit deja cu playlist-ul lui neoficial, pentru că pare să cânte aceleaşi piese, în aceeaşi ordine, seară de seară. Totuşi, nu l-am mai auzit niciodată cântând această melodie. Modul în care repetă acordurile, mă face să cred că a compus cântecul acum, pe loc. Trebuie să mărturisesc că îmi place asta, mai ales că după câteva acorduri, este deja noul meu cântec preferat. Toate piesele lui par să fie originale. Mă întreb dacă le interpretează pe plan local sau le compune doar pentru distracţie.

Mă aplec în scaun cu picioarele sprijinite de marginea balconului şi îl urmăresc. Balconul lui este exact vis-a-vis, dincolo de curtea interioară, destul de departe ca să nu mă simt ciudat când îl urmăresc, dar destul de aproape ca să mă asigur că nu-l urmăresc niciodată când Hunter este prin apropiere. Nu cred că lui Hunter i-ar plăcea faptul că am dezvoltat o mică pasiune pentru talentul acestui tip.

Nu pot totuşi nega asta. Oricine ar vedea cu câtă pasiune cântă tipul ăsta, s-ar îndrăgosti de talentul său. Îmi place felul în care-şi ţine ochii închişi tot timpul, concentrându-se intens pe fiecare lovitură pe care o dă fiecărei corzi de chitară. Cel mai mult îmi place când îşi încrucişează picioarele ţinând chitara verticală între picioare. O trage la piept şi cântă ca la un contrabas, ţinându-şi tot timpul ochii închişi. Este atât de fascinant să-l privesc că uneori mă

surprind că îmi ţin respiraţia şi nici măcar nu-mi dau seama până nu respir convulsiv căutând să trag aer în piept.

Nu ajută nici faptul că este frumos. Cel puţin, de aici pare frumos. Părul lui şaten deschis este indisciplinat şi se mişcă odată cu el, căzându-i pe frunte de fiecare dată când se uită în jos la chitară. Este prea departe ca să-mi dau seama de culoarea ochilor sau de trăsături distincte, dar detaliile nu contează când sunt asociate cu pasiunea pe care o are pentru muzică. Are o încredere în sine pe care o găsesc captivantă. Am admirat mereu muzicienii care sunt capabili să se detaşeze de oricine sau de orice în jurul lor şi să se concentreze doar pe muzica lor. Mi-ar fi plăcut şi mie să am încredere în mine, să las lumea de o parte şi să mă las complet transportată de ceea ce fac, dar n-am reuşit niciodată. Tipul ăsta poate s-o facă. Este încrezător şi talentat. Întotdeauna m-am dat în vânt după muzicieni, dar mai mult în fantezia mea. Sunt o specie diferită. O specie în care rareori sunt nişte iubiţi buni.

Se uită la mine ca şi cum ar putea să-mi audă gândurile, după aceea un zâmbet lent i se întinde pe faţă. Contactul cu ochii lui mă face să roşesc, aşa că-mi trag agenda înapoi în poală şi mă uit în jos spre ea. Urăsc faptul că m-a prins holbându-mă aşa de tare la el. Nu că aş fi făcut ceva greşit; doar că mi se pare ciudat ca el să ştie că eram cu ochii pe el. Mă uit din nou, iar el mă priveşte în continuare, dar nu mai zâmbeşte. Felul în care mă priveşte îmi face inima să-mi bată mai repede, aşa că îmi întorc privirea din nou la agenda din poala mea.

Eşti o ciudată, Sydney.

— Uite-o şi pe fata mea, spune o voce reconfortantă în spatele meu.

Îmi las capul pe spate şi-mi arunc privirea în sus să-l urmăresc pe Hunter care iese pe balcon. Încerc să ascund

şocul de a-l vedea, pentru că sunt sigură că ar fi trebuit să-mi amintesc că venea azi.

În eventualitatea că băiatul cu chitara mă urmăreşte în continuare, reuşesc să-i răspund sărutului lui Hunter, aşa poate nu o să-i mai par o hărţuitoare ciudată, ci o persoană care se relaxează pe balconul ei. Îmi trec mâna pe gâtul lui Hunter, când el se apleacă deasupra scaunului meu şi mă sărută.

— Lasă-mă şi pe mine, spune Hunter împingându-mi umerii.

Fac ce îmi cere şi se strecoară în spatele meu pe scaun, trăgându-mi spatele la pieptul său şi încolăcindu-şi braţele în jurul meu.

Ochii mă trădează când sunetul chitarei se întrerupe brusc şi privesc încă odată peste curtea interioară. Băiatul cu chitara se uită dur la noi şi se ridică, după care intră în apartamentul lui. Are o expresie ciudată. Aproape furioasă.

— Cum a fost la şcoală? mă întreabă Hunter.

— Prea plictisitor ca să vorbim despre asta. Dar la tine? Cum a fost la serviciu?

— Interesant, spune dându-mi părul la o parte de pe gât cu mâna.

Îşi lipeşte buzele de gâtul meu şi începe să mă sărute în jos, spre claviculă.

— Ce a fost aşa de interesant?

Mă strânge mai tare în braţe, pe urmă îşi pune bărbia pe umărul meu şi mă trage înapoi pe scaun cu el.

— La prânz, mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru, a spus. Eram cu unul dintre băieţi la restaurantul italian. Mâncam afară pe terasă şi tocmai îl întrebasem pe chelner ce ne recomanda pentru desert, când o maşină de poliţie a apărut din colţul străzii. A oprit exact în faţa restaurantului şi doi ofiţeri de poliţie au sărit din maşină cu armele scoase. Au

început să latre ordine către noi, când chelnerul nostru a mormăit: „Rahat”. Şi-a ridicat încet mâinile şi poliţiştii au sărit peste gărduleţul terasei, s-au repezit spre el, l-au aruncat la pământ şi l-au pălmuit chiar la picioarele noastre. După ce i-au citit drepturile, l-au ridicat în picioare şi l-au escortat până la maşina de poliţie. Chelnerul s-a uitat înapoi spre mine şi a strigat: „Tiramisu este foarte bun!” Pe urmă l-au urcat în maşină şi au plecat.

Îmi înclin capul ca să-l privesc.

— Serios? Asta chiar s-a întâmplat?

El dă din cap, râzând.

— Îţi jur, Syd. A fost nebunie curată.

— Şi? Aţi încercat tiramisu?

— La naiba, da, am făcut-o. A fost cel mai bun tiramisu pe care l-am mâncat vreodată. – Mă sărută pe obraz şi mă împinge în faţă. – Vorbind despre mâncare, sunt lihnit. – Se ridică şi întinde mâna spre mine. – Ai gătit în seara asta?

Îi iau mâna şi-l las să mă tragă în sus.

— Avem doar salată, dar pot să-ţi pregătesc şi ţie una.

Odată intraţi înăuntru, Hunter ia loc pe canapea lângă Tori. Ea ţine un manual deschis în poală, uitându-se la temă şi la televizor, în acelaşi timp. Scot din frigider cutiile şi îi pregătesc salata. Mă simt puţin vinovată că am uitat că vine în seara asta. De obicei gătesc ceva când ştiu că va fi aici.

Ne întâlnim de aproape doi ani. L-am întâlnit în timpul celui de-al doilea an la colegiu, când el era senior. El şi Tori erau prieteni de ani de zile. După ce ea s-a mutat în căminul meu şi am devenit prietene, a insistat să-l cunosc. A spus că ne vom înţelege bine şi a avut dreptate. Am făcut oficială relaţia noastră după doar două întâlniri şi de atunci lucrurile au fost minunate.

Bineînţeles, avem suişuri şi coborâşuri, în special de când s-a mutat la mai mult de o oră distanţă. Când a primit o

slujbă la firma de contabilitate în semestrul trecut, a sugerat să mă mut cu el. L-am refuzat spunându-i că ce vreau cu adevărat este să-mi termin studiile înainte de a face un pas atât de uriaș. Ca să fiu cinstită, sunt doar speriată. Gândul de a mă muta cu el dă o asemenea finalitate relației noastre, de parcă mi-aș pecetlui soarta. Știu că odată ce fac pasul ăsta, următorul pas este căsătoria și atunci nu voi mai avea niciodată șansa să trăiesc singură. Am avut mereu o colegă de apartament și până îmi voi permite propriul meu loc, voi împărți acest apartament cu Tori. Nu i-am spus încă lui Hunter, dar vreau să mai locuiesc singură un an. Este ceva ce mi-am promis mie însămi că voi face înainte de a mă căsători. Abia voi împlini douăzeci și doi de ani peste două săptămâni, așa că nu e nici un zor.

Iau mâncarea lui Hunter să i-o duc în camera de zi.

— De ce urmărești asta? îi spune lui Tori. Tot ce fac femeile astea este să vorbească numai tâmpenii una despre cealaltă și să treacă de la o masă la alta.

— Exact de asta le urmăresc, spune Tori fără să-și desprindă ochii de pe televizor.

Hunter îmi face cu ochiul și își ia mâncarea, pe urmă își sprijină picioarele pe măsuța de cafea.

— Mulțumesc, iubito. – Se întoarce spre televizor și începe să mănânce. – Poți să-mi aduci o bere?

Dau din cap și mă întorc la bucătărie. Deschid ușa frigiderului și mă uit pe raftul pe care-și păstrează mereu rezerva de bere. Realizez în timp ce mă holbez la „raftul lui", că probabil așa începe. Mai întâi, are un raft în frigider. Pe urmă, va avea o periuță de dinți în baie, un sertar în dulapul meu și în cele din urmă lucrurile lui vor fi peste tot, iar mie îmi va fi imposibil să mai fiu pe cont propriu.

Îmi trec mâinile peste brațe ca și cum aș putea să alung senzația neplăcută care mă apasă. Simt de parcă mi-aș vedea

viitorul derulându-se în fața mea. Nu sunt sigură că îmi place ce îmi imaginez.

Sunt pregătită pentru asta?

Sunt pregătită ca tipul ăsta să fie cel căruia îi aduc cina în fiecare seară când ajunge acasă?

Sunt pregătită să intru în această viață confortabilă cu el? Una în care eu să predau toată ziua și el să calculeze impozitele și pe urmă să vin să-i gătesc cina și „să-i aduc o bere", în timp ce el își proptește picioarele de măsuță și mă numește „iubito", după care ne ducem în patul nostru și facem dragoste la aproximativ ora 9 PM, în felul acesta nu vom fi obosiți a doua zi, ca să ne putem trezi, îmbrăca ca să ne ducem la serviciu și să facem totul din nou?

— Pământul către Sydney, spune Hunter. – Îl aud cum pocnește de două ori din degete. – Bere? Te rog, iubito?

Îi aduc repede berea, i-o dau, pe urmă mă duc direct în baia mea. Dau drumul la apă în cabina de duș, dar nu intru. În loc de asta, închid ușa și mă las să alunec pe podea.

Avem o relație bună. Este drăguț cu mine și știu că mă iubește. Doar că nu înțeleg de ce de fiecare dată când mă gândesc la un viitor cu el, nu mă simt deloc entuziasmată.

Ridge

Maggie se apleacă deasupra mea și mă sărută pe frunte.

— Trebuie să plec.

Stau pe spate, cu capul și umerii sprijiniți de căpătâiul patului. Ea stă încălecată peste genunchii mei și mă privește cu regret. Urăsc faptul că acum trăim așa de departe unul de celălalt, dar asta face ca timpul petrecut împreună să fie cu

atât mai semnificativ. O prind de mâini, aşa că ea tace şi o trag spre mine sperând să o conving să nu plece chiar acum.

Râde şi îşi scutură capul. Mă sărută scurt şi se retrage din nou. Încearcă să se ridice de pe genunchii mei, dar nu o las să se îndepărteze prea tare şi o lungesc ţintuind-o de saltea cu corpul meu. Arăt spre pieptul ei.

— Tu – mă aplec şi o sărut pe vârful nasului –, trebuie să mai rămâi încă o noapte.

— Nu pot. Am cursuri.

O apuc de încheieturi şi-i ridic braţele deasupra capului, apoi îmi apăs buzele de ale ei. Ştiu că nu va mai rămâne încă o noapte. Nu a ratat o zi de cursuri în viaţa ei, doar dacă era prea bolnavă să se mişte. Mi-aş fi dorit să fie un pic bolnavă acum, aşa poate că aş face-o să mai stea în pat cu mine.

Îmi alunec mâinile cu delicateţe, începând de la încheieturi, continuând cu braţele ei şi îi cuprind în cupă faţa. Îi dau apoi un ultim sărut şi mă retrag de pe corpul ei, fără tragere de inimă.

— Du-te. Şi fii atentă. Să-mi dai de ştire când ajungi acasă.

Dă din cap şi se scoală din pat. Se întinde peste mine şi-şi ia tricoul, pe urmă şi-l trage peste cap. O urmăresc în timp ce merge prin cameră adunându-şi lucrurile pe care i le-am scos în grabă. După cinci ani de relaţie, majoritatea cuplurilor s-ar fi mutat deja împreună. Dar ei nu o au pe Maggie în viaţa lor. Este atât de înverşunat de independentă, că este aproape intimidant. Este însă de înţeles având în vedere cum a fost viaţa ei. Când am cunoscut-o eu, avea grijă de bunicul ei. Înainte de asta, şi-a petrecut majoritatea adolescenţei ajutându-l să aibă grijă de bunica ei, care a murit când Maggie avea şaisprezece ani. Acum când bunicul ei este într-un azil, are în sfârşit şansa să trăiască singură în timp ce-şi termină studiile şi oricât de mult aş vrea să fie aici cu mine, ştiu de asemenea cât de important este acest stagiu

pentru ea. Așa că pentru anul următor, o să strâng din dinți în timp ce ea este la San Antonio și eu aici, în Austin. Blestemat să fiu dacă m-aș muta vreodată înafara Austinului, mai ales la San Antonio.

Doar dacă mi-o cere ea, firește.

— Spune-i fratelui tău că i-am urat noroc. – Stă în ușa dormitorului meu, gata de plecare. – Și tu încetează să te culpabilizezi, Ridge. Muzicienii au blocaje, exact ca și scriitorii. Îți vei găsi din nou muza. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Îmi zâmbește și se îndepărtează de dormitorul meu. Gem, știind că ea încearcă să aibă o atitudine pozitivă în problema blocajului cu toată chestia asta cu scriitorii, dar nu mă pot opri să nu mă stresez. Nu știu dacă este din cauză că viitorul lui Brennan depinde în așa mare măsură de aceste cântece sau pentru că sunt complet pe din afară ca inspirație, dar pur și simplu cuvintele nu vor să vină. Și fără versuri în care să fiu încrezător, e greu să mă simt bine cu privire la compusul cântecelor.

Telefonul vibrează lângă mine. Este un text de la Brennan, care mă face să mă simt și mai rău pentru blocajul meu.

Brennan: *Au trecut deja câteva săptămâni. Spune-mi că ai ceva.*

Eu: *Lucrez la asta. Cum este turneul?*

Brennan: *Merge bine, dar amintește-mi să nu-l mai las pe Warren să programeze atât de multe concerte la următorul turneu.*

Eu: *Concertele sunt cele care-ți fac numele cunoscut.*

Brennan: *Numele NOASTRE. Nu vreau să mai repet să nu te porți de parcă n-ai fi jumătate din asta.*

Eu: *Nu pot fi jumătate dacă nu pot să compun din cauza afurisitului ăsta de blocaj.*

Brennan: *Poate ar trebui să ieşi mai mult. Ai nevoie de nişte drame inutile în viața ta. Rupe-o cu Maggie de dragul artei. Ea o să-nțeleagă. O inimă îndurerată te inspiră la scrierea versurilor. Nu ai ascultat niciodată muzică country?*

Eu: *Bună idee. O să-i spun lui Maggie că ai sugerat asta.*

Brennan: *Nimic din ce spun sau fac nu o va face pe Maggie să mă urască. Dă-i un sărut din partea mea şi apucă-te să scrii. Carierele noastre se bazează doar pe tine.*

Eu: *Cretinule.*

Brennan: *Ah! Este oare furie ce detectez în textul tău? Foloseşte-te de ea. Du-te şi scrie un cântec furios despre cât de mult îl urăşti pe fratele tău mai mic, pe urmă trimite-mi-l. :))*

Eu: *Mda. O să ți-l dau după ce-ți iei rahaturile din fostul tău dormitor. Sora lui Bridgette s-ar putea muta în el luna viitoare.*

Brennan: *Ai cunoscut-o vreodată pe Brandi?*

Eu: *Nu. Ar trebui s-o fac?*

Brennan: *Doar dacă vrei să trăiești cu două ca Bridgette.*

Eu: *Oh, rahat.*

Brennan: *Exact. Vorbim mai târziu.*

Închid textul cu Brennan și-l deschid pe cel cu Warren.

Eu: *Ar trebui să pornim în căutarea unui colocatar. Brennan spune, „La naiba, nu Brandi!" Te las pe tine să-i dai vestea lui Bridgette din moment ce voi doi vă înțelegeți așa de bine.*

Warren: *Bine, nenorocitule.*

Râd și sar din pat, pe urmă ies pe balcon cu chitara. Este aproape ora opt și știu că ea va fi pe balconul ei. Nu știu cât de ciudate îi par ei acțiunile mele, dar tot ce pot face este să încerc. Nu am nimic de pierdut.

CAPITOLUL 2

Sydney

Bat cu picioarele ritmul muzicii fără să mă gândesc și o acompaniez cu propriile mele cuvinte, când deodată el se oprește din cântat la mijlocul melodiei. Nu se oprește niciodată la mijlocul melodiei, așa că mă uit în direcția lui, după cum este și normal. Stă aplecat înainte, uitându-se fix la mine. Își ridică degetul arătător de parcă ar spune „Stai o clipă!", își pune chitara lângă el și fuge în apartament.

Ce naiba se întâmplă?

Și Dumnezeule, de ce mă emoționează atât faptul că îmi răspunde?

Se întoarce în balcon ținând în mâini o hârtie și un marker.

Scrie ceva. Ce naiba scrie?

Ridică în aer două bucăți de hârtie și eu îmi strâng ochii ca să văd mai bine ce a scris.

Un număr de telefon.

Rahat. Numărul lui de telefon?

Când nu mă mișc timp de mai multe secunde, el scutură hârtiile și arată spre ele, pe urmă arată spre mine.

E nebun. Nu o să-l sun. Nu-l pot suna. Nu pot să-i fac asta lui Hunter.

Tipul își scutură capul, pe urmă ia o foaie curată de hârtie și scrie altceva pe ea, pe urmă o ridică.

„Scrie-mi."

Când tot nu mă mișc, întoarce foaia și scrie altceva.

„Pot pune o?"

O întrebare. Un text. Pare ceva destul de inofensiv. Când ridică din nou foaia cu numărul lui de telefon, îmi scot

telefonul și îi introduc numărul lui de telefon. Mă holbez câteva secunde la ecran, neștiind exact ce să-i scriu, așa că-i dau drumul cu:

Eu: *Care-i întrebarea ta?*

Se uită în jos la telefonul lui și-l pot vedea cum zâmbește când primește mesajul. Pune jos hârtia și se lasă pe spate în scaun, tastând. Când îmi vibrează telefonul, ezit o secundă înainte să-l privesc.

El: *Cânți sub duș?*

Scutur din cap pentru că am confirmarea suspiciunii mele inițiale. Este un flirt. Normal că este, doar e muzician.

Eu: *Nu știu ce fel de întrebare este aceasta, dar dacă este o tentativă de flirt, am un prieten. Nu-ți pierde timpul.*

Apăs pe tasta „trimite” și-l las să citească mesajul. Râde și asta mă irită. Mai ales pentru că zâmbetul lui este atât de... zâmbăreț. Măcar ăsta este un cuvânt adevărat? Nu știu cum altfel l-aș putea descrie. Este ca și cum întreaga lui față urmărește mișcarea gurii. Mă întreb ce expresie are fața lui văzută de aproape.

El: *Crede-mă, știu că ai un prieten, și acesta în mod categoric nu este modul în care flirtez. Voiam doar să știu dacă tu cânți sub duș. Se întâmplă să mă gândesc mult la oamenii care cântă sub duș și trebuie să știu*

răspunsul la această întrebare ca să decid dacă ți-o pun pe următoarea.

Citesc mesajul lui lung, admirându-i viteza cu care l-a scris. Băieții nu sunt la fel de pricepuți ca fetele atunci când vine vorba de viteza de scriere a unui mesaj, dar răspunsul lui a fost aproape instantaneu.

Eu: *Da, cânt sub duș. Tu cânți când faci duș?*

El: *Nu, nu cânt.*

Eu: *Cum te poți gândi mult la oamenii care cântă sub duș, dacă tu nu o faci?*

El: *Poate faptul că eu nu cânt sub duș mă face să mă gândesc mult la cei care o fac.*

Conversația asta nu duce nicăieri.

Eu: *De ce ai nevoie de informația asta vitală despre mine?*

Își întinde picioarele și și le sprijină de marginea terasei, pe urmă mă fixează câteva secunde înainte să-și întoarcă atenția spre telefonul lui.

El: *Vreau să știu cum de cânți versurile cântecelor mele din moment ce eu încă nu am scris versurile pentru ele?*

Simt cum mă îmbujorez din cauza jenei. Am fost prinsă.

Mă uit la mesajul lui, pe urmă la el. Mă urmăreşte lipsit de expresie.

De ce naiba nu m-am gândit că mă poate vedea stând aici? Nu m-am gândit niciodată că m-ar putea vedea cântând versurile mele pe muzica lui. La naiba, până noaptea trecută nici n-am ştiut că mi-a observat prezenţa. Inspir adânc, dorindu-mi să nu fi avut niciodată contact vizual cu el ca să nu încep toate astea. Nu ştiu de ce mă simt aşa jenată, dar aşa mă simt. Simt că parcă i-am invadat cumva intimitatea, şi urăsc asta.

Eu: *Am tendinţa să prefer cântecele care au versuri, şi obosisem să mă tot întreb ce versuri aveau melodiile tale, aşa că le-am pus câtorva melodii propriile mele versuri.*

Citeşte mesajul, pe urmă ridică privirea şi se uită la mine fără niciun indiciu al zâmbetului său contagios. Nu-mi plac privirile lui serioase. Nu-mi place ce-i fac ele stomacului meu. Nu-mi place de asemenea nici ce-i face stomacului meu zâmbetul lui zâmbăreţ. Aş vrea să afişeze o expresie simplă, neatractivă, lipsită de emoţie, dar nu sunt sigură că e capabil de asta.

El: *Vrei să mi le trimiţi?*

Oh, Doamne! La naiba, nu!

Eu: *La naiba, nu.*

El: *Te rog?*

Eu: *Nu.*

El: *Te rog frumos?*

Eu: *Nu, mulțumesc.*

El: *Cum te cheamă?*

Eu: *Sydney. Pe tine?*

El: *Ridge.*

Ridge. I se potrivește. Genul, muzician cu toane.

Eu: *Uite, Ridge, îmi pare rău, dar eu nu scriu versuri pe care ar vrea oricine să le asculte. Tu nu scrii versuri pentru melodiile tale?*

Începe să tasteze un mesaj și este unul cu adevărat lung. Degetele lui se mișcă agile pe telefon când tastează. Mă tem că o să primesc un adevărat roman de la el. Ridică privirea spre mine când îmi vibrează telefonul.

Ridge: *Cred că ai putea spune că sufăr de un caz grav de blocaj al scriitorului. De aceea îmi doresc tare, tare mult să-mi trimiți versurile scrise de tine, cele pe care le-ai cântat în timp ce eu interpretam melodia la chitară. Chiar dacă tu crezi că sunt stupide, vreau să le citesc. Într-un fel, tu știi absolut fiecare melodie pe care o cânt, chiar dacă eu nu le-am cântat încă pentru nimeni, în afara momentelor când le exersez aici.*

Cum de știe că îi cunosc toate cântecele? Îmi pun o mână pe obraz când îl simt înfierbântat, știind că mă observă de mai mult timp decât credeam. Jur că trebuie să fie persoana cea mai intuitivă din întreaga lume. Mă uit spre el în timp ce tastează un alt mesaj, așa că îmi privesc telefonul așteptându-l să vibreze.

Ridge: *Pot să-mi dau seama după cum întregul tău corp vibrează la sunetul chitarei. Bați ritmul cu picioarele, îți miști capul. Iar eu chiar am încercat să te testez încetinind ritmul melodiilor din când în când să văd dacă observi și întotdeauna ai făcut-o. Corpul tău încetează să răspundă când schimb ceva. Așa că doar urmărindu-te, pot spune că ai ureche pentru muzică. Și din moment ce cânți sub duș, înseamnă că ești probabil și o bună interpretă. Ceea ce înseamnă de asemenea, că sunt mari șanse să fii bună și la scrierea versurilor pentru cântece. Așa că, Sydney, vreau să știu care sunt versurile tale.*

Încă citesc primul mesaj, când sosește următorul.

Ridge: *Te rog, sunt disperat.*

Inspir adânc, dorindu-mi mai mult decât orice să nu fi început această conversație. Nu știu cum Dumnezeu a ajuns el la toate concluziile astea fără ca eu să-mi dau seama că mă urmărește. Într-un fel, asta-mi ușurează jena că m-a văzut urmărindu-l. Dar acum că vrea să-mi citească versurile, jena mea este dintr-un cu totul alt motiv. Cânt, dar nu suficient de bine să o duc la un nivel profesional. Pasiunea mea este mai ales pentru muzica în sine, nu pentru interpretarea ei. Și

oricât de mult îmi place să scriu versuri, nu am împărtășit niciodată nimic din ce am compus. Pare ceva prea intim. Aproape că aș fi preferat un mesaj vulgar, o invitație la flirt.

Sar când telefonul îmi vibrează din nou.

Ridge: *Bine, facem o înțelegere. Alege un cântec de-al meu și trimite-mi doar versurile pentru acel cântec. Pe urmă te las în pace. Mai ales dacă versurile sunt stupide.*

Izbucnesc în râs. După care scrâșnesc din dinți. Nu o să renunțe. O să trebuiască să-mi schimb numărul de telefon.

Ridge: *Îți cunosc acum numărul de telefon, Sydney. Nu renunț până nu-mi trimiți versurile măcar pentru un cântec.*

Iisuse. Nu se-ncurcă.

Ridge: *Și știu de asemenea unde locuiești. Sunt gata să vin să te implor în genunchi în fața ușii tale.*

Ups.

Eu: *Bine. Încetează cu amenințările tale îngrozitoare. Un singur cântec. Dar trebuie să scriu versurile în timp ce tu îl interpretezi, pentru că nu le-am scris niciodată pe o foaie de hârtie înainte.*

Ridge: *De acord. Care cântec? Îl voi interpreta chiar acum.*

Eu: *Cum aș putea să-ți spun care cântec, Ridge? Nu cunosc numele niciunuia dintre ele.*

Ridge: *Mda, nici eu. Ridică mâna când ajung la cel pe care vrei să ți-l cânt.*

Își pune jos telefonul și ridică chitara, pe urmă începe să interpreteze unul dintre cântecele lui. Nu este cel pe care vreau să-l cânte, așa că-mi scutur capul. Trece la altul, iar eu continui să-mi scutur capul până când acordurile familiare ale unuia dintre cântecele mele preferate, îmi ating urechile. Îmi ridic mâna și el zâmbește, pe urmă îl cântă de la început. Îmi trag agenda în față și iau stiloul, după care încep să scriu versurile pe care le-am făcut pentru acest cântec.

Trebuie să reia de trei ori melodia până reușesc să scriu toate versurile. Este aproape întuneric și de abia se mai vede, așa că-mi iau telefonul.

Eu: *Este prea întuneric să vezi să citești. Intru în casă și ți le scriu de acolo, dar trebuie să-mi promiți că nu-mi mai ceri acest lucru niciodată.*

Lumina telefonului îi luminează zâmbetul și el dă din cap spre mine, pe urmă își ridică chitara și intră în apartament.

Mă duc în camera mea și mă așez pe pat, întrebându-mă dacă este prea târziu să mă răzgândesc. Parcă toată această conversație mi-a distrus timpul petrecut seara pe terasă. Nu mă mai pot întoarce niciodată pe terasă să-l ascult. Am fost mai fericită când credeam că nu știe că sunt acolo. Era ca și cum aveam propriul meu concert în spațiul meu personal. Acum aș fi prea conștientă de prezența lui, ca să mă mai

bucur de muzica interpretată de el şi îl blestem că mi-a luat bucuria asta.

Îi scriu versurile cu regret, pe urmă îmi pun telefonul pe silenţios şi îl las pe pat, după care mă duc în camera de zi încercând să uit că toate astea s-au întâmplat aievea.

Ridge

Sfinte Sisoe. Este bună. Cu adevărat bună. Brennan o să adore asta. Ştiu că dacă va fi de acord să folosim versurile ei, trebuie să semnăm un contract cu ea şi va trebui să o plătim. Dar merită, mai ales dacă şi restul versurilor sunt la fel de bune ca acestea.

Întrebarea care se pune este dacă va fi de acord să ne ajute. În mod evident nu are mare încredere în talentul ei, dar ăsta este cel mai mic motiv de îngrijorare. Cea mai mare îngrijorare a mea este cum să o conving să-mi trimită restul versurilor. Sau cum să o fac să le scrie împreună cu mine. Mă îndoiesc ca prietenul ei să fie de acord cu asta. Cred că este cea mai mare jigodie pe care am văzut-o vreodată, nu pot să cred ce biluţe are tipul ăsta, în special după ce l-am urmărit aseară. Iese afară pe terasă unde o sărută pe Sydney, giugiulindu-se cu ea pe şezlong, ca cel mai atent iubit din lume. După aceea, în secunda în care ea îi întoarce spatele, iese pe terasă cu cealaltă puicuţă. Sydney cred că era la duş, pentru că cei doi s-au grăbit să iasă afară de parcă erau contra unui cronometru, iar puicuţa a avut picioarele înfăşurate în jurul taliei lui şi gura pe el mai repede decât am avut timp să clipesc. Şi nu era prima oară când se întâmpla.

Am văzut scena asta repetându-se de atât de multe ori, că nici nu le mai știu numărul.

Nu este treaba mea s-o informez pe Sydney că tipul cu care se întâlnește i-o trage colegei ei de apartament. Mai cu seamă că nu pot s-o informez printr-un mesaj. Dar dacă Maggie m-ar înșela, sunt al naibii de sigur că aș vrea să știu. Doar că eu nu o cunosc pe Sydney suficient de bine ca să-i spun așa ceva. Oricum, de obicei persoana care sparge tăcerea, este și cea asupra căreia se aruncă toată vina. Mai ales dacă persoana înșelată nu vrea să creadă. Aș putea să-i trimit un mesaj anonim, dar prietenul ei cel cretin ar putea să iasă din asta basma curată.

Nu voi face nimic pentru moment. Nu este treaba mea și până ce nu o voi cunoaște mai bine, nu pot să-i cer să mă creadă pe cuvânt. Telefonul îmi vibrează în buzunar și îl scot în speranța că Sydney mi-a trimis mai multe versuri, dar e un mesaj de la Maggie.

Maggie: *Aproape am ajuns acasă. Ne vedem în două săptămâni.*

Eu: *Nu ți-am spus să-mi trimiți mesaj când ești aproape acasă. Ți-am spus să-mi scrii când ești acasă. Acum încetează să trimiți mesaje și condu cu atenție.*

Maggie: *Bine.*

Eu: *Stop!*

Maggie: *Bine.*

Arunc telefonul pe pat și refuz să-i mai răspund la mesaje. Nu vreau să-i dau motiv să-mi mai scrie un mesaj până nu ajunge acasă. Mă duc în bucătărie să-mi iau o bere, pe urmă mă așez lângă Warren care este leșinat pe canapea. Iau telecomanda și caut ultimul canal la care s-a uitat.

Porno.

Ca să vezi. Tipul ăsta nu se poate uita la nimic care să nu conțină nuditate. Încerc să schimb canalul, dar el îmi smulge telecomanda din mână.

— Este noaptea mea.

Nu știu dacă ideea de a împărți serile de vizionare, a fost a lui Warren sau a lui Bridgette, dar a fost cea mai proastă idee pe care au avut-o vreodată. Mai ales pentru că eu încă nu știu care seară este a mea, chiar dacă practic este apartamentul meu. Mă pot considera norocos dacă unul dintre ei reușește să-mi plătească chiria trimestrial. Am fost de acord cu asta pentru că Warren este cel mai bun prieten al meu încă din liceu, iar Bridgette este... ei bine, prea răutăcioasă pentru mine ca să iau în considerare să încep o discuție cu ea. Am evitat-o încă de când Brennan a lăsat-o să se mute aici cu șase luni în urmă. Chiar nu trebuie să-mi fac griji pentru bani în momentul de față mulțumită slujbei mele și a părții pe care mi-o plătește Brennan, așa că o las în pace. Încă nu știu cum a cunoscut-o Brennan pe Bridgette sau care este relația dintre ei, dar chiar dacă relația nu este de natură sexuală, în mod evident îi pasă de ea. N-am nicio idee de ce sau pentru ce, din moment ce nu i-am observat alte calități remarcabile în afară de felul în care arată în uniforma Hooters.

Și bineînțeles, al doilea gând care-mi trece prin cap e ce a spus Maggie când a aflat că Bridgette se mută cu noi.

— Nu-mi pasă dacă se mută aici. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, ar fi să mă înșeli. Atunci ar trebui să mă

despart de tine, inima ta ar fi zdrobită şi amândoi am fi nenorociţi toată viaţa, iar tu ai fi atât de deprimat că nu ţi-ai mai reveni niciodată. Aşa că asigură-te că dacă mă înşeli, o să fie cel mai bun sex pe care l-ai avut vreodată, pentru că va fi şi ultima partidă de sex de care vei avea parte.

Nu trebuie să-şi facă griji că o înşel, dar scenariul pe care mi l-a descris a fost suficient pentru mine ca nici măcar să nu mă uit înspre Bridgette când poartă uniforma.

De ce naiba îmi hoinăresc gândurile aşa departe?

De aceea sufăr de blocajul scriitorului: în ultimul timp nu mă pot concentra pe nimic important. Mă întorc în camera mea să scriu pe hârtie cuvintele trimise de Sydney şi încep să lucrez la ele, să văd cum le pot pune pe muzică. Vreau să-i trimit un mesaj lui Sydney să-i spun ce cred despre ele, dar nu o fac. Ar trebui să o las puţin timp să-şi roadă unghiile. Ştiu cât de stresant este să trimiţi cuiva o bucăţică din tine şi pe urmă să stai cuminte să aştepţi să ţi se judece creaţia. Dacă o las să aştepte destul timp, poate că în clipa în care îi spun cât de extraordinar de talentată este, va simţi dorinţa să-mi mai trimită şi altele.

Poate este puţin cam crud din partea mea, dar ea nu are nici cea mai mică idee cât de multă nevoie am de ea. Acum când sunt destul de sigur că mi-am găsit muza, trebuie să am grijă să nu-mi alunece printre degete.

Sydney

Dacă nu i-au plăcut, putea cel puţin să-mi mulţumească. Ştiu că nu ar trebui să mă deranjeze, dar este cazul. Mai ales că nu am vrut să i le trimit de la bun început. Nu m-am

aşteptat să mă laude, dar faptul că s-a rugat atât de tare de mine să i le trimit ca acum să mă ignore, mă enervează.

Şi de aproape o săptămână nu a mai ieşit pe terasă la ora lui obişnuită. Am vrut de multe ori să-i scriu un mesaj, dar dacă aş fi făcut-o ar fi părut că dau importanţă părerii lui despre versurile mele. Nu vreau să-mi pese. Dar pot spune cât de dezamăgită sunt de mine însămi că totuşi îmi pasă. Urăsc faptul că vreau să-i placă versurile mele. Însă gândul că am avut o contribuţie la un cântec, mă entuziasmează puţin.

— Mâncarea trebuie să sosească în scurt timp. Mă duc să scot hainele din maşina de spălat, spune Tori.

Deschide uşa din faţă, iar eu mă ridic în fugă de pe canapea când aud de afară sunetul familiar al chitarei. Tori închide uşa după ea şi oricât de mult aş vrea să-l ignor pe Ridge, fug în camera mea şi mă strecor în linişte în balcon cu o carte în mână. Dacă mă adâncesc destul de mult în şezlongul meu, poate că nu observă că sunt aici.

Dar el priveşte direct în balconul meu când păşesc afară. Nu mă întâmpină cu un zâmbet, nici măcar cu o mişcare a capului când mă aşez. Continuă doar să cânte şi sunt curioasă să văd dacă va continua să pretindă că nu am avut nicio conversaţie săptămâna trecută. Într-un fel sper să fie aşa pentru că îmi place să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată.

Interpretează cântecele familiare deja şi nu-mi ia prea mult timp să uit de jena pe care o simt că versurile mele i s-au părut idioate. Eu am încercat să-l avertizez.

Îmi termin temele în timp ce el cântă în continuare, închid cartea şi mă las pe spate închizând ochii. Se face linişte timp de un minut, după care începe să cânte melodia pentru care i-am trimis versurile. La mijlocul melodiei, chitara se opreşte timp de câteva secunde, dar eu refuz să-

mi deschid ochii. Continuă să cânte exact în clipa în care primesc un mesaj.

Ridge: *Nu cânți.*

Mă uit spre el și mă fixează rânjind. Se uită din nou în jos la chitară și-și urmărește degetele până se termină melodia. După aia ridică telefonul și trimite alt mesaj.

Ridge: *Vrei să știi ce cred despre versurile tale?*

Eu: *Nu. Sunt aproape sigură că știu ce crezi. A trecut o săptămână de când ți le-am trimis. Nu-ți face griji. Ți-am spus că sunt idioate.*

Ridge: *Mda, îmi pare rău pentru tăcere. A trebuit să plec din oraș pentru câteva zile. O urgență de familie.*

Nu știu dacă spune adevărul, dar faptul că afirmă că a fost plecat din oraș mă liniștește, înseamnă că nu eu sunt motivul pentru care nu a mai ieșit pe balcon.

Eu: *Totul este în ordine?*

Ridge: *Mda.*

Eu: *Bine.*

Ridge: *O să spun asta doar o singură dată, Sydney. Ești pregătită?*

Eu: *Oh, Doamne. Nu. Îmi închid telefonul.*

Ridge: *Știu unde locuiești.*

Eu: *Bine.*

Ridge: *Ești incredibilă. Aceste versuri… Nici nu-ți pot spune cât de perfecte sunt pentru melodia asta. Cum naiba au ieșit din tine?*

Și cum de nu-ți dai seama că ai nevoie să le LAȘI să iasă din tine? Nu le ține închise înăuntrul tău. Faci un imens deserviciu întregii lumi cu modestia ta. Știu că am fost de acord să nu-ți mai cer și altele, dar asta doar pentru că nu m-am așteptat să primesc așa ceva de la tine. Mai dă-mi, mai dă-mi, mai dă-mi.

Expir aerul cu putere. Până în clipa asta nu realizasem cât de importantă era părerea lui pentru mine. Încă nu pot să-l privesc în față. Continui să mă holbez în telefon mai mult timp decât îmi ia să citesc un mesaj. Nici nu-i răspund pentru că încă mai savurez complimentul. Dacă spune că i-a plăcut, ar trebui să-i accept opinia cu ușurare și să merg mai departe. Dar cuvintele pe care mi le-a trimis se aseamănă cu o scară, cu fiecare treaptă pusă una deasupra celeilalte și fiecare compliment îmi dă impresia că mai urc una până ajung în vârful acestei afurisite de lumi.

La naiba. Cred că mesajul ăsta îmi dă destulă încredere să-i trimit versurile altui cântec. Nu aș fi anticipat niciodată asta. Și niciodată nu mi-aș fi imaginat cât voi fi de încântată.

— A venit mâncarea, spune Tori. Vrei să mănânci acolo, afară?

Îmi mut privirea de la telefon și mă uit la ea.

— Uh. Da. Sigur.

Tori aduce mâncarea afară pe balcon.

— Nu m-am uitat niciodată ca lumea la tipul ăsta, dar la naiba... spune holbându-se la Ridge care cântă la chitară. – Este chiar sexy, şi mie nici măcar nu-mi plac blonzii.

— Părul lui nu este blond. Este şaten.

— Nu, este blond, spune ea. Dar este blond închis, aşa că este bine, cred. Aproape şaten, poate. Îmi place claia aia încurcată şi cu trupul ăla al lui poţi trece peste faptul că nu e brunet. – Tori ia o înghiţitură şi se lasă pe spate în şezlongul ei, continuând să-l privească. – Poate sunt prea năzuroasă. Ce-mi pasă mie ce culoare are părul lui? Va fi oricum întuneric când îmi voi trece mâinile prin el.

Îmi scutur capul.

— Este foarte talentat, spun eu.

Încă nu am răspuns la mesajul lui, dar el nu pare să-l aştepte. Se uită la mâinile lui în timp ce cântă fără să ne acorde cea mai mică atenţie.

— Mă întreb dacă este singur, continuă Tori. Aş vrea să văd ce alte talente ascunde.

Nu am idee dacă este singur, dar felul în care se gândeşte Tori la el, îmi întoarce stomacul pe dos. Tori este incredibil de drăguţă şi ştiu că dacă şi-ar pune mintea, ar putea descoperi ce alte talente ascunde. Are tendinţa de a obţine tot ce-şi doreşte la capitolul bărbaţi. Nu prea m-a deranjat niciodată lucrul ăsta, până acum.

— Nu vrei să fii încurcată cu un muzician, îi spun de parcă aş avea vreo experienţă în domeniu care să mă califice să-i dau sfaturi. – De altfel, sunt destul de sigură că Ridge trebuie să aibă o prietenă. Am văzut o fată cu el pe balcon acum câteva săptămâni.

Practic nu mint. Chiar am văzut una, o dată.

Tori se uită la mine.

— Îi ştii numele? Cum de îi ştii numele?

Ridic din umeri ca şi cum nu ar fi mare lucru. Pentru că, cinstit acum, nu e mare lucru.

— A avut nevoie de ajutor săptămâna trecută la versurile unui cântec, aşa că i le-am trimis printr-un mesaj.

Se apleacă în şezlong.

— Îi cunoşti numărul de telefon?

Devin deodată defensivă, nu-mi place tonul acuzator din vocea ei.

— Calmează-te, Tori. Nici măcar nu-l cunosc. Tot ce am făcut a fost să-i trimit nişte versuri.

Ea râde.

— Nu te judec, Sydney, spune ridicându-şi mâinile în semn de apărare. – Nu-mi pasă cât de mult îl iubeşti pe Hunter şi dacă între timp ai o slăbiciune pentru el – şi-şi flutură mâna în direcţia lui Ridge – ai fi nebună dacă nu ai profita de situaţie.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ştii că nu i-aş face niciodată asta lui Hunter.

Oftează şi se lasă iarăşi pe spătarul şezlongului.

— Da, ştiu.

Amândouă îl privim pe Ridge când termină cântecul. Îşi ia telefonul şi tastează ceva, pe urmă îşi ridică chitara exact în timp ce îmi vibrează mie telefonul şi începe să cânte altă melodie.

Tori se întinde să-mi ia telefonul, dar eu îl iau înaintea ei şi îl ţin departe ca să nu-l poate lua.

— Este de la el, nu-i aşa? întreabă ea.

Citesc mesajul.

Ridge: Când pleacă Barbie, vreau mai mult.

Îmi pare rău, dar nu e nicio şansă s-o las pe Tori să citească mesajul ăsta. În primul rând, în prima parte a

mesajului o insultă. Pe urmă, a doua parte a mesajului ar avea cu totul altă conotaţie dacă l-ar citi ea. Şterg mesajul şi blochez telefonul în cazul în care-i vine ideea să-l ducă departe de mine.

— Flirtezi cu el, mă tachinează ea. – Îşi ia tava goală şi se ridică. – Distrează-te cu mesajele tale sexuale.

Uh. Urăsc că ea crede că i-aş face aşa ceva lui Hunter. O să am grijă să pun lucrurile la punct cu ea mai târziu. Între timp îmi scot agenda şi găsesc pagina cu versuri.

Scriu pe melodia pe care o cântă acum. I le transfer într-un mesaj, apăs tasta „trimite" şi mă grăbesc să intru.

— A fost atât de bună, spun când aşez tava goală în chiuvetă. Cred că este restaurantul meu italian favorit din tot Austin-ul.

Mă duc până la canapea şi mă las să cad lângă Tori, încercând să par nepăsătoare la faptul că ea mă crede în stare să-l înşel pe Hunter. Cu cât mă justific mai mult cu atât mai puţin va crede ea în nevinovăţia mea.

— Oh, Doamne, asta-mi aduce aminte, spune ea. Cel mai amuzant lucru care mi s-a întâmplat acum câteva săptămâni în restaurantul ăsta italian. Luam prânzul cu... mama mea, şi eram afară pe terasă. Chelnerul nostru ne vorbea despre desert, când dintr-o dată, apare o maşină de poliţie scrâşnind din frâne de după colţ, cu girofarurile pornite...

Îmi ţin respiraţia, îngrozită să aud restul povestirii.

Ce naiba? Hunter a spus că a fost cu un coleg de la muncă. Şansele ca amândoi să fie în acelaşi restaurant, fără să fie împreună, ar fi mai mult decât o coincidenţă.

Dar de ce trebuiau să mintă că nu erau împreună?

Simt cum mi se strânge inima în piept. Cred că o să mă îmbolnăvesc.

Cum ar putea ei...

— Syd? Ți-e bine? mă întreabă Tori cu o preocupare reală. – Arăți de parcă ți s-ar face rău.

Îmi duc mâna la gură, pentru că mi-e frică să nu aibă dreptate. Nu-i pot răspunde chiar în clipa asta. Nici măcar nu am forța să-i arunc o privire. Încerc să-mi țin mâna peste gură, dar simt cum îmi tremură.

De ce ar fi fost împreună și nu mi-ar fi spus? Nu sunt niciodată împreună fără mine. Nu există niciun motiv pentru care să fie împreună, decât dacă pun ceva la cale.

Dacă planifică ceva.

Oh.

Ia stai o clipă.

Îmi apăs palma pe frunte și-mi scutur capul înainte și înapoi. Mă simt de parcă aș fi în mijlocul celui mai stupid moment trăit în toți cei aproape douăzeci și doi de ani ai existenței mele. Bineînțeles că erau împreună. Sâmbăta viitoare va fi ziua mea de naștere.

Nu doar că mă simt incredibil de cretină că am crezut că mi-ar face așa ceva, dar mă simt și teribil de vinovată.

— Ești bine? mă întreabă Tori.

Dau din cap.

— Da.

Hotărăsc să nu menționez că știu că a fost împreună cu Hunter. M-aș simți și mai prost dacă le-aș strica surpriza.

— Cred că mâncarea italiană mi-a făcut puțină greață. Mă întorc imediat.

Mă ridic și mă duc în dormitorul meu, pe urmă mă așez pe marginea patului ca să-mi vin în fire. Simt un amestec de îndoială și vină. Îndoială, pentru că știu că niciunul dintre ei nu ar face ce am crezut eu că au făcut. Vină, pentru că am crezut un moment că ar fi capabili de asta.

Ridge

Sperasem ca primul set de versuri să nu fi fost doar un noroc chior, văzând însă și al doilea set pe care mi l-a trimis și punându-l pe muzică, i-am scris un mesaj lui Brennan. Nu pot să nu-i spun despre ea.

Eu: *Sunt gata să-ți trimit două cântece. Nici măcar nu e nevoie să-ți cer să-mi spui ce crezi despre ele, pentru că știu că or să-ți placă. Așa că să trecem peste asta, pentru că am nevoie să-mi rezolvi o dilemă.*

Brennan: *Oh, la naiba. Glumeam cu chestia aia despre Maggie. Sper că nu i-ai dat papucii doar ca să ai inspirație, nu-i așa?*

Eu: *Vorbesc serios. Am descoperit o fată despre care cred că a fost trimisă pe pământ special pentru noi.*

Brennan: *Îmi pare rău, omule. Nu intru în combinația asta. Poate dacă nu erai fratele meu, dar nici așa.*

Eu: *Încetează cu rahaturile astea, Brennan. Vorbesc despre versurile ei. Sunt perfecte. Și le compune cu atâta ușurință. Cred că avem nevoie de ea. Nu am mai reușit să scriu astfel de cântece de când... ei bine, niciodată. Versurile ei sunt perfecte și trebuie să le arunci o privire pentru că vreau să-ți placă și să fii de acord să i le cumpărăm.*

Brennan: *Ce naiba, Ridge? Nu putem să angajăm pe cineva să ne scrie versurile. O să vrea un procent din încasări și dacă le împarți între noi și băieții din trupă, nu va mai fi rentabil.*

Eu: *Voi ignora ce ai spus până ce vei citi e-mailul pe care tocmai ți l-am trimis.*

Pun jos telefonul și ies în viteză din cameră, dându-i timp fratelui meu să arunce o privire peste ce i-am trimis. Inima mi se zbate în piept și mă trec transpirațiile chiar dacă nu este deloc cald în cameră. Doar că nu pot să accept un răspuns negativ din partea lui, pentru că mă tem că fără ea îmi voi pierde următoarele șase luni în fața unui zid de beton.

După câteva minute îmi vibrează telefonul.

Brennan: *Bine. Vezi cât e dispusă să ia și dă-mi de veste.*

Zâmbesc și arunc telefonul în aer, simt că aș vrea să strig. După ce m-am liniștit suficient cât să scriu, ridic telefonul și mă gândesc. Nu vreau să o sperii, pentru că știu că nu cunoaște nimic din lucrurile astea.

Eu: *Mă întrebam, crezi că am putea vorbi ceva în curând? Vreau să-ți propun ceva. Și scoate-ți din minte toate ideile, este legat strict de muzică.*

Sydney: *Bine. Nu pot să spun că abia aștept, pentru că am emoții. Vrei să te sun când plec de la muncă?*

Eu: *Lucrezi?*

Sydney: *Da. La biblioteca din campus. Mai ales dimineţile, cu excepţia acestui weekend.*

Eu: *Oh. Cred că de asta nu am observat niciodată. De obicei nu ies din pat decât după prânz.*

Sydney: *Vrei deci să te sun după ce ajung acasă?*

Eu: *Trimite-mi doar un mesaj. Crezi că ne putem întâlni în cursul acestui weekend?*

Sydney: *Probabil, dar trebuie să vorbesc cu prietenul meu. Nu vreau să afle şi să creadă că vrei mai mult de la mine decât versurile mele.*

Eu: *K. Sună bine.*

Sydney: *Dacă vrei, poţi să vii la petrecerea de aniversare a zilei mele de naştere, mâine seară. Va fi mai uşor, pentru că el va fi aici.*

Eu: *Este ziua ta mâine? Îţi spun „La mulţi ani" anticipat, atunci. Şi asta sună bine. La ce oră?*

Sydney: *Nu ştiu sigur. Se presupune că nu trebuie să ştiu despre asta. O să-ţi scriu mâine seară un mesaj, de îndată ce aflu mai multe.*

Eu: *K.*

Sincer, nu-mi place că prietenul ei ar putea să fie acolo. Vreau să vorbesc despre asta cu ea singură, pentru că încă nu am decis ce să fac cu ceea ce știu despre cretinul ei de prieten și colega ei de apartament. Dar vreau ca înainte să-i zdrobesc inima cu ce-i voi spune, să fie de acord să mă ajute, așa că tăcerea mea poate fi puțin egoistă. Admir faptul că vrea să fie cinstită cu el, chiar dacă el nu merită asta. Ceea ce mă duce cu gândul la faptul că ar trebui să-i aduc la cunoștință despre asta lui Maggie, chiar dacă până în clipa asta nu m-am gândit că ar putea fi o problemă.

Eu: *Hei. Ce face iubita mea?*

Maggie: *Ocupată. Teza asta îmi dă dureri de cap. Ce face iubitul meu?*

Eu: *Bine. Foarte bine. Cred că Brennan și cu mine am găsit pe cineva care ar fi dispus să scrie versurile cântecelor cu noi. Este foarte bună și am terminat aproape două cântece de când ai plecat săptămâna trecută.*

Maggie: *Ridge, asta-i grozav! Abia aștept să le citesc. Poate weekendul viitor?*

Eu: *Vii tu aici sau vin eu la tine?*

Maggie: *Voi veni eu acolo. Trebuie să petrec puțin timp și la azil cu bunicul. Te iubesc.*

Eu: *Te iubesc. Nu uita de video-chatul nostru diseară.*

Maggie: *Știi că nu o să uit. Deja mi-am ales ținuta pentru asta.*

Eu: *Ar fi bine să fie doar o glumă crudă. Știi bine că nu mă interesează hainele.*

Maggie: *:))*

Încă opt ore.

Mi-e foame.

Îmi pun telefonul deoparte și mă duc să deschid ușa dormitorului meu, când toate rahaturile care au fost îngrămădite de cealaltă parte încep să cadă peste mine. Întâi veioza, pe urmă masa pe care era așezată, pe urmă cealaltă masă și tot ce era deasupra ei.

La naiba, Warren.

Aceste farse au început să scape de sub control. Împing cu mâna canapeaua care a blocat ușa dormitorului. O împing înapoi în camera de zi și sărind peste ea mă îndrept spre bucătărie.

***

Pun cu grijă pastă de dinți peste un Oreo, înlocuiesc partea de sus a biscuitului și presez ușor. Îl pun în vârful pachetului de biscuiți al lui Warren și îl închid exact când îmi vibrează telefonul.

Sydney: *Poți să-mi faci o favoare?*

Habar nu are câte favoruri aș fi în stare să fac pentru ea în clipa asta. Sunt oarecum la mila ei.

Eu: *Ce s-a întâmplat?*

Sydney: *Poți ieși pe balconul tău și să-mi spui dacă vezi ceva suspect în apartamentul meu?*

Rahat. Oare a aflat? Ce vrea să-i spun? Știu că este egoist din partea mea, dar nu vreau să-i spun despre iubitul ei decât după ce am șansa să-i vorbesc despre versuri.

Eu: *Bine. Stai așa.*

Ies pe balcon și privesc peste curtea interioară. Nu văd nimic neobișnuit. Este aproape întuneric așa că nu pot să văd prea multe. Nu știu sigur ce așteaptă de la mine, așa că prefer să rămân evaziv când răspund.

Eu: *Pare liniștit.*

Sydney: *Serios? Jaluzelele sunt ridicate? Nu vezi oameni?*

Mă uit din nou. Jaluzelele sunt ridicate, dar singurul lucru pe care-l văd de aici este lumina dată de televizor.

Eu: *S-ar spune că nu este nimeni acolo. Nu aveai petrecerea pentru ziua ta de naștere în seara asta?*

Sydney: *Așa am crezut. Acum chiar sunt confuză.*

Văd o mişcare în spatele unei ferestre şi o zăresc pe colega ei de apartament că intră în camera de zi. Iubitul lui Sydney o urmează îndeaproape şi amândoi se aşază pe canapea, dar tot ce pot să văd sunt picioarele lor.

Eu: *Aşteaptă. Prietenul tău şi colega ta de apartament stau aşezaţi pe canapea.*

Sydney: *Bine. Îmi pare rău că te-am deranjat.*

Eu: *Stai puţin. Cum rămâne cu seara asta? Mai daţi petrecerea de aniversare?*

Sydney: *Nu ştiu. Hunter spune că mă scoate la masă după ce-mi termin serviciul, dar am crezut că era o minciună. Ştiu că el şi Tori au luat prânzul împreună acum vreo două săptămâni, doar că ei nu ştiu că am aflat. Evident că pregăteau ceva şi am presupus că voiau să mă surprindă cu o petrecere aniversară, dar seara asta este singura în care ar putea avea loc.*

Mă crispez. De fapt, i-a prins cu minciuna şi ea crede că erau împreună pentru că îi pregăteau o surpriză plăcută. Iisuse! Nici măcar nu-l cunosc pe tipul ăsta şi simt cum mă mănâncă palmele să dau o fugă până acolo şi să-l bat până face pe el. Este ziua ei de naştere. Nu-i pot da vestea asta de ziua ei. Respir adânc, pe urmă hotărăsc să-i cer sfatul lui Maggie.

Eu: *Am o întrebare. Eşti ocupată?*

Maggie: *Nu. Dă-i drumul.*

Eu: *Dacă era ziua ta de naştere şi cineva cunoscut descoperea că te înşelam, ai vrea să fi aflat chiar atunci? Sau ai prefera ca persoana aceea să aştepte până a doua zi ca să-ţi spună?*

Maggie: *Dacă este o întrebare ipotetică, o să te omor pentru că mi-ai provocat o criză de inimă. Dacă nu este una ipotetică, o să te omor pentru criza de inimă.*

Eu: *Ştii că nu este vorba despre mine. Nu e ziua ta de naştere. :))*

Maggie: *Cine înşală pe cine?*

Eu: *Astăzi este ziua lui Sydney. Fata despre care îţi spuneam că ne scrie versurile. Se întâmplă ca eu să ştiu că iubitul ei o înşală şi sunt oarecum în poziţia în care ar trebui să-i spun, pentru că devine suspicioasă.*

Maggie: *Iisuse! Nu aş vrea să fiu în locul tău în clipa asta. Dar dacă ea are suspiciuni şi tu ştii sigur că o înşală, trebuie să-i spui, Ridge. Dacă nu îi spui nimic, minţi prin omisiune.*

Eu: *Of. M-am gândit eu că asta o să spui.*

Maggie: *Mult noroc cu asta. Tot o să te omor pentru criza de inimă în weekendul următor.*

Stau pe pat şi încep să-i tastez mesajul lui Sydney.

Eu: *Nu știu cum să-ți spun asta, Sydney. Sper că nu conduci acum, nu-i așa?*

Sydney: *Oh, fir-ar! Invitații sunt deja acolo, nu-i așa? Sunt mulți?*

Eu: *Nu, nu este nimeni acolo în afară de cei doi. În primul rând trebuie să-ți cer iertare că nu ți-am spus mai devreme. Nu am știut cum s-o fac, pentru că noi nu ne cunoaștem așa de bine. În al doilea rând, îmi pare rău că dintre toate zilele, am ales să o fac chiar de ziua ta, dar deja mă simt prost că am așteptat atât de mult. În al treilea rând, îmi pare rău că afli printr-un mesaj, dar nu vreau să te întorci în apartamentul tău fără să cunoști adevărul mai întâi.*

Sydney: *Mă sperii, Ridge.*

Eu: *O să smulg dintr-o dată plasturele, bine? Se întâmplă ceva între prietenul tău și colega ta de apartament.*

Apăs pe „trimite” și închid ochii, știind că i-am distrus complet ziua de naștere. Dacă nu chiar toate zilele, începând cu cea de astăzi.

Sydney: *Ridge, sunt prieteni dinainte să-l cunosc eu pe Hunter. Cred că ai interpretat greșit totul.*

Eu: *Dacă să-ți îndeși limba în gâtul cuiva în timp ce-l călărești înseamnă prietenie, atunci îmi pare rău. Dar*

sunt sigur că nu am interpretat greşit nimic. Se întâmplă de câteva săptămâni. Presupun că ies pe balcon când tu faci duş, pentru că nu durează mult. Dar se întâmplă des.

Sydney: *Dacă eşti cinstit, de ce nu mi-ai spus chiar de când am început să vorbim prima oară?*

Eu: *Crezi că este uşor să anunţi aşa ceva unei persoane, Sydney? Asta dacă există un moment ideal s-o faci. Îţi spun acum pentru că ai devenit suspicioasă.*

Sydney: *Te rog, spune-mi că ai un simţ al umorului mai ciudat, pentru că nu ai nicio idee ce-mi faci acum.*

Eu: *Îmi pare rău, Sydney. Cu adevărat.*

Aştept răbdător să-mi răspundă. Nu-mi mai trimite niciun mesaj. Mă gândesc să îi scriu eu, dar ştiu că are nevoie de timp să asimileze ce a aflat.

La naiba, sunt aşa un cretin. Acum va fi probabil supărată pe mine, dar nu o pot învinui. Cred că pot să-mi iau gândul de la versurile ei.

Uşa de la dormitor se deschide şi Warren intră în trombă aruncându-mi o prăjitură direct în faţă. Abia am timp să plonjez într-o parte ca să evit prăjitura, care se izbeşte de capătul patului din spatele meu.

— Nenorocitule! urlă Warren.

Se întoarce şi se duce în dormitorul lui trântind uşa.

CAPITOLUL 4

Sydney

Cred că sunt în stare de șoc. Cum naiba a putut ziua asta să se transforme în felul ăsta? Cum poate o fată să-și piardă dintr-o singură lovitură cea mai bună prietenă, iubitul, geanta și acoperișul de deasupra capului, să stea cu o inimă zdrobită și în pielea goală, înghețată într-un duș străin holbându-se la perete de aproape o jumătate de oră? Jur că dacă este o farsă elaborată pe seama mea pentru aniversare, nu mai vorbesc în veci cu nimeni. Niciodată. În vecii vecilor.

Cu toate acestea, știu că nu este o farsă. Aș vrea eu să fie o farsă. Am știut chiar în secunda în care am ajuns la ușa de la intrare și m-am îndreptat direct spre Hunter, că tot ce mi-a spus Ridge era adevărat.

L-am întrebat dintr-o respirație pe Hunter dacă se culcă cu Tori și expresiile de pe fețele lor ar fi fost aproape comice dacă nu mi-ar fi zdrobit complet inima și nu mi-ar fi distrus complet încrederea. Am vrut să mă prăbușesc pe podea și să plâng, când el nu a putut nega. În schimb, m-am dus calmă în dormitor și am început să-mi împachetez lucrurile.

Tori a intrat în cameră plângând. A încercat să-mi spună că asta nu înseamnă nimic, că sexul a fost întotdeauna ceva obișnuit între ei, chiar înainte să mă cunoască. Auzind-o că nu însemna nimic pentru ei, m-a rănit mai rău decât orice. Dacă ar însemna ceva pentru oricare dintre ei, aș putea înțelege vag trădarea lor. Dar faptul că pretindea că nu înseamnă nimic, m-a rănit mai mult decât orice ar fi spus în clipa aia. Cred că de aia am și pocnit-o.

Nu ajută nici faptul că mi-am pierdut slujba chiar la un minut după ce am citit mesajul de la Ridge în care-mi spunea

despre Tori și Hunter. Cred că în majoritatea bibliotecilor, nu este prea bine văzut ca studenții care lucrează acolo să înceapă să plângă și să arunce cu cărți în pereți. Dar faptul că tocmai aranjam secțiunea romanelor de dragoste când am aflat că iubitul meu cu care eram de doi ani se culcă cu colega mea de apartament, nu m-a ajutat deloc. Coperțile siropoase, romantice ale cărților așezate în coșul din fața mea, chiar m-au supărat rău.

Închid apa în dușul lui Ridge, ies afară și mă îmbrac.

Fizic, mă simt mai bine după ce în sfârșit am îmbrăcat haine uscate, dar inima mea devine tot mai grea și mai grea, cu fiecare minut care trece. Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai mult mi se impune realitatea. În decurs de două ore, am pierdut ultimii doi ani ai vieții mele. Este mult timp investit în două persoane care ar fi trebuit să fie cele mai de încredere persoane din viața mea. Nu sunt sigură că aș fi sfârșit căsătorindu-mă cu Hunter sau că el ar fi devenit tatăl unuia dintre viitorii mei copii, dar doare să știu că am avut destulă încredere în el ca să mi-l imaginez în acest rol, iar el a ajuns să fie exact opusul a ceea ce credeam că este.

Cred că faptul că l-am judecat greșit mă supără mai mult decât că m-a înșelat. Dacă nu pot să-i judec corect pe cei apropiați mie, atunci nu pot avea încredere în nimeni. Niciodată. Îi urăsc pentru că mi-au luat asta. Acum, indiferent cine va apărea în viața mea, voi fi întotdeauna sceptică.

Mă întorc în camera de zi și toate luminile sunt stinse cu excepția unei veioze lângă canapea. Mă uit la ora afișată pe telefon și abia dacă este trecut de nouă. Mi-au venit mai multe mesaje în timp ce eram sub duș, așa că mă așez pe canapea și mă uit peste ele.

Hunter: *Te rog, sună-mă. Trebuie să vorbim.*

Tori: *Nu sunt supărată pe tine că m-ai lovit. Te rog, sună-mă.*

Hunter: *Sunt îngrijorat din cauza ta. Unde ești?*

Ridge: *Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. Ești bine?*

Hunter: *Îți aduc geanta. Spune-mi doar unde ești.*

Arunc telefonul pe măsuța de cafea și mă adâncesc în canapea. Nu am nicio idee ce voi face. Bineînțeles că nu mai vreau să vorbesc niciodată cu niciunul dintre ei, dar ce urmează după asta? În momentul ăsta nu-mi pot permite propriul apartament, pentru că voi primi ajutorul financiar abia peste o lună. Nu am suficiente economii ca să pot plăti garanția și să achit utilitățile până atunci. Majoritatea prietenilor pe care mi i-am făcut venind aici la școală, trăiesc încă în cămine așa că nu se pune problema să le cer să stau cu ei. Practic, am doar două soluții: ori să-mi sun părinții, ori să intru într-o relație ciudată cu Tori și cu Hunter ca să economisesc banii. Niciuna dintre opțiunile astea nu mă amuză pentru moment. Sunt recunoscătoare că Ridge m-a lăsat să stau la el. Cel puțin, salvez niște bani pe care i-aș fi dat pe camera de hotel. Habar n-am unde voi merge mâine dimineața când mă voi scula, dar mă despart 12 ore de momentul acela. Până atunci o să continui să urăsc întregul univers, în timp ce-mi voi plânge de milă. Și care este cea mai bună modalitate de a-ți plânge de milă, dacă nu să te îmbeți? Am nevoie de alcool. Grav.

Merg în bucătărie și încep să scanez dulapurile. Aud deschizându-se ușa de la dormitorul lui Ridge. Privesc peste umăr și-l văd ieșind din camera lui.

Părul lui este în mod sigur șaten deschis. Mai spune ceva, Tori.

Poartă un tricou decolorat și blugi, este desculț și mă privește întrebător în timp ce vine spre bucătărie. Mă simt puțin jenată că m-a prins scotocind prin dulapurile lui, așa că-mi întorc capul înainte să-mi vadă roșeața din obraji.

— Trebuie să beau ceva, îi spun. Ai vreun alcool în casă?

Se uită în jos spre telefonul său, tastând din nou. Sau nu poate face două lucruri deodată, sau este supărat că am fost țâfnoasă cu el astăzi.

— Îmi pare rău că am fost scorpie cu tine, dar trebuie să recunoști că răspunsul meu a fost puțin justificat, având în vedere ce zi am avut astăzi.

Își bagă telefonul în buzunar și mă privește de dincolo de bar, dar alege să nu răspundă la scuzele mele făcute cu jumătate de gură. Își strânge buzele și-și arcuiește o sprânceană.

Mi-ar plăcea să-i ard una peste sprânceana aia obraznică și să i-o pun la loc. Care naiba este problema lui? Cel mai rău lucru pe care i l-am făcut a fost să-l trimit la plimbare.

Îmi dau ochii peste cap și închid și ultimul dulap, pe urmă mă întorc înapoi pe canapea. Se poartă chiar ca un ticălos, luând în considerare situația mea. În puținul timp de când îl cunosc, mi-a făcut impresia că este chiar un tip drăguț, dar acum aproape că regret că nu m-am întors în apartament cu Tori și cu Hunter.

Îmi ridic telefonul așteptându-mă să găsesc alt mesaj de la Hunter, dar este unul de la Ridge.

Ridge: *Dacă nu te uiți la mine atunci când vorbești, poți rămâne la mesaje.*

Citesc de mai multe ori mesajul încercând să-l înțeleg, dar indiferent de câte ori îl citesc, tot nu pricep. Încep să fiu tot mai îngrijorată că este cam ciudat și trebuie să plec. Mă uit la el, iar el mă urmărește. Poate să-mi citească confuzia pe față, dar tot nu-mi dă nicio explicație. În schimb se mulțumește să tasteze iarăși. Mă uit la ecranul telefonului când mă anunță că am primit alt mesaj.

Ridge: *Sunt surd, Sydney.*

Surd?

Oh.

Stai puțin. Surd?

Dar cum așa? Am avut atât de multe conversații.

Îmi trec prin minte ultimele două săptămâni când am vorbit cu el și nu-mi amintesc nici măcar o singură dată să-l fi auzit vorbind.

Oare de asta a crezut Bridgette că și eu sunt surdă?

Mă holbez la telefon copleșită de jenă. Nu știu ce simt în legătură cu asta. Sunt sigură că dacă mă simt înșelată, nu este un răspuns corect, dar n-am ce face în legătură cu asta. Cred că ar trebui să trec și chestia asta pe lista „Modurile în care întreaga lume a trădat-o pe Sydney de ziua ei". Nu doar că mi-a ascuns că iubitul meu și-o trăgea pe la spatele meu cu Tori, dar a uitat de asemenea să menționeze și că este surd?

Nu că era obligat să-mi spună că este surd. Eu doar... nu știu. Mă simt un pic rănită că nu a împărtășit acest lucru cu mine.

Eu: *De ce nu mi-ai spus că eşti surd?*

Ridge: *De ce nu mi-ai spus că poţi să auzi?*

Înclin capul când citesc mesajul şi mă simt copleşită de şi mai multă umilinţă. Dar este o observaţie foarte bună.

Ei, bine. Măcar n-o să audă când voi plânge la noapte.

Eu: *Ai prin casă vreo băutură alcoolică?*

Ridge îmi citeşte mesajul şi râde, pe urmă aprobă din cap. Se îndreaptă spre dulapul de sub chiuvetă şi scoate afară un recipient cu *Pine-Sol*. Scoate din dulap două pahare, pe urmă începe să le umple cu... detergent lichid?

— Ce naiba faci? îl întreb eu.

Când nu-mi răspunde, îmi trag singură una peste frunte, amintindu-mi că nu mă aude. O să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc. Mă duc spre el. Când pune recipientul de *Pine-Sol* pe blat şi ridică ambele pahare, iau sticla cu detergent de curăţat şi încep să citesc eticheta, după aia îmi ridic o sprânceană. Râde şi îmi întinde un pahar. Îşi miroase băutura şi-mi face semn să fac la fel. Îl duc cu ezitare la nas şi simt aroma înţepătoare de whisky. Întinde paharul spre mine, îl ciocneşte cu al meu şi bem dintr-o înghiţitură conţinutul. Încerc să-mi revin după gustul groaznic, când Ridge îşi ia telefonul şi scrie din nou.

Ridge: *Celălalt coleg de apartament al nostru are o problemă legată de alcool, aşa că trebuie să-l ascundem de el.*

Eu: *Problema lui este că nu-i place alcoolul?*

Ridge: *Problema lui este că nu-i place să plătească pentru alcool, așa că trebuie să-l ascundem de el.*

Dau din cap, îmi pun jos telefonul, iau recipientul și mai umplu câte un pahar pentru amândoi. Repetăm mișcările, dându-l din nou pe gât. Mă strâmb când arsura îmi cuprinde gâtul și se întinde spre piept. Îmi scutur capul, pe urmă deschid ochii.

— Poți citi pe buze? îl întreb.

Ridică din umeri și apucă o bucată de hârtie și un stilou, așezate convenabil pe blatul de lângă el.

„Depinde de buze."

Cred că are sens.

— Poți citi de pe ale mele?

Dă din cap și apucă din nou stiloul.

„În mare parte. Am învățat mai ales, să anticipez ce îmi vor spune oamenii. Cele mai multe indicii le iau din limbajul corporal și situațiile în care mă aflu."

— Ce vrei să spui? îl întreb, împingându-mă cu palmele de blat și urcând pe bar.

Nu am mai întâlnit pe nimeni care nu aude până acum. Nu mi-am dat seama că aveam atât de multe întrebări. Sunt deja foarte prinsă de noutate sau poate nu vreau să se întoarcă încă în camera lui. Nu vreau să rămân singură să mă gândesc la Hunter și la Tori.

Ridge pune carnetul jos și îmi întinde telefonul. Scoate un scaun de bar și se așază alături de mine, care stau așezată pe blat.

Ridge: *Dacă sunt la magazin și un casier îmi vorbește, pot aproximativ să ghicesc ce mă întreabă. Același lucru și cu chelnerii, la restaurant. E destul de simplu să deduci ce spun oamenii când este vorba despre o conversație de rutină.*

Eu: *Dar acum? Asta nu este rutină. Mă îndoiesc că ai multe fete fără locuință pe care să le adăpostești noaptea în casa ta, așa că de unde știi ce spun?*

Ridge: *Pentru că practic tu-mi pui aceleași întrebări ca oricare altă persoană care află că nu aud. Aceeași conversație, dar cu alte persoane.*

Începe să mă deranjeze pentru că nu vreau să semăn cu toate acele persoane. Cred că devine obositor să trebuiască să răspunzi la aceleași întrebări, iarăși și iarăși.

Eu: *Păi, atunci, nu prea vreau să știu despre asta. Hai să schimbăm subiectul.*

Ridge privește în sus spre mine și zâmbește.

La naiba. Nu știu dacă este din cauza whisky-ului, sau pentru că de două ore sunt iarăși singură, dar zâmbetul ăsta îi face niște chestii ciudate stomacului meu.

Ridge: *Hai să vorbim despre muzică.*

— Bine, spun dând din cap.

Ridge: *Voiam să vorbesc cu tine în seara asta. Știi, înainte să-ți distrug viața și toate astea. Vreau să-mi scrii versurile cântecelor pentru trupa mea. Pentru melodiile pe care le-am compus deja și pentru alte câteva, dacă ești pregătită.*

Am făcut o pauză înainte să-i răspund. Primul lucru pe care-l vreau, este să-l întreb despre trupa lui, pentru că mor să-l văd pe tipul ăsta interpretând. Al doilea, este să-l întreb cum naiba poate să cânte fără să audă, dar iarăși sunt ca „oamenii ăia". Și al treilea este să-i spun automat „nu", pentru că, dacă sunt de acord să scriu versurile melodiilor lui, asta va pune multă presiune pe mine. Presiune pe care, sincer nu mi-o doresc acum, din moment ce viaţa mea a intrat în cădere liberă de astăzi.

Îmi scutur capul.

— Nu. Nu cred că vreau să fac asta.

Ridge: *Ți-am fi plătit.*

Asta îmi atrage atenţia. Întrezăresc brusc o opţiune neașteptată care-și face drum în imaginea de ansamblu.

Eu: *Despre ce fel de plată vorbim? Încă mai cred că ești nebun dacă vrei să te ajut scriindu-ți versurile, dar m-ai prins într-un moment când sunt foarte disperată și cam fără resurse, ca un om al străzii, așa că aș avea nevoie de niște bani.*

Ridge: *De ce te referi la tine ca la un om al străzii? Nu ai un loc unde să locuiești?*

Eu: *Păi, aș putea sta cu părinții mei, dar asta ar însemna să mă transfer în ultimul an și m-ar da înapoi cam cu două semestre. Aș putea să rămân de asemenea și cu colega mea de apartament, dar nu știu cât de mult mi-ar plăcea s-o aud noaptea când nu pot să dorm, cum i-o trage iubitului meu cu care am fost doi ani.*

Ridge: *Ești deșteaptă.*

Eu: *Da, e una din marile mele calități.*

Ridge: *Poți sta aici. Suntem în căutarea unui al patrulea coleg de apartament. Dacă ne ajuți cu versurile, poți sta fără să plătești până te pui pe picioare.*

Citesc mesajul de două ori, încet. Scutur din cap.

Ridge: *Doar până îți permiți propriul tău apartament.*

Eu: *Nu. Nici măcar nu te cunosc. În plus, prietena ta Hooters mă urăște deja.*

Ridge râde la acest comentariu.

Ridge: *Bridgette nu este prietena mea. Și nu este aproape niciodată acasă, așa că nu trebuie să-ți faci griji din cauza ei.*

Eu: *Toată situația este prea ciudată.*

Ridge: *Ce altă opțiune ai? Te-am văzut mai devreme că nici măcar nu ai putut plăti taxiul. Ești destul de mult la mila mea.*

Eu: *Am cu ce plăti un taxi. Mi-am lăsat geanta în apartament și nu am vrut să mă întorc să o iau, așa că nu am avut bani pentru taxi.*

Ridge se încruntă când îmi citește mesajul.

Ridge: *Merg cu tine să o iei dacă ai nevoie de ea.*

Mă uit la el.
— Ești sigur? întreb.
Zâmbește și se îndreaptă spre ușa din față, așa că îl urmez.

Ridge

Încă plouă afară și știu că abia și-a pus haine uscate după ce a făcut duș, așa că de îndată ce am ajuns la baza scărilor, am scos telefonul și i-am scris un mesaj.

Eu: *Rămâi aici ca să nu te uzi din nou. Mă duc singur.*

Citește mesajul și-și scutură capul, pe urmă se uită în spate la mine.
— Nu. Merg cu tine.

Nu pot să nu apreciez faptul că nu reacţionează la surditatea mea aşa cum m-aş fi aşteptat. Majoritatea oamenilor devin neliniştiţi când nu ştiu cum să comunice cu mine. Majoritatea oamenilor ridică vocea şi vorbesc rar, cum face Bridgette. Ei cred că vorbind cu voce puternică, mă fac cumva să aud în mod miraculos. De fapt, abia mă abţin să nu le râd în faţă când îmi vorbesc de parc-aş fi idiot. Desigur, ştiu că nu o fac din lipsă de respect. Este pur şi simplu din ignoranţă.

Sunt atât de obişnuit cu asta că nici nu mai bag de seamă.

Oricum, am observat reacţia lui Sydney... pentru că nu a avut niciuna. De îndată ce a aflat, s-a urcat pe blat şi a continuat să vorbească cu mine, chiar şi atunci când s-a mutat ca să ne scriem mesajele. Noroc că tastează repede.

Traversăm curtea până ajungem la baza scărilor care duc la apartamentul ei. Încep să urc şi văd că rămâne înţepenită. Are o privire nervoasă în ochi şi mă simt imediat rău că nu mi-am dat seama cât de greu trebuie să fie pentru ea. Ştiu că probabil o doare mai mult decât lasă să se vadă. Este dificil să afli că cea mai bună prietenă şi iubitul tău te-au trădat, şi n-a trecut nici măcar o zi de atunci. Mă întorc în josul scărilor, o prind de mână şi-i zâmbesc încurajator. O trag de mână. Ea respiră adânc şi începe să urce cu mine scările. Mă bate pe umăr înainte să ajungem la uşa ei şi eu mă întorc.

— Pot să aştept aici? spune ea. Nu vreau să-i văd.

Dau din cap, uşurat că pot citi uşor pe buzele ei.

— Dar vaca prin urmare, pasărea mea? spune ea.

Sau cred că aşa ceva a zis. Râd, fiind mai mult ca sigur că probabil i-am citit greşit pe buze. O mai spune o dată când îmi vede confuzia pe faţă, dar tot nu o înţeleg. Ridic telefonul, arătându-i să-mi scrie.

Sydney: *Dar cum o să le ceri poşeta mea?*

Mda. Nu prea am nimerit-o.

Eu: *O să-ți iau poșeta, Sydney. Așteaptă aici.*

Dă din cap. Scriu un text în timp ce merg până la ușă și bat. Trece un minut și nu apare nimeni, așa că mai bat o dată cu mai multă forță, gândindu-mă că am bătut prea slab și nu s-a auzit. Mânerul se răsucește și apare prietena lui Sydney în ușă. Mă privește curioasă o secundă, iar eu privesc în spatele ei. Ușa se deschide mai larg și apare Hunter, privindu-mă cu suspiciune. Spune ceva ce aduce cu: *„Cu ce pot să te ajut?”,* eu ridic textul în care spun că am venit după geanta lui Sydney, el se uită în jos, citește și scutură din cap.

— Cine naiba ești tu? spune el, aparent nu tocmai încântat că sunt aici în numele lui Sydney.

Fata dispare din ușă și o deschide până la capăt, pe urmă își încrucișează brațele pe piept și mă privește. Fac un semn spre urechea mea și scutur capul, lăsându-i să înțeleagă că nu aud ce îmi spun.

El face o pauză, își dă capul pe spate și izbucnește în râs după care dispare din ușă. Mă uit la Sydney care stă nervoasă în capul scărilor, privind spre mine. Este palidă la față și îi zâmbesc, lăsând-o să înțeleagă că totul e bine. Hunter se întoarce, lipește o bucată de hârtie de ușă și începe să scrie pe ea. Ridică hârtia ca să pot citi.

„I-o tragi?”

Iisuse, ce dobitoc. Arăt înspre hârtie și pix, iar el mi le întinde. Scriu răspunsul și i-l dau înapoi. Se uită în jos spre hârtie și i se contractă maxilarul. Mototolește în pumn hârtia

și o aruncă pe jos, pe urmă, înainte să pot reacționa, pumnul lui vine spre mine.

Încasez lovitura, știind că trebuia să fiu pregătit pentru ea. Fata reapare și pot spune că țipă, deși n-am nicio idee la cine țipă sau ce spune. De îndată ce fac un pas înapoi din ușă, Sydney este în fața mea grăbindu-se să intre în apartament. Ochii mei o urmăresc în timp ce aleargă pe culoar, dispare într-o cameră și se întoarce ținând strâns la piept o geantă. Fata vine în fața ei și o prinde de umeri, dar Sydney îi împinge brațele la loc, își strânge mâna în pumn și o lovește pe fată în față. Hunter încearcă să se pună în fața lui Sydney s-o împiedice să plece, așa că-l bat pe umăr. Când se întoarce, îl pocnesc drept în nas și el se împleticește în spate. Sydney face ochii mari și se uită înapoi spre mine. Îi prind mâna și o trag afară din apartament, spre scări.

Din fericire, în cele din urmă ploaia s-a oprit așa că amândoi o rupem la fugă înapoi spre apartamentul meu. Mă uit de câteva ori în urma noastră să fiu sigur că nu ne urmărește niciunul dintre ei. De îndată ce am traversat curtea interioară și am urcat scările, deschid ușa și mă dau la o parte ca să poată intra. Închid ușa în spatele nostru și mă aplec strângându-mi genunchii cu mâinile să-mi pot relua respirația.

Ce cretin. Nu știu ce-a văzut Sydney la el, dar faptul că a ieșit cu el mă face să-i pun puțin judecata la îndoială.

Mă uit la ea așteptându-mă să o văd plângând, în schimb ea râde. Stă așezată pe podea, așteptând să-și recapete respirația, râzând isteric. Nu pot decât să zâmbesc văzând reacția ei. Și faptul că a lovit-o pe fata aia drept în față fără nicio ezitare? Trebuie să recunosc că e mai dură decât am crezut la început.

Se uită la mine și respiră adânc, pe urmă articulează cuvântul *„Mulțumesc”,* ridicându-și geanta. Se ridică în

picioare și-și îndepărtează părul ud de pe față, pe urmă se duce la bucătărie unde deschide mai multe sertare până găsește un șervet și îl scoate. Îl udă sub robinet, se întoarce și îmi face semn să mă ridic. Când ajung lângă ea, mă sprijin de blat, iar ea mă apucă de bărbie și îmi înclină fața spre stânga. Îmi apasă șervetul de buze și eu fac o grimasă de durere. Nu mi-am dat seama că eram rănit până ce nu m-a atins ea. Trage cârpa mânjită cu sânge înapoi și o clătește la robinet, apoi mi-o pune din nou la gură. Observ că și mâna ei este roșie. O iau și o inspectez. Este umflată deja. Trag cârpa din mâna ei și îmi șterg restul de sânge de pe față, pe urmă iau o pungă care se închide ermetic din dulap, mă duc la congelator și o umplu cu gheață. Îi iau pumnul și presez pe el punga cu gheață, făcând-o să înțeleagă că trebuie să o țină acolo. Mă sprijin de blatul care este lângă ea și ridic telefonul.

Eu: *Ai lovit-o bine. Mâna ta este umflată deja.*

Tastează cu o mână, păstrând gheața deasupra celeilalte.

Sydney: *Ar putea fi din cauză că nu este pentru prima oară când o lovesc astăzi. Și se mai poate să fie și pentru că nu ești primul care-l lovește astăzi pe Hunter.*

Eu: *Wow. Sunt impresionat. Sau îngrozit. Trei lovituri de pumni este media ta zilnică?*

Sydney: *Trei lovituri de pumni este media care să-mi ajungă pentru toată viața.*

Râd.

Ridică din umeri și pune telefonul jos, pe urmă scoate punga cu gheață de pe mână și mi-o duce la gură.

— Ți se umflă buza, spune ea.

Mâinile mi se prind strâns de blatul din spatele meu. Încep să devin tot mai neliniștit s-o văd cât de relaxată este cu toată situația asta. Mă întreb dacă Maggie ar fi de acord cu scenariul ăsta, dacă ar intra pe ușă în clipa asta.

Am nevoie de o distragere a atenției.

Eu: *Vrei o prăjitură de aniversare?*

Zâmbește și aprobă din cap.

Eu: *Probabil că nu ar trebui să conduc, deoarece m-ai transformat într-un alcoolic furios în seara asta, dar dacă te simți în stare să mergi, Park's Diner face niște deserturi al naibii de bune și este la mai puțin de un kilometru de aici. Mai mult ca sigur că s-a oprit și ploaia.*

— Lasă-mă să mă schimb, îmi spune arătând spre hainele ei.

Își scoate hainele din valiză, pe urmă se îndreaptă spre baie. Pun capacul recipientului de *Pine-Sol* la loc și îl ascund jos, în dulap.

CAPITOLUL 5

Sydney

Nu vorbim prea mult în timp ce mâncăm. Stăm amândoi într-un separeu cu spatele la perete și cu picioarele întinse pe bancheta din fața noastră. Urmărim în liniște mulțimea din restaurant și mă întreb cum o fi pentru el, să nu audă nimic din ce se întâmplă în jurul nostru. Cred că sunt prea sinceră pentru propriul meu bine, dar trebuie să-l întreb ce am în minte.

Eu: *Cum este să fii surd? Te simți de parcă ai fi în mijlocul unui secret despre care nimeni nu știe? Ca și cum asta ți-ar da un avantaj asupra celorlalți, pentru că faptul că nu auzi îți mărește acuitatea celorlalte simțuri și ai niște puteri supraomenești, pe care nimeni nu le poate vedea că le ai doar privindu-te?*

Aproape își scuipă băutura citindu-mi mesajul. Râde și mi se pare că râsul lui este singurul sunet pe care l-am auzit de la el. Știu că anumiți oameni care nu aud, pot totuși vorbi, dar nu l-am auzit spunând niciun cuvânt toată seara. Nici măcar cu chelnerița. Arată pe meniu ce vrea să comande, sau scrie.

Ridge: *Pot spune cu toată sinceritatea că nu m-am gândit niciodată la lucrurile astea înainte. Totuși, cumva îmi place că tu gândești în felul ăsta. Să fiu cinstit, nu mă gândesc la asta deloc. Pentru mine, e normal. Nu pot să compar cu nimic, pentru că este tot ce-am cunoscut vreodată.*

Eu: *Îmi pare rău. Sunt din nou unul dintre oamenii ăia, nu-i așa? Cred că cerându-ți să compari cum este să*

fii surd, cu a nu fi surd, este ca şi cum mi-ai cere tu să compar faptul că sunt o fată, cu a fi un băiat.

Ridge: *Nu te scuza. Îmi place că te interesează suficient ca să mă întrebi. Cea mai mare parte a oamenilor se comportă ciudat în prezența mea, așa că nu mă întreabă nimic. Am observat că este greu să îmi fac prieteni, dar ăsta este și un lucru bun. Cei câțiva prieteni pe care-i am sunt adevărați, așa că pot să evit toți cretinii superficiali și ignoranți.*

Eu: *Mă bucur să aflu că nu sunt o cretină superficială și ignorantă.*

Ridge: *Aș dori să pot spune același lucru despre fostul tău.*

Oftez. Ridge are dreptate, dar la naiba dacă nu doare că nu am văzut dincolo de rahaturile lui Hunter.

Pun telefonul jos și mănânc restul de prăjitură. Îi spun „*Mulțumesc",* când pun furculița jos. Sincer, uitasem că este ziua mea până nu s-a oferit să mă invite la o prăjitură.

Ridică din umeri în semn că nu e mare lucru, dar este mare lucru. Nu pot să cred că după ziua pe care-am avut-o, sunt într-o dispoziție aproape bună. Îi datorez asta lui Ridge, pentru că dacă nu ar fi fost el, nu știu unde aș fi fost în seara asta sau ce stare emoțională aș fi avut acum.

Mai ia o înghițitură din apa lui gazoasă, pe urmă se îndreaptă pe scaun. Face un semn cu capul spre ușă și sunt de acord, pentru că sunt gata de plecare. Efectul alcoolului a trecut și pe măsură ce ne facem drum din restaurant în întunericul de afară, simt că cedez din nou în fața suferinței.

Cred că Ridge își dă seama de asta după expresia de pe fața mea, pentru că își pune brațul în jurul meu și îmi strânge scurt umerii. Își ia brațul de pe mine ca să scoată telefonul.

Ridge: *Dacă mai are vreo importanță, nu te merită.*

Eu: *Știu. Dar oricum mă doare că am crezut vreodată că mă merită. Și sincer, sunt mai rănită din partea lui Tori decât a lui Hunter. Pe Hunter sunt mai ales supărată.*

Ridge: *Mda. Eu nici măcar nu-l cunosc pe tip și tot am fost foarte supărat pe el. Nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te simți tu. Totuși, sunt surprins că nu ai pus încă la cale un plan de răzbunare diabolică.*

Eu: *Nu sunt așa de inteligentă. Aș vrea să fiu, pentru că în momentul ăsta m-aș gândi doar la răzbunare.*

Ridge se oprește din mers și se întoarce spre mine. Arcuiește o sprânceană și rânjește răutăcios. Mă face să râd, pentru că pot spune după zâmbetul lui că pune la cale un plan.

— Bine, spun dând din cap fără să știu ce urmează să-mi propună. Atât timp cât nu ne trezim la închisoare.

Ridge: *Știi dacă își lasă mașina fără s-o închidă cu cheia?*

***

— Pește? întreb, încrețindu-mi nasul cu dispreț.

Ne-am oprit la un magazin din apropierea complexului nostru de apartamente şi a cumpărat un peşte imens plin de solzi. Presupun că asta ar putea să fie parte din schema lui complexă de răzbunare sau ar putea doar să-i fie foame.

Ridge: *Avem nevoie de bandă adezivă.*

Îl urmez la raionul de feronerie, unde ia o rolă de bandă adezivă foarte rezistentă.

Peşte proaspăt şi bandă adezivă.

Încă nu sunt sigură ce a planificat, dar într-un fel îmi place încotro se îndreaptă lucrurile.

***

Când ne întoarcem la apartament, îi arăt care este maşina lui Hunter. Fug spre apartament să iau cheia de rezervă a maşinii, care încă este în geanta mea, în timp ce Ridge împachetează peştele în banda adezivă. Mă întorc şi-i întind cheia.

Eu: *Deci, ce vom face mai exact cu acest peşte?*

Ridge: *Priveşte şi învaţă, Sydney.*

Mergem spre maşina lui Hunter şi Ridge deblochează uşa pasagerului. Îmi cere să rup câteva bucăţi din banda adezivă, în timp ce se apleacă sub scaun. Nu pierd nicio mişcare de-a lui – în cazul în care va trebui să mă mai răzbun în viitor pe cineva – şi îl văd cum împinge peştele sub scaun. Îi întind mai multe bucăţi de bandă în timp ce încerc să-mi reţin râsul văzându-l cum fixează peştele crud cu ea. Când este sigur că

peştele nu o să cadă, iese şi închide portiera privind nevinovat în jurul lui. Îmi ţin mâna apăsată peste gură, sufocându-mă de râs, iar el este cât se poate de liniştit şi de calm. Pe urmă plecăm nonşalant de lângă maşină şi de îndată ce suntem pe scările spre apartament, izbucnim în râs.

Ridge: *Maşina lui o să miroase ca moartea în douăzeci şi patru de ore. Nu o să găsească niciodată de unde vine mirosul.*

Eu: *Eşti cam diabolic. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că ai mai făcut asta înainte.*

Încă râde când intrăm în apartament. Ne lăsăm pantofii la uşă şi el aruncă banda adezivă pe blat. Mă duc la baie şi am grijă să deschid uşa care dă spre dormitorul lui înainte de a ieşi. În camera de zi toate luminile sunt stinse cu excepţia veiozei de lângă canapea. Mă aşez şi-mi verific mesajele pentru ultima dată înainte de a-l pune pe silenţios.

Ridge: *Noapte bună. Îmi pare rău că ziua ta de naştere a fost naşpa.*

Eu: *Mulţumită ţie, a fost mai bună decât ar fi putut să fie.*

Îmi pun telefonul sub pernă şi mă întind. Îmi închid ochii şi zâmbetul meu dispare de îndată ce încăperea devine tăcută. Simt cum mi se adună lacrimile în ochi, aşa că-mi acopăr capul cu pătura şi mă iau în braţe singură, pregătindu-mă pentru o noapte lungă cu inima zdrobită.

Răgazul pe care l-am avut cu Ridge a fost plăcut, dar acum nu există nimic care să mă distragă de la gândul că am avut cea mai proastă zi din viaţa mea. Nu pot să înţeleg cum a putut Tori să-mi facă aşa ceva. Am fost cele mai bune prietene pentru aproape trei ani. I-am spus totul despre mine. Aveam încredere în ea în legătură cu orice. I-am spus lucruri pe care nici nu visam să i le spun vreodată lui Hunter.

De ce ar risca prietenia noastră pentru sex?

Nu m-am mai simţit niciodată atât de rănită. Trag pătura peste ochi şi încep să plâng.

La mulţi ani, mie!

***

Am perna apăsată strâns peste cap, dar tot aud cum scrâşneşte pietrişul sub pantofi. De ce calcă cineva atât de zgomotos pe stradă? Şi de ce aud eu asta?

Stai puţin. Unde sunt?

Ziua de ieri chiar a existat?

Îmi deschid ochii fără tragere de inimă şi mă trezesc cu lumina soarelui pe faţă, aşa că-mi trag pătura peste cap şi îmi acord un minut să mă adaptez. Zgomotul devine mai puternic, aşa că-mi ridic perna de pe faţă şi arunc un ochi în jurul meu. Primul lucru pe care-l văd este o bucătărie care nu este a mea.

Oh, aşa este. Corect. Sunt pe canapeaua lui Ridge şi cea mai rea vârstă este cea de douăzeci şi doi de ani. Îmi ridic de tot perna de pe cap şi mormăi când trebuie să-mi strâng din nou ochii.

— Cine eşti tu şi de ce dormi pe canapeaua mea?

Tresar şi îmi deschid ochii când aud vocea profundă care nu poate veni de la mai mult de un metru distanţă. Doi ochi

privesc în jos spre mine. Îmi trag capul înapoi pe canapea ca să pun distanţă între mine şi ochii curioşi, să văd cine este ataşat de ei.

Este un tip. Unul pe care nu l-am mai văzut niciodată. Stă pe jos direct în faţa canapelei şi ţine în mână un castron. Scufundă o lingură în castron, o duce la gură şi începe să ronţăie din nou zgomotos. Cred că ce mănâncă el nu este pietriş.

— Eşti noua colegă de apartament? spune el cu gura plină.

Scutur din cap.

— Nu, mormăi eu. Sunt o prietenă de-a lui Ridge.

Îşi înalţă capul şi mă priveşte cu suspiciune.

— Ridge are doar un singur prieten, spune tipul. Pe mine.

Împinge altă lingură cu cereale în gură, fără să se retragă din spaţiul meu personal. Îmi pun palmele pe canapea şi mă ridic în şezut, ca să nu mai fie exact în faţa mea.

— Eşti gelos? îl întreb.

Tipul continuă să mă fixeze.

— Care este numele lui de familie?

— Al cui nume de familie?

— Al prietenului tău foarte bun, Ridge, spune el pe un ton ironic.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi las capul pe spătarul canapelei. Nu ştiu cine naiba este tipul ăsta, dar chiar nu sunt interesată să intru în competiţie cu el pentru titlul de cel mai bun prieten al lui Ridge.

— Nu-i cunosc numele de familie lui Ridge. Nu îi cunosc nici cel de-al doilea nume. Singurul lucru pe care-l ştiu despre el este că are un croşeu de dreapta foarte bun. Şi dorm pe canapeaua ta pentru că prietenul meu cu care am fost împreună doi ani, a hotărât să se distreze trăgându-i-o

colegei mele de apartament, iar eu chiar nu am avut chef să stau prin preajmă să-i privesc.

Dă din cap, pe urmă înghite din gură.

— Este Lawson. Și nu are al doilea prenume.

De parcă dimineața nu era și așa destul de rea, mai apare și Bridgette din hol și intră în bucătărie.

Tipul care stă pe jos mai ia o lingură de cereale și o privește pe Bridgette, luându-și în sfârșit ochii de pe mine.

— Bună dimineața, Bridgette, spune cu o voce ciudată și sarcastică. Ai dormit bine?

Ea îi aruncă o privire scurtă și-și dă ochii peste cap.

— Du-te naibii, Warren.

El își întoarce privirea spre mine cu un zâmbet răutăcios.

— Ea este Bridgette, îmi șoptește. Ziua pretinde că mă urăște, dar noaptea mă iubește.

Râd, nu prea convinsă că această Bridgette ar fi capabilă să iubească pe cineva.

— Rahat! urlă ea, prinzându-se de bar gata-gata să cadă. Iisuse Cristoase! – Dă cu piciorul într-una dintre valizele mele care e încă pe podeaua de lângă bar. – Spune-i micuței tale prietene, că dacă stă aici trebuie să-și ia rahatul ăsta la ea în cameră!

Warren face o față de parcă ar fi speriat pentru mine, pe urmă își întoarce capul spre Bridgette.

— Și ce sunt eu, servitorul tău? Spune-i tu singură.

Bridgette arată înspre valiza de care s-a împiedicat.

— DU-ȚI... RAHATUL... TĂU... AFARĂ... DIN... BUCĂTĂRIE! spune înainte de a mărșălui înapoi la baie.

Warren întoarce încet capul spre mine și râde.

— Ce o face să creadă că ești surdă?

Ridic din umeri.

— Nu am nicio idee. A ajuns aseară la concluzia asta și am omis să o corectez.

Râde mai tare de data asta.

— Oh, asta este ceva clasic. Ai animale de companie?

Îmi scutur capul.

— Eşti împotriva filmelor porno?

Nu ştiu când am început să jucăm Douăzeci de întrebări, dar îi răspund oricum.

— Nu mă opun principiului pornografiei, dar refuz să joc într-unul.

Dă din cap, gândindu-se ceva mai mult la răspunsul meu.

— Ai prieteni enervanţi?

Îmi scutur capul.

— Cea mai bună prietenă a mea este o târfă care înjunghie pe la spate, aşa că nu mai vorbesc cu ea.

— De câte ori faci duş?

Râd.

— O dată pe zi, sărind peste câte una din când în când. Nu mai mult de cincisprezece minute.

— Găteşti?

— Doar când mi-e foame.

— Faci curat după tine?

— Probabil mai bine decât tine, spun eu luând în considerare că şi-a folosit tricoul pe post de şerveţel, nu mai puţin de trei ori în timpul acestei conversaţii.

— Asculţi disco?

— Prefer să înghit sârmă ghimpată.

— Bine, atunci, spune el. Cred că poţi rămâne.

Îmi trag picioarele sub mine şi le încrucişez.

— Nu realizasem că eram la un interviu.

Se uită la valizele mele, pe urmă din nou la mine.

— Este evident că ai nevoie de un loc unde să stai, iar noi avem o cameră goală. Dacă nu o iei tu, Bridgette vrea să o mute pe sora ei luna viitoare şi este ultimul lucru de care are nevoie Ridge.

— Nu pot să rămân aici, spun.

— De ce nu? Din câte se pare, eşti pe cale să-ţi petreci oricum ziua căutând un apartament. Ce nu e în regulă cu ăsta? Nici nu trebuie să mergi prea departe ca să ajungi aici.

Vreau să-i spun că Ridge este problema. A fost drăguţ cu mine, dar tocmai asta ar putea fi problema. Am fost singură pentru mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi nu-mi place faptul că în loc să fiu consumată de coşmaruri despre Hunter şi Tori toată noaptea, am avut un vis puţin cam deranjant despre un Ridge extrem de prietenos.

Nu-i spun totuşi lui Warren că Ridge este motivul pentru care nu pot rămâne aici. În primul rând, pentru că i-aş da mai multă muniţie lui Warren să mă chestioneze şi în al doilea, pentru că Ridge tocmai a intrat în bucătărie şi se uită la noi.

Warren îmi face cu ochiul, se ridică şi se duce cu castronul la chiuvetă. Se uită la Ridge,

— Ai întâlnit-o pe noua noastră colegă de apartament? îl întreabă Warren.

Ridge îi face nişte semne. Warren scutură capul şi îi răspunde tot prin semne. Stau jos pe canapea şi privesc conversaţia lor tăcută, uşor uimită să văd că Warren cunoaşte limbajul semnelor. Mă întreb dacă l-a învăţat pentru Ridge. Poate sunt fraţi? Warren râde şi Ridge priveşte în direcţia mea înainte de a se întoarce în dormitorul lui.

— Ce a spus? întreb, brusc îngrijorată că Ridge nu mă mai vrea aici.

Warren ridică din umeri şi se întoarce spre dormitorul lui.

— Exact ce ştiam că va spune. – Intră în cameră şi se întoarce cu o caschetă pe cap şi cu nişte chei în mână. – A spus că aveţi deja o înţelegere. – Warren încalţă o pereche

de pantofi la intrare. – Începeți să lucrați acum. Asta este camera ta, dacă vrei să-ți pui lucrurile în ea. S-ar putea totuși să fie nevoie să-i arunci toate catrafusele lui Brennan într-un colț. – Deschide ușa și iese afară, după care se întoarce. – Oh. Cum te cheamă?

— Sydney.

— Păi, Sydney, bine ai venit în cel mai ciudat loc în care ai trăit vreodată.

Nu sunt sigură că îmi convine asta, dar ce altă opțiune am? Îmi scot telefonul de sub pernă. Încep să-i scriu un mesaj lui Ridge, pentru că nu-mi amintesc să fi încheiat o înțelegere noaptea trecută privind aranjamentele mele viitoare. Înainte să-i trimit mesajul, primesc unul de la el.

Ridge: *Ești de acord cu asta?*

Eu: *Tu ești?*

Ridge: *Eu am întrebat primul.*

Eu: *Presupun că da. Dar numai dacă și tu ești de acord.*

Ridge: *Ei bine, atunci cred că suntem colegi de apartament.*

Eu: *Dacă suntem colegi, poți să-mi faci o favoare?*

Ridge: *Ce anume?*

Eu: *Dacă vreodată încep să-mi dau întâlniri din nou, să nu faci ca Tori și să te culci cu prietenul meu, bine?*

Ridge: *Nu pot să-ți fac nicio promisiune.*

Câteva secunde mai târziu, iese din dormitor și se duce direct la valizele mele. Le ridică și le duce până la ușa celuilalt dormitor. O deschide și înclină capul spre cameră, indicându-mi că ar trebui să mă duc cu el. Pune valizele pe pat și își scoate iarăși telefonul.

Ridge: *Brennan are încă multe lucruri aici. O să le pun în cutii și le depozitez în colțul camerei până vine să le ia. În afară de asta, poate vrei să schimbi așternuturile.*

Aruncă o privire îngrijorată așternuturilor în chestiune, iar eu râd. Arată spre baie.

Ridge: *Împărțim aceeași baie. Trebuie doar să încui ușa spre holul principal și spre cele două dormitoare când ești înăuntru. În mod evident, nu am cum să știu când ești sub duș, așa că, doar dacă nu vrei să dau buzna peste tine, asigură-te că sunt închise ușile.*

Se îndreaptă înspre baie și răsucește un comutator aflat în exteriorul ușii care aprinde și stinge luminile din baie și își întoarce din nou atenția spre telefon.

Ridge: *Am adăugat comutatoare în exterior, pentru că este o modalitate ușoară ca cineva să-mi atragă atenția pentru că nu pot să aud dacă bate la ușă. Trebuie doar să răsucești comutatorul dacă vrei să intri în baie, așa o să știu. Tot apartamentul este amenajat în*

felul acesta. Şi la uşa dormitorului meu este unul, care aprinde şi stinge lumina din dormitorul meu, dacă ai nevoie de mine. Dar am de obicei telefonul la mine, aşa că toţi îmi scriu mesaje.

Îmi arată unde sunt aşternuturile curate, pe urmă adună lucrurile rămase în dressing, în timp ce eu schimb aşternuturile.

— Am nevoie de mobilier?

Ridge scutură din cap.

Ridge: *Îl lasă aici. Poţi folosi ce este aici.*

Dau din cap, ocupând dormitorul care, în mod cu totul neaşteptat, a devenit al meu. Îi zâmbesc lui Ridge să-i arăt că apreciez ce face pentru mine.

— Mulţumesc.

Îmi zâmbeşte şi el.

Ridge: *Voi fi în camera mea să lucrez pentru următoarele ore, dacă ai nevoie de ceva. Trebuie să merg până la magazin în după masa aceasta. Poţi să vii cu mine să cumperi ce ai nevoie pentru apartament.*

Se întoarce în dormitorul lui, trimiţându-mi un salut. Mă aşez pe marginea patului şi-i răspund la salut când închide uşa. Mă urc în pat şi suspin adânc de uşurare.

Acum că am un loc în care să trăiesc, tot ce mai am nevoie este o slujbă. Şi poate o maşină, de vreme ce am împărţit-o cu Tori pe a ei. Pe urmă poate îi sun pe părinţii mei să le spun că m-am mutat.

Sau poate că nu. O să aștept câteva săptămâni să văd dacă totul este în ordine.

Ridge: *Și apropo, nu eu am scris pe fruntea ta.*

Poftim?

Fug în dressing și mă uit în oglindă pentru prima dată pe ziua de azi. Pe fruntea mea scrie, cu cerneală neagră: *„Cineva ți-a scris pe frunte."*

Ridge

Eu: *Bună dimineața. Cum merge cu teza de doctorat?*

Maggie: *Vrei s-o îndulcesc sau vrei să ți-o spun direct, ca să mă eliberez?*

Eu: *Cât mai direct. Eliberează-te.*

Maggie: *Mizerabil, Ridge. Urăsc asta. Lucrez la ea ore întregi în fiecare zi și aș vrea să dau cu o bâtă în computerul meu, ca să șterg tot Office Space de pe el. Dacă teza asta ar fi un copil, l-aș da imediat spre adopție și nici măcar nu m-aș gândi de două ori la asta. Dacă teza asta ar fi un cățeluș scump și dulce, l-aș lăsa în mijlocul unei intersecții aglomerate și aș rupe-o la fugă.*

Eu: *Şi pe urmă te-ai întoarce să-l recuperezi şi să te joci cu el toată noaptea.*

Maggie: *Serios, Ridge. Cred că-mi pierd minţile.*

Eu: *Ei bine, ştii deja ce cred eu.*

Maggie: *Da, ştiu ce crezi. Hai să nu intrăm în detalii în clipa asta.*

Eu: *Tu eşti cea care a vrut să se elibereze. Nu ai nevoie de genul ăsta de stres.*

Maggie: *Opreşte-te.*

Eu: *Nu pot, Maggie. Ştii ce gândesc şi nu-mi ţin părerea pentru mine când ştim amândoi că am dreptate.*

Maggie: *Exact pentru asta nu m-am plâns ţie, că revenim mereu la acelaşi lucru. Te-am rugat să încetezi. Te rog, Ridge. Încetează.*

Eu: *Bine.*

Eu: *Îmi pare rău.*

Eu: *Acum este momentul în care tu îmi scrii: „E-n ordine, Ridge. Te iubesc. ”*

Eu: *Hello?*

Eu: *Nu face asta, Maggie.*

Maggie: *Dă-i unei fete un minut să facă pipi! Nu sunt supărată. Doar că nu mai vreau să vorbesc despre asta. Tu cum ești?*

Eu: *Pfui. Bine. Avem o nouă colegă de apartament.*

Maggie: *Am crezut că nu se va muta până luna viitoare.*

Eu: *Nu, nu este sora lui Bridgette. Este Sydney. Cea despre care ți-am vorbit acum câteva zile, îți amintești? După ce am hotărât să sparg tăcerea despre prietenul ei, a plecat de acolo fără să aibă unde să meargă. Eu și Warren am lăsat-o să rămână aici până o să-și găsească un loc al ei. O să-ți placă de ea.*

Maggie: *Te-a crezut deci când i-ai spus despre prietenul ei?*

Eu: *Mda. A fost destul de supărată la început pentru că nu i-am spus mai repede, dar după câteva zile cred că s-a obișnuit cu ideea. La ce oră crezi că vei ajunge vineri?*

Maggie: *Nu sunt sigură. Aș spune că depinde de cât de mult avansez sau nu cu teza mea, dar nu mai vreau să-ți vorbesc niciodată despre teză. Cred că o să ajung, când o să ajung.*

Eu: *Păi, în cazul acesta, cred că o să te văd, când o să te văd. Te iubesc. Dă-mi de știre când pleci.*

Maggie: *Și eu te iubesc. Și știu că ești doar îngrijorat. Nu mă aștept să fii de acord cu deciziile mele, dar vreau să le înțelegi.*

Eu: *Înțeleg, iubito. O fac. Te iubesc.*

Maggie: *Și eu te iubesc*.

Îmi arunc capul cu forță pe căpătâiul patului și-mi frec frustrat obrajii în sus și-n jos cu palmele. Bineînțeles că-i înțeleg decizia, dar nu înseamnă că mă simt bine în legătură cu asta. Are idei atât de tranșante, încât zău nu știu cum să comunic cu ea.

Mă ridic și-mi pun telefonul înapoi în buzunar, după aia merg până la ușa dormitorului meu. Când o deschid, mă izbește un miros care sunt sigur că vine din Rai.

Bacon.

Warren mă privește de la masa din sufragerie rânjind, arătând spre platoul plin cu mâncare.

— *„Este de păstrat”,* îmi spune prin semne. *„Dar ouăle sunt naspa, le mănânc doar pentru că nu vreau să mă plâng, dacă se supără, nu o să ne mai gătească niciodată. Restul însă, e grozav.”*

Gesticulează tot ce spune, fără să spună cu voce tare. Warren spune și cu voce tare tot ce gesticulează, din respect pentru cei din jurul nostru. Când nu o face cu voce tare, știu că vrea ca ce vorbim să rămână doar între noi doi.

La fel ca și conversația tăcută pe care o avem acum când Sydney este în bucătărie.

— *„Și chiar a întrebat cum ne place cafeaua”,* îmi spune gesticulând.

Mă uit spre bucătărie. Sydney zâmbește, așa că-i zâmbesc și eu. Sunt șocat s-o văd că este într-o dispoziție bună azi. După ce ne-am întors din incursiunea noastră la magazin de acum câteva zile, și-a petrecut timpul mai mult în camera ei. La un moment dat ieri, Warren a intrat în camera ei s-o întrebe dacă vrea ceva la cină și a găsit-o pe patul ei plângând, așa că s-a retras și a lăsat-o singură. Am vrut s-o verific, dar nu puteam să fac nimic s-o fac să se simtă mai bine. Cel mai bun remediu este timpul, așa că mă bucur că cel puțin astăzi s-a dat jos din pat.

— *„Și nu te uita la ea chiar acum, Ridge. Dar ai văzut cu ce este îmbrăcată? Ai văzut rochia aia de pe ea?”*

Își mușcă articulațiile pumnilor și se crispează, de parcă o simplă privire aruncată spre ea i-ar produce niște dureri teribile.

Îmi scutur capul și iau loc lângă el.

— *„Mă voi uita mai târziu.”*

Râânjește.

— *„Sunt așa de fericit că prietenul ei a înșelat-o. În caz contrar, aș fi mâncat Oreo umpluți cu pastă de dinți la micul dejun.”*

Râd.

— *„Măcar nu trebuia să te mai speli pe dinți.”*

— *„Asta a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.”* a spus el. *„Poate mai târziu vorbim cu ea să aspire în rochia aia, în timp ce noi stăm pe canapea și privim.”*

Warren râde la propriul lui comentariu, dar eu nu schițez niciun zâmbet. Nu cred că-și dă seama că la ultima frază a gesticulat și a vorbit cu voce tare în același timp. Înainte să-i pot spune, un biscuit trece razant pe lângă capul meu și îl izbește în față. El sare în spate șocat și o privește pe Sydney.

Ea se apropie de masă cu o figură care spune *„Nu te pune cu mine”.* Îmi întinde o farfurie cu mâncare, pe urmă îşi aşază propria farfurie în faţă şi ia loc la masă.

— „*Am spus asta cu voce tare, nu-i aşa*?” mă întreabă Warren. Dau din cap. Se uită la Sydney, care încă se uită urât la el. „*Cel puţin ţi-am făcut un compliment*”, spune ridicând din umeri.

Ea râde şi dă din cap o dată, după care îşi scoate telefonul şi începe să scrie. Se uită scurt spre mine, mişcând uşor capul spre telefonul meu când acesta începe să-mi vibreze în buzunar. Mi-a scris ceva, dar în mod evident a făcut-o discret. Îmi alunec mâna în buzunar şi scot telefonul, pe urmă citesc mesajul pe sub masă.

Sidney: *Nu mânca ouăle.*

Mă uit la ea şi-mi ridic o sprânceană, întrebându-mă ce naiba au ouăle.

Scrie nepăsător alt mesaj în timp ce poartă o conversaţie cu Warren.

Sydney: *Am turnat detergent de vase şi pudră de talc în ele. Asta o să-l înveţe minte să nu-mi mai scrie pe frunte altădată.*

Eu: *WTF? Când o să-i spui?*

Sydney: *Nu-i spun.*

Warren: *Despre ce tot vă scrieţi, tu şi Sydney?*

Ridic privirea și-l văd pe Warren ținându-și telefonul, holbându-se la mine. Ridică furculița și mai ia o înghițitură din ouă și îmi vine să râd când îl văd. Se lungește peste masă și-mi smulge telefonul din mâini, începând să caute mesajele. Încerc să-l iau înapoi de la el, dar își trage brațul departe de mine. Face o pauză câteva secunde până citește și imediat scuipă ce are în gură înapoi în farfurie. Îmi aruncă înapoi telefonul și se întinde după paharul lui cu apă. Ia calm o înghițitură, pune paharul înapoi pe masă, pe urmă își trage scaunul în spate și se ridică în picioare.

Arată cu degetul înspre Sydney.

— Tocmai ai încurcat-o, fetițo, îi spune. Asta înseamnă război.

Sydney îi zâmbește afectat cu o strălucire provocatoare în ochi. Odată ce Warren se duce în dormitorul lui și trântește ușa, își pierde zâmbetul încrezător și se întoarce spre mine cu ochii pe jumătate închiși.

Sydney: *Ajută-mă! Am nevoie de idei. Sunt varză la făcut farse!*

Eu: *Da, chiar ești. Detergent de vase și pudră de talc? Ai nevoie de ajutor serios. Este un lucru bun că-l ai pe maestru de partea ta.*

Rânjește și începe să-și mănânce micul dejun.

Nu apuc să iau măcar o înghițitură din mâncare, când Bridgette iese afară din dormitorul ei, fără un zâmbet. Se duce direct la bucătărie și își pregătește o farfurie cu mâncare. Warren se întoarce din camera lui și se așază la masă.

— Am plecat pentru efectul dramatic, spune. Nu am terminat încă de mâncat.

Bridgette ia loc, muşcă din bacon, pe urmă se uită spre Sydney.

— TU... AI... FĂCUT... ASTEA? spune gesticulând dramatic spre mâncare.

Îmi aplec capul pe o parte, pentru că-i vorbeşte lui Sydney în acelaşi mod în care-l face şi cu mine. De parcă ar fi surdă.

Mă uit la Sydney, care dă din cap spre Bridgette ca răspuns. Mă uit din nou la Bridgette, care spune:

— MULŢUMESC!

Şi ia o înghiţitură din ouă.

Şi le scuipă imediat înapoi în farfuria ei.

Tuşeşte şi se grăbeşte să bea ceva, pe urmă se ridică de la masă. Se uită înapoi spre Sydney:

— NU... POT... SĂ... MĂNÂNC... RAHATUL... ĂSTA!

Se întoarce la bucătărie, îşi aruncă mâncarea la gunoi şi se întoarce în dormitorul ei.

Noi trei râdem în hohote după ce uşa dormitorului ei se închide. Când râsetele se potolesc, mă întorc spre Warren.

— *„De ce crede Bridgette că Sydney este surdă?”*

Warren râde.

— *„Nu ştiu”,* spune el. *„Dar nu avem de gând să o corectăm încă”.*

Râd de faţadă, dar la interior sunt puţin confuz. Nu ştiu când a început Warren să se refere la el şi la Sydney ca fiind „noi”, dar nu cred că-mi place ideea.

***

Lumina din dormitor fluctuează deschis-închis, aşa că îmi închid laptopul şi mă duc la uşă. O deschid şi o văd pe Sydney stând în hol, ţinându-şi în braţe laptopul. Îmi întinde o bucăţică de hârtie.

„Mi-am terminat lecţiile pentru tot restul săptămânii. Am făcut curat în tot apartamentul, mai puţin în camera lui Bridgette, bineînţeles. Warren nu mă lasă să mă uit la televizor pentru că nu este seara mea, orice ar însemna asta. Speram deci să pot să stau puţin cu tine. Trebuie să-mi ţin mintea ocupată, sau voi începe din nou să mă gândesc la Hunter, pe urmă o să-mi plâng de milă, şi după aia o să vreau Pine-Sol şi chiar nu-mi doresc încă un Pine-Sol pentru că nu vreau să devin o alcoolică furioasă ca tine."

Zâmbesc, mă dau la o parte şi îi fac semn să intre în dormitor. Priveşte de jur-împrejur. Unicul loc pe care se poate sta jos este patul meu, aşa că i-l arăt, pe urmă mă aşez pe scaun şi-mi iau laptopul în poală. Ea se aşază pe cealaltă parte a patului şi face acelaşi lucru.

— Mulţumesc, spune cu un zâmbet.

Am încercat să nu urmez sfatul lui Warren de azi dimineaţă şi să nu-i admir rochia pe care o purta, dar este dificil să nu o priveşti, mai ales că a insistat atât de mult asupra ei. Nu ştiu ce chestie ciudată este între el şi Bridgette şi puţin îmi pasă, dar mă enervează că el şi Sydney par să se înţeleagă de minune.

Şi asta mă enervează, pentru că mă enervează. Nu o privesc în felul acesta, aşa că nu înţeleg de ce stau aici gândindu-mă la asta. Şi dacă o compar cu Maggie, fără îndoială Maggie este mai mult genul meu, din punct de vedere fizic. Maggie este mică de înălţime, cu ochi întunecaţi şi părul drept şi negru. Sydney este exact opusul ei. Este mai înaltă decât Maggie – să spunem că este de talie medie – dar corpul ei este mai bine definit şi curbele ei sunt mai pronunţate decât ale lui Maggie. Rochia îi îmbracă perfect fiecare curbă lui Sydney, de asta îi place lui Warren. Cel

puţin s-a schimbat în pantaloni scurţi înainte să apară la uşa mea. Asta ajută puțin. Tricourile pe care le poartă de obicei sunt puţin cam largi pentru ea şi-i cad de pe umeri, ceea ce mă face să cred că a luat multe dintre tricourile lui Hunter când şi-a împachetat lucrurile.

Părul lui Maggie este mereu drept, pe când al lui Sydney este greu de descris. Pare să se schimbe odată cu vremea, dar nu este neapărat un lucru rău. Prima oară când am văzut-o aşezată în balconul ei, credeam că are părul şaten, dar se pare că avea părul ud. După ce am cântat vreo oră la chitară în seara aceea, am văzut-o când intra înăuntru şi părul ei era complet uscat căzând în valuri blonde pe umerii ei. Astăzi este creţ şi strâns într-un coc dezordonat în vârful capului.

Sydney: *Încetează să te holbezi la mine.*

Rahat.
Râd şi încerc să-mi alung toate gândurile ciudate.

Eu: *Îmi pari tristă.*

În prima seară când a venit aici, părea mai fericită decât pare în clipa asta. Poate că e nevoie de timp să faci faţă realităţii.

Sydney: *Există vreo modalitate să avem un chat pe laptop? Este mult mai uşor pentru mine să scriu aşa.*

Eu: *Sigur. Care este numele tău de familie? Ne împrietenim pe Facebook.*

Sydney: *Blake*.

Îmi deschid laptopul și îi caut numele. Când îi găsesc profilul îi trimit o cerere de prietenie. Ea o acceptă instantaneu, pe urmă îmi trimite un mesaj.

Sydney: *Bună, Ridge Lawson.*

Eu: *Bună, Sydney Blake. Mai bine așa?*

Ea aprobă.

Sydney: *Ești programator de computere?*

Eu: *Deja îmi urmărești profilul? Și da. Lucrez de acasă. Am o diplomă luată cu doi ani în urmă, în ingineria calculatoarelor.*

Sydney: *Ce vârstă ai?*

Eu: *24.*

Sydney: *Te rog, spune-mi că 24 este mult mai bună decât 22.*

Eu: *22 va fi bună pentru tine. Poate nu săptămâna asta sau cea următoare, dar va fi mai bine.*

Oftează, își duce o mână la spatele gâtului și îl freacă, pe urmă începe să scrie din nou.

Sydney: *Mi-e dor de el. Nu este nebunesc? Mi-e dor şi de Tori. Încă îi urăsc şi aş vrea să-i văd suferind, dar îmi lipseşte ce am avut cu ei. Începe să doară cu adevărat. Când s-a întâmplat, am crezut că e mai bine fără ei, dar acum mă simt pierdută.*

Nu vreau să fiu aspru cu răspunsul meu, dar în acelaşi timp eu nu sunt o fată, aşa că nu am de gând să-i spun că ceea ce simte, este normal. Pentru că pentru mine, nu este normal.

Eu: *Îţi lipseşte doar ideea pe care o ai despre el. Nu erai fericită cu el nici înainte de a-l prinde că te înşală. Erai cu el doar pentru că te simţeai confortabil. Îţi lipseşte relaţia, dar nu-ţi lipseşte Hunter.*

Se uită la mine şi-şi lasă capul pe o parte, îngustându-şi ochii în direcţia mea câteva secunde după care îşi aruncă privirea pe laptop.

Sydney: *Cum poţi să spui că nu eram fericită cu el? Eram. Până când am aflat ce făcea, am crezut sincer că el era alesul.*

Eu: *Nu. Nu ai crezut. Voiai să fie, dar nu simţeai asta cu adevărat.*

Sydney: *Începi să fii cam nesimţit acum, ştii asta?*

Îmi pun laptopul lângă mine şi mă duc la birou. Iau un blocnotes şi un pix şi mă duc spre pat să mă aşez lângă ea.

Deschid blocnotesul la primul set de versuri pe care mi l-a trimis.

„Citește-le”, îi scriu în partea de sus a foii, apoi îi pun blocnotesul în poală.

Se uită în jos spre versuri, pe urmă ia un pix.

„Nu trebuie să le citesc”, scrie ea. *„Eu le-am scris”*.

Mă apropii de ea, încercuiesc câteva versuri din refren și i le arăt, apoi îi scriu.

„Citește-le ca și cum nu ai fi tu cea care le-a scris”.

Se uită fără tragere de inimă în jos și citește refrenul.

You don’t know me like you think you do
I pour me one, when I really want two
Oh, you’re living a lie
Living a lie
You think we’re good, but we’re really not
You coulda fixed things, but you missed your shot
You’re living a lie
Living a lie

Când sunt sigur că a avut timp să le citească, ridic pixul și scriu.

„Cuvintele astea vin de undeva din interiorul tău, Sydney. Poți să-ți spui că erai mai fericită cu el, dar citește versurile pe care le-ai scris. Întoarce-te la starea ta de spirit din momentul când le-ai scris.”

Încercuiesc mai multe versuri şi le citesc în acelaşi timp cu ea.

With a right turn, the tires start to burn
I see your smile, it's been hiding for a while
For a while
Your foot pushes down against the ground
The world starts to blur, can't remember who you were
Who you were

O privesc, iar ea încă fixează hârtia. O singură lacrimă i se scurge pe obraz şi o şterge repede.

Ridică pixul şi începe să scrie.

„Sunt doar cuvinte, Ridge."

Îi răspund.

„Sunt cuvintele tale, Sydney. Cuvinte care pornesc din tine. Spui că te simți pierdută fără el, dar erai încă și mai pierdută când erai cu el. Citește restul."

Inspiră profund, pe urmă se uită din nou în jos la hârtie.

I yell, slow down, we're almost out of town
The road gets rough, have you had enough
Enough
You look at me, start heading for a tree
I open up the door, can't take any more
Any more
Then I say,
You don't know me like you think you do
I pour me one, when I really want two

Oh, you're living a lie
Living a lie
You think we're good, but we're really not
You could a fixed things, but you missed your shot
You're living a lie
Living a lie.

CAPITOLUL 6

Sydney

Continui să fixez cuvintele din caiet. Are dreptate? Le-am scris pentru că asta este ce simt cu adevărat? Nu mă gândesc prea mult când scriu versurile pentru că întotdeauna am simțit că nimeni nu ar vrea să le citească, așa că nu contează semnificația din spatele cuvintelor. Dar acum că mă gândesc la asta, faptul că nu mă gândesc prea mult când le scriu înseamnă că ele reflectă cu adevărat ce simt. Pentru mine, este mai greu să scrii versuri când trebuie să inventezi sentimentele din spatele lor. De aceea când trebuie să te gândești foarte mult la versuri, își pierd din autenticitate.

Oh, wow! Ridge chiar are dreptate. Am scris aceste versuri acum câteva săptămâni, cu mult înainte să știu despre Hunter și Tori. Mă las pe speteaza patului și deschid laptopul.

Eu: *Bine, ai câștigat.*

Ridge: *Nu este un concurs. Încerc doar să te ajut să vezi că poate această despărțire este exact ce aveai*

nevoie. Nu te cunosc foarte bine, dar bazându-mă pe versurile pe care le scrii, cred că îți doreai să rămâi singură de ceva timp.

Eu: *Și pretinzi că nu mă cunoști foarte bine, dar se pare că mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu însămi.*

Ridge: *Știu doar ce mi-ai spus în versurile tale. Vorbind despre asta. Ce ai zice să le reluăm un pic? Eram pe punctul de a le pune pe muzică să i le trimit lui Brennan și mi-ar prinde bine dacă ți-aș putea folosi urechile. Jocul de cuvinte este intenționat.*

Îl lovesc cu cotul în glumă, râzând.

Eu: *Sigur. Ce trebuie să fac?*

Se ridică, își ia chitara apoi dă din cap arătând spre balcon. Nu-mi pasă dacă eram gata să-l părăsesc pe Hunter, în schimb nu eram gata s-o părăsesc pe Tori. Dacă aș sta afară pe balcon nu m-aș putea concentra.

Încrețesc nasul și-mi scutur capul. Privește peste curtea interioară spre fostul meu apartament, pe urmă își strânge buzele într-o linie subțire și dă ușor din cap că înțelege. Vine spre pat și se așază pe saltea lângă mine.

Ridge: *Vreau ca tu să cânți versurile în timp ce interpretez melodia. O să te urmăresc ca să fiu sigur că pun cuvintele unde trebuie pe partitură.*

Eu: *Nu, nu cânt în fața ta.*

Pufăie și își dă ochii peste cap.

Ridge: *Ți-e frică să nu râd când o să falsezi? Nu pot SĂ TE AUD, SYDNEY!*

Și îmi zâmbește cu zâmbetul lui enervant.

Eu: *Taci din gură. Bine.*

Pune telefonul jos și începe să interpreteze melodia. Când trebuie să înceapă versurile, se uită la mine și eu îngheț. Nu pentru că sunt emoționată, totuși. Îngheț pentru că trebuie să fac asta în timp ce-mi țin respirația văzându-l cum cântă... și este incredibil.

Nu pierde nicio notă, în timp ce eu ratez intrarea. Reia melodia și cântă din nou până trebuie să intru eu. Mă scutur din patetica mea stare de extaz și încep să cânt cuvintele. Probabil că nu aș cânta niciodată în fața cuiva cum o fac acum, dar din fericire nu mă aude. Mă fixează foarte atent totuși, ceea ce este puțin enervant.

După fiecare strofă se oprește și scrie notele pe partitură. Mă aplec și mă uit la ce scrie. Pune notele muzicale pe portativ, împreună cu versurile care le corespund.

Îmi arată un vers, pe urmă își ia telefonul.

Ridge: *În ce cheie cânți versul acesta?*

Eu: *În SI.*

Ridge: *Crezi că ar suna mai bine dacă l-ai cânta puțin mai sus?*

Eu: *Nu știu, cred că am putea încerca.*

Interpretează încă o dată a doua parte a melodiei, iar eu îi urmez sfatul și cânt cu o cheie mai sus. În mod surprinzător, are dreptate. Chiar sună mai bine.

— De unde ai știut? îl întreb.
Ridică din umeri.

Ridge: *Pur și simplu, știu.*

Eu: *Dar cum? Dacă nu auzi, de unde știi ce sună bine și ce nu?*

Ridge: *Nu trebuie s-o aud. O simt.*

Îmi scutur capul fără să înțeleg. Poate că pricep cum a învățat singur să cânte la chitară. Cu suficientă practică și un profesor bun, poate și cu o tonă de studiu, este posibil să cânte așa cum o face. Dar asta tot nu explică cum de știe în care cheie ar trebui să fie vocea și mai ales în care cheie ar suna mai bine.

Ridge: *Ce se-ntâmplă? Arăți confuză.*

Eu: *SUNT confuză. Nu înțeleg cum poți face diferența între vibrații sau ce spui tu că simți. Încep să cred că tu și cu Warren puneți la cale ultima voastră farsă și că de fapt tu pretinzi că ești surd.*

Ridge râde, pe urmă se mișcă rapid așezându-se din nou pe pat, cu spatele lipit de căpătâi. Se așază drept și își ține

chitara lângă el. Își desface picioarele și bate cu palma în spațiul gol dintre ele.

Ca naiba? Sper că ochii mei nu s-au făcut așa de mari cum cred eu că sunt. În niciun caz nu o să stau așa aproape de el! Scutur din cap.

Își dă ochii peste cap și ia telefonul.

Ridge: *Vino aici. Vreau să-ți arăt cum simt muzica. Treci peste asta și încetează să crezi că vreau să te seduc.*

Ezit timp de câteva secunde, dar agitația de pe fața lui îmi dă impresia că mă crede puțin imatură. Mă aplec, mă întorc și mă așez cu grijă în fața lui, cu spatele la pieptul său, dar lăsând câțiva centimetri între noi. Trage chitara în fața mea și își înfășoară celălalt braț în jurul meu, până când atinge corzile. O trage mai aproape, ceea ce mă aduce și pe mine mai aproape de el. Ridge se întinde pe partea lui și își ia telefonul.

Ridge: *O să cânt un acord și vreau să-mi spui unde simți asta.*

Dau din cap și el își pune mâna din nou pe chitară. Cântă un acord și îl repetă de câteva ori, pe urmă se oprește. Îmi iau telefonul.

Eu: *Am simțit-o în chitara ta.*

Își scutură capul și ia din nou telefonul în mână.

Ridge: *Știu că ai simțit-o în chitară, prostuțo. Dar unde anume în corpul tău ai simțit-o?*

Eu: *Mai cântă o dată.*

De data aceasta închid ochii și încerc să o iau în serios. L-am întrebat cum simte vibrația și el încearcă să-mi arate, așa că pot să fac efortul să înțeleg. Cântă acordul de câteva ori și încerc din greu să mă concentrez, dar simt vibrația peste tot, în special în chitara care este apăsată de pieptul meu.

Eu: *Este greu pentru mine, Ridge. Simt că e peste tot.*

Mă împinge în față și mă trag într-o parte. Pune chitara jos, se ridică și iese din dormitor. Îl aștept să se întoarcă, curioasă să văd ce face. Când se întoarce, ține ceva în pumn. Întinde pumnul spre mine, așa că întind și eu palma deschisă în sus.

Dopuri pentru urechi.

Se strecoară în spatele meu, eu mă las din nou peste pieptul lui, pe urmă îmi pun dopurile în urechi. Închid ochii și îmi las capul pe spate, pe umărul lui. Își înfășoară mâinile în jurul meu și își ridică chitara apăsând-o peste pieptul meu. Îi simt capul care se odihnește ușor lipit de al meu și realizez dintr-o dată modul intim în care suntem așezați. Nu am stat niciodată în postura asta cu cineva care nu-mi era foarte apropiat.

Este ciudat, pentru că pare foarte natural s-o fac cu el. Deloc ca și cum ar avea și altceva în minte în afară de muzică. Îmi place asta la el, pentru că sunt sigură că dacă aș sta așa lipită de Warren, mâinile lui nu ar fi pe chitară.

Îi simt brațele care se mișcă ușor, așa că știu că interpretează melodia chiar dacă nu o aud. Mă concentrez

pe vibrații și-mi canalizez toată atenția pe mișcarea pe care o simt în piept.

Când pot spune cu precizie unde simt asta, îmi duc mâna la piept și o presez pe locul acela. Simt cum dă din cap și apoi continuă să cânte.

Încă o simt în piept, dar mult mai jos de data asta. Îmi mișc mâna în jos, iar el dă din nou din cap.

Mă trag de lângă el și mă întorc să-l privesc în față.

— Wow.

Ridică din umeri și zâmbește timid. Este adorabil.

Eu: *Este o nebunie. Tot nu înțeleg cum poți să cânți așa la un instrument, dar acum știu cum simți.*

Ridică din umeri la complimentul meu și îmi place modestia lui, pentru că în mod cert are mai mult talent decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o până acum.

— Wow, spun din nou scuturându-mi capul.

Ridge: *Oprește-te. Nu-mi plac complimentele. E jenant.*

Pun telefonul jos și ne mutăm amândoi din nou la laptop.

Eu: *Atunci nu ar trebui să fii atât de impresionant. Cred că tu nu realizezi ce dar incredibil ai, Ridge. Știu că muncești din greu pentru asta, dar sunt mii de oameni care aud și care nu pot să scrie cântece cum o faci tu. Poate că acum înțeleg toată treaba asta cu chitara, dar cum rămâne cu vocile? Cum Doamne iartă-mă poți să știi cum sună o voce și în ce cheie trebuie să cânte?*

Ridge: *De fapt, nu pot face diferența între sunete și voci. Nu am simțit niciodată o persoană cântând în felul în care „ascult” o chitară. Pot să pun partea vocală într-un cântec și să compun melodii pentru că am studiat o mulțime de cântece și am învățat care cheie se potrivește unei note sau alteia, bazându-mă pe partiturile scrise. Nu vine doar în mod natural. Am muncit din greu la asta. Iubesc ideea de muzică și chiar dacă nu o pot auzi, am învățat să o înțeleg și să o iubesc într-un mod diferit. A trebuit să muncesc mai mult la melodii. Au fost momente când compuneam un cântec și Brennan îmi spunea că nu îl putea folosi pentru că semăna prea mult cu alt cântec existent, sau că nu suna așa de bine pentru urechi cum presupuneam eu că ar face-o.*

Poate să minimalizeze cât dorește lucrurile astea, dar sunt convinsă că stau așezată lângă un geniu muzical. Nu-mi place că el crede că talentul îi vine doar din munca asiduă depusă și atât. Sigur că munca ajută, pentru că orice talent trebuie cultivat pentru a excela, chiar și pentru cei înzestrați. Dar talentul lui este extraordinar. Și îmi pare rău pentru el știind ce ar fi putut face cu darul său dacă ar fi auzit.

Eu: *Nu poți auzi nimic? Deloc?*

Își scutură capul.

Ridge: *Am purtat aparate auditive pentru un timp, dar mai mult mă incomodau decât îmi erau de ajutor. Am o pierdere totală a auzului, așa că nu m-au ajutat*

deloc când trebuia să aud voci sau chitara mea. Când le foloseam, auzeam nişte zgomote, dar nu le puteam descifra. Sincer, aparatele auditive erau o constantă aducere aminte că nu puteam să aud. Fără ele, nici măcar nu mă gândesc la asta.

Eu: *Ce te-a făcut să vrei să înveţi chitara, ştiind că nu vei putea niciodată s-o auzi?*

Ridge: *Brennan. A vrut s-o studieze când eram copii, aşa că am învăţat-o împreună.*

Eu: *Tipul care stătea aici? De cât timp îl cunoşti?*

Ridge: *De 21 de ani. Este fratele meu mai mic.*

Eu: *Este în trupa ta?*

Ridge mă priveşte confuz.

Ridge: *Nu ţi-am vorbit despre trupa noastră?*

Scutur din cap.

Ridge: *Este solistul. Şi cântă şi la chitară.*

Eu: *Când vei mai cânta? Vreau să te privesc.*

Râde.

Ridge: *Eu nu cânt. Este cam complicat. Brennan insistă că am aceleaşi drepturi asupra trupei ca şi el,*

pentru că majoritatea cântecelor sunt compuse de mine, ăsta fiind și motivul pentru care mă refer la mine ca făcând parte din trupă. Eu cred că e ridicol, dar el e convins că nu ar fi ajuns unde este acum fără mine, așa că sunt de acord pentru moment. Dar cu succesul pe care îl va avea în curând, îl voi face să renegocieze în cele din urmă. Nu-mi place să simt că profit de el.

Eu: *Dacă el nu simte în felul acesta, atunci cu siguranță nici tu n-ar trebui să simți așa. Și de ce nu cânți cu ei?*

Ridge: *Am făcut-o de câteva ori. Este cam greu, nu aud ce se întâmplă cu trupa în timpul unui cântec, așa că simt că-i încurc când cânt cu ei. În afară de asta, și acum sunt în turneu iar eu nu pot călători, așa că le trimit ce compun.*

Eu: *De ce nu poți merge în turnee cu ei? Nu lucrezi de acasă?*

Ridge: *Am alte obligații. Dar data viitoare când vor fi în Austin, o să te duc să-i vezi.*

„*O să te duc*". Cred că partea asta a mesajului îmi place puțin cam mult.

Eu: *Care este numele trupei?*

Ridge: *Sounds of Cedar.*

Îmi închid laptopul și-mi arunc ochii pe el.

— Nu se poate!

El dă din cap, după care se întinde și-mi deschide din nou laptopul.

Ridge: *Ai auzit de noi?*

Eu: *Da. Toată lumea din campus a auzit despre trupa voastră, având în vedere că anul trecut au cântat aproape în fiecare weekend. Hunter vă iubește.*

Ridge: *Ah. Ei bine, este pentru prima dată când îmi doresc să avem cu un fan mai puțin. Înseamnă că l-ai auzit cântând pe Brennan?*

Eu: *Am fost o singură dată cu Hunter și a fost unul dintre ultimele spectacole, dar da. De fapt, cred că s-ar putea să am majoritatea cântecelor în telefon.*

Ridge: *Wow. Ce mică e lumea. Mai avem puțin și scoatem un album. De aia sunt atât de stresat cu aceste cântece. Și de aia trebuie ca tu să mă ajuți.*

Eu: *OMG! Tocmai am realizat că am scris versuri pentru SOUNDS OF CEDAR!!!*

Dau laptopul într-o parte, mă rostogolesc pe burtă și țip în saltea, în timp ce-mi arunc picioarele în sus și-n jos.

La naiba! Este prea grozav!

Îmi revin, ignorând râsul lui Ridge și mă ridic în șezut luând laptopul în brațe.

Eu: *Să înțeleg că tu ai scris majoritatea acestor cântece?*

Dă din cap.

Eu: *Tu ai scris versurile cântecului „Something”?*

Dă din nou din cap. Chiar nu pot să cred ce se întâmplă. Știind că el a scris aceste versuri, iar eu stau acum chiar aici lângă el, mă emoționează peste măsură.

Eu: *Sunt pe cale să-ți ascult cântecul. Deoarece tu mi-ai descifrat versurile, este rândul meu să fac și eu la fel cu ale tale.*

Ridge: *Am compus cântecul acela acum doi ani.*

Eu: *Chiar și așa. Vin de la tine. De undeva din adâncul tău, Ridge. :)*

Ridică o pernă și mi-o aruncă în cap. Râd și parcurg folderul cu muzică din telefon până găsesc cântecul și îi dau *play*.

SOMETHING
I keep on wondering why
I can’t say ’bye to you
And the only thing I can
think of is the truth

It’s hard to start over
Keep checkin’ that rearview, too

But something's coming
Something right for you
Just wait a bit longer

You'll find something you wanted
Something you needed
Something you want to have repeated
Oh, that feeling's all right

You'll find that if you listen
Between all the kissing
What made it work
Wound up missing
Oh, that seems about right

I guess I thought that we would
Always stay the same
And I can tell that you find
Somebody to blame

And I know in my heart,
In my mind, it's all a game
Our hopes and wishes
Won't relight the flame

Just wait a bit longer

You'll find something you wanted
Something you needed
Something you want to have repeated
Oh, that feeling's all right

You'll find that if you listen

Between all the kissing
What made it work
Wound up missing
Oh, that seems about right

You don't ever have to wonder
'Cause you will always know
That what we had was for sure
For sure
Now that thing is no more
No more

You'll find what you wanted
You'll find what you needed
You'll find what you wanted
You'll find what you needed
You'll find what you needed

Când se termină cântecul, mă așez din nou pe pat. Mi-aș dori să-l întreb despre versuri și despre semnificația care se ascunde în spatele lor, însă nu cred că vreau s-o fac. Aș vrea să-l mai ascult o dată fără ca el să mă privească, pentru că este greu să mă concentrez când el mă fixează. Își sprijină bărbia în mâini privindu-mă. Încerc să-mi ascund rânjetul, dar nu reușesc. Văd cum un zâmbet îi ridică colțul buzelor înainte să mă uit în telefon.

Ridge: *De ce am senzația că te joci de-a fanul înfocat în clipa asta?*

Probabil pentru că sunt.

Eu: *Nu mă joc deloc. Nu te flata singur. Am fost martoră cât de diabolic poți să fii în planurile tale de răzbunare și am fost expusă alcoolismului tău cronic, așa că nu sunt înamorată de tine cum aș putea fi.*

Ridge: *Tatăl meu a fost un alcoolic cronic. Glumele tale sunt puțin cam deplasate.*

Privirea mea exprimă toată părerea de rău și jena pe care o simt în clipa aceasta.

— Îmi pare rău. Glumeam.

Ridge: *Și eu glumeam.*

Îl lovesc în genunchi și mă uit urât la el.

Ridge: *Ei bine, un fel de glumă. Tatăl meu chiar era un alcoolic furios, dar nu-mi pasă deloc dacă glumești despre asta.*

Eu: *Acum nu mai pot. Mi-ai stricat tot cheful de distracție.*

Râde, după care urmează un moment de tăcere jenantă. Zâmbesc și-mi arunc ochii înapoi în telefon.

Eu: *OMG! Pot avea un autograf?*

Își dă ochii peste cap.

Eu: *Te rog? Și pot să fac o poză cu tine? OMG, sunt în patul lui Ridge Lawson!*

Râd, dar Ridge nu mă găseşte amuzantă.

Eu: *Ridge Lawson, poţi să te semnezi pe sânii mei?*

Îşi pune laptopul jos lângă el, se ridică şi se duce la noptieră de unde ia un marker, pe urmă se întoarce înapoi la mine.

Chiar nu vreau autograful lui. Cu siguranţă ştie că glumesc.

Scoate capacul markerului şi dintr-o săritură rapidă ajunge pe partea cealaltă a patului, unde mă lungeşte pe spate punându-mi markerul pe frunte.

Încearcă să se semneze pe *faţa* mea?

Îmi ridic genunchii ca să pun o barieră între noi şi încerc să-i îndepărtez mâinile.

La naiba, e puternic!

Îmi prinde una dintre mâini sub genunchiul lui, luându-mi cealaltă mână cu care încercam să-i împing faţa şi plasând-o şi pe ea pe pat. Ţipând şi râzând, încerc să-mi întorc faţa de la el, dar de fiecare dată când mă mişc, markerul se mişcă şi el pe faţa mea când încearcă să-şi scrie numele.

Nu-l pot învinge, aşa că până la urmă oftez şi îmi ţin capul nemişcat, gândindu-mă că poate aşa se va opri să-mi mai mâzgălească faţa.

Sare înapoi din pat, pune capacul markerului şi-mi zâmbeşte superior.

Mă întind după laptop.

Eu: *Nu mai eşti maestrul meu de farse. În mod oficial, treaba asta a virat-o spre război. Scuză-mă dacă voi căuta pe Google răzbunarea.*

Închid capacul laptopului și părăsesc liniștită camera urmărită de râsul lui. În timp ce trec prin camera de zi spre dormitorul meu, Warren se uită la mine. De două ori.

— Ar fi trebuit să stai aici să te uiți la filme porno cu mine, spune privind markerul întins pe toată fața mea.

Îi ignor comentariul.

— Ridge și cu mine tocmai am discutat despre regulile privind vizionarea TV, mint eu. Eu am ziua de joi.

— Ba nu, n-o ai, spune Warren. Mâine este joi. Urmăresc noaptea porno de joi, joia.

— Nu și de acum încolo. Cred că ar fi trebuit să mă întrebi despre obiceiurile mele TV când mi-ai luat interviul.

Geme.

— Bine. Poți avea joia doar dacă îmbraci rochia aia pe care o purtai mai devreme.

— Am ars rochia aia, râd eu.

Ridge

— *„De ce i-ai dat lui Sydney seara de astăzi pentru vizionarea TV?”* mă întreabă Warren prin semne și se aruncă pe canapea alături de mine. *„Știi că îmi place să mă uit la televizor în nopțile de joi. Vinerea nu lucrez.”*

— *„Nu am vorbit niciodată cu Sydney despre vizionarea TV”.*

Privește încruntat spre camera lui Sydney.

— *„Ce mincinoasă mică! De fapt, cum ai cunoscut-o?”*

— *„Prin intermediul muzicii. Scrie versurile cântecelor pentru trupă.”*

Warren își bulbucă ochii și se îndreaptă pe canapea, îndreptându-și privirea spre mine de parcă tocmai l-am trădat.

— *„Nu crezi că asta este ceva despre care managerul tău ar trebui să știe?”*

Râd și-i răspund prin semne.

— *„Bună observație. Hei, Warren, Sydney scrie oficial versurile pentru noi.”*

Se încruntă.

— *„Și nu crezi că managerul tău ar trebui să discute despre o înțelegere financiară cu ea? Ce procent din încasări îi dăm?”*

— *„Niciunul. Se simte vinovată să ne ia ceva în timp ce nu ne plătește chiria, așa că rămâne așa pentru moment.”*

Acum stă în picioare, privind în jos spre mine.

— *„De unde știi că poți să ai încredere în ea? Și dacă se întâmplă ceva cu un cântec la care a scris versurile? Dacă albumul are succes și decide dintr-o dată că vrea un procent din câștiguri? Și de ce naiba nu mai scrii tu versurile cântecelor?”*

Oftez. Am vorbit de atâtea ori despre lucrurile astea, că mă doare capul.

— *„Nu mai reușesc s-o fac. Știi că nu mai pot. Este doar pentru puțin timp, până reușesc să ies din blocajul meu. Și liniștește-te, a fost de acord să semneze că ne cedează drepturile pentru ce scrie ea.”*

Se aruncă frustrat din nou pe canapea.

— *„Să nu mai adaugi și alte persoane trupei fără să mă consulți, de acord? Mă simt dat la o parte când nu mă consulți și pe mine.”*

Își încrucișează brațele peste piept și își ţuguie buzele.

— *„Scumpul de Warren s-a bosumflat?”*

Mă aplec în față și-mi înfășor brațele în jurul lui, iar el încearcă să scape îmbrâncindu-mă. Mă urc pe el și-l sărut pe obraz și el începe să mă lovească în braţ, încercând să scape din îmbrățișarea mea. Râd și-i las fața din mâini, pe urmă privesc în sus la Sydney care tocmai a intrat în cameră. Se holbează la noi. Warren își alunecă mâna pe coapsa mea și-și lasă capul pe umărul meu. Fără să o pierd din ochi, întind mâna și-l mângâi pe obraz pe Warren, și amândoi o privim cu feţele foarte serioase. Scutură ușor din cap și se întoarce în dormitorul ei. De îndată ce se închide ușa dormitorului ei, ne separăm.

— *„Aș vrea s-o urăsc mai mult pe Bridgette în timpul nopții, pentru că Sydney are cu siguranță nevoie de mine*", îmi spune Warren prin semne.

Râd, știind că mai mult ca sigur lui Sydney nu prea-i arde de tipi după săptămâna pe care a avut-o.

— *„Fata asta nu prea are nevoie de altceva în afară de oportunitatea de a fi singură pentru un timp".*

Warren scutură din cap.

— *„Nu, fata asta are absolută nevoie de mine. Mă întreb cum aș putea pune la punct o farsă elaborată care să implice acordul ei de a face sex cu mine."*

— *„Bridgette",* îi aduc eu aminte.

Nu știu de ce îi reamintesc. Nu i-o reamintesc niciodată când vorbește despre alte fete.

— *„Ești un distrugător de visuri!",* îmi spune el prin semne, căzând înapoi pe canapea, când îmi sosește un mesaj.

Sydney: *Pot să-ți pun o întrebare?*

Eu: *Atât timp cât îmi promiți că niciodată nu mai începi o conversație întrebând dacă poți să pui o întrebare.*

Sydney: *Bine, tâmpitule. Știu că nu mai trebuie să mă gândesc deloc la el, dar sunt curioasă. Ce a scris pe hârtia aia când ne-am dus să-mi recuperez geanta? Și ce i-ai răspuns tu că l-ai făcut să te lovească?*

Eu: *Sunt de acord că nu ar trebui să te gândești deloc la el, dar sincer, sunt șocat că ți-a luat atâta timp să mă întrebi despre asta.*

Sydney: *Deci?*

Uf. Nu-mi place să o spun textual, dar își dorește așa de mult să știe, așa că...

Eu: *A scris: I-o tragi?*

Sydney: *OMG! Ce imbecil.*

Eu: *Aha.*

Sydney: *Și ce i-ai răspuns că l-ai făcut să te lovească?*

Eu: *Am scris: „De ce crezi că am venit pentru geantă? I-am dat o sută de dolari pentru noaptea asta și trebuie să-mi dea restul."*

Recitesc mesajul și nu mi se mai pare atât de amuzant cum credeam că este.

Ochii mei se îndreaptă către ușa dormitorului care se deschide. Sydney vine în viteză direct spre canapea. Nu știu dacă este din cauza expresiei de pe fața ei sau din cauza

mâinilor ei care vin spre mine, dar îmi acopăr instinctiv faţa şi mă ascund în spatele lui Warren. Se pare că nu-i place prea mult să fie folosit pe post de scut uman, pentru că sare de pe canapea. Ea continuă să mă lovească peste braţe până mă ghemuiesc în poziţie fetală pe canapea. Încerc să nu râd, dar loveşte ca o fată. Este nimic în comparaţie cu ce am văzut că i-a făcut lui Tori.

Se dă înapoi şi-mi descopăr capul fără tragere de inimă. O văd cum se întoarce în camera ei şi trânteşte uşa.

Warren stă lângă canapea cu mâinile pe şolduri. Se uită la mine, după aia priveşte înspre uşa lui Sydney. Îşi ridică palmele în sus şi scutură din cap, apoi se retrage în dormitorul lui.

Probabil că ar trebui să-mi cer scuze în faţa lui Sydney. A fost doar o glumă, dar cred că s-a supărat rău.

Bat de vreo două ori la uşa ei, dar nu o deschide aşa că îi scriu un mesaj.

Eu: *Pot să intru?*

Sydney: *Depinde. Ai vreo bancnotă mai mică de o sută în seara asta?*

Eu: *Părea amuzant atunci. Îmi pare rău.*

Câteva secunde mai târziu se deschide uşa şi ea iese afară. Îmi ridic sprâncenele şi zâmbesc, încercând să par nevinovat. Mă fulgeră cu o privire furioasă şi se întoarce în patul ei.

Sydney: *Nu a fost ce aș fi vrut să îi spui, dar îmi dau seama de ce i-ai spus-o. Este un nenorocit și probabil și eu mi-aș fi dorit să-l enervez în momentul acela.*

Eu: *Este un nenorocit, dar ar fi trebuit să-i răspund diferit. Îmi pare rău.*

Sydney: *Da, ar trebui. Poate că în loc să insinuezi că sunt o târfă, ai fi putut să spui ceva de genul: „Măcar de-aș fi atât de norocos!"*

Comentariul ei mă face să râd și îi ofer altă alternativă de răspuns.

Eu: *Aș fi putut să spun ceva de genul: „Doar când o să-i fii credincios. Adică niciodată."*

Sydney: *Sau ai fi putut să-i spui: „Nu. Nu o fac. Sunt îndrăgostit nebunește de Warren".*

Cel puțin glumește despre subiect. Chiar mă simt cam rău pentru că i-am spus asta, dar în acel moment părea să fie cel mai potrivit lucru de spus.

Eu: *Nu prea am muncit în seara asta. Ai chef să compunem niște muzică frumoasă împreună?*

CAPITOLUL 7

Sydney

Ridge pune jos chitara pentru prima oară după mai mult de o oră. Nu ne-am mai scris niciun mesaj, pentru că totul a mers ca pe roate. Este grozav cât de bine lucrăm împreună. El interpretează o melodie iarăși și iarăși, în timp ce eu stau întinsă pe patul lui cu carnetul în fața mea. Scriu versurile așa cum îmi vin în minte, de cele mai multe ori mototolind hârtia, aruncând-o în cealaltă parte a camerei și luând-o de la capăt. Am terminat însă de scris versurile pentru aproape un cântec întreg în seara asta, iar el a tăiat doar două versuri care nu i-au plăcut. Aș spune că facem progrese.

Există ceva legat de momentele astea în care compunem muzică, pe care-l ador. Toate îngrijorările și gândurile mele privind tot ce este greșit în viața mea, par să dispară pentru timpul scurt în care lucrăm împreună. Este agreabil.

Ridge: *Hai să facem tot cântecul acum. Așază-te ca să te pot urmări cum cânți. Vreau să fiu sigur că sună perfect înainte să i-l trimit lui Brennan.*

Începe să interpreteze cântecul, așa că încep și eu să cânt. Mă urmărește îndeaproape și felul în care ochii lui par să-mi înregistreze fiecare mișcare, mă tulbură. Poate pentru că nu se poate exprima prin cuvinte, compensează prin tot ce face. Deși poate fi citit atât de ușor, o face în felul acesta doar atunci când vrea el să se lase citit. În cea mai mare parte a timpului are abilitatea de a-și ascunde expresiile și nu știu ce naiba gândește. Este rege în domeniul comunicării nonverbale. Cu privirile pe care le aruncă, sunt sigură că nici dacă ar fi putut vorbi, nu ar fi fost nevoie s-o facă.

Nu mă simt în elementul meu privindu-l cum mă urmărește cântând, așa că îmi închid ochii și încerc să-mi

amintesc versurile pe măsură ce el continuă să interpreteze melodia. Mi se pare ciudat să le cânt cu el la doar câţiva paşi distanţă. Când am scris prima oară versurile, el cânta la chitară, dar mă despărţeau uşor două sute de metri de balconul lui. Şi totuşi, deşi îmi spuneam că le scriu pentru Hunter, în mintea mea mi-l imaginam pe Ridge cântându-le.

A LITTLE BIT MORE
Why don't you let me
Take you away
We can live like you wanted
From place to place
I'll be your home
We can make our own
'Cause together makes it pretty hard
to be alone
We can have everything we ever wanted
And just a little bit more
Just a little bit more

Chitara se opreşte din cântat, aşa că mă opresc şi eu. Îmi deschid ochii şi îl văd privindu-mă cu una din acele expresii... inexpresive.

Retractez ce-am spus. Expresia asta nu este deloc inexpresivă. Se gândeşte. Îmi pot da seama din felul în care-i strălucesc ochii că i-a venit o idee.

Se uită în jurul lui căutându-şi telefonul.

Ridge: *Te superi dacă vreau să încerc ceva?*

Eu: *Atât timp cât promiţi să nu mai începi o conversaţie întrebându-mă dacă mă supăr, poţi să încerci ceva.*

Ridge: *Frumoasă încercare, dar asta nu prea are sens.*

Râd și-mi ridic ochii să mă uit la el. Dau din cap ușor, speriată de ce vrea să „încerce”. Se așază în genunchi și se apleacă în față, punându-și ambele mâini pe umerii mei. Încerc să-mi țin respirația, dar în van. Nu știu ce face sau de ce a venit așa de aproape de mine, dar Dumnezeule!

Dumnezeule!

De ce mi se zbate atât de tare inima în piept?

Mă împinge până cad pe saltea. Se întinde în spate și-și ridică chitara, apoi o pune de cealaltă parte a mea. Se culcă pe spate alături de mine.

Calmează-te, inimă! Te rog. Ridge are simțuri supersonice și va simți bătăile tale nebunești prin vibrațiile pe care le transmite salteaua.

Ridge se apropie și mai mult de mine și din ezitarea lui, îmi dau seama că nu este sigur dacă-l voi lăsa să se apropie mai mult de mine.

Îl voi lăsa. Indubitabil.

Se uită fix la mine, gândindu-se la următoarea mișcare. Pot spune cu certitudine că nu se dă la mine. Orice are de gând să facă, îl neliniștește mai mult decât un sărut, dacă asta ar avea în minte. Se uită la gâtul și pieptul meu, de parcă ar căuta o anumită parte la mine. Ochii i se opresc pe abdomenul meu, face o pauză, după care ridică telefonul.

Oh, Doamne! Ce urmează să facă? Să-și pună mâinile pe mine? Vrea să mă simtă cum cânt acest cântec? Senzația necesită atingere, iar atingerea necesită mâini. Mâinile lui. Care mă simt pe mine.

Ridge: *Ai încredere în mine?*

Eu: *Nu mai am încredere în nimeni. Încrederea mea a fost epuizată total în săptămâna aceasta.*

Ridge: *Poți să-ți refaci încrederea pentru vreo cinci minute? Vreau să-ți simt vocea.*

Inspir, pe urmă mă uit la el – întins alături de mine – şi aprob din cap. Pune telefonul jos fără să mă scape din ochi. Se uită la mine de parcă m-ar avertiza să fiu calmă, dar obține exact efectul contrar. În clipa asta sunt cam panicată.

Se trage mai aproape și își alunecă brațul în spatele gâtului meu.

Oh.

Acum este chiar mai aproape.

Acum fața lui se mișcă peste a mea. Se întinde peste corpul meu și trage chitara lipind-o de mine pe o parte, aducând-o mai aproape de noi. Mă privește în continuare cu intenția de a-mi alunga nervozitatea.

Doar că nu reușește. Nu mă calmează absolut deloc.

Își coboară capul pe pieptul meu și își lipește obrazul de tricou.

Oh, minunat! Acum obligatoriu simte bătăile convulsive ale inimii mele. Închid ochii dorindu-mi să mor de jenă, dar nu am timp de asta pentru că începe să ciupească corzile chitarei lângă mine. Cântă cu ambele mâini, cu una pe sub capul meu și cu cealaltă pe deasupra mea. Capul lui se sprijină pe pieptul meu și îi simt părul care-mi gâdilă gâtul. Este destul de mult peste mine pentru a ajunge la chitară cu ambele mâini.

Oh, Iisuse Cristoase! Cum se așteaptă de la mine să *cânt* acum?!

Încerc să mă calmez reglându-mi respirația, dar este greu când suntem în poziția asta. Ca de obicei când ratez intrarea, el reia cântecul de la început. Când ajunge în punctul în care trebuie să intru cu vocea, încep să cânt. Într-un fel. Abia se aude, pentru că încă mai aștept ca aerul să-și facă drum până în plămânii mei.

După primele versuri, vocea mea devine stabilă. Închid ochii și îmi imaginez că stau pur și simplu pe pat cum am făcut-o în ultima oră.

I'll bring my suitcase
You bring that old map
We can live by the book
Or we can never go back
Feeling the breeze
Never felt so right
We'll watch the stars
Until they fade into light
We can have everything we ever wanted
And just a little bit more
Just a little bit more

Termină de cântat și ultimul acord, dar nu se mișcă. Mâinile îi rămân liniștite pe chitară. Urechea lui este lipită în continuare de pieptul meu. Respir mai greu după ce tocmai am cântat un cântec întreg, iar capul lui se mișcă odată cu pieptul meu, la fiecare inhalare a aerului.

Oftează adânc, apoi își ridică capul și se rostogolește pe spate fără să aibă contact vizual cu mine. Stăm așa, în tăcere, pentru câteva minute.

Nu știu de ce este așa de apatic, dar sunt prea nervoasă ca să fac mișcări bruște. Brațul lui este încă sub mine și nu

face niciun efort să și-l retragă, așa că nu știu sigur dacă a terminat cu micul lui experiment.

Nu știu sigur nici dacă mă voi putea mișca.

Sydney, Sydney, Sydney, ce faci?

Sunt absolut convinsă că nu vreau să am această reacție în momentul acesta. Nu a trecut decât o săptămână de când m-am despărțit de Hunter. Ultimul lucru pe care mi-l doresc – sau de care am nevoie –, este să fac o pasiune pentru tipul ăsta.

Mă gândesc totuși că poate s-a întâmplat înainte de săptămâna asta.

Rahat.

Înclin capul și mă uit la el. Mă urmărește, dar nu pot spune ce încearcă să transmită fața lui. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că se gândește*. O, hei, Sydney. Gurile noastre sunt foarte apropiate. Hai să le facem o favoare să închidem golul dintre ele.*

Ochii lui se pun pe gura mea și sunt teribil de impresionată de abilitatea mea telepatică. Buzele lui pline sunt ușor despărțite, în timp ce ia câteva respirații lente și profunde.

Îi pot auzi respirația, ceea ce mă surprinde, pentru că acesta este alt sunet pe care-l ține sub un control total. Îmi place că nu-l poate controla în clipa asta. Oricât pretind sus și tare că nu vreau să fiu legată de niciun bărbat, că sunt independentă și puternică, singurul lucru la care mă gândesc este cât de mult îmi doresc ca el să preia controlul complet și total asupra mea. Aș vrea să domine situația asta urcându-se deasupra mea, forțându-mi gura cu gura aia incredibilă a lui, făcându-mă dependentă de el ca să pot respira.

Telefonul meu mă notifică de primirea unui mesaj, întrerupându-mi imaginația mult prea bogată. Ridge închide

ochii și se întoarce în direcția opusă. Suspin, știind că nici măcar nu a auzit notificarea și că s-a întors din proprie dorință. Ceea ce mă face să mă simt destul de jenată pentru dialogul interior pe care l-am avut în minte. Întind mâna în spatele capului până găsesc telefonul.

Hunter: *Ești gata să vorbești acum?*

Îmi dau ochii peste cap. Hunter, cu arta de a strica momentul. Speram că după toate zilele astea în care i-am evitat mesajele și telefoanele, a priceput în sfârșit. Scutur din cap și-i răspund.

Eu: *Comportamentul tău se apropie de hărțuire. Nu mă mai contacta. Totul s-a terminat între noi.*

Ridge

Încetează să te mai culpabilizezi, Ridge. Nu ai făcut nimic rău. Nu faci nimic rău. Inima ta bate prea tare doar pentru că nu ai mai simțit niciodată pe cineva cântând. A fost copleșitor. Ai o reacție normală la un eveniment copleșitor. Asta e tot.

Ochii îmi sunt încă închiși, iar brațul meu este încă sub ea. Ar trebui să mă mut, dar încă încerc să-mi revin.

Și *chiar* vreau să mai aud un cântec.

S-ar putea să se simtă inconfortabil, dar trebuie s-o fac să-și învingă jena pentru că nu cred că se va mai ivi vreo ocazie în care să pot face asta.

Eu: *Pot să mai cânt încă un cântec?*

Ține telefonul în mâini și trimite mesaje cuiva, care sigur nu sunt eu. Mă întreb dacă-i scrie lui Hunter, dar nu îi iau telefonul din mână, oricât mi-aș dori s-o fac.

Sydney: *Bine. Primul nu ți-a făcut nicio impresie?*

Râd. Cred că m-a impresionat puțin cam mult, în mai multe feluri decât mi-ar plăcea să recunosc. Cred chiar că a fost mai mult decât evident pentru ea până la sfârșitul cântecului, în felul în care m-am apăsat de ea. Dar simțindu-i vocea, și efectul pe care-l avea asupra altor părți din corpul meu, a fost mult mai important decât ce-mi făcea ea mie.

Eu: *Nu am „ascultat" pe nimeni în felul acesta până acum. A fost incredibil. Nici nu am cuvinte să descriu. Adică, normal că ai fost și tu aici și tu ai fost cea care a cântat, așa că nu ai nevoie să-ți descriu eu. Dar nu știu cum să explic. Aș vrea să fi simțit și tu asta.*

Sydney: *Cu plăcere. Nu cred că am făcut nimic extraordinar.*

Eu: *Mi-am dorit întotdeauna să aud pe cineva cântând unul dintre cântecele mele, dar ar fi fost cel puțin ciudat s-o fac cu vreun băiat din trupă. Înțelegi ce vreau să spun?*

Râde și aprobă din cap.

Eu: *Îl voi cânta pe cel pe care l-am repetat seara trecută, pe urmă vreau să mi-l mai cânți o dată pe*

ultimul. Eşti de acord cu asta? Dacă te-ai săturat să cânţi, spune-mi.

Sydney: *Sunt bine.*

Îşi lasă telefonul şi mă repoziţionez la pieptul ei. În corpul meu se duce o luptă. Partea stângă a creierului îmi spune că fac un lucru oarecum greşit, partea dreaptă a creierului aşteaptă s-o audă cântând, stomacul meu nu este de găsit, iar inima mea cu o mână îşi trage pumni, cu cealaltă se îmbrăţişează.

Poate că nu voi mai avea niciodată oportunitatea asta, aşa că-mi înfăşor braţul peste ea şi încep să cânt. Închid ochii şi caut bătăile inimii ei, care au încetinit după primul cântec. Simt în obraz vibraţiile vocii ei şi jur că mi-a tresărit inima. Se simte aşa cum mi-am imaginat că se poate simţi o voce în timpul unui cântec, dar multiplicat cu o mie. Mă concentrez pe felul în care se amestecă vocea ei peste vibraţia chitarei şi sunt uluit total.

Aş vrea să-i simt gama din voce, dar este greu fără să-mi folosesc mâinile ca să simt. Îmi iau mâna de pe chitară şi mă opresc din cântat. Se opreşte şi ea din cântat. Scutur din cap şi-i desenez un cerc cu degetul, dându-i de înţeles să continue să cânte chiar dacă eu nu mai cânt la chitară.

Vocea ei se întoarce şi stau cu urechea lipită strâns de pieptul ei, în timp ce-mi pun palma peste stomacul ei. Muşchii i se contractă sub palma mea, dar nu se opreşte din cântat. Îi simt vocea pretutindeni. O simt în cap, în piept, sub mâna mea.

Mă relaxez apăsat de ea şi ascult pentru prima dată sunetul vocii ei.

***

Îmi înfăşor braţul în jurul taliei lui Maggie şi o trag mai aproape. Simt cum se luptă cu mine, aşa că o apuc şi mai strâns. Nu sunt gata să o las să plece acasă.

Mâinile ei îmi lovesc fruntea şi mă ridică de pe pieptul ei, într-o încercare de a se strecura de sub mine.

Mă rostogolesc pe spate şi o las să se desprindă de mine, dar în loc să coboare din pat, mă pălmuieşte pe obraji. Deschid ochii şi o văd pe Sydney aplecată peste mine. Gura ei se mişcă, dar vederea mea este prea înceţoşată ca să îmi dau seama ce-mi spune. Nemaivorbind despre lumina stroboscopică, care nici ea nu mă ajută.

Stai puţin. Nu am lumină stroboscopică.

Mă ridic în şezut. Sydney îmi întinde telefonul şi începe să îmi scrie un mesaj, dar telefonul meu nu mai are baterie. Am adormit?

Luminile. Care se aprind şi se sting.

Îi iau telefonul din mână lui Sydney şi verific ceasul: 8:15 AM. Citesc şi textul pe care mi l-a scris.

Sydney: *Este cineva la uşa dormitorului.*

Warren nu ar fi treaz aşa de devreme într-o zi de vineri. Este ziua lui liberă.

Vineri.

Maggie.

RAHAT!

Mă grăbesc să sar din pat şi o apuc pe Sydney de încheieturile mâinii, pe urmă o ridic în picioare. Ea este şocată să mă vadă panicat, dar trebuie să se ducă naibii înapoi în dormitorul ei. Deschid uşa băii şi îi fac semn să o ia pe acolo. Intră în baie, pe urmă se întoarce în dormitorul

meu. O apuc de umeri şi o forţez să intre din nou în baie. Îmi dă mâna la o parte şi arată spre dormitorul meu.

— Îmi vreau telefonul, spune, arătând spre patul meu.

Recuperez telefonul, dar înainte să i-l întind, îi scriu un mesaj.

Eu: *Îmi pare rău, dar cred că este Maggie. Nu poți rămâne aici, altfel o să-și facă o părere greșită.*

Îi întind telefonul şi ea citeşte mesajul, pe urmă se uită din nou la mine.

— Cine este Maggie?

Cine este Maggie? Cum naiba nu-şi poate aminti...

Oh.

Este posibil să nu i-o fi menţionat niciodată pe Maggie până acum?

Îi iau din nou telefonul.

Eu: *Este iubita mea.*

Se uită la mesaj şi i se contractă maxilarul. Îşi aduce încet ochii înapoi spre mine, îmi smulge telefonul din mână, apucă clanţa şi intră din nou în baie. Uşa mi se închide în faţă.

Nu mă aşteptam la reacţia asta.

Nu am însă timp să răspund pentru că lumina încă pâlpâie. Mă îndrept direct spre uşa dormitorului şi o deblochez, deschizând-o.

Warren stă în uşă cu o mână apăsată pe cadru. Nici urmă de Maggie.

Panica mea dispare instantaneu când mă duc înapoi şi cad pe pat. Ar fi putut să iasă urât. Mă uit la Warren, care în mod evident, a venit cu un scop.

— „*De ce nu mi-ai răspuns la mesaje*?" gesticulează el din ușă.

— „*Mi s-a terminat bateria".*

Mă duc la telefon și-l pun la încărcat pe noptieră.

— *„Dar tu nu-ți lași niciodată telefonul fără baterie."*

— *„Există un început pentru toate",* îi spun prin semne.

Aprobă din cap, dar îl văd enervat, suspicios. *Ascunzi tu ceva* – pare să spună privirea lui.

Sau poate sunt eu paranoic.

— *„Ascunzi tu ceva",* gesticulează el.

Sau poate că nu sunt paranoic.

— *„Și tocmai am verificat camera lui Sydney*." – Arcuiește suspicios o sprânceană. – *„Nu era acolo."*

Privesc spre baie, pe urmă mă uit înapoi la Warren, întrebându-mă dacă ar trebui să mint despre asta. Nu am făcut altceva decât să adormim.

— *„Știu. A fost aici."*

Își păstrează expresia severă.

— *„Toată noaptea?"*

Dau din cap nonșalant.

— *„Am lucrat la versuri. Cred că am adormit la un moment dat."*

Se comportă ciudat. Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș zice că este gelos. Dar stai. Eu chiar îl cunosc bine. Este gelos.

— „*Te deranjează asta, Warren?"*

Dă din umeri, și îmi spune prin semne.

— *„Da, un pic."*

— „*De ce? Petreci aproape toate nopțile în patul lui Bridgette."*

Scutură din cap.

— *„Nu e asta."*

— *„Ce este, atunci?"*

Își ferește privirea, pe urmă îi văd jena pe față când suspină adânc. Face semnul prin care-mi indică numele lui Maggie. Își pune din nou ochii pe mine.

— *„Nu poți să faci asta, Ridge. Ai făcut această alegere cu ani în urmă și am încercat să-ți spun atunci ce cred despre asta. Dar acum că te-ai băgat în asta, dacă trebuie să fiu prietenul enervant care îți aduce aminte, așa să fie."*

Mă crispez, pentru că mă deranjează felul în care se referă la relația mea cu Maggie.

— *„Să nu mai spui niciodată că „m-am băgat în asta" când te referi la relația dintre mine și Maggie."*

Expresia lui exprimă acum părere de rău.

— *„Știi ce înseamnă asta, Ridge."*

Mă ridic și merg înspre el.

— *„De cât timp suntem cei mai buni prieteni?"*

Ridică din umeri.

— *„Asta-i tot ce sunt pentru tine? Cel mai bun prieten? Ridge, am crezut că suntem mult mai mult de atât."*

Rânjește de parcă ar trebui să fie amuzant, dar eu nu râd. Când își dă seama cât de mult m-au supărat remarcile lui, expresia lui se schimbă imediat.

— *„De zece ani."*

— *„Zece. Zece ani. Ar trebui să mă cunoști mai bine atunci, Warren."*Dă din cap, dar îi citesc încă neîncrederea pe față. *„La revedere",* îi fac eu semn. *„Și închide ușa după tine."*

Mă întorc mergând înapoi spre patul meu, și când mă uit din nou la ușă, Warren nu mai este acolo.

CAPITOLUL 8

Sydney

De ce sunt atât de supărată? Doar n-am făcut nimic.

Am făcut?

Nici nu pot spune ce s-a întâmplat aseară înainte să adormim. Practic, nu pot spune că nu a fost nimic, dar încă o dată, nu s-a întâmplat nimic important și poate de aceea sunt și așa de supărată, că sunt al naibii de confuză.

În primul rând, nu mi-a spus despre Hunter timp de două săptămâni întregi. Pe urmă, uită să menționeze că este surd, deși nu am dreptul să fiu supărată pentru asta. Nu este ceva ce avea obligația să-mi spună.

Dar despre Maggie?

Iubita?

Cum a putut să nu pomenească în cele trei săptămâni de când vorbesc cu el, că are o iubită?

Este exact ca și Hunter. Are o sculă și două biluțe, dar nu are inimă și asta face din el geamănul lui Hunter. Poate ar trebui să-i spun de acum înainte, Hunter. De acum încolo, toți bărbații se vor numi Hunter.

Tatăl meu ar trebui să mulțumească cerului că n-am făcut studii de Drept, pentru că sunt de departe cel mai rău judecător de caractere, care a călcat pe această planetă.

Ridge: *Alarmă falsă. A fost doar Warren. Îmi pare rău pentru asta.*

Eu: *DU-TE DRACULUI!*

Ridge: *???*

Eu: *Nici să nu încerci.*

Trec câteva secunde cu mine holbându-mă la telefonul mut, când aud o bătaie în ușa de la baie. Ridge deschide ușa și intră în camera mea, ținându-și mâinile cu palmele în aer ca și cum nu ar avea nicio idee de ce sunt așa de supărată. Râd, dar nu este deloc un râs fericit.

Eu: *Această conversație va avea nevoie de un laptop. Am multe de spus.*

Se întoarce în camera lui și eu îmi deschid laptopul. Îi dau un minut și intru pe chatul nostru.

Ridge: *Poți, te rog, să-mi explici de ce ești așa de supărată?*

Eu: *Hm. Dă-mi voie să-ți enumăr motivele. (1) Ai o iubită. (2) Ai o iubită. (3) De ce, dacă ai o iubită, am intrat măcar în DORMITORUL tău? (4) Tu ai o iubită!*

Ridge: *Eu am o iubită. Da. Și tu ai fost în camera mea pentru că am fost de acord să lucrăm împreună la versuri. Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva între noi noaptea trecută care să justifice reacția asta din partea ta. Sau mă înșel?*

Eu: *Ridge, au trecut trei săptămâni! Te cunosc deja de trei săptămâni, iar tu n-ai menționat nici măcar O DATĂ că ai o iubită. Și vorbind despre Maggie, știe măcar că m-am mutat aici?*

Ridge: *Da. Îi spun totul. Uite ce este, nu am omis intenționat, jur. Noi doi nu am avut niciodată o conversație în care să vină vorba despre ea.*

Eu: *Bine. Las să treacă de la mine faptul că nu ai menționat-o, dar asta nu înseamnă că-ți voi trece totul cu vederea.*

Ridge: *Și de asta sunt confuz, pentru că nu înțeleg ce crezi tu că am făcut.*

Eu: *Ești așa de tipic masculin.*

Ridge: *Auch? Cred că sunt.*

Eu: *Poți să spui cu toată onestitatea, că reacția pe care ai avut-o când ai crezut că ea este la ușa dormitorului tău, mai devreme, a fost o reacție normală, nevinovată? Erai ieșit din minți că ea ar putea să mă vadă cu tine, ceea ce înseamnă că tu făceai ceva ce nu doreai ca ea să vadă. Știm amândoi că tot ce am făcut a fost să adormim, dar ce poți să spui despre FELUL în care am adormit? Crezi că ar fi fost de acord cu faptul că ai avut mâinile în jurul meu toată noaptea și că fața ta era practic lipită de pieptul meu? Și nu numai asta, dar ce poți să spui despre faptul că am stat între picioarele tale alaltăseară? Ți-ar fi zâmbit și te-ar fi sărutat de bun găsit dacă intra în cameră chiar atunci? Mă îndoiesc. Sunt destul de sigură că treaba asta s-ar fi încheiat cu mine, pocnită.*

Uf! De ce mă deranjează atât de tare? Îmi lovesc ușor capul de căpătâiul patului, frustrată.

Câteva clipe mai târziu, apare Ridge la ușa dintre dormitorul meu și baie. Își ronțăie colțul buzei inferioare. Trăsăturile lui sunt mai calme acum decât au fost cu câteva minute înainte, când a venit prima oară. Intră încet în camera mea, pe urmă se așază pe marginea patului cu laptopul pe genunchi.

Ridge: *Îmi pare rău.*

Eu: *Mda. Bine. Cum o fi. Du-te de aici.*

Ridge: *Serios, Sydney. Nu mi-am dat deloc seama cum părea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca relația noastră să devină ciudată. Îmi place de tine. Mă amuz cu tine. Dar dacă te-am lăsat să crezi, fie și pentru o secundă, că se va întâmpla ceva între noi, îmi pare foarte, foarte rău.*

Oftez și clipesc des ca să-mi alung lacrimile din ochi.

Eu: *Nu sunt supărată pentru că am crezut că se va întâmpla ceva între noi, Ridge. Eu nu VREAU să se întâmple ceva între noi. Nu am fost singură nici măcar o săptămână. Sunt supărată pentru că simt că a existat un moment, sau poate două, când – oricât de mult niciunul dintre noi nu și-a dorit să încalce linia – aproape că am făcut-o. Și poate că acțiunile tale nu sunt o problemă pentru tine, dar faptul că nu eram la curent că ai o iubită, a fost nedrept pentru mine. Mă simt ca și*

cum… – îmi las capul pe spate pe căpătâiul patului și îmi strâng ochii suficient de tare ca să-mi împiedic lacrimile să curgă.

Ridge: *Te simți ca și cum?*

Eu: *Mă simt ca și cum tu ai făcut din mine un fel de… Tori. Te-aș fi sărutat noaptea trecută și faptul că nu știam că ești implicat într-o relație cu cineva, ar fi făcut din mine o Tori. Nu vreau să fiu o Tori, Ridge. Nu-ți pot spune cât de mult m-a rănit trădarea asta și eu niciodată, dar absolut niciodată nu i-aș face asta altei fete. De asta sunt supărată. Nici nu o cunosc încă pe Maggie și simt că deja am trădat-o. Și oricât de nevinovat ai fi, te găsesc vinovat pentru asta.*

Ridge termină de citit mesajul, pe urmă calm, se întinde pe spate în pat. Își pune palmele pe frunte și inspiră adânc. Rămânem amândoi tăcuți pentru un moment, reflectând asupra situației. După câteva minute, se ridică din nou în șezut.

Ridge: *Nu știu ce altceva să spun în momentul acesta, decât că îmi pare rău. Ai dreptate. Chiar dacă aș fi crezut că știi despre Maggie, îmi dau seama exact despre ce vorbești. Vreau să fii convinsă însă că eu nu i-aș face niciodată așa ceva. De acord cu tine, ce s-a întâmplat seara trecută între noi, nu este ceva ce mi-aș fi dorit vreodată să vadă Maggie, dar asta mai ales pentru că Maggie nu înțelege procesul de scriere a muzicii. Este ceva foarte intim, și pentru că eu nu pot auzi, trebuie să-mi folosesc mâinile și urechile să înțeleg*

lucruri care sunt naturale pentru ceilalți. Despre asta a fost vorba. Nu am intenționat să se întâmple ceva între noi. Eram doar curios. Intrigat. Și am greșit.

Eu: *Înțeleg. Nu am crezut nicio secundă că nu ai avut intenții curate când mi-ai cerut să cânt pentru tine. Mai devreme însă, lucrurile s-au petrecut prea repede. Încă încercam să-mi revin după ce mă trezisem în patul tău și toate luminile fluctuau. Pe urmă ai venit tu și mi-ai aruncat cuvântul „iubită" în față. Este cam mult de procesat. Și te cred când spui că tu credeai că știam despre ea.*

Ridge. *Mulțumesc.*

Eu: *Promite-mi doar un lucru. Promite-mi că tu nu vei fi niciodată un Hunter și că eu nu voi fi absolut niciodată o Tori.*

Ridge: *Îți promit. Ar fi și imposibil, pentru că noi suntem mult mai talentați decât sunt ei.*

Se uită la mine și-mi zâmbește cu zâmbetul lui cel zâmbăreț, făcându-mă să-i zâmbesc și eu ca răspuns.

Eu: *Acum întinde-o de aici. Mă întorc la somn, pentru că cineva și-a petrecut toată noaptea salivând pe sânii mei și sforăind de să-mi spargă urechile.*

Ridge râde, dar înainte să plece îmi mai scrie un ultim mesaj.

Ridge: *Abia aştept s-o cunoşti. Chiar cred c-o să-ţi placă de ea.*

Închide laptopul, se ridică şi iese din cameră.

Închid şi eu laptopul şi-mi trag pătura peste cap.

Urăsc că inima mea îşi doreşte aşa de tare să nu fi avut o iubită.

***

— Nu, s-a mutat deja, spune Bridgette.

Îşi ţine mobilul sprijinit pe umăr, şi din sunetele care se aud din telefon, tocmai a anunţat-o pe sora ei că eu am ocupat dormitorul liber. Bridgette ignoră complet prezenţa mea în aceeaşi încăpere cu ea şi continuă să vorbească despre mine.

Ştiu că este cam răutăcios din partea mea că nu am clarificat faptul că nu sunt surdă, dar de ce crede că nu pot să citesc pe buze?

— Nu ştiu. Este o prietenă de-a lui Ridge. Nu trebuia să-l ascult când mi-a cerut să merg – şi încă în ploaie, imaginează-ţi –, s-o aduc în apartament. Se pare că iubitul ei a rupt-o cu ea şi nu are unde să meargă.

Scoate un scaun de bar şi se aşază cu spatele spre mine. Râde la ceva ce-i spune persoana cu care conversează.

— Mie-mi spui! Se pare că-i place să adopte vagabonzi, nu-i aşa?

Iau telecomanda şi o strâng în mână, abţinându-mă să nu i-o arunc în cap.

— Ţi-am spus să nu mă întrebi despre Warren, spune oftând. Ştii că mă scoate din minţi, dar eu... naiba să-l ia, nu mă pot ţine departe de el.

Stai așa! Am auzit oare bine ce-a spus? S-ar putea ca Bridgette să aibă... sentimente?

Norocul ei că-mi place Warren, altfel capul ei cel drăgălaș ar fi făcut cunoștință cu telecomanda chiar în clipa asta. Mai are noroc și pentru că cineva bate destul de tare în ușa de la intrare, încât să mă distragă de la gândurile mele ucigașe.

Bridgette se ridică și se întoarce cu fața la mine, arătând cu mâna spre ușă.

— ESTE... CINEVA... LA... UȘĂ!

În loc să se ducă să deschidă, se duce în dormitorul ei și închide ușa.

Câtă ospitalitate și pe asta.

Mă ridic și mă duc la ușa de intrare, știind că mai mult ca sigur este Maggie. Pun mâna pe clanță și iau o gură mare de aer.

Să-i dăm drumul.

Deschid și mă găsesc față în față cu una dintre cele mai frumoase femei pe care am văzut-o vreodată. Părul ei negru și drept îi cade pe umerii bronzați natural. Fața ei este zâmbitoare. Întreaga față îi strălucește. Îmi zâmbește cu toți dinții ei albi și frumoși, făcându-mă și pe mine să-i răspund printr-un zâmbet, chiar dacă nu vreau s-o fac.

Speram cu adevărat să fie urâtă. Nu știu de ce.

— Sydney? întreabă ea.

Este un singur cuvânt, dar pot spune după vocea ei că este surdă, la fel ca Ridge. Dar, spre deosebire de Ridge, ea vorbește. Și pronunță chiar bine.

— Tu trebuie să fii iubita, spun cu un entuziasm prefăcut.

Este prefăcut? Poate că nu. Întregul ei comportament mă face să mă simt senină și fericită, așa că s-ar putea să fiu puțin încântată să o cunosc?

E ciudat.

Vine spre mine şi mă îmbrăţişează. Închid uşa în spatele nostru, iar ea se descalţă şi merge la frigider.

— Ridge mi-a vorbit mult despre tine, spune desfăcând o cutie cu apă gazoasă, după care caută un pahar în dulap. – Cred că este minunat că-l ajuţi cu blocajul scriitorului de care suferă. Bietul băiat se stresează de luni întregi. – Îşi umple paharul cu gheaţă şi apă gazoasă. – Deci, cum te-ai acomodat aici? Văd că i-ai supravieţuit lui Bridgette. Şi Warren este un enervant.

Mă priveşte nerăbdătoare, dar eu încă sunt uluită că este aşa de... Plăcută? Adorabilă? Veselă?

Îi zâmbesc şi eu şi mă sprijin de blat. Mă gândesc cum să-i răspund.

Îmi vorbeşte ca şi cum m-ar putea auzi, aşa că-i răspund la fel.

— Îmi place, îi răspund. Nu am mai locuit niciodată cu atât de mulţi oameni în casă, aşa că trebuie să mă obişnuiesc.

Îmi zâmbeşte şi-şi alunecă o şuviţă de păr după ureche.

Pfui. Chiar şi urechile ei sunt frumoase.

— Bine, spune ea. Ridge mi-a povestit despre ziua ta de naştere de rahat de săptămâna trecută şi cum te-a dus la o prăjitură, dar tot nu ai avut şansa să sărbătoreşti.

Trebuie să fiu cinstită. Mă deranjează că i-a spus că m-a scos la o prăjitură. Mă deranjează, pentru că poate are dreptate când susţine că îi spune ei totul. Şi mă mai deranjează de asemenea, pentru că se pare că mie nu-mi spune nimic. Nu că aş fi câştigat dreptul ăsta.

Doamne, urăsc sentimentele. Sau îmi urăsc conştiinţa. Ambele sunt într-un război constant şi nu ştiu pe care din ele s-o fac să tacă.

— Aşa că, spune ea, noi ieşim diseară să sărbătorim.

Rămân blocată.

— Noi?

Ea dă din cap.

— Da. Eu, tu, Ridge, Warren dacă nu este ocupat. Putem s-o invităm și pe Bridgette, dar este ridicol. – Trece pe lângă mine îndreptându-se spre dormitorul lui Ridge, și se întoarce încă o dată să mă privească. – Poți să fii gata într-o oră?

— Hm. – Ridic din umeri. – Bine.

Deschide ușa dormitorului lui Ridge și se strecoară înăuntru. Stau înțepenită, ascultând.

O aud pe Maggie chicotind în spatele ușii închise și asta mă face să mă crispez.

Oh, da. Ar trebui să fie distractiv.

Ridge

— *„Ești sigură că nu vrei să stăm aici în seara asta?”*

Maggie scutură din cap.

— *„Săraca fată merită să se distreze puțin, cu săptămâna pe care a avut-o. Iar eu am fost copleșită cu stagiul meu și de cuvântul care începe cu „T”. Simt nevoia de o noapte de distracție.”* Se apleacă înainte și mă sărută pe obraz. *„Vrei să luăm un taxi ca să poți bea, sau conduci tu?”*

Știe că nu beau în preajma ei. Nu știu de ce aplică mereu psihologia asta inversă cu mine.

— *„Frumoasă încercare”,* îi spun prin semne. *„Conduc eu.”*

Râde.

— *„Trebuie să mă schimb și să mă pregătesc. Plecăm într-o oră.”*

Încearcă să-mi scape, dar o prind de talie și o întorc pe spate. Știu sigur că nu are niciodată nevoie de mai mult de o jumătate de oră să se pregătească. Asta ne mai lasă ușor treizeci de minute.

— *„Permite-mi atunci să te ajut să-ți dai jos hainele*." Îi trag puloverul peste cap și ochii mei coboară pe sutienul foarte transparent, din dantelă pe care-l poartă. Zâmbesc. *„Este nou?"*

Dă din cap și-mi zâmbește cu zâmbetul ei sexy.

— *„L-am cumpărat pentru tine. Cu clema în față, exact cum îți place."*

Prind clema și o deschid.

— *„Mulțumesc. Abia aștept să-l încerc."*

Râde și mă plesnește peste mână. Îi dau jos sutienul, pe urmă mă urc peste ea și-mi cobor gura peste a ei.

Îmi petrec următoarea jumătate de oră amintindu-mi cât de mult mi-a lipsit. Amintindu-mi cât de mult o iubesc. Amintindu-mi cât de bine ne este când suntem împreună. Mi-o repet iarăși și iarăși, pentru că săptămâna trecută mi s-a părut c-am început să uit.

***

Eu: *Să fii gata în treizeci de minute. Ieșim în oraș.*

Warren: *Nu pot să merg, am ceva de făcut dimineața devreme.*

Nu, trebuie să meargă. Nu pot să merg singur cu Maggie și Sydney.

Eu: *Nu, trebuie să vii. Fii gata în treizeci de minute.*

Warren: *Nu, nu vin. Distracție plăcută.*

Eu. *Ba vii. 30.*

Warren: *Nu vin.*

Eu: *Vii.*

Warren: *Nu.*

Eu: *Te rog? Îmi ești dator.*

Warren: *Ce naiba îți datorez eu ție?*

Eu: *Păi să vedem. Chiria pentru un an, pentru început.*

Warren: *Este o lovitură josnică, omule. Bine.*

Slavă Domnului. Nu știu cum se comportă Sydney când bea prea mult, dar dacă nu rezistă la băutură ca Maggie, nu cred că pot să mă descurc singur cu amândouă.

Mă duc la bucătărie și o găsesc pe Maggie la chiuvetă, scoțând recipientul de Pine-Sol. Îl ridică în sus întrebându-mă dacă vreau și eu, iar eu îmi scutur capul.

— „Mi-am spus că voi economisi niște bani dacă iau câteva shot-uri mai întâi, aici. Crezi că vrea și Sydney?"

Ridic din umeri, dar scot telefonul să o întreb.

Eu: *Vrei un shot înainte de a pleca?*

Sydney: *Nu, mulțumesc. Nu știu dacă vreau să beau în seara asta, dar tu dă-i drumul.*

— *„Nu vrea*", îi gesticulez lui Maggie.

Warren iese din dormitorul lui și o vede pe Maggie umplând paharul din recipientul de Pine-Sol.

Rahat. S-a dus naibii ascunzătoarea.

Nici nu clipește când o vede umplând paharul de shot.

— *„Pune două pahare",* îi spune*. „Dacă Ridge mă forțează să merg cu voi în seara asta, o să mă îmbăt așa de tare, că va regreta."*

Îmi ridic capul.

— *„De cât timp știi că acolo nu era soluție de curățat?"*

Ridică din umeri*.*

— *„Ești surd, Ridge. Ai fi surprins de câte ori sunt chiar în spatele tău și tu habar n-ai."*

Ridică shotul pe care i l-a întins Maggie, pe urmă atenția lor se îndreaptă spre ceva în spatele meu. Expresiile lor șocate mă obligă să mă întorc și să văd la ce se uită.

Oh, wow.

Nu trebuia să mă întorc.

Sydney iese din dormitorul ei, dar nu sunt sigur că este Sydney. Fata asta nu poartă tricouri lălâi, nici părul ridicat pe fața goală, fără machiaj.

Fata asta poartă o rochie neagră fără bretele, foarte simplă. Părul ei lung și blond îi cade liber pe spate, iar eu mă gândesc că probabil miroase la fel de incredibil pe cât arată. Ea le zâmbește, dar imediat își ridică mâinile și țipă: *„Nu!",* exact când simt cum un lichid mi se scurge pe spate.

Mă întorc și-i văd pe Warren și pe Maggie tușind și scuipând în chiuvetă. Warren bea apă direct de la robinet, făcând o față care nu pare încântată de ce a înghițit mai devreme.

— *„Ce naiba?”,* spune Maggie, frecându-și fața și ștergându-și gura.

Sydney vine în viteză spre bucătărie, ținându-și mâna la gură. Își scutură capul, încercând să nu râdă, dar arată îngrozită în același timp. *„Îmi pare rău”,* pare să spună iarăși și iarăși.

Ce naiba s-a întâmplat?

Warren își revine și se întoarce spre Sydney. Vorbește și gesticulează în același timp, lucru pe care-l apreciez. Nu poate ști cât de izolat te simți într-o încăpere cu oameni care aud, dar indiferent de ce, el gesticulează mereu când sunt în cameră cu el.

— *„De fapt, am băut un shot întreg de Pine-Sol?”,* o întreabă pe Sydney privind-o urât. – Ea îi răspunde, iar el îmi transmite prin semne răspunsul ei. – *Ea spune: ”Voi doi nu trebuia să beți. Trebuia să fie Ridge. Și nu, de fapt nu am turnat Pine-Sol acolo, idiotule. Nu încerc să-l omor pe tipul ăsta. Este suc de mere cu oțet.”*

A încercat să-mi facă o farsă.

Și a eșuat.

Izbucnesc în râs și-i scriu un mesaj.

Eu: *Frumoasă încercare. Un efort curajos, eșuat de altminteri.*

Îmi face semn să tac.

Mă uit la Maggie. Din fericire, râde.

— *„În niciun caz nu aș putea trăi aici”,* spune ea.

Se duce spre frigider, scoate laptele și umple pentru ea și pentru Warren câte un pahar ca să scape de gustul acru persistent.

— *„Hai să mergem”,* spune Warren, după ce bea laptele și pune paharul în chiuvetă. *„Ridge conduce, pentru că eu nu voi mai putea sta în picioare peste trei ore.”*

CAPITOLUL 9

Sydney

Nu am nicio idee unde mergem, dar încerc să par implicată. Sunt pe bancheta din spate cu Warren, care-mi vorbește despre trupă, explicându-mi care este rolul lui. Pun întrebările care se impun, dau din cap în momentele potrivite, dar mintea mea este în altă parte.

Știu că nu mă pot aștepta ca durerea și inima mea frântă să dispară așa de repede, dar ziua de astăzi a fost cea mai proastă zi, de la ziua mea de naștere. Îmi dau seama că toată suferința mea nu a fost chiar atât de rea, pentru că l-am avut pe Ridge săptămâna asta. Nu știu dacă este din cauza umorului său sau dacă am făcut cu adevărat o pasiune pentru el, dar momentele petrecute cu el au fost singurele în care m-am simțit cât de cât fericită. Au fost singurele momente în care nu m-am gândit ce mi-au făcut Hunter și Tori.

Acum însă, urmărindu-l cum îi strânge mâna lui Maggie într-a sa, pe scaunul din față... Nu-mi place. Nu-mi place cum își plimbă din când în când degetul mare pe încheietura ei. Nu-mi place felul în care îl privește ea. Mai ales nu-mi place felul în care se uită el la ea. Nu mi-a plăcut cum și-a împletit degetele cu ale ei când au ajuns la baza scărilor. Nu mi-a plăcut cum i-a deschis portiera, cum și-a pus o mână pe

spatele ei când a urcat în mașină. Nu mi-a plăcut conversația lor tăcută când el a întors mașina. Nu mi-a plăcut cum râdea la tot ce spunea ea și pe urmă o trăgea spre el s-o sărute pe frunte. Nu-mi place că toate aceste lucruri mă fac să cred că singurele momente bune pe care le-am avut săptămâna trecută, s-au terminat de acum.

Nu s-a schimbat nimic. Nu s-a întâmplat nimic semnificativ între noi doi și știu că vom continua în același fel ca și până acum. Încă vom scrie versuri împreună. El poate că mă va mai asculta cântând. Vom continua să interacționăm în felul în care am făcut-o de când ne-am cunoscut, așa că această situație nu ar trebui să mă deranjeze.

În inima mea știu că nu am vrut să se întâmple nimic între noi, în special în acest moment al vieții mele. Știu că trebuie să fiu pe cont propriu. Vreau să fiu pe cont propriu. Știu însă că motivul pentru care sunt atât de bulversată de întreaga situație, este că am avut o mică speranță. Deși nu eram pregătită pentru ceva chiar acum, m-am gândit că posibilitatea exista.

Am presupus că poate într-o zi, când voi fi pregătită, ar putea fi ceva între noi.

În orice caz, cu apariția lui Maggie în peisaj, îmi dau seama că nu va exista „poate într-o zi" pentru noi. Nu va mai fi niciodată „poate într-o zi". El o iubește, iar ea se vede că îl iubește pe el și nu-i pot condamna, pentru că orice ar fi între ei, este frumos. Modul în care se uită unul la celălalt și comunică, face evident faptul că fiecăruia îi pasă ce se întâmplă cu celălalt și este un lucru care nu realizasem că lipsea din relația mea cu Hunter.

Poate într-o zi voi avea și eu așa ceva, dar nu va fi cu Ridge și știind asta, diminuează orice rază de speranță care a strălucit prin furtuna săptămânii mele.

Iisuse, sunt atât de deprimată.

Îl urăsc pe Hunter.

O urăsc cu adevărat pe Tori.

Și în clipa asta, sunt atât de patetică încât mă urăsc chiar și pe mine.

— Plângi? mă întreabă Warren.

— Nu.

Dă din cap.

— Ba da, asta faci. Plângi.

— Ba nu, îmi scutur eu capul.

— Erai cât pe ce s-o faci, spune el, privindu-mă cu simpatie. – Își pune brațul în jurul umerilor mei și mă trage spre el. – Capul sus, fetițo. Poate vei găsi în seara asta pe cineva cu care să ți-o tragi și să-ți scoți din capul ăla frumos gândul la labagiul ăla de ex al tău.

Râd și-l lovesc peste piept.

— M-aș oferi voluntar pentru asta, dar lui Bridgette nu-i place să împartă, spune el. Este cam scorpie, dacă nu ți-ai dat seama.

Râd din nou, dar când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Ridge în oglinda retrovizoare, zâmbetul meu dispare. Maxilarul lui este încleștat și ochii lui se fixează pe mine câteva secunde, înainte să se concentreze din nou pe drumul din fața lui.

În cea mai mare parte a timpului expresia lui este indescifrabilă, dar aș putea să jur că am văzut o scânteie de gelozie în spatele acestor ochi. Și nu-mi place că mă simt bine văzându-l gelos că m-am sprijinit de Warren.

Cotitura pe care-am făcut-o împlinind douăzeci și doi de ani să fi dus la putrezirea sufletului meu? Cine sunt eu și de ce am aceste reacții îngrozitoare?

Tragem în parcarea unui club. Am fost aici de câteva ori cu Tori, așa că sunt ușurată că nu sunt într-un loc complet nefamiliar. Warren mă ia de mână și mă ajută să cobor din

maşină, pe urmă îşi pune o mână pe după umerii mei şi merge alături de mine până la intrare.

— Îţi fac o propunere, spune el. Îmi voi ţine departe de tine mâinile în seara asta, astfel încât tipii din club să nu presupună că eşti îndrăgostită nebuneşte de mine. Urăsc să fiu moartea pasiunii, dar dacă cineva te face să te simţi inconfortabil, uită-te doar înspre mine şi dă-mi un semnal ca să mă pot năpusti să te scot din situaţia respectivă.

Dau din cap.

— Este un plan bun. Ce fel de semnal să-ţi dau?

— Nu ştiu. Îţi poţi linge seducător buzele. Poate să-ţi strângi sânii împreună.

Îi dau un cot în coaste.

— Sau poate aş putea doar să-mi scarpin nasul?

— Şi asta funcţionează, cred, ridică el din umeri.

Deschide uşa şi ne croim cu toţii un drum înăuntru. Muzica este copleşitoare şi în clipa în care se închide uşa în spatele nostru, Warren se apleacă şi ţipă în urechea mea.

— Sunt separeuri la nivelul balconului. Hai să mergem acolo!

Mă strânge mai tare de mână, pe urmă se întoarce spre Ridge şi Maggie şi le face semn să ne urmeze.

***

Nu am fost nevoită să apelez la codul secret pe care l-am pus la punct cu Warren, deşi suntem aici de mai mult de două ore. Am dansat cu mai multe persoane, dar când se termina cântecul le zâmbeam politicos şi mă întorceam în separeu. Warren şi Maggie au dat iama în stocul de lichioruri, dar Ridge nu a băut nicio picătură. În afara unui shot pe care m-a convins Warren să-l beau când am ajuns, nici eu nu am băut nimic.

— Mă dor picioarele, spun eu.

Maggie și Ridge au dansat de vreo două ori, dar pe melodii lente, așa că m-am hotărât să nu-i privesc.

— Nu! spune Warren încercând să mă ridice în picioare. Vreau să dansez!

Îmi scutur capul. Este beat și greoi, și de fiecare dată când încerc să dansez cu el, îmi masacrează picioarele aproape la fel de tare cum masacrează și mișcările de dans.

— Dansez eu cu tine, îi spune Maggie.

Trece peste Ridge în separeu și Warren o ia de mână. Se îndreaptă spre pista de dans de la nivelul inferior și este pentru prima dată când eu și Ridge suntem singuri în separeu.

Nu-mi place.

Îmi place.

Ba nu.

Ba da.

Vezi despre ce vorbesc? Sufletul putred. Coruptul suflet putred.

Ridge:*Te distrezi?*

Nu prea, dar dau din cap că da, pentru că nu vreau să fiu fetița enervantă, cu inima zdrobită, care vrea ca toți în jurul ei să se simtă la fel de mizerabil ca și ea.

Ridge: *Trebuie să-ți spun ceva și poate că sunt total deplasat, dar încerc să compensez faptul că în mod neintenționat am omis să-ți spun niște lucruri.*

Mă uit în sus la el și dau din nou din cap.

Ridge: *Warren este îndrăgostit de Bridgette.*

Citesc de două ori mesajul lui. De ce trebuia să-mi spună mie asta? Doar dacă nu crede că-mi place Warren.

Ridge: *I-a plăcut mereu să flirteze, așa că am vrut doar să lămuresc asta. Nu vreau să te văd rănită din nou. Asta-i tot.*

Eu: *Apreciez preocuparea ta, dar nu este necesară. Într-adevăr. Nu mă interesează deloc.*

Îmi zâmbește.

Eu: *Ai avut dreptate. Îmi place Maggie.*

Ridge: *Știam că o să-ți placă. Toată lumea o place pe Maggie. Este foarte plăcută.*

Îmi ridic ochii și privesc împrejur, când începe o melodie a trupei Sounds of Cedar. Mă duc în spatele separeului și privesc peste balustradă. Warren și Maggie stau lângă masa DJ-ului și Warren vorbește cu DJ-ul în timp ce Maggie dansează lângă ei.

Eu: *Cântă unul din cântecele tale.*

Ridge: *Da? Se întâmplă mereu când este Warren prim preajmă. Cântă cumva „Getaway?”*

Eu: *Da. De unde știai?*

Ridge își apasă palma peste piept și zâmbește.

Eu: *Wow. Poți să-ți deosebești cântecele în felul acesta?*

Dă din cap.

Eu: *Care este povestea lui Maggie? Comunică foarte bine. Pare să și danseze foarte bine. Are alt grad de pierdere a acuității auzului decât tine?*

Ridge: *Da, are o pierdere ușoară a auzului. Aude aproape totul cu ajutorul aparatelor auditive, de aia vorbește așa de bine. Și dansează bine. Eu mă limitez la cântecele lente când vrea să dansez cu ea, pentru că nu le pot auzi.*

Eu: *De aia Maggie vorbește cu voce tare și tu nu? Pentru că poate să audă?*

Ochii lui se pun pe mine câteva secunde, pe urmă se uită în jos la telefon.

Ridge: *Nu. Aș putea vorbi, dacă aș vrea.*

Ar trebui să mă opresc. Știu că probabil s-a plictisit de toate întrebările astea, dar sunt prea curioasă.

Eu: *Și atunci de ce n-o faci?*

Ridică din umeri, dar nu-mi răspunde la mesaj.

Eu: *Nu, vreau să știu. Trebuie să existe un motiv. Ți-ar face viața mai ușoară.*

Ridge: *Pur și simplu nu o fac. Mă descurc cât se poate de bine așa cum sunt lucrurile acum.*

Eu: *Da, în special când sunt Maggie sau Warren prin preajmă. De ce ar trebui să vorbești, dacă o fac ei pentru tine?*

Am trimis mesajul înainte să-mi dau seama că poate n-ar fi trebuit să-i spun asta. Am observat că Maggie și Warren vorbesc mult pentru el. Au comandat pentru el de fiecare dată când a venit chelneriţa în separeul nostru și l-am observat de câteva ori pe Warren făcând-o săptămâna asta, în diferite situații.

Ridge îmi citește mesajul, pe urmă mă privește din nou. Se pare că l-am făcut să se simtă prost și regret imediat că i-am spus asta.

Eu: *Îmi pare rău. Nu am vrut să iasă așa cum a sunat. Am vrut doar să spun că îi lași să facă pentru tine lucruri pe care n-ar fi nevoiți să le facă dacă ai vorbi singur pentru tine.*

Explicaţia mea pare să-l deranjeze chiar mai mult decât primul mesaj. Parcă mi-aș săpa singură groapa.

Eu: *Îmi pare rău. O să mă opresc. Nu este treaba mea să-ți judec situația, pentru că evident, nu mă pot pune în locul tău. Încercam doar să înțeleg.*

Se uită la mine şi-şi trage colţul buzei inferioare în gură. Mi-am dat seama că face asta când se gândeşte intens la ceva. Felul în care mă fixează, mă face să-mi simt gâtul uscat. Îmi smulg privirea din a lui, iau paiul în gură şi înghit o gură de sifon. Când mă uit din nou la el, scrie ceva.

Ridge: *Aveam nouă ani când m-am oprit din vorbit.*

Mesajul lui are un efect mai puternic asupra stomacului meu decât l-a avut faptul că mă fixa cu privirea. Nu ştiu de ce.

Eu: *Obişnuiai să vorbeşti? De ce te-ai oprit?*

Ridge: *S-ar putea să-mi ia mult timp să-ţi dau o explicaţie.*

Eu: *În regulă. Îmi poţi spune despre asta acasă, când vom fi în faţa laptopurilor noastre.*

Se apropie de marginea separeului şi se apleacă peste balcon. Îi urmăresc privirea care îi caută pe Warren şi pe Maggie, care sunt încă lângă DJ. Când vede că sunt încă ocupaţi, se îndepărtează de balustradă şi se apleacă peste masă, cu coatele în faţa lui şi începe să scrie.

Ridge: *Nu arată ca şi cum ar fi gata să plece, cred deci că avem timp acum. Brennan şi cu mine nu am fost norocoşi la capitolul „părinţi". Ambii aveau probleme de dependenţă. Poate că încă îi mai avem, dar nu avem de unde să ştim, pentru că nu am mai vorbit de ani de zile cu niciunul dintre ei. Mama noastră şi-a petrecut cea*

mai mare parte a copilăriei noastre în pat, dopată cu pastile contra durerilor. Tatăl nostru şi-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei noastre în baruri. Când aveam cinci ani, m-au înscris la o şcoală pentru surzi. Acolo am învăţat limbajul semnelor. Veneam acasă şi îl învăţam pe Brennan, căci niciunul dintre părinţii mei nu ştia limbajul semnelor. Îl învăţam pentru că aveam cinci ani şi nu avusesem niciodată o conversaţie cu nimeni. Eram atât de disperat să comunic, că îl forţam pe frăţiorul meu de doi ani să înveţe semnele pentru „prăjitură" şi „fereastră", doar ca să am pe cineva cu care să vorbesc.

Îmi simt inima cum se prăbuşeşte în stomac. Privesc în sus spre el, dar el scrie în continuare.

Ridge: *Imaginează-ţi ce a însemnat pentru mine când m-am dus în prima zi la şcoală şi am aflat că există o modalitate de a comunica cu ceilalţi. Când i-am văzut pe copii având conversaţii cu mâinile lor, am fost uluit. Am trăit primii cinci ani ai vieţii mele fără să ştiu cum este să comunici. La şcoală am învăţat cum să formulez cuvinte folosindu-mă de vocea mea, cum să citesc, cum să fac semnele. Mi-am petrecut următorii câţiva ani practicând tot ce-am învăţat, pe Brennan. A devenit la fel de fluent în limbajul semnelor, cum eram şi eu. Voiam să-l cunoască, dar nu voiam să-l folosesc pe fratele meu ca mijloc de comunicare între mine şi părinţii mei. Când voiam să vorbesc cu ei, voiam s-o fac cu propriile mele cuvinte. Nu-mi puteam auzi propria voce, bineînţeles, şi ştiam că atunci când vorbesc persoane care nu aud, sună diferit, dar îmi doream să*

existe o cale să comunic cu ei, deoarece nu cunoşteau limbajul semnelor. Într-o zi, când vorbeam cu tatăl meu, i-a spus lui Brennan să-mi spună să tac din gură şi după aceea Brennan a vorbit pentru mine. Era supărat, nu am înţeles pentru ce. După asta, de fiecare dată când încercam să-i vorbesc tatălui meu, el îi spunea lui Brennan să încetez să mai vorbesc cu voce tare. Brennan trebuia să-mi spună ce îmi răspundea tatăl meu. În cele din urmă mi-am dat seama că tatăl meu nu voia să mă audă vorbind pentru că nu-i plăcea cum suna vocea mea. Îl deranja faptul că nu puteam auzi. Nu îi plăcea să mă audă vorbind când eram în public, pentru că oamenii îşi dădeau seama că sunt surd, aşa că-mi spunea mereu să tac din gură când vorbeam. Într-o zi, acasă, s-a enervat atât de tare că eu continuam s-o fac, că a început să urle la Brennan. A presupus că din moment ce continuam să vorbesc cu voce tare, Brennan nu mi-a transmis ordinul lui de a nu vorbi. Era beat mort în ziua aceea şi a împins prea departe furia, lucru care nu era neobişnuit la el, de altfel. L-a lovit însă atât de tare pe Brennan după ceafă, încât l-a lăsat inconştient.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi trebuie să inspir adânc ca să-mi calmez respiraţia.

Ridge: *Avea doar şase ani, Sydney. Şase. Nu am mai vrut niciodată să-i dau tatălui meu alt motiv să-l lovească, aşa că atunci a fost ultima dată când am vorbit cu voce tare. Cred că după asta a devenit o obişnuinţă.*

Îşi pune telefonul pe masă şi-şi încrucişează braţele în faţa lui. Nu pare să aştepte un răspuns din partea mea. Poate nici nu-şi doreşte unul. Mă urmăreşte şi ştiu că vede lacrimile care-mi curg pe obraji, dar nu are nicio reacţie. Respir adânc, apoi iau un şerveţel şi-mi şterg ochii. Aş fi preferat să nu mă vadă reacţionând aşa, dar nu mă pot împiedica. Îmi zâmbeşte blând şi se întinde peste masă să mă ia de mână în clipa în care Warren şi Maggie intră în separeu.

Ridge îşi trage mâna înapoi şi se uită în sus la ei. Maggie îl ţine pe Warren pe după umeri şi râde fără motiv. Warren încearcă să ajungă în spatele separeului – pare să aibă şi el nevoie de sprijin. Ridge şi cu mine ne ridicăm şi-i ajutăm. Ridge o trage pe Maggie de lângă Warren, iar eu îi pun braţul lui Warren în jurul umerilor mei. El îşi apasă fruntea de a mea.

— Syd, sunt aşa de fericit că ai fost înşelată. Sunt aşa de fericit că te-ai mutat la noi.

Râd şi-i împing faţa departe de mine. Ridge arată cu capul înspre ieşire şi îi fac semn că am înţeles. Încă o băutură şi probabil ar trebui să-i cărăm pe sus pe ăştia doi.

— Îmi place rochia pe care o porţi, Syd. Dar o ştii pe aia albastră? Te rog să nu o mai porţi niciodată. – Warren îşi sprijină capul de al meu când coborâm scările. – Nu-mi place cum arată fundul tău în ea, deoarece cred că s-ar putea să o iubesc pe Bridgette, iar rochia aia a ta mă face să-ţi iubesc fundul.

Wow! Este beat de-a binelea dacă admite că ar putea s-o iubească pe Bridgette.

— Ţi-am spus deja că am ars-o, îi spun râzând.

— Bine, spune oftând.

Ne îndreptăm înspre ieşire şi observ că Ridge o duce în braţe pe Maggie. Braţele ei sunt înfăşurate în jurul gâtului

său și are ochii închiși. Când ajungem la mașină, deschide ochii și Ridge încearcă s-o pună în picioare. Ea încearcă să facă un pas, dar se poticnește. Ridge deschide ușa din spate și Maggie se prăbușește practic pe banchetă. O mișcă pe cealaltă parte a banchetei și ea se sprijină de ușă, închizând din nou ochii. Ridge se dă la o parte și-i face semn lui Warren să urce și el. Warren se oprește în fața lui Ridge. Îl lovește pe Ridge peste obraz și îi spune:

— *„Îmi pare rău pentru tine, prietene. Pun pariu că ți-e tare greu să n-o săruți pe Sydney, pen'că și pentru mine este greu, iar eu nici măcar nu o plac așa cum o placi tu."*

Warren se împleticește înăuntru și se prăbușește lângă Maggie. Mă bucur că este prea beat ca să gesticuleze, știind că Ridge nu a înțeles niciun cuvânt din ce a spus. Pot vedea asta din privirea confuză pe care mi-o aruncă Ridge. Râde și se apleacă să-i ridice piciorul lui Warren, care atârnă din mașină. Îl împinge înăuntru și închide portiera, iar mintea mea este blocată în continuare pe cuvintele spuse de Warren.

Ridge trece prin fața mea până la ușa pasagerului, pe care mi-o deschide. Pășesc în față, dar când Ridge pune o mână pe spatele meu, mă opresc.

Mă uit în sus la el, iar el mă privește drept în ochi. Mâna lui rămâne în continuare pe spatele meu și eu mă grăbesc să mă așez pe scaun. Își retrage mâna și așteaptă să mă îndrept în scaun ca să închidă portiera.

Îmi las capul pe spate, sprijinindu-l de tetieră și închid ochii, îngrozită de efectul pe care acest simplu gest l-a avut asupra mea.

Îl aud cum își ocupă locul în spatele volanului, cum pornește mașina, dar continui să-mi țin ochii închiși. Nu vreau să mă uit la el. Nu vreau să simt ceea ce simt atunci

când mă uit la el. Cu fiecare minut petrecut cu el mă simt din ce în ce mai mult ca o Tori, şi nu-mi place asta.

Primesc o notificare pe telefon că am primit un mesaj şi mă forţez să-mi deschid ochii. Ridge îşi ţine telefonul, privindu-mă.

Ridge: *Maggie nu face asta des. Probabil nici de trei ori pe an. În ultimul timp a fost foarte stresată şi îi place să iasă. O destinde.*

Eu: *Nu o judec.*

Ridge: *Ştiu. Voiam doar să ştii că nu este o alcoolică furioasă, aşa ca mine.*

Îmi face cu ochiul şi izbucnesc în râs. Arunc o privire pe bancheta din spate, unde Warren este grămadă peste Maggie. Sunt inconştienţi amândoi. Mă răsucesc în scaunul meu şi-i scriu un mesaj.

Eu: *Mulţumesc pentru tot ce mi-ai povestit mai devreme. Nu ar fi trebuit şi ştiu că probabil nici nu ai fi vrut, dar îţi mulţumesc.*

Îmi aruncă o privire dintr-o parte, pe urmă îşi întoarce atenţia spre telefon.

Ridge: *Nu am spus nimănui, niciodată, povestea asta. Nici măcar lui Brennan. Cred că era prea mic ca să-şi amintească de asta.*

Își pune jos telefonul, întoarce mașina și se înscrie în trafic.

De ce oare singura întrebare care-mi trece acum prin cap, este și cea mai nepotrivită? Aș vrea să-l întreb dacă i-a spus vreodată lui Maggie, dar răspunsul lui nu ar trebui să conteze pentru mine. Nu ar trebui să conteze deloc, dar contează.

Conduce și dă drumul la radio, ceea ce mă derutează. Nu poate să audă, așa că nu înțeleg de ce îi pasă dacă este pornit sau închis.

Pe urmă însă îmi dau seama că nu a făcut-o pentru el.

L-a pornit pentru mine.

Ridge

După ce oprim la un Drive-in să luăm mâncare, ajungem la complexul de apartamente, unde garez mașina în parcare.

Eu: *Ia tu mâncarea și deschide ușa până îi trezesc eu pe ei.*

Ia cele două băuturi și punga cu mâncare și se îndreaptă spre apartament, iar eu mă duc și deschid portiera din spate. Îl scutur pe Warren până se trezește și îl ajut să iasă din mașină. Pe urmă o trezesc pe Maggie și o scot și pe ea. Încă este prea dusă ca să poată merge singură, așa că o ridic în brațe și trântesc ușa în spatele meu. Mă asigur că Warren urcă scările în fața mea, pentru că nu sunt convins că nu o să cadă.

Când ajungem înăuntru, Warren se împleticește spre dormitorul lui și eu mă duc cu Maggie în al meu. O întind pe pat și-i scot pantofii, pe urmă îi scot hainele. O acopăr cu pătura și mă duc în camera de zi unde a pus Sydney mâncarea. Este aproape miezul nopții, iar noi nu am mai mâncat de la prânz. Iau loc în fața ei.

Eu: *Acum că știi unul dintre secretele mele cele mai profunde și întunecate, vreau să știu și eu unul dintre ale tale.*

Amândoi ne ținem telefoanele lângă noi pe masă când mâncăm. Ea zâmbește și începe să-mi scrie un răspuns.

Sydney: *Ai mai multe secrete profunde și întunecate?*

Eu: *În clipa asta vorbim despre tine. Dacă vom lucra împreună, trebuie să știu în ce mă bag. Vorbește-mi despre familia ta. Vreun alcoolic furios?*

Sydney: *Nu, doar niște nenorociți furioși. Tata este avocat, și este furios că n-am urmat Dreptul. Mama este casnică. Nu a lucrat o zi în viața ei. Este o mamă minunată, dar este de asemenea și una dintre mamele acelea perfecte, știi despre ce vorbesc? Gândește-te la serialul „Leave It to Beaver”.*

Eu: *Ai frați?*

Sydney: *Nu. Sunt singură la părinți.*

Eu: *Nu aș fi crezut că ești singură la părinți. Și nu aș fi ghicit nici că ești fiica unui avocat.*

Sydney: *De ce? Pentru că nu sunt pretențioasă și răsfățată?*

Îi zâmbesc și dau din cap.

Sydney: *Ei bine, mulțumesc. Mă străduiesc să nu fiu.*

Eu: *Nu vreau să par insensibil, dar dacă tatăl tău este avocat și mai ai relații cu părinții tăi, de ce nu i-ai sunat pe ei săptămâna trecută? Când nu aveai unde să te duci?*

Sydney: *Primul lucru pe care mi l-a inoculat mama, a fost că nu voia să semăn cu ea. Nu are educație și a fost mereu total dependentă de tata. M-a crescut să fiu foarte independentă și responsabilă financiar, așa că am fost mereu mândră de faptul că nu le-am cerut ajutorul. Uneori este dificil, în special când am într-adevăr nevoie de ajutorul lor, dar am reușit mereu singură. Nu le-am cerut ajutorul și pentru că tata nu ar fi pierdut ocazia să-mi spună într-o manieră nu prea frumoasă, că dacă aș fi la Drept, mi-ar plăti ei studiile.*

Eu: *Stai puțin. Îți plătești singură studiile? Dar dacă ți-ai schimba acum orientarea, ar plăti tatăl tău?*

Ea aprobă.

Eu: *Asta nu este chiar corect.*

Sydney: *Cum am spus, tata este un nenorocit. Dar nu-mi bat capul învinovățindu-i pe părinții mei pentru toate. Sunt atât de multe lucruri pentru care pot fi recunoscătoare. Am crescut într-un cămin relativ normal, ambii părinți sunt în viață, sunt sănătoși și mă susțin, într-o anumită măsură. Sunt mai buni decât majoritatea, dar mai răi decât alții. Detest când oamenii își petrec toată viața acuzându-și părinții pentru orice lucru rău care li se întâmplă.*

Eu: *Mda. Sunt total de acord, de aia am și cerut emanciparea la șaisprezece ani. Am decis să-mi iau viața în propriile mâini.*

Sydney: *Pe cuvânt? Și cum a rămas cu Brennan?*

Eu: *L-am luat cu mine. Tribunalul a crezut că a rămas cu părinții mei, dar el s-a mutat cu mine. Bine, de fapt cu Warren. Suntem prieteni de când aveam paisprezece ani. Ambii lui părinți sunt surzi, de aceea știe limbajul semnelor. De îndată ce mi-am obținut emanciparea, ne-au permis, mie și lui Brennan să stăm la ei. Părinții mei aveau în continuare tutela lui Brennan, dar din punctul lor de vedere le-am făcut o favoare enormă că l-am luat pe Brennan de pe capul lor.*

Sydney: *A fost incredibil de amabil din partea părinților lui Warren.*

Eu: *Da, sunt nişte persoane minunate. Nu ştiu exact de ce Warren a luat-o pe căi greşite.*

Râde.

Sydney: *Au continuat să-l crească pe Brennan după ce aţi plecat la facultate?*

Eu: *Nu. De fapt, am stat la ei doar şapte luni. Când am împlinit şaptesprezece ani, ne-am mutat într-un apartament. Am terminat liceul mai devreme, asta mi-a permis să încep imediat facultatea.*

Sydney: *Wow! Deci tu ţi-ai crescut fratele?*

Eu: *N-aş spune asta. Brennan trăia cu mine, dar nu a fost niciodată genul care să fie „crescut". Avea paisprezece ani când ne-am mutat singuri. Eu aveam doar şaptesprezece. Oricât de mult mi-ar plăcea să spun că eu eram cel responsabil, cel matur, eram exact opusul. Apartamentul nostru a devenit locul de întâlnire al tuturor celor care ne cunoşteau şi Brennan petrecea la fel de mult ca şi mine.*

Sydney: *Asta mă şochează. Pari atât de responsabil.*

Eu: *Nu am fost atât de sălbatic pe cât aş fi putut să fiu, fiind pe cont propriu atât de tânăr. Din fericire, toţi banii noştri s-au dus pe facturi şi pe chirie, aşa că nu am ajuns să avem obiceiuri proaste. Doar ne plăcea să ne distrăm. Ne-am format trupa când Brennan avea şaisprezece ani şi eu nouăsprezece şi ne-a ocupat tot*

timpul. A fost şi anul în care am început să ies cu Maggie, iar de atunci m-am calmat mult.

Sydney: *Eşti cu Maggie de la nouăsprezece ani?*

Aprob din cap, dar nu-i răspund în scris. Abia m-am atins de mâncare de când am început să-i scriu mesaje, aşa că-mi iau hamburgerul. Ea face acelaşi lucru şi mâncăm până terminăm amândoi. Se ridică şi curăţă masa. Pe urmă îmi face un semn şi arată cu capul spre camera ei. Mă aşez pe canapea şi pornesc televizorul. După ce zapez vreo cincizeci de minute printre canale, mă opresc în sfârşit pe un canal de filme. Nu există subtitrare, dar nu mă deranjează şi nu încerc să o pun înapoi. Oricum sunt prea obosit să citesc şi să urmăresc în acelaşi timp şi filmul.

Uşa de la dormitorul lui Sydney se deschide şi ea apare, puţin uimită să descopere că nu m-am culcat. Poartă iarăşi unul din tricourile ei largi şi are părul ud. Se întoarce în camera ei, pe urmă revine cu telefonul şi se aşază pe canapea lângă mine.

Sydney: *Nu mi-e somn. La ce te uiţi?*

Eu: *Nu ştiu, dar abia a început.*

Îşi trage picioarele şi îşi sprijină capul de braţul canapelei. Ochii ei sunt pe televizor, dar ai mei sunt pe ea. Trebuie să recunosc că Sydney, cea care a ieşit cu noi în seara asta, este complet diferită de Sydney, cea care stă întinsă aici. Machiajul a dispărut, părul ei nu mai arată perfect, hainele pe care le poartă acum au chiar şi găuri în ele, iar eu nu pot să nu râd privind spre ea. Dacă aş fi Hunter, mi-aş trage singur una chiar în clipa asta.

Se apleacă peste telefon şi-şi ridică ochii în direcţia mea. Aş vrea să mă întorc spre televizor şi să pretind că nu m-a prins cum tocmai mă holbam la ea, dar asta ar face ca lucrurile să fie şi mai ciudate. Din fericire, nu pare să-i pese că o priveam, pentru că toată atenţia ei este îndreptată spre telefon.

Sydney: *Cum poţi să urmăreşti fără subtitrare?*

Eu: *Sunt prea obosit să citesc acum. Câteodată priveam filme fără subtitrare şi încercam să ghicesc ce spuneau.*

Sydney: *Aş vrea să încerc asta. Pune-l fără sonor şi vom fi privitori surzi.*

Izbucnesc în râs. Privitori surzi? Asta-i nouă. Orientez telecomanda spre televizor şi apăs pe „mute". Îşi îndreaptă atenţia spre televizor, dar eu nu-mi pot lua ochii de pe ea, o dată în plus.

Nu pot să înţeleg de unde-mi vine noua obsesie cu holbatul ăsta la Sydney, dar nu mă pot opri. Este la câţiva paşi de mine. Nu ne atingem. Nu vorbim. Nici măcar nu se uită înspre mine. Totuşi, simplul fapt că o fixez cu privirea mă face să mă simt incredibil de vinovat, de parcă aş face ceva greşit. Privitul este inofensiv, atunci de ce mă simt atât de vinovat?

Încerc să alung sentimentul de vinovăţie, dar undeva adânc înăuntrul meu, ştiu exact ce se întâmplă.

Nu mă simt vinovat doar pentru că mă uit la ea. Mă simt vinovat pentru cum mă face să mă simt.

***

Este a doua oară la rând când mă trezesc așa. Împing mâna care mă lovește și îmi deschid ochii. Warren stă deasupra mea. Presează o foaie de hârtie pe pieptul meu pe urmă îmi trage cu putere una peste cap. Se duce la ușa de la intrare și își ia cheile, apoi pleacă la muncă.

De ce se duce la muncă așa de devreme?

Îmi ridic telefonul, e ora 6:AM. Cred că nu pleacă prea devreme.

Mă așez pe canapea și o văd pe Sydney adunată ghem de cealaltă parte a canapelei, părând adormită. Iau hârtia pe care mi-a lăsat-o Warren și mă uit la ea.

„Ce-ar fi să te duci în dormitorul tău și să dormi în pat cu iubita ta!"

Fac biletul ghemotoc și-l duc la coșul de gunoi unde-l îngrop adânc. Mă întorc la canapea și o zgâlțâi de umăr pe Sydney. Se întoarce pe spate, își freacă ochii și se uită în sus spre mine.

Zâmbește când mă vede. Asta este tot. Tot ce-a făcut a fost să zâmbească, dar dintr-o dată pieptul meu ia foc și simt că un val de căldură îmi inundă tot corpul. Recunosc sentimentul acesta și nu este bine. Nu este bine deloc. Nu am mai simțit asta de când aveam nouăsprezece ani.

De când am început să am sentimente pentru Maggie.

Îi fac semn lui Sydney spre camera ei ca să-i dau de înțeles că ar trebui să se ducă în patul ei, pe urmă fac rapid stânga-mprejur și mă îndrept spre dormitorul meu. Îmi dau jos blugii și tricoul de pe mine și mă strecor încet în pat lângă Maggie.

Îmi înfăşor braţele în jurul ei, o trag la pieptul meu şi îmi petrec următoarea jumătate de oră repetându-mi ca un disc zgâriat.

Eşti îndrăgostit de Maggie.
Maggie este perfectă pentru tine.
Tu eşti perfect pentru ea.
Ea are nevoie de tine.
Eşti fericit când eşti cu ea.
Eşti cu singura fată care ţi-e sortită.

CAPITOLUL 10

Sydney

Au trecut două săptămâni de când am lucrat împreună cu Ridge la versuri. La câteva zile după ce Maggie a plecat acasă, a plecat şi Ridge timp de şase zile din cauza unei urgenţe familiale. A fost vag când a venit vorba despre motivul plecării, dar mi-am adus aminte că pe când mai stăteam cu Tori, a lipsit câteva zile, tot pentru o urgenţă familială.

Bazându-mă pe conversaţiile pe care le-a avut Warren cu Brennan la telefon, am dedus că nu are nimic de a face cu Brennan. Dar nu a spus niciodată că ar avea pe altcineva în familie, în afară de Brennan. Când s-a întors acum vreo două zile, l-am întrebat dacă totul este în ordine şi mi-a răspuns că da. Nu părea dornic să intre în detalii, iar eu am încercat să-mi reamintesc că viaţa lui personală nu mă priveşte.

M-am adâncit în studiile mele; din când în când mai scriu nişte versuri, dar nu este acelaşi lucru ca atunci când le scriu pe muzică.

Ridge este acasă de câteva zile, dar şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în camera lui lucrând şi mă întreb dacă nu are şi alte motive pentru care păstrează distanţa.

Am petrecut mai mult timp cu Warren şi am aflat mai multe despre relaţia lui cu Bridgette. Nu am mai întâlnit-o, dar din câte ştiu, încă mai crede că sunt surdă. După cele spuse de Warren, relaţia lor este complet atipică. Warren nu a cunoscut-o pe Bridgette până s-a mutat aici acum şase luni, dar ea este o veche prietenă de-a lui Brennan.

Warren spune că el şi cu Bridgette nu se înţeleg deloc, iar în timpul zilei duc vieţi separate. Nopţile însă, sunt o cu totul altă poveste. A încercat să-mi dea mai multe detalii decât eram eu dornică să cunosc, aşa că de câte ori începea cu ele, îl obligam să tacă.

În clipa asta mi-aş dori să-l fac să tacă, pentru că iarăşi îmi face mai multe confidenţe decât mi-aş dori. Trebuie să plec la cursuri în jumătate de oră şi încerc să termin de citit un ultim capitol, dar el este hotărât să-mi povestească totul despre noaptea trecută şi despre cum nu a vrut ca ea să-şi dea jos uniforma Hooters, pentru că îi place să joace roluri în timpul sexului, şi, oh, Dumnezeule, de ce crede că mă interesează să aud asta?!

Din fericire, Bridgette intră în cameră şi cred că este pentru prima dată când sunt bucuroasă să o văd.

— Bună dimineaţa, Bridgette, spune Warren, urmărind-o cu ochii în timp ce traversează camera de zi. – Ai dormit bine?

— Du-te naibii, Warren, îi răspunde ea.

Încep să înţeleg că ăsta este salutul lor obişnuit de dimineaţă. Intră în bucătărie şi mă priveşte, apoi Warren se

așază lângă mine pe canapea. Bridgette îl privește cu ochii îngustați și se întoarce spre frigider. Ridge stă la masa din sufragerie, concentrat pe laptopul lui.

— Nu-mi place s-o văd mereu lipită de fundul tău, spune Bridgette cu spatele la mine.

Warren mă privește și râde. Se vede că Bridgette crede în continuare că nu pot să aud, dar nu prea mă amuză că spune rahaturi despre mine.

Se întoarce și i se adresează lui Warren.

— Crezi că este amuzant? îl întreabă. – E clar că fata este nebună după tine și tu nici măcar nu mă respecți suficient să stai departe de ea cât sunt în casă? – Ne întoarce spatele din nou. – Mai întâi, îi servește lui Ridge o poveste lacrimogenă ca s-o lase să se mute aici, și acum profită de faptul că știi limbajul semnelor ca să flirteze cu tine.

— Bridgette, oprește-te!

Warren nu mai râde acum, când vede că mi s-au albit articulațiile degetelor cu care strâng cartea din mâna mea. Cred că-i este frică pentru Bridgette să nu fie lovită în cap cu o carte cartonată. Are dreptate să-i fie frică.

— Tu să te oprești, Warren, îi spune ea întorcându-se să-i facă față. – Fie încetezi să te mai bagi noaptea în patul meu, fie încetezi să te mai freci de ea pe canapea în timpul zilei.

Las să-mi cadă cu zgomot cartea pe genunchi, pe urmă îmi trântesc picioarele pe pardoseală, plină de frustrare, mânie și supărare. N-o mai suport pe fata asta nici măcar o secundă!

— Bridgette, te rog! Taci! Taci, taci, taci! Cristoase! Nu știu de ce crezi că sunt surdă, dar cu siguranță nu sunt o târfă și nu mă folosesc de limbajul semnelor ca să flirtez cu Warren. Nici nu *cunosc* măcar limbajul semnelor! Iar de acum încolo, te rog să nu mai țipi când vorbești cu mine!

Bridgette își apleacă drăguțul ei căpșor, cu gura deschisă din cauza șocului. Se holbează la mine în tăcere câteva secunde. Nimeni din cameră nu face vreo mișcare. Se întoarce spre Warren și furia din ochii ei este înlocuită de o expresie rănită. Își întoarce privirea și se îndreaptă direct spre camera ei.

Mă uit la Ridge, care mă privește și el, întrebându-se mai mult ca sigur ce naiba s-a întâmplat. Îmi las capul în spate pe canapea și suspin.

Speram că o să mă simt bine spunând toate astea, dar nu mă simt bine deloc.

— Ei bine, spune Warren, s-a dus cu șansa mea de a o vedea jucând toate rolurile în care mi-am imaginat-o. Îți mulțumesc din suflet, Sydney.

— Du-te naibii, Warren, înțelegând puțin de unde-i vine atitudinea lui Bridgette.

Îmi dau cartea la o parte din poală și mă ridic, îndreptându-mă spre ușa lui Bridgette. Bat o dată, dar nu deschide. Bat încă o dată, apăs mânerul și împing încet ușa privind înăuntru.

— Bridgette?

O pernă lovește ușa cu o bufnitură.

— Ieși naibii afară din camera mea!

O ignor și deschid mai larg ușa până o pot vedea. Stă pe patul ei, cu genunchii adunați la piept. Când mă vede intrând în camera ei își șterge repede ochii și se întoarce în partea cealaltă.

Plânge, iar acum chiar mă simt ca naiba. Mă duc până la patul ei și mă așez pe marginea lui, cât mai departe de ea, totuși. Poate că mă simt prost pentru ce i-am zis, dar tot mă sperie de moarte.

— Îmi pare rău, îi spun.

Își dă ochii peste cap și se lasă să cadă pe spate.

— Nu, nu-ți pare, spune ea. – Nu te învinovățesc. Am meritat-o.

Înclin capul. A recunoscut ea că a meritat-o?

— Nu o să te mint, Bridgette. Ești cam afurisită.

Râde încet și-și acoperă ochii cu brațul.

— Doamne, știu asta. Sunt atât de enervantă cu oamenii, dar nu am ce face. Nu este ca și cum scopul meu în viață este să fiu o afurisită.

Mă las și eu pe spate în pat lângă ea.

— Atunci nu fii una. Îți cere mai mult efort să fii afurisită, decât să nu fii.

Scutură din cap.

— Tu poți să vorbești așa, pentru că tu nu ești o afurisită.

Oftez. Poate că ea crede că nu sunt afurisită, dar sigur m-am simțit astfel în ultimul timp.

— Dacă eu consider că merită, pot fi mai rea decât poți tu să crezi. Poate că nu-mi exprim sentimentele în același mod ca tine, dar cu siguranță am gânduri rele. Și în ultimul timp, chiar și intenții rele. Încep să cred că poate nu sunt atât de drăguță pe cât mă credeam.

Bridgette rămâne tăcută câteva clipe după confesiunea mea. Într-un final suspină din greu și se ridică din pat.

— Pot să te întreb ceva? Acum că știu că îmi poți răspunde?

Mă ridic și eu și dau din cap.

— Tu și cu Warren... – Face o pauză. – Voi păreți să vă înțelegeți foarte bine, și eram curioasă dacă...

Zâmbesc pentru că știu unde vrea să ajungă cu asta, așa că-i întrerup șirul gândurilor.

— Warren și cu mine suntem prieteni și nu vom fi niciodată mai mult de atât. În mod bizar, este îndrăgostit nebunește de afurisita de chelneriță de la Hooters pe care o cunoaște.

Bridgette zâmbește, după care se oprește brusc din zâmbit și se uită direct la mine.

— De cât timp știe Warren că eu te credeam surdă?

Mă gândesc la ultimele săptămâni.

— Din dimineața în care m-am mutat aici. – Mă crispez, știind că Warren va experimenta acea latură a lui Bridgette pe care o cunoaștem toți prea bine. – Dar te rog, ia-l încet, Bridgette. Oricât de ciudat vă purtați între voi, el chiar te place. Ar putea chiar să te iubească, dar era beat când mi-a spus asta, așa că nu știu sigur.

Dacă este posibil să auzi o inimă oprindu-se, atunci am auzit-o pe a ei oprindu-se cu un scrâșnet.

— A spus el asta?

Aprob din cap.

— Acum vreo două săptămâni. Plecam din club și el era beat criță, dar a spus ceva în genul că s-ar putea să te iubească. Iar eu nu ar trebui să-ți spun totuși asta.

Își aruncă privirea pe podea și stă tăcută câteva secunde, pe urmă mă privește din nou.

— Știi, cele mai multe lucruri pe care le spun oamenii la beție sunt mai exacte și mai sincere decât ce spun când sunt sobri.

Dau din cap, nefiind sigură dacă este ceva adevărat sau doar ce crede Bridgette. Se ridică și se îndreaptă în viteză spre ușă să o deschidă.

Oh, nu!

Este pe cale să-l ucidă pe Warren și este parțial vina mea. Mă ridic și eu și fug la ușă, gata să fiu învinuită că i-am spus lui Bridgette ce mi-a spus Warren. Ea însă, odată ce ajunge în camera de zi, își trece piciorul peste el și-i alunecă în poală. Warren face ochii mari și se uită la ea cu frică, ceea ce mă face să cred că nu este una din mișcările ei obișnuite.

Bridgette îi ia fața lui Warren între mâinile sale, iar el îi pune ezitând mâinile pe spate. Oftează, uitându-se fix în ochii lui.

— Nu pot să cred că m-am îndrăgostit de un cretin atât de mare! îi spune ea.

El se uită la ea câteva secunde până îi înregistrează comentariul, pe urmă o apucă de ceafă și își zdrobește buzele de ale ei. Se apleacă înainte și se ridică cu Bridgette înfășurată în jurul lui. Apoi o duce direct în dormitorul ei și trântește ușa în spate.

Zâmbesc, pentru că Bridgette este, cred, singura fată care a putut să facă pe cineva cretin și în aceeași propoziție să-și declare și iubirea pentru el. Iar și mai ciudat, Warren este unul dintre puținii tipi care ar găsi lucrul ăsta atrăgător.

Sunt perfecți unul pentru celălalt.

Ridge: *Cum naiba ai reușit să faci asta? Mă așteptam să iasă afară să-l strângă de gât. Îți petreci două minute cu ea, iar ea sare pe el.*

Eu: *De fapt, nu este atât de rea precum pare.*

Ridge: *Pe bune?*

Eu: *Ei bine, poate că este. Dar cred că admir asta la ea. Este fidelă cu ea însăși.*

Ridge zâmbește, pune telefonul jos și își întoarce ochii spre laptop. Este ceva diferit la el acum. Nu pot să precizez ce anume, dar o văd în ochii lui. Pare distras. Sau trist. Sau poate doar obosit?

Pare puțin din toate trei de fapt și mă doare pentru el să-l văd așa. Când l-am cunoscut prima dată părea să le aibă pe toate. Acum că îl cunosc mai bine încep să cred că nu este cazul. Tipul care stă acum în fața mea arată ca și cum viața lui ar fi un dezastru, iar eu încă nici n-am început să zgârii suprafața.

Ridge: *Încă sunt un pic în urmă cu munca, dar ar trebui să recuperez până diseară. Dacă ai chef să trecem printr-o melodie nouă, știi unde să mă găsești.*

Eu: *Bună idee. Am un grup de studiu în după masa aceasta, dar mă întorc până la șapte.*

Zâmbește cu jumătate de gură și se îndreaptă spre camera lui. Știu că încep să înțeleg majoritatea expresiilor lui. Cea pe care mi-a adresat-o era plină de neliniște.

Ridge

Am avut impresia că nu avea chef să scrie versuri în seara aceasta și că nu o să apară. Mi-am spus că n-am nicio problemă cu asta.

Puțin după ora opt însă, lumina din camera mea începe să pâlpâie. Nu pot ignora valul de adrenalină care mă invadează. Îmi spun că e normal să am reacția asta pentru că sunt pasionat să scriu muzică, dar dacă așa stau lucrurile, de ce nu am reacția asta și când scriu singur? Sau cu Brennan?

Închid ochii și pun ușor chitara lângă mine, încercând să-mi stabilizez respirația. Au trecut câteva săptămâni de când

nu am mai făcut asta. Din noaptea în care m-a lăsat să o aud cântând şi am schimbat pentru totdeauna dinamica relaţiei noastre de lucru.

Nu este totuşi vina ei. Nu sunt sigur nici dacă este vina mea. Este vina naturii umane, pentru că atracţia dintre două persoane este o fiară urâtă şi voi fi blestemat dacă n-o pot domina.

Pot să fac asta.

Mă duc să deschid uşa, dându-mă la o parte ca să-i fac loc să intre cu caietul şi laptopul în mâini. Merge sigură pe ea spre pat şi se aruncă pe el, după care deschide laptopul. Mă aşez şi eu şi-l deschid pe al meu.

Sydney: *Nu am putut să fiu atentă astăzi la cursuri, pentru că tot ce voiam să fac era să scriu versuri. Nu am vrut să le scriu de una singură, pentru că ies mult mai bine când te ascult interpretând melodia. Mi-a lipsit asta. La început nu am crezut că o să-mi placă, mă făcea să am emoţii, dar îmi place să scriu versuri. Îmi place, îmi place, îmi place. Să-i dăm drumul. Sunt gata.*

Îmi zâmbeşte şi bate uşor cu palmele pe saltea.

Îi zâmbesc şi eu în timp ce mă sprijin de căpătâiul patului, începând să cânt cântecul nou la care am lucrat. Nu l-am terminat încă, dar sper că având ajutorul ei, voi progresa în seara aceasta.

Interpretez melodia de câteva ori, iar ea uneori mă urmăreşte atentă, alteori scrie ceva pe caiet. Îşi foloseşte mâinile ca să-mi spună când să mă opresc, să mă întorc, să merg înainte până la următorul refren sau să reiau tot cântecul de la capăt. O privesc cu atenţie în timp ce cânt şi continuăm în felul acesta mai mult de o oră. O văd tăind de

mai multe ori cuvintele, făcând nişte grimase care-mi spun că nu se distrează.

La un moment dat se îndreaptă în pat şi rupe hârtia pe care a scris din caiet, mototolind-o şi aruncând-o la coşul de gunoi. Îşi aruncă caietul şi scutură din cap.

Sydney: *Îmi pare rău, Ridge. Poate sunt extenuată, dar nu-mi vine nimic în cap. Putem să încercăm din nou mâine?*

Dau din cap încercând să nu-mi arăt dezamăgirea. Nu-mi place s-o văd frustrată. Îşi ia caietul şi laptopul şi se îndreaptă spre dormitorul ei. Se întoarce din prag şi articulează *„Noapte bună".*

De îndată ce dispare, fug la coşul de gunoi să caut hârtia pe care a scris. Iau foaia mototolită şi mă duc în pat s-o netezesc.

Watching him from here
So far away
Want him closer than my heart can take
I want him here ~~I want~~
Maybe ~~one of these days~~ Someday

Citesc aleatoriu câteva versuri, unele tăiate, altele nu. Le citesc pe toate, încercând să le pătrund sensul.

I'd run for ~~him~~ you, if I could stand
But I can't make that demand
I can't be his right now
~~Why can't he take me away~~

Citindu-i versurile, este ca o invadare a intimității ei. Dar așa să fie? Practic suntem împreună în treaba asta, așa că ar trebui să pot citi tot ce scrie.

Doar că acest cântec pare diferit de altele. Este diferit, pentru că versurile ei nu par să fie despre Hunter.

Cântecul ăsta ar putea fi puțin despre mine.

N-ar trebui să fac asta. N-ar trebui să-mi iau telefonul chiar acum, dar mai ales nu ar trebui s-o conving să terminăm cântecul în seara aceasta.

Eu: *Nu te enerva, dar ți-am citit versurile. Cred că știu care este sursa frustrării tale.*

Sydney: *Poate vine din faptul că nu mă pricep la scris versuri și tot ce-am avut de dat au fost doar câteva cântece?*

Îmi iau chitara și mă îndrept spre dormitorul ei. Bat la ușă și o deschid, presupunând că are o ținută decentă din moment ce abia a plecat din camera mea cu două minute înainte. Merg până la patul ei și mă așez, pe urmă îi întind caietul și stiloul, cu foaia pe care a scris versurile deasupra. Îi scriu un bilet și i-l întind.

„Trebuie să-ți amintești că trupa pentru care scrii versurile este compusă numai din bărbați. Știu că este greu să scrii din punctul de vedere al unui bărbat, având în vedere că tu nu ești unul. Dacă încetezi să mai scrii acest cântec din punctul tău de vedere și încerci să-l simți din altă perspectivă, s-ar putea să-ți revină inspirația. Poate ți-a fost greu, știind că cel care îl va cânta este un bărbat, dar sentimentele vin de la tine. Încearcă doar să o întorci puțin și vezi ce iese.”

Citește biletul, pe urmă ia stiloul și se întoarce în pat. Se uită la mine și face un semn din cap spre chitară, dându-mi de înțeles că va face o încercare. Mă dau jos din pat și mă așez pe podea, pe urmă îmi ridic chitara în poziție verticală lipind-o de piept. Când lucrez la acorduri pentru o melodie nouă, mă ajută uneori să cânt așa pentru că simt mai bine vibrațiile.

Închid ochii, mă aplec și încep să cânt.

CAPITOLUL 11

Sydney

Oh, Doamne! Iarăși face lucrul acela hipnotizant.

În trecut, când îl vedeam cântând în felul acesta la chitară, nu știam că el interpretează fără să audă. Credeam că vrea să aibă un unghi diferit asupra corzilor, acum însă știu că astfel poate simți mai bine muzica. Nu știu de ce, dar știind despre ce este vorba, parcă îmi place și mai mult să-l privesc cum cântă.

Cred că ar trebui mai bine să lucrez la versuri, dar mă uit la el cum cântă întreaga melodie fără să deschidă o dată ochii. Când termină, îmi mut rapid privirea pe caietul meu, pentru că știu că va deschide ochii și se va uita la mine. Mă prefac că scriu și el întoarce chitara în modul corect, se sprijină de dressing și începe să cânte de la capăt.

Mă concentrez asupra versurilor și mă gândesc la ce mi-a spus. Ridge avea dreptate. Nu m-am gândit că un bărbat nu ar putea să le cânte. Eram concentrată să-mi etalez

sentimentele pe hârtie. Închid ochii, imaginându-mi-l pe Ridge cântând cântecul.

Stau să-mi imaginez ce ar fi să fiu sinceră despre ceea ce simt pentru el și să folosesc asta pentru a duce versurile mai departe. Deschid ochii și tai primul vers al cântecului, rescriindu-l.

~~Watching him from here~~
Seeing something from so far away
Get a little closer every day
Thinking that I want to make it mine

Cred că adevăratul motiv pentru care nu pot să scriu în seara asta, este că fiecare vers care se așterne pe hârtie este despre Ridge, iar el poate să citească dincolo de cuvinte. A scos versurile din coșul de gunoi și le-a citit deja, așa încât trebuie să aibă o idee despre ce e vorba. Și totuși... este aici, în camera mea, așteptând să termin cântecul. Mă concentrez asupra celui de-al doilea vers, încercând să țin cont de sfatul lui.

I'd run for ~~him~~ you if I could stand
~~But I can't make that demand~~
What I want I can't demand
'Cause what I want is you

Continui să recitesc versurile de pe foaie, tăind versurile vechi și schimbându-le, în timp ce Ridge cântă melodia de câteva ori.

~~If I could be his, I would wait~~
And if I can't be yours now
I'll wait here on this ground

Till you come, till you take me away
Maybe someday
Maybe someday

Pagina devine murdară de atâtea ștersături și greu de citit, așa că o dau deoparte și deschid caietul ca să rescriu totul. Ridge se oprește din cântat câteva minute până transfer totul pe pagina curată. Când îl privesc, arată spre pagină cerându-mi să citească ce am scris. Aprob din cap.

Se așază lângă mine pe pat și se apleacă să citească.

Sunt extrem de conștientă că ar putea să perceapă adevărul din versuri, să-și dea seama că au legătură mai mult cu el decât cu Hunter și simt cum panica îmi curge prin vene. Trage caietul care este pe genunchii mei, mai aproape de el. Umărul lui este sprijinit de al meu, iar fața lui este atât de aproape de a mea, că probabil îmi simte respirația pe obraz... asta, dacă aș respira. Îmi forțez ochii să se uite acolo unde se uită și el, la versurile rescrise pe caietul de pe genunchii mei.

I try to ignore what you say
You turn to me
I turn away

Ridge ia stiloul și taie ultimul vers, apoi își înclină capul să mă privească. Îmi arată cu stiloul că vrea să schimbe ceva.

Aprob, plină de emoții și de teamă că nu-i place. Pune stiloul pe hârtie, lângă versurile tăiate de el. Face o pauză de câteva secunde, scrie încet ceva și se întoarce din nou spre mine. Are o expresie agitată și sunt curioasă ce anume i-a provocat-o. Ochii lui se întorc din nou la pagina pe care a scris. Inspiră lung și expiră încet aerul și începe să scrie

noile versuri. Îl urmăresc cum scrie versurile întregului cântec și citesc versurile pe care le adaugă, pe măsură ce le scrie.

MAYBE SOMEDAY
Seeing something from so far away
Get a little closer every day
Thinking that I want to make it mine
I'd run for you if I could stand
But what I want I can't demand
'Cause what I want is you

Chorus:

And if I can't be yours now
I'll wait here on this ground
Till you come
Till you take me away
Maybe Someday
Maybe Someday
I try to ignore what you say
You turn to me, I turn away
But Cupid must have shot me twice
I smell your perfume on my bed
Thoughts of you invade my head
Truths are written, never said

Repeat Chorus

You say it's wrong, but it feels right
You cut me loose, then hold on tight
Words unfinished, like our song
Nothing good can come this way

Lines are drawn, but then they fade
For her I bend, for you I break

Repeat Chorus

Când termină de scris, pune stiloul peste hârtie. Ochii lui revin spre mine şi nu ştiu dacă aşteaptă un comentariu din partea mea, dar nu pot să spun nimic. Nu vreau să desluşesc niciun adevăr în spatele cuvintelor scrise de el, dar îmi trec prin minte cuvintele pe care mi le-a spus în prima noapte când am scris versurile împreună.

„Sunt cuvintele tale, Sydney. Cuvinte care pornesc din tine."

Mi-a spus atunci că versurile au un adevăr în spatele lor, pentru că provin din interiorul persoanei care le-a scris. Mă uit din nou pe pagina cu versuri.

For her I bend, for you I break
(Pentru ea mă plec, pentru tine am rupt)

Oh, Dumnezeule, nu pot! Nu am cerut asta. Nu vreau asta.

Dar este aşa de bine! Cuvintele lui îmi fac bine, apropierea lui îmi face bine, ochii lui căutându-i pe ai mei îmi fac inima s-o ia razna şi nu pot să înţeleg cum de ceva care te face să te simţi atât de bine poate să fie atât de greşit.

Nu sunt o persoană rea.

Ridge nu este o persoană rea.

Cum pot două persoane, amândouă având atât de multe intenţii bune, să ajungă la sentimente derivate din toată această bunătate, care să fie incredibil de rele?

Expresia lui Ridge devine şi mai îngrijorată, îşi întoarce privirea de la mine şi ridică telefonul.

Ridge: *Eşti bine?*

Ha! Sunt bine? Mda. De aia am palmele transpirate, respirația sacadată și strâng spasmodic cearșaful de lângă mine, ca să nu fac ceva cu mâinile astea pentru care nu m-aș putea ierta niciodată. Dau din cap, pe urmă îl împing ușor când mă ridic să mă duc la baie. Închid ușa în spatele meu și mă sprijin de ea, închizând ochii și repetând în tăcere mantra din capul meu pe care mi-o repet deja de săptămâni întregi.

Maggie, Maggie, Maggie, Maggie, Maggie.

Ridge

După câteva minute, se întoarce în sfârșit înapoi în dormitor. Îmi zâmbește, merge spre pat și-și ridică telefonul.

Sydney: *Scuză-mă. M-am simțit rău.*

Eu: *Te simți bine?*

Sydney: *Da, cred că aveam nevoie doar de apă. Îmi plac versurile, Ridge. Sunt perfecte. Vrei să mai trecem o dată prin ele sau am terminat pentru seara asta?*

Chiar aș vrea să trecem din nou prin ele, dar ea arată obosită. Aș da de asemenea orice ca s-o mai aud cântând, dar nu cred că este o idee bună. Și așa a trebuit să mă lupt destul cu conștiința mea când am scris restul versurilor. Faptul că scriam mai mult ca sigur despre ea, nu m-a oprit, pentru că singurul lucru pe care-l aveam în minte era că

scriu din nou. Nu am reuşit să scriu niciun vers timp de luni de zile şi doar în câteva minute a fost ca şi cum s-ar fi ridicat ceaţa şi cuvintele au început să curgă. Aş fi continuat dacă nu aş fi simţit că am mers prea departe.

Eu: *Am terminat pentru seara asta. Sunt foarte mulţumit de cântecul ăsta, Syd.*

Îmi zâmbeşte şi eu iau chitara şi mă îndrept spre camera mea.

Următoarele câteva minute mi le petrec trecând versurile ei în programul de muzică de pe laptopul meu şi completând acordurile de chitară. După ce termin cu toate, i-l trimit lui Brennan.

Eu: *Tocmai ţi-am trimis un draft brut cu versurile. Tare aş vrea să audă şi Sydney cum sună cântecul, aşa că dacă ai timp săptămâna asta să lucrezi la partea acustică, trimite-mi-l. Cred că o să-i placă să audă în sfârşit ceva la care a lucrat cum prinde viaţă.*

Brennan: *Mă uit chiar acum peste el. Nu-mi place să recunosc asta, dar cred că ai avut dreptate în privinţa ei. Cred că a fost trimisă pe pământ special pentru noi.*

Eu: *Aşa mi se pare şi mie.*

Brennan: *Dă-mi o oră. Nu sunt ocupat, aşa că pot lucra la el să văd ce-i pot face.*

O oră? Îl trimite în seara asta? Îi trimit imediat un mesaj lui Sydney.

Eu: *Încearcă să nu adormi. S-ar putea să am o surpriză pentru tine ceva mai târziu.*

Sydney: *Hm… okay?*

***

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, primesc un e-mail cu atașament de la Brennan, care spune: Prelucrat, Maybe Someday. Îl deschid pe telefonul meu, găsesc niște căști pentru telefon în sertarul de la bucătărie și mă îndrept spre camera lui Sydney. Deschide de cum bat în ușă și mă lasă să intru. Mă duc spre pat unde mă așez și-i fac semn să vină lângă mine. Mă privește întrebător, dar vine și se așază pe pat. Îi întind căștile și bat pe perna ei, așa că se întinde și își pune căștile în urechi. Continuă să mă privească precaută, așteptându-se parcă la o farsă elaborată din partea mea.

Vin aproape de ea, mă proptesc într-un cot și dau drumul înregistrării, urmărind-o.

Trec câteva secunde și capul ei se întoarce în direcția mea. Îi citesc pe buze un: *„Oh, Dumnezeule!”* și mă privește de parcă tocmai i-am dăruit lumea întreagă.

Și mă simt al naibii de bine.

Zâmbește și-și acoperă gura cu mâna, iar ochii ei se umplu cu lacrimi. Își îndreaptă privirea spre tavan, mai mult ca sigur jenată de reacția ei emotivă. Nu ar trebui să se simtă jenată. Este exact reacția pe care am sperat s-o văd la ea.

Continui s-o privesc în timp ce ascultă și îi citesc pe față un amestec de emoții. Zâmbește, expiră, pe urmă închide ochii. Când se termină cântecul, se uită la mine și articulează:

— Încă o dată.

Zâmbesc şi dau „play” din nou pe telefon. Continui s-o urmăresc, dar în secunda în care buzele ei încep să se mişte şi îmi dau seama că ea a început să cânte, zâmbetul meu piere din cauza unei emoţii pe care nu mă aşteptam deloc s-o simt.

Gelozie.

Niciodată în toată viaţa mea şi în toţi anii în care am trăit într-o lume a tăcerii, nu am vrut să aud atât de mult ceva, cum vreau acum s-o aud pe ea cântând acest cântec. Vreau atât de mult s-o aud cântând, că aproape mă doare fizic. Cutia toracică parcă se strânge peste inima mea şi nici măcar nu-mi dau seama că mâna mi s-a mutat pe pieptul ei, până când se întoarce surprinsă spre mine. Îmi scutur capul, nu vreau să se oprească din cântat. Aprobă încet din cap, dar în aceeaşi secundă simt cum i se accelerează bătăile inimii. Îi simt vibraţia vocii în palma mea, dar materialul tricoului mă împiedică să simt aşa cum aş dori, direct pe pielea ei. Urc mâna până la baza gâtului ei, pe urmă o alunec şi mai departe, până ce degetele şi palma îmi sunt lipite de gâtul ei. Mă apropii şi mai mult de ea, acum pieptul meu se presează de al ei pentru că nevoia copleşitoare de a o auzi a preluat complet controlul asupra mea şi nu-mi permite să gândesc unde sunt trasate liniile invizibile pe care nu am voie să le depăşesc. Vibraţiile vocii ei se opresc şi o simt înghiţind când mă priveşte, cu toate emoţiile care au inspirat aceste versuri oglindite în ochi.

Say it’s wrong, but it feels right
(Spun că e greşit, dar mă simt bine)

Este singura modalitate prin care pot să descriu ce simt. Ştiu că modul în care mă gândesc la ea şi în care simt despre

ea este greșit, dar mă lupt atât de mult cu ce înseamnă să fiu corect când sunt cu ea.

Nu mai cântă acum. Mâna mea este în continuare înfășurată în jurul gâtului ei, iar fața ei este înclinată spre a mea. Îmi alunec mâna puțin mai sus, până-i cuprind maxilarul în palmă. Prind cu degetul mare cablul căștilor care atârnă și i-l trag din ureche. Degetul meu se întoarce pe maxilarul ei și îmi alunec mâna în spatele gâtului. Își întinde și ea mâinile spre gâtul meu, lipindu-și ușor palmele de piele și strecurându-și degetele în părul meu. Având-o atât de aproape de mine, este ca și cum ne-am fi creat propriul nostru spațiu personal, unde nimic din lumea exterioară nu-și poate croi un drum spre noi și nimic din interiorul lumii noastre nu poate ieși. Respirațiile ei se rostogolesc în valuri pe buzele mele și deși nu le pot auzi, cred că sună similar bătăilor unei inimi. Îmi sprijin fruntea de a ei și simt cum un murmur din adâncul meu mi se urcă în gât. Sunetul depășește bariera buzelor mele, îi simt respirația convulsivă și felul în care i se întredeschid buzele îmi determină gura să se conecteze cu a ei, în căutarea unei ușurări de care am nevoie cu disperare.

În secunda în care buzele noastre se întâlnesc, am impresia că am găsit în sfârșit ușurarea pe care o căutam. Este ca și cum orice reprimare, orice negare a sentimentelor pe care le-am păstrat față de ea, este brusc eliberată și pot respira pentru prima dată de când o cunosc.

Degetele ei continuă să treacă prin părul meu și o strâng mai puternic de ceafă, trăgând-o mai aproape. Îi permite limbii mele să se strecoare înăuntrul gurii ei, s-o întâlnească pe a ei. Este caldă și mătăsoasă și vibrațiile gemetelor ei încep să-i părăsească gura, curgând direct într-a mea. Buzele mele se închid peste ale ei, pe urmă o părăsesc și ne sărutăm din nou, cu mai puțină ezitare și mai multă disperare de data

aceasta. Mâinile ei mi se mișcă pe spate, iar mâna mea alunecă pe talia ei, în timp ce limba mea explorează modul incredibil în care limba ei dansează împreună cu a mea, după o melodie pe care doar gurile noastre o aud. Sărutul nostru este marcat de disperarea cu care amândoi încercăm să obținem cât mai mult, înainte ca momentul să se sfârșească.

Pentru că amândoi știm că trebuie să se sfârșească.

O prind strâns de talie, în timp ce inima mi se scindează, jumătate din ea rămânând unde a fost întotdeauna, cu Maggie, cealaltă jumătate fiind atrasă de fata de sub mine.

Nimic în viața mea nu m-a făcut să mă simt atât de bine, durându-mă atât de rău în același timp.

Îmi îndepărtez gura de a ei și amândoi respirăm cu greutate, încercând să tragem cu nesaț aer în piept. Refuz să permit gurilor noastre să se reconecteze, în timp ce mă străduiesc să-mi dau seama care jumătate din inima mea vreau să o salvez.

Îmi apăs fruntea de a ei și-mi țin ochii închiși, inspirând și expirând într-o succesiune rapidă. Nu încearcă să mă sărute din nou, dar îi simt pieptul, când mișcarea se schimbă de la respirat la lupta pentru a-și reține lacrimile. Mă trag înapoi și deschid ochii privind în jos spre ea.

Ochii ei sunt strâns închiși, dar lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Își întoarce fața și-și acoperă gura cu mâna, încercând să se rostogolească pe partea ei, departe de mine. Mă ridic sprijinindu-mă pe brațe și mă uit la ce i-am făcut.

Am făcut singurul lucru pe care am promis că nu i-l voi face niciodată.

Tocmai am transformat-o într-o Tori.

Tresar și-mi pun fruntea pe partea laterală a capului ei, presându-mi buzele de ureche. Îi apuc mâna și iau pixul de

pe noptiera de lângă noi. Îi întorc mâna și îi scriu cu pixul în palmă.

„Îmi pare așa de rău."

Îi sărut palma și mă dau jos din pat. Deschide ochii destul de mult cât să-și privească palma. Își strânge mâna în pumn, o duce la piept și începe să hohotească cu capul ascuns în pernă. Îmi iau cu mine chitara, telefonul și rușinea... și o las complet singură.

CAPITOLUL 12

Sydney

Nu vreau să mă dau jos din pat. Nu vreau să mă duc la cursuri. Mai ales nu vreau să pornesc din nou la vânătoare de slujbe. Nu vreau să fac nimic altceva decât să-mi țin perna pe față, asta creează o barieră între mine și oglinzile din casa asta.

Nu vreau să mă uit în oglindă, pentru că sunt speriată că de data asta o să văd reflexia adevăratei mele fețe. O fată fără pic de morală sau respect pentru relațiile dintre oameni.

Nu pot să cred că l-am sărutat noaptea trecută.

Nu pot să cred că el m-a sărutat.

Nu pot să cred că am izbucnit în plâns în secunda în care s-a tras de lângă mine și i-am văzut privirea de pe față. Nu am crezut că este posibil să încapă atât de mult regret și durere într-o expresie. Văzând cât de mult regretă să fie cu

mine în acel moment, a fost una dintre cele mai mari lovituri pe care le-a încasat vreodată inima mea. Doare mai rău decât ce mi-a făcut Hunter. Doare mai rău decât ce mi-a făcut Tori.

Dar oricât m-a durut să-i văd regretul pe față, este nimic în comparație cu vina și rușinea pe care o simt când mă gândesc ce i-am făcut eu lui Maggie. Ce i-am făcut *noi* lui Maggie.

Am știut în momentul în care și-a pus mâna pe pieptul meu și s-a apropiat de mine, că ar trebui să mă dau jos din pat și să-i cer să plece din camera mea.

Dar nu am făcut-o. *Nu am putut.*

Cu cât a venit mai aproape de mine și cu cât ne-am privit mai mult, cu atât mai mult corpul meu a fost consumat de nevoie. Nu era o nevoie de bază, cum ar fi nevoia de apă când suntem însetați sau cea de hrană, când suntem înfometați. Ci era o nevoie insațiabilă de alinare. Alinarea tuturor nevoilor și dorințelor pe care le-am refulat atât de mult timp.

Nu am realizat niciodată cât de puternică poate fi dorința. Consumă fiecare bucățică din tine, intensificându-ți simțurile de un milion de ori. Când ești subjugat de dorință, ți se intensifică simțul vederii și tot ce poți face este să te concentrezi pe persoana din fața ta. Ți se intensifică mirosul și dintr-o dată îți dai seama că tocmai și-a spălat părul și că tricoul lui abia a ieșit din mașina de spălat. Îți intensifică simțul tactil și simți înțepături în piele, furnicături în degete și tânjești *să fii* atinsă. Îți intensifică simțul gustului și gura ta devine flămândă și doritoare, iar unicul lucru care-ți poate aduce satisfacție este alinarea dată de altă gură care caută același lucru.

Dar știți ce simț mi-a intensificat cel mai mult dorința?

Auzul.

De îndată ce Ridge mi-a pus căştile în urechi şi a început să cânte muzica, mi s-a ridicat părul pe braţe, am simţit frisoane pe piele şi bătăile inimii mi-au încetinit, în acelaşi ritm cu ritmul muzicii.

Oricât a tânjit Ridge după acest simţ, el nu l-a putut experimenta. În acel moment, toate celelalte simţuri ale lui, cumulate, nu au reuşit să compenseze acel simţ pe care îl dorea cel mai mult. Şi-a dorit să mă audă la fel de mult pe cât mi-am dorit eu să fiu auzită de el.

Ce s-a întâmplat între noi, nu s-a întâmplat pentru că am fost slabi. Ridge nu mi-a pus mâna pe maxilar şi nu şi-a alunecat-o pe ceafa mea doar pentru că eram în faţa lui şi avea chef să o facă. Nu şi-a apăsat corpul de al meu doar pentru că s-a gândit că sunt atrăgătoare şi ştia că se va simţi bine. Nu mi-a deschis buzele cu ale lui pentru că îi plac sărutările şi ştia că nu va fi prins.

În ciuda faptului că am încercat să luptăm din greu împotriva acestui lucru, tot ce s-a întâmplat între noi a fost pentru că sentimentele unuia pentru celălalt au devenit mult mai puternice decât dorinţa noastră. Este uşor să lupţi împotriva dorinţei.

În special când unica armă pe care o posedă dorinţa, este atracţia.

Nu este uşor când încerci să câştigi un război împotriva inimii.

***

De când m-am trezit cu aproape o oră în urmă, nu am auzit niciun zgomot în casă. Cu cât stau mai mult aici şi-mi permit să mă gândesc la ce s-a întâmplat, cu atât mai puţin vreau să dau ochii cu el. Ştiu însă că dacă nu rezolvăm

problema asta, pe măsură ce lăsăm să treacă mai mult timp, confruntarea va deveni mai dificilă.

Încep să mă îmbrac fără nicio tragere de inimă și mă îndrept spre baie să mă spăl pe dinți. În dormitorul lui este liniște și cum știu că stă până târziu de obicei, sculându-se dimineața tot târziu, îl las să doarmă. O să-l aștept în camera de zi. Sper ca Warren și Bridgette să fie ocupați în vreun pat sau să doarmă încă, pentru că nu știu dacă pot să-i fac față vreunuia dintre ei.

Deschid ușa și intru în camera de zi.

Și mă opresc.

Întoarce-te, Sydney. Întoarce-te și du-te în camera ta.

Ridge stă la bar. Și totuși, nu din cauza lui am înțepenit pe loc. Este din cauza fetei în jurul căreia și-a înfășurat brațele. Este fata de care stă lipit. Este fata pe care o privește direct în ochi, ca și cum ar fi unica fată care a avut, are și va avea mereu importanță pentru el. Este fata care s-a pus între mine și „*poate odată”* al meu.

Warren iese din dormitorul lui și îi vede împreună la bucătărie.

— Hei, Maggie. Credeam că nu vii decât peste vreo două săptămâni.

Maggie se întoarce la auzul vocii lui Warren. Ochii lui Ridge se mută de la Maggie, pe mine. Corpul lui devine rigid, se îndreaptă și pune o mică distanță între ei doi. Eu stau tot nemișcată, simțind nevoia să pun eu însămi distanță între mine și ei trei.

— Sunt pe punctul de a pleca, spune ea și gesticulează în același timp, vorbindu-i lui Warren.

Ridge se îndepărtează de ea, pe urmă își întoarce repede privirea de la mine, concentrându-se pe Maggie.

— Bunicul meu a fost internat ieri în spital. Am venit de aseară. – Se întoarce și îi dă un scurt sărut pe gură lui Ridge,

pe urmă se îndreaptă spre ieşire. – Nu e nimic grav, dar stau cu el până mâine când va fi externat.

— Oh, Doamne. Îmi pare rău să aud asta, spune Warren. – Dar vei fi aici în weekend la petrecerea mea, nu-i aşa?

Petrecere?

Maggie aprobă şi se întoarce spre Ridge. Îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului său, iar el îi pune braţele în jurul taliei, două gesturi simple care-mi strâng inima. Îşi lipeşte gura de a ei şi închide ochii. Ridică mâinile spre faţa ei şi se dă uşor în spate, doar cât s-o sărute pe vârful nasului.

Au!

Maggie iese din apartament fără să-şi fi dat seama că stau aici. Ridge închide uşa după ea, se întoarce şi mă priveşte cu o faţă inexpresivă.

— Ce facem astăzi? întreabă Warren uitându-se de la mine, la Ridge.

Niciunul dintre noi nu întrerupe contactul vizual pentru a-i răspunde. După câteva secunde, Ridge mişcă uşor ochii, arătând spre dormitorul lui. Se întoarce spre Warren şi gesticulează ceva, iar eu mă întorc în dormitorul meu.

Este uluitor cât de multe comenzi a trebuit să-i dau corpului meu în ultimele trei minute, ca să continue să funcţioneze normal.

Inspiră, expiră.

Contractă, destinde.

Bătaie, bătaie, pauză. Bătaie, bătaie, pauză.

Inspiră, expiră.

Intru în baie şi mă îndrept spre dormitorul lui Ridge. Este clar că vrea să-mi vorbească şi cred că e mai bine să-l confrunt acum decât să mai aştept. Oricum, este mai bine decât să nu-l confrunt deloc.

Drumul prin baie până în camera lui n-ar trebui să dureze mai mult de câteva secunde, dar eu reuşesc cumva

să-l fac să dureze cinci minute. Mâna mea tremură când apuc mânerul și deschid ușa. El intră în dormitor în același timp cu mine. Se oprește și ne fixăm unul pe celălalt.

Confruntările astea ar trebui să se termine odată, pentru că inima mea nu le mai poate suporta mult timp.

Mergem amândoi spre patul lui, dar eu mă opresc puțin înainte de a mă așeza. Presupun că vom avea serios de discutat, așa că ridic un deget și mă întorc în dormitorul meu să-mi aduc laptopul.

Când mă întorc, el este așezat pe pat cu laptopul pe genunchi, așa că mă așez și eu sprijinindu-mă de tăblie și deschid laptopul. Încă nu mi-a scris niciun mesaj, așa că încep eu.

Eu: *Ești bine?*

Îl trimit și după ce-mi citește mesajul, mă privește, părând puțin nedumerit. Se întoarce spre laptopul lui și începe să scrie.

Ridge: *În ce sens?*

Eu: *În toate, cred. Presupun că a fost dificil s-o vezi pe Maggie după tot ce s-a întâmplat între noi, așa că voiam doar să știu dacă ești bine.*

Ridge: *Cred că sunt puțin derutat în momentul acesta. Nu ești supărată pe mine?*

Eu: *Ar trebui să fiu?*

Ridge: *Având în vedere ce s-a întâmplat aseară, aș zice că da.*

Eu: *Nu am dreptul să fiu supărată pe tine mai mult decât ești și tu supărat pe mine. Nu spun că nu sunt supărată, dar în ce fel ne-ar ajuta să trecem peste asta dacă aș fi supărată pe tine?*

Îmi citește mesajul și expiră tot aerul din plămâni, lăsându-și capul pe tăblia patului. Închide ochii pentru o clipă, după care-și ridică din nou capul ca să-mi răspundă.

Ridge: *Maggie a apărut noaptea trecută la o oră după ce m-am întors în camera mea. Am fost convins că vei da buzna pe ușă și o să-i spui ce nenorocit am fost pentru că te-am sărutat. Apoi, când te-am văzut mai devreme stând în ușa bucătăriei, eram pregătit pentru ce era mai rău.*

Eu: *Nu i-aș spune niciodată, Ridge.*

Ridge: *Îți mulțumesc pentru asta. Și acum, ce vom face?*

Eu: *Nu știu.*

Ridge: *Nu putem ascunde ce s-a întâmplat sub covor și să ne prefacem că nu a avut loc niciodată, pentru că nu cred că asta o să meargă între noi. Sunt multe lucruri pe care trebuie să ți le spun și mi-e teamă că dacă nu ți le spun acum, nu le voi mai spune niciodată.*

Eu: *Și eu am multe de spus.*

Ridge: *Începe tu.*

Eu: *Nu, tu primul.*

Ridge: *Ce zici dacă o facem în același timp? Când amândoi terminăm de scris, trimitem mesajele în același timp.*

Eu: *De acord.*

Nu am nici cea mai vagă idee ce vrea să-mi spună, dar nu voi lăsa asta să influențeze ce vreau eu să-i spun. Îi scriu exact ce vreau să cunoască, pe urmă fac o pauză și aștept să termine de scris. Când în sfârșit s-a oprit din scris, ne uităm unul la celălalt, el dă din cap și amândoi trimitem mesajele.

Eu: *Cred că ce s-a întâmplat între noi a fost din mai multe motive. Este cât se poate de clar că suntem atrași unul de celălalt, că avem multe în comun și în alte circumstanțe, cred sincer că am fi fost potriviți unul pentru altul. Mă pot imagina alături de tine, Ridge. Ești inteligent, talentat, amuzant, plin de compasiune, sincer, și un pic rău, ceea ce-mi place :) Și seara trecută – nici măcar nu pot descrie asta. Este de departe cea mai puternică senzație pe care-am avut-o sărutând pe cineva. Deși nu toate sentimentele au fost pozitive. Este și multă vină amestecată printre ele. Așa că oricât de mult mi-ar plăcea să fim împreună, nu are niciun sens. Nu mă pot aștepta ca, lăsând în urmă o relație care m-a rănit atât de tare, să-mi găsesc fericirea după numai*

câteva săptămâni. Este prea curând, iar eu încă îmi doresc să fiu pe cont propriu, indiferent cât de bine mă face cineva să mă simt.

Nu știu ce este în capul tău, și sincer mi-e frică să-ți citesc mesajul, pentru că vreau să fim pe aceeași lungime de undă. Vreau să lucrăm împreună, să încercăm să trecem dincolo de indiferent ce simțim, așa încât să continuăm să scriem muzică, să fim prieteni și să-i facem farse ridicole lui Warren. Nu vreau ca toate astea să se sfârșească, dar dacă stând aici îți fac viața grea sau te fac să te simți vinovat când ești cu Maggie, atunci plec. Spune doar un cuvânt și voi pleca. Mă rog, nu cred că vei putea să SPUI un cuvânt. Poți să SCRII un cuvânt, și voi pleca. (Scuze pentru gluma proastă făcută pe seama ta, dar discuția devenea prea serioasă pentru gustul meu).

Ridge: *Mai întâi de toate, îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am pus în postura asta. Îmi pare rău că nu am putut fi mai puternic în acel moment. Îmi pare rău că am rupt promisiunea pe care ți-am făcut-o, să nu devin niciodată un Hunter. Dar cel mai tare îmi pare rău că te-am lăsat aseară plângând în patul tău. Să mă ridic și să plec lăsând în urmă toată această situație nerezolvată, a fost cea mai proastă mișcare pe care aș fi putut-o face.*

Voiam să mă întorc și să vorbesc cu tine, dar când mi-am adunat în fine curajul să o fac, a apărut Maggie. Dacă aș fi știut că vine, te-aș fi prevenit. După ce ți-am făcut seara trecută și văzându-ți expresia de pe față când ne-ai văzut dimineața împreună, am știut că este

unul dintre cele mai dureroase lucruri pe care puteam să ți le fac.

Nu am nicio idee despre ce gândești tu, dar trebuie să-ți spun asta, Sydney. Nu contează ce simt eu pentru tine sau cât de bine cred că am putea lucra împreună, nu o voi părăsi pe Maggie absolut niciodată. O iubesc. Am iubit-o încă din clipa în care am cunoscut-o și o s-o iubesc până voi muri. Dar te rog, nu lăsa asta să te împiedice să vezi ce simt pentru tine. Nu am crezut niciodată că ar fi posibil să am sentimente sincere pentru mai mult de o singură persoană, dar tu m-ai făcut să văd cât de mult greșeam. Nu mă voi minți singur spunându-mi că nu-mi pasă de tine și mai ales, nu te voi minți pe tine. Sper doar ca tu să înțelegi ce vreau să spun și că o să ne dai o șansă să trecem peste asta, pentru că eu cred că putem s-o facem. Dacă există două persoane pe lumea asta care să înțeleagă ce înseamnă să fie prieteni, ăștia suntem noi.

Ne citim reciproc mesajele. Îl citesc de mai multe ori pe-al lui. Nu m-am așteptat să fie atât de deschis și de sincer, mai ales despre faptul că ține la mine. Nu m-am așteptat nici măcar pentru o secundă să o părăsească pe Maggie pentru mine. Ar fi cel mai grav deznodământ pentru tot ce s-a întâmplat. Dacă ar părăsi-o și am încerca să construim o relație care ar avea la bază această ruptură, nu ar funcționa niciodată. Întreaga relație s-ar construi pe trădare și minciună, iar astea sunt două lucruri care nu vor face niciodată o fundație solidă pentru un nou început.

Ridge: *Wow, sunt impresionat de noi amândoi. Suntem atât de maturi.*

Comentariul lui mă face să râd.

Eu: *Da, chiar suntem.*

Ridge: *Sydney, nu pot să-ți spun cât de mult contează mesajul tău pentru mine. Serios vorbesc. Simt de parcă greutatea celor nouă planete (pentru că, da, voi considera mereu că și Pluto este o planetă), mi s-a ridicat de pe umeri, unde stătea de aseară, de când am ieșit din camera ta. Știind că nu mă urăști și că nu ești supărată pe mine, nemaivorbind de faptul că nu ești pe cale să născocești o răzbunare diabolică împotriva mea, mă face să mă simt al naibii de bine în clipa asta. Îți mulțumesc pentru asta.*

Eu: *Stai așa. N-am spus nicio clipă că n-aș născoci o răzbunare diabolică împotriva ta :) Dacă tot am fost atât de direcți, pot să-ți pun o întrebare?*

Ridge: *Ce ți-am spus eu despre inițierea unei întrebări cu aceste cuvinte, dacă poți pune o întrebare?*

Eu: *OMG! Nu pot să cred că te-am sărutat vreodată. Ești așa de ENERVANT!*

Ridge. *LOL. Care este întrebarea?*

Eu: *Sunt îngrijorată. Evident, avem o problemă cu faptul că suntem atrași unul de celălalt. Cum să trecem peste asta? Vreau să scriu muzică cu tine, dar mai știu de asemenea că cele câteva momente care s-au petrecut*

între noi și care n-ar face-o prea fericită pe Maggie, au avut loc pe când lucram la muzică. Cred că asta se întâmplă pentru că sunt prea atrăgătoare când sunt creativă și vreau să știu ce pot să fac să-mi diminuez puterea de atracție. Dacă așa ceva ar fi posibil.

Râde când citește.

Ridge: *Păstrează-ți egocentrismul. Este foarte neatractiv și dacă vei continua așa, nu mă voi putea uita la tine toată săptămâna.*

Eu: *S-a făcut. Și acum, ce facem cu atracția mea pentru TINE? Spune-mi câteva defecte personale care să se graveze în memoria mea.*

Râde din nou.

Ridge: *Duminicile mă culc atât de târziu, încât nici nu mă spăl pe dinți până luni.*

Eu: *E un început bun. Mai spune-mi.*

Ridge: *Păi, să vedem. Odată, când eu și cu Warren aveam cincisprezece ani, am făcut o pasiune pentru o fată. Warren nu știa că îmi plăcea de ea și mi-a cerut s-o întreb dacă vrea să iasă cu el. Am făcut-o și ea a fost de acord, pentru că se pare că și ea era îndrăgostită de Warren. I-am spus că ea a refuzat să iasă cu el.*

Eu: *Ridge! Asta-i groaznic!*

Ridge: *Știu. Acum vreau să-mi spui un defect de-al tău.*

Eu: *Când aveam opt ani, ne-am dus la Coney Island, am vrut o înghețată și părinții mei nu au vrut să-mi cumpere pentru că purtam un tricou nou „June Cleaver", iar ei nu voiau să mă murdăresc. Am trecut prin dreptul unei pubele unde am văzut un cornet de înghețată pe jumătate topită, așa că atunci când părinții mei s-au îndepărtat, am luat-o și am început să mănânc din ea.*

Ridge: *Mda, e destul de scârbos. Dar aveai doar opt ani, așa că nu se pune. Vreau ceva mai recent. Poate de la liceu? Colegiu?*

Eu: *Oh! Odată, când eram la liceu, am petrecut o noapte în casa unei fete pe care nu o cunoșteam prea bine. Ne-am giugiulit. Nu mi-a plăcut și a fost chiar dezgustător, dar aveam șaptesprezece ani și eram curioasă.*

Ridge: *Nu. Asta chiar NU se pune la defecte, Sydney. Iisuse Cristoase, chiar îmi place.*

Eu: *Îmi place să miros respirația cățelușilor.*

Ridge: *Așa e mai bine. Nu-mi pot auzi propriile pârțuri, așa că uneori uit că alții le aud.*

Eu: *Oh, Doamne! Da, categoric e genul de lucru care aruncă o lumină diferită asupra ta. Cred că sunt lecuită pentru un timp.*

Ridge: *Încă unul despre tine și pe urmă cred că vom fi la fel de dezgustați unul de celălalt.*

Eu: *Acum câteva zile, când coboram din autobuzul campusului, am observat că mașina lui Tori a dispărut. M-am folosit de cheia pe care o aveam de la apartament ca să merg să-mi iau câteva lucruri pe care le uitasem. Înainte de a pleca, am desfăcut toate sticlele de alcool din casă și am scuipat în ele.*

Ridge: *Pe bune?*

Dau din cap, pentru că mi-e prea rușine să scriu „da".

Izbucnește în râs.

Ridge: *Bine. Cred că asta este suficient. Ne întâlnim în seara asta să vedem dacă putem trece printr-un cântec. Dacă trebuie să facem câte-o pauză din munca noastră pentru a completa lista cu defecte care să ne dezguste reciproc, dă-mi de știre.*

Eu: *S-a făcut.*

Închid laptopul și încep să mă dau jos din pat, dar el mă prinde de încheietura mâinii. Mă întorc spre el și-l văd cum mă privește cu o expresie serioasă. Se apleacă și ridică un stilou, pe urmă îmi scrie în palmă: *Mulțumesc.*

Îmi strâng buzele și dau din cap. Îmi lasă mâna și mă întorc în camera mea, încercând să ignor faptul că toate detaliile dezgustătoare din lume, nu mi-ar putea opri inima să reacționeze la acest simplu gest. Mă uit la pieptul meu.

Hei, inimă! Mă asculți? Îți declar în mod oficial război.

Ridge

De îndată ce iese din dormitorul meu și ușa se închide în spatele ei, închid ochii și expir tot aerul din piept.

Sunt recunoscător că nu este supărată pe mine. Sunt recunoscător că nu este răzbunătoare. Sunt recunoscător că este rezonabilă.

Sunt de asemenea recunoscător că pare să aibă mai multă voință decât mine, pentru că niciodată nu m-am simțit mai slab ca atunci când sunt în preajma ei.

CAPITOLUL 13

Sydney

Nu s-au schimbat prea multe lucruri în felul în care lucrăm împreună, în afara faptului că acum stăm la distanță unul de altul. De la „sărut”, am terminat vreo două cântece și chiar dacă în prima seară am fost puțin stânjeniți, se pare că ne-am regăsit în cele din urmă rutina. Nu am vorbit despre

sărut şi nici despre Maggie, şi nu am discutat nici de ce el interpretează stând pe podea, iar eu scriu stând singură în pat. Nu există niciun motiv pentru care să vorbim despre asta, pentru că amândoi suntem cât se poate de conştienţi pentru ce procedăm aşa.

Faptul că am admis că suntem atraşi unul de celălalt nu înseamnă că am şi eliminat această atracţie, aşa cum speram. Pentru mine este atât de imensă, ca un elefant în mijlocul camerei. Ia atât de mult spaţiu când sunt cu el, că parcă mă lipeşte de perete, sufocându-mă. Îmi tot repet că va fi mai bine, dar au trecut două săptămâni de la sărut şi nu s-a schimbat nimic.

Din fericire, săptămâna viitoare am două interviuri şi dacă mă angajez, mă va ţine mai mult timp departe de casă. Warren şi Bridgette lucrează amândoi şi merg şi la şcoală, aşa că nu sunt prea des acasă. Ridge lucrează de acasă, aşa că suntem mai mereu singuri, lucru pe care nu pot să mi-l scot din cap.

Totuşi, dintre toate orele zilei, cea pe care o urăsc cel mai mult este când Ridge este la duş. Acolo unde este chiar în clipa aceasta. Nu-mi place absolut deloc încotro se îndreaptă gândurile mele, ştiind că ne desparte doar un zid, iar el este complet dezbrăcat.

Iisuse, Sydney.

Apa se opreşte din curs şi se aude cum se deschid perdelele de duş, iar eu îmi strâng ochii încercând iarăşi să nu mi-l imaginez. Cred că ăsta ar fi un moment potrivit al zilei în care să ascult puţină muzică, ca să-mi schimb cursul gândurilor.

Imediat ce uşa dintre baie şi dormitorul lui se închide, aud o bătaie în uşa de la intrare. Sar bucuroasă din pat îndreptându-mă spre camera de zi, ca să-mi mut mintea de

la faptul că Ridge se îmbracă în dormitorul lui chiar în clipa asta.

Nu mă obosesc să privesc prin vizor, ceea ce se dovedește a fi o mare neglijență din partea mea.

Deschid ușa și-l găsesc pe Hunter stând sfios în capul scărilor. Mă privește cu un aer jenat și neliniștit. Simt cum îmi tresare inima în piept când îl văd. Au trecut câteva săptămâni de când l-am văzut ultima dată. Începusem să uit cum arată.

Părul lui întunecat este mai lung decât era ultima dată, asta reamintindu-mi că eu eram mereu cea care-i făceam programările la frizer. Faptul că n-a fost în stare să-și facă singur o programare, îl face și mai patetic în ochii mei.

— Ar trebui să-i dau lui Tori numărul de telefon al frizerului tău? Părul tău arată groaznic.

Numele lui Tori îi smulge o grimasă. Sau poate faptul că nu-i sar imediat în brațe îl face să afișeze expresia plină de regret de pe fața lui.

— Arăți bine, îmi spune zâmbind.

— Sunt bine, îi spun, nefiind sigură dacă îl mint sau nu.

Își trece mâna liberă peste maxilar și își întoarce privirea de la mine, părând să regrete că este aici.

Cum de este aici? Cum de știe unde locuiesc?

— De unde ai știut unde să mă găsești? îl întreb, înclinându-mi curioasă capul.

Pentru o fracțiune de secundă îl văd cum își aruncă ochii peste curtea interioară, spre apartamentul lui Tori. Este evident că nu vrea să știu ce are în minte, pentru că s-ar da de gol că încă o vizitează pe Tori în mod regulat.

— Putem vorbi? mă întrebă cu vocea lipsită de încrederea în sine pe care i-am cunoscut-o mereu.

— Dacă te las înăuntru și te conving că totul s-a terminat între noi, îmi promiți că încetezi să-mi mai trimiți mesaje?

Dă din cap abia vizibil, așa că fac un pas în lateral și el intră în camera de zi. Merg spre masa din sufragerie și trag un scaun, dându-i de înțeles să nu se facă prea comod pe canapea. Se îndreaptă spre masă, rotindu-și ochii în jurul camerei, mai mult ca sigur căutând indicii despre persoanele cu care locuiesc. Trage încet de scaun, în timp ce ochii lui sunt fixați pe o pereche de pantofi de-ai lui Ridge, ascunși sub canapea. Îmi place că i-a observat.

— Acum locuiești aici? mă întreabă cu o voce sobră și controlată.

— Pentru moment, îi răspund cu o voce și mai controlată.

Sunt mândră de mine că rămân calmă, pentru că nu voi minți spunând că nu mă doare să-l revăd. I-am dăruit doi ani din viață și nu pot pune capăt pe loc tuturor sentimentelor pe care le-am avut pentru el. Sentimentelor le ia timp ca să dispară, așa că pentru moment sunt tot aici. Doar că acum sunt amestecate și răsucite cu al naibii de multe resentimente. Este derutant să simt în felul acesta când îl privesc, pentru că nu am crezut niciodată că omul din fața mea ar putea să-mi displacă. Nu l-am crezut niciodată în stare să mă trădeze așa cum a făcut-o.

— Crezi că este sigur? Să te muți cu un tip ciudat pe care de abia îl cunoști?

Mă privește dezaprobator când ia loc, de parcă ar avea dreptul să judece vreo parte din viața mea.

— Tu și cu Tori nu prea mi-ați dat de ales, nu-i așa? M-am trezit înșelată și fără locuință chiar de ziua mea. În orice caz, cred că ar trebui să mă feliciți că m-am descurcat atât de bine. Nu poți să stai așezat aici și să mă judeci, asta-i sigur.

Pufnește, pe urmă se apleacă peste masă și închide ochii, apăsându-și palmele de frunte.

— Sydney, te rog. Nu am venit aici să mă lupt sau să-mi găsesc scuze. Am venit aici să-ți spun cât de rău îmi pare.

Dacă există un singur lucru pe care aș vrea să-l aud de la el, este o scuză. Dacă există două lucruri pe care aș vrea să le aud, sunt o scuză urmată de un rămas bun.

— Ei bine, acum ești aici, îi spun liniștită. – Fă-o. Spune-mi cât de rău îți pare.

Vocea mea nu mai este așa de sigură. De fapt, aș avea chef să-mi trag singură una, pentru că par tristă și cu inima frântă, și este ultimul lucru pe care aș vrea să creadă că-l simt.

— Îmi pare rău, Sydney, spune aruncând cuvintele rapid și cu disperare. – Îmi pare atât, atât de rău. Știu că nu se va aranja nimic dacă spun asta, dar lucrurile au fost mereu diferite între mine și Tori. Ne cunoaștem de ani de zile, și știu că asta nu este o scuză, dar relația noastră a fost una sexuală înainte ca tu să ne cunoști. Dar asta era totul între noi. Era vorba doar despre sex și când ai apărut tu, niciunul dintre noi nu a știut cum să rupă ceva ce mergea între noi de ani de zile. Știu că nu are sens, dar ce aveam cu ea era complet diferit de ce aveam cu tine. Te iubesc. Dacă mi-ai da o singură șansă să ți-o dovedesc, nu aș mai vorbi niciodată cu Tori.

Inima îmi bate la fel de tare ca atunci când am aflat că se culcau împreună. Respir adânc să-mi controlez respirația ca să nu sar peste masă la el și să-l bat de să facă pe el. Îmi strâng și pumnii, într-un efort de a nu sări peste masă să-l sărut. Nu m-aș întoarce niciodată la el, dar în momentul acesta, capul meu este atât de al naibii de confuz pentru că îmi lipsește ce am avut împreună. Era simplu și bun și nu m-a durut niciodată inima cum m-a durut în săptămânile din urmă.

Dar ce mă deranjează cel mai tare, este faptul că nu m-a durut inima pentru că nu puteam fi cu Hunter. M-a durut pentru că nu puteam fi cu Ridge.

Îmi dau seama în timp ce stau așezată aici, că sunt mai supărată pentru că Ridge a intrat în viața mea decât că Hunter a ieșit din ea. Ce nebunie mai este și asta?

Înainte să-mi pot da un răspuns, se deschide ușa dormitorului lui Ridge și el iese. Poartă o pereche de blugi și nimic altceva, și simt cum întregul meu corp se tensionează ca răspuns la prezența lui. În schimb, mă bucur că atunci când Hunter se va întoarce, îl va vedea pe Ridge arătând așa.

Ridge se oprește la câțiva pași de masă când îl vede pe Hunter stând lângă mine. Își mută privirea de la Hunter la mine, chiar în clipa în care Hunter se întoarce să vadă la ce mă uit. Pot vedea îngrijorarea întipărită pe fața lui Ridge, împreună cu o strălufgerare de mânie. Mă privește dur și știu exact ce-i trece prin minte în clipa asta. Se întreabă ce naiba face Hunter aici, așa cum mă întreb și eu. Dau din cap să-l asigur că totul e în ordine, lăsându-l să înțeleagă că sunt bine. Îmi îndrept privirea spre dormitorul lui spunându-i în tăcere că am nevoie de un moment de intimitate cu Hunter.

Ridge nu se mișcă. Nu îi place că i-am cerut să se întoarcă în dormitor. Pare să nu aibă încredere să mă lase singură cu Hunter. Probabil și din cauză că nu poate să mă audă dacă am nevoie de el, pentru un motiv sau altul. Orice ar fi, l-am stânjenit total cu cererea mea. Dă totuși din cap și se întoarce în camera lui, nu înainte de a-i lansa o privire de avertizare lui Hunter.

Hunter se întoarce din nou spre mine, dar privirea lui nu mai este una apologetică.

— Ce naiba a fost asta? întreabă cu vocea mustind de gelozie.

— „Asta" a fost Ridge, îi răspund ferm. – Cred că voi doi v-ați cunoscut deja.

— Voi doi sunteți... cum ar fi... ?

Înainte să-i pot răspunde, Ridge se întoarce cu laptopul şi se îndreaptă direct spre canapea. Se lasă să cadă pe ea, fixându-l pe Hunter în timp ce-şi deschide laptopul, proptindu-şi picioarele pe măsuţa de cafea din faţa lui.

Faptul că Ridge refuză să mă lase singură cu Hunter, îmi place cam mult.

— Nu că ar fi treaba ta, dar nu, nu ies cu el. Are o iubită, îi spun.

Hunter îşi întoarce atenţia spre mine şi pufneşte în râs. Nu ştiu ce anume îl amuză aşa de tare, dar mă enervează. Îmi încrucişez braţele privindu-l şi mă las în spate pe scaun.

Hunter se apleacă în faţă şi mă priveşte direct în ochi.

— Spune-mi că sesizezi ironia situaţiei, Sydney.

Îmi scutur capul, nevăzând absolut nimic ironic în situaţia de faţă.

Lipsa mea de înţelegere îl face să râdă din nou.

— Încerc să-ţi explic că ce s-a întâmplat între mine şi Tori, a fost strict fizic. Nu a însemnat nimic pentru niciunul dintre noi, dar tu nici măcar nu încerci să-mi înţelegi punctul de vedere. Acum, practic faci sex din ochi cu colegul tău de apartament, care se întâmplă să fie îndrăgostit de altă femeie şi nu poţi să vezi cât de ipocrită eşti? Nu poţi să mă faci să cred că nu te-ai culcat cu el în cele două luni de când eşti aici. Cum de nu-ţi dai seama că ce faci tu nu este cu nimic diferit de ce-am făcut eu şi cu Tori? Nu poţi să-ţi justifici propriile acţiuni fără să le ierţi pe ale mele.

Încerc să nu-mi las falca să cadă la podea. Încerc să-mi stăpânesc furia. Încerc din greu să nu ajung pe partea cealaltă a mesei şi să-l lovesc între ochii ăia acuzatori, dar am învăţat în modul cel mai dur că pumnii nu dau mereu rezultatele scontate.

Îmi las câteva momente să mă calmez înainte să-i răspund. Mă uit la Ridge, care stă şi el cu ochii pe mine. Îşi dă

seama după privirea mea că Hunter a depăşit măsura. Mâinile lui Ridge apucă ecranul laptopului, pregătit să-l dea deoparte dacă am nevoie de el.

Nu am nevoie de el.

Mă uit la Hunter, concentrându-mă pe ochii lui pe care aş vrea atât de tare să-i scot din cap.

— Ridge are o iubită uimitoare care nu merită să fie înşelată şi din fericire pentru ea, el este genul de bărbat care-şi dă seama de valoarea ei. Acestea fiind spuse, greşeşti când afirmi că mă culc cu el, pentru că nu o fac. Amândoi ştim cât de nedrept ar fi faţă de iubita lui, aşa că nu dăm curs liber atracţiei dintre noi. Ar trebui să-ţi notezi că doar pentru că o fată ţi-o scoală, nu înseamnă că tu trebuie *s-o vâri în ea*!

Mă îndepărtez de masă în acelaşi timp cu Ridge, care pune laptopul jos şi se ridică.

— Pleacă, Hunter. Doar pleacă, îi spun, incapabilă să-l mai privesc o secundă-n plus.

Simplul fapt că l-a băgat pe Ridge în aceeaşi categorie cu el, m-a enervat la culme şi dacă ar fi inteligent, ar pleca.

Se ridică şi se îndreaptă spre uşă. O deschide şi pleacă fără o privire în urma sa. Nu ştiu dacă a plecat atât de uşor pentru că în sfârşit, a înţeles că nu sunt dornică să mă întorc la el sau pentru că Ridge se uita la el de parcă voia să-i rupă fundul în bătaie.

Am aşa o presimţire, că nu voi mai auzi niciodată de Hunter.

Încă mă uit la uşă când îmi sună telefonul. Îl scot din buzunar şi mă întorc spre Ridge. Îşi ţine telefonul privindu-mă îngrijorat.

Ridge: *De ce a fost aici?*

Eu: *Voia să vorbească cu mine.*

Ridge: *Știai că trebuia să vină?*

Mă uit în sus la Ridge după ce-i citesc mesajul și văd că are maxilarul încleștat și nu pare foarte fericit. Aproape că i-aș eticheta comportamentul ca fiind puțin gelos, dar nu vreau să recunosc asta.

Eu: *Nu.*

Ridge: *De ce l-ai lăsat să intre?*

Eu: *Doream să-i aud scuzele.*

Ridge: *S-a scuzat?*

Eu: *Da.*

Ridge: *Nu-l mai lăsa să intre aici.*

Eu: *Nu intenționez s-o fac. Și apropo, ești cam nesimțit în clipa asta.*

Se uită la mine și ridică din umeri.

Ridge: *Este apartamentul meu și eu nu-l vreau aici. Nu-l mai lăsa înăuntru.*

Nu prea îmi place atitudinea lui și ca să fiu sinceră nu mi-a sunat bine referirea la apartamentul lui. Este o lovitură sub centură să-mi amintească de faptul că sunt la mila lui.

Nu mă obosesc să-i răspund. De fapt, arunc telefonul pe canapea ca să nu-mi mai poată scrie și mă îndrept spre camera mea.

Când ajung la ușa dormitorului, emoțiile mă copleșesc. Nu știu dacă este din cauză că l-am văzut din nou pe Hunter și toată durerea a ieșit la suprafață sau pentru că Ridge a fost un cretin. Oricum ar fi, lacrimile încep să-mi inunde ochii și urăsc să-i las pe oricare dintre ei să mă afecteze.

Ridge mă prinde de umăr și mă întoarce cu fața spre el, dar eu îmi țin ochii fixați pe peretele din spatele lui. Nici nu vreau să-l privesc în ochi. Îmi pune telefonul în mână, așteptând să citesc ce mi-a scris, dar nu fac nicio mișcare. Arunc telefonul din nou pe canapea, dar el îl prinde din zbor apoi încearcă să mă forțeze să-l iau în mână. Îl iau de data asta, dar apăs să-l închid și după aia îl arunc din nou pe canapea. De abia acum îl privesc în ochi și văd că este furios. Face doi pași spre măsuța de cafea, ia un pix din sertar și vine din nou spre mine. Îmi ia mâna, dar eu mi-o trag, pentru că tot nu vreau să știu ce are de spus. Am avut parte de suficiente scuze în seara asta. Încerc să mă întorc, dar el îmi prinde mâna și mi-o ține cu forța lipită de ușă până scrie ceva pe ea. Când a terminat de scris, îmi trag mâna și-l privesc cum aruncă pixul pe canapea și se duce în dormitorul lui.

Mă uit să văd ce a scris pe mâna mea.

Lasă-l să intre data viitoare, dacă asta este cu adevărat ce-ți dorești.

De data asta, simt cum mi se prăbușesc barierele. Cuvintele lui furioase mă fac să-mi pierd toată forța pe care am avut-o până acum pentru a-mi reține lacrimile. Mă grăbesc să intru în dormitor și fug direct în baie. Deschid

robinetul şi iau săpunul în mâini încercând să spăl cuvintele pe care mi le-a scris pe piele, în timp ce plâng. Nici nu-mi ridic privirea când aud uşa care dă spre dormitorul lui deschizându-se, dar îl văd cu colţul ochiului cum închide uşa în spatele lui şi vine încet spre mine. Frec cerneala de pe braţul meu luptându-mă să-mi înăbuş lacrimile, când el întinde mâna să ia săpunul. Îşi săpuneşte mâna, pe urmă îşi înfăşoară degetele în jurul încheieturii mele. Delicateţea gesturilor sale îmi face inima să bată năvalnic. Începe să frece cu săpunul cuvintele care sunt încă marcate pe mâna mea, iar eu mă prind strâns de chiuvetă cu cealaltă mână, lăsându-l să-şi spele cuvintele.

Să-şi ceară scuze.

Cu degetele mari masează cu săpun cuvintele, frecându-le şi limpezindu-le cu apă.

Mă holbez în continuare la mâna mea, dar îi simt privirea aţintită direct pe mine. Îmi dau seama că respiraţia mea s-a accelerat şi încerc să o calmez, în timp ce el îmi spală ultimele urme de cerneală de pe mână.

Ia un prosop în mână şi mă şterge, după care îmi dă drumul. Îmi duc mâna la piept, ţinându-mi-o cu cealaltă mână, fără să ştiu ce să fac mai departe. Mă uit în sfârşit în ochii lui şi uit instantaneu de ce sunt supărată pe el.

Expresia lui este liniştitoare şi plină de regret, poate exprimă şi puţină dorinţă. Se întoarce şi iese din baie, iar câteva secunde mai târziu se întoarce cu telefonul meu, pe care mi-l întinde.

Ridge: *Îmi pare rău. Nu am vrut să spun ce am spus. Am crezut că poate te bătea gândul să-i accepţi scuzele şi asta m-a deranjat. Meriţi pe cineva mai bun decât el.*

Eu: *A apărut neanunțat. Nu l-aș primi niciodată înapoi, Ridge. Speram doar că dacă se scuză, pot să trec mai repede peste trădare.*

Ridge: *Și te-a ajutat puțin?*

Eu: *Nu chiar. Sunt și mai supărată decât înainte să apară.*

Observ cum tensiunea îi părăsește fața când îmi citește mesajul. Reacția lui la situația mea cu Hunter este la limita geloziei și urăsc că asta mă face să mă simt mai bine. Urăsc că de fiecare dată când ceva relaționat de Ridge mă face să mă simt bine, este imediat urmat de sentimentul de vinovăție. De ce trebuie să fie lucrurile atât de complicate între noi?

Aș vrea ca lucrurile să rămână simple, dar habar n-am cum să fac asta.

Ridge: *Hai să mergem să scriem un cântec furios despre el. Asta ar putea ajuta.*

Se uită la mine zâmbindu-mi șmecherește și simt cum mă topesc pe interior. Pe urmă îngheț la fel de repede, simțindu-mă vinovată pentru aceste sentimente.

Măcar pentru o dată, ar fi bine să nu fiu consumată de rușine.

Dau din cap și-l urmez în camera lui.

Ridge

Stau din nou așezat pe podea. Nu este cel mai confortabil loc pentru cântat, dar este mult mai bine decât să stau în pat lângă ea. Nu mă pot concentra niciodată pe muzică atunci când sunt în spațiul ei personal, iar ea este într-al meu.

A cerut să interpretez unul din cântecele pe care le-am cântat pe balcon, atunci când exersam, așa că lucrăm puțin la el. Ea stă întinsă pe burtă, scriind în caiet. Ștergând și scriind, ștergând și scriind. Iar eu stau pe jos fără să mai cânt. I-am cântat melodia de suficiente ori până acum ca s-o cunoască deja, așa că acum aștept în timp ce-o privesc.

Îmi place s-o văd cum se concentrează intens pe versuri, de parcă ar fi în lumea ei proprie, iar eu sunt doar un observator norocos. Din când în când, își dă după ureche o șuviță rebelă care i-a căzut pe frunte. Dar cel mai mult îmi place s-o privesc când șterge cuvintele. De fiecare dată când radiera atinge hârtia, își trage buza inferioară în gură și o mușcă.

Nu-mi place că observ asta, nu ar trebui s-o fac. Declanșează în mintea mea toate acele „dacă”, iar mintea mea începe să-și imagineze lucruri pe care n-ar trebui să mi le imaginez. Mă văd pe mine culcat alături de ea în timp ce ea scrie versuri. Îmi imaginez cum își ține buza cu dinții, în timp ce eu sunt la câțiva centimetri de ea, citind ce a scris. Mi-o imaginez privind în sus spre mine și simt ce efect au asupra mea zâmbetul ei, gesturile ei inocente. Mi-o imaginez întorcându-se pe spate, primindu-mă lângă ea să creăm niște secrete care nu vor părăsi niciodată această cameră.

Închid ochii, încercând din răsputeri să-mi opresc gândurile. Mă fac să mă simt la fel de vinovat ca și cum aș trece la fapte. Cam la fel cum m-am simțit acum vreo două ore când am crezut că era o șansă să se împace cu Hunter.

Am fost supărat.

Am fost gelos.

Aveam gânduri și sentimente pe care n-ar fi trebuit să le am și m-au speriat de moarte. Nu am mai fost niciodată gelos până acum și nu-mi place persoana în care mă transformă. Mai ales când gelozia mea nu are nimic de-a face cu fata cu care am o relație.

Ceva mă lovește în frunte și tresar. Deschid imediat ochii și mă uit la Sydney. Stă pe pat râzând și arătând spre telefonul meu. Îl ridic și citesc mesajul.

Sydney: *Ai adormit? Nu am terminat.*

Eu: *Nu. Doar mă gândeam.*

Se mișcă mai încolo pe pat ca să facă loc lângă ea.

Sydney: *Vino și gândește-te aici, așa poți să și citești ce am scris. Am scris aproape toate versurile, dar m-am blocat la refren. Nu știu exact ce vrei tu.*

Nu am discutat niciodată deschis despre faptul că nu trebuie să mai scriem împreună pe pat. Ea este concentrată pe versuri, așa că trebuie să-mi bag mințile în cap și să fac și eu același lucru. Pun chitara jos, mă ridic și mă duc spre pat, așezându-mă lângă ea. Îi iau caietul din mâini și-l pun în fața mea să citesc ce a scris până acum.

Miroase bine.

La naiba.

Încerc să-mi blochez cumva simțurile, dar știu că e un efort zadarnic. Mă concentrez pe versurile scrise de ea, impresionat cât de ușor îi vin.

Why don't we keep
Keep it simple
You talk to your friends
And I'll be here to mingle
But you know that I
I want to be
Right by your side
Where I ought to be
And you know that I
That I can see
The way that your eyes
Seem to follow me

După ce am citit ce a scris, îi întind caietul și-mi iau telefonul. Sunt puțin confuz cu privire la versurile astea, nu sunt deloc ceea ce mă așteptam. Nu sunt sigur că îmi plac.

Eu: *Cred că ar trebui să scrii un cântec furios despre Hunter.*

Ridică din umeri, apoi începe să-mi scrie un mesaj.

Sydney: *Am încercat. Persoana lui Hunter nu mă mai inspiră. Nu trebuie să le folosești dacă nu-ți plac. Pot să încerc să scriu ceva diferit.*

Mă uit la mesajul ei, neștiind ce să-i răspund. Nu îmi plac versurile, dar nu pentru că nu sunt bune. Deoarece cuvintele pe care le-a scris, mă fac să cred că-mi poate citi cumva gândurile.

Eu: *Îmi plac.*

Zâmbeşte şi-mi spune „*Mulţumesc*”. Se răsuceşte pe spate şi eu mă surprind apreciind acest moment, această seară şi rochiţa ei scurtă, mai mult decât ar trebui s-o fac. Când ochii mei se întorc la ai ei, ea mă urmăreşte, perfect conştientă de ce-mi trece prin cap. Din nefericire, ochii nu mint.

Când niciunul dintre noi nu întrerupe contactul vizual, sunt obligat să înghit forţat nodul care mi s-a format în gât.

Nu te băga în bucluc, Ridge.

Mulţumesc lui Dumnezeu că se ridică în şezut.

Sydney: *Nu ştiu unde vrei să intre refrenul. Cântecul ăsta este puţin mai ritmat decât cele cu care sunt eu obişnuită. Am scris trei variante, dar nu-mi place cum sună niciuna. Sunt blocată.*

Eu: *Mai cântă-mi-l o dată.*

Cobor din pat să-mi iau chitara şi mă întorc, dar de data asta mă aşez pe marginea lui. Ne întoarcem faţă în faţă şi eu interpretez melodia în timp ce ea cântă. Când ajunge la refren, se opreşte şi dă din umeri, lăsându-mă să înţeleg că acolo s-a împotmolit. Îi iau caietul şi citesc de câteva ori versurile pe care le-a scris. Scriu primul lucru care-mi vine în minte.

And I must confess
My interest
The way that you move
When you’re in that dress
It’s making me feel
Like I want to be
The only man
That you ever see

Mă opresc din scris și o privesc din nou, simțind cu tărie fiecare cuvânt pe care l-am scris în acest refren. Amândoi știm că fiecare cuvânt din ce-am scris are legătură cu noi doi, dar asta nu pare să ne oprească în vreun fel. Dacă o să mai avem multe momente din astea în care cuvintele sunt mult prea sincere, amândoi vom sfârși prin a avea necazuri. Îmi mut rapid privirea pe caiet și simt cum versurile se îmbulzesc în capul meu, gata să iasă.

Whoa, oh, oh, oh
I'm in trouble, trouble
Whoa, oh, oh, oh
I'm in trouble now

Nu mă mai uit la ea în timp ce scriu. Mă concentrez asupra cuvintelor care par să-mi curgă din vârful degetelor de câte ori suntem împreună. Nu mă întreb ce mă inspiră sau ce anume înseamnă lucrul acesta.

Nu mă întreb... pentru că este evident.

Dar este vorba despre artă. Arta este doar o formă de exprimare. O formă de exprimare care nu este același lucru cu o acțiune, chiar dacă uneori așa pare. Să scrii versuri nu este același lucru cu a informa direct o persoană de sentimentele pe care le ai pentru ea.

Nu-i așa?

Îmi țin ochii pe hârtie în timp ce scriu cuvinte pe care sincer, nu-mi doresc să le simt. În clipa în care termin de scris, sunt atât de agitat încât nu vreau să-i văd reacția când îmi citește cuvintele. Îi dau repede caietul înapoi, îmi iau chitara și încep să cânt ca ea să poată lucra la refren.

CAPITOLUL 14

Sydney

Nu mă privește. Nici măcar nu și-a dat seama că nu cânt versurile. Nu pot să le cânt. L-am ascultat cântând de pe balcon melodia asta, de zeci de ori, dar nu a avut niciodată impactul emoțional sau înțelesul pe care-l are în momentul acesta.

Faptul că nu mă poate privi în timp ce cântă, face ca acest cântec să devină foarte personal. Cumva, de parcă ar fi cântecul lui scris pentru mine. Închid caietul pentru că nu mai vreau să citesc cuvintele lui. Acest cântec este încă un lucru care n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, chiar dacă sunt sigură că este preferatul meu.

Eu: *Crezi că Brennan ar putea să facă o versiune brută după cântecul ăsta? Vreau să-l aud.*

Îl înghiontesc cu piciorul când îi trimit mesajul, făcându-i semn cu capul înspre telefonul lui când se uită la mine. Îl ridică să citească mesajul și dă din cap. Nu dorește totuși să-mi răspundă sau să aibă contact vizual cu mine. Mă uit la telefon, în timp ce camera devine tăcută în lipsa sunetului chitarei. Îmi displace faptul că lucrurile au devenit atât de ciudate între noi, așa că încerc să inițiez o conversație care să umple golurile. Mă rostogolesc pe spate și tastez o întrebare pe care o am în minte de ceva vreme, ca să pun capăt tăcerii care ne înconjoară.

Eu: *De ce nu mai exersezi în balcon cum o făceai înainte?*

Această întrebare îmi aduce imediat un contact vizual din partea lui, dar nu durează mult. Privirea lui mi se plimbă pe față, o ia în jos pe trupul meu și se întoarce din nou la telefon.

Ridge: *De ce aș face-o? Tu nu mai ești acolo, afară.*

Și uite cum zidurile mele de apărare sunt la pământ și voința mea s-a dus pe apa sâmbetei, cu răspunsul său onest. Îmi trag emoționată buza de jos în gură și o mușc, apoi îmi ridic încet ochii spre el. El se uită la mine de parcă ar fi vrut să fie un tip în genul lui Hunter, căruia să nu-i pese decât de el.

Nu este singurul care dorește asta.

Aș vrea să fiu Tori în clipa asta, atât de mult mă doare. Aș vrea să fiu exact ca ea, să nu dau doi bani pe stima mea de sine sau pe Maggie, doar pentru câteva minute. Suficient timp cât să-l las să facă tot ce spune clar în versurile lui că ar dori să facă.

Ochii lui se opresc pe buzele mele și simt cum mi se usucă gura.

Ochii lui se opresc pe pieptul meu și încep să respir mai greu decât o făceam deja.

Ochii lui se opresc pe picioarele mele și sunt nevoită să le încrucișez, pentru că felul în care privirea lui mă penetrează, mă face să cred că poate vedea prin rochia pe care o port.

Își închide ochii strâns și cunoscând efectul pe care-l am asupra lui, încep să cred că poate dincolo de versurile lui este mai mult adevăr decât i-ar plăcea lui să recunoască.

It's making me feel like I want to be the only man that you ever see.

Ridge se ridică brusc în picioare şi aruncă telefonul pe pat, pe urmă se duce direct la baie şi deschide uşa. Aud cum dă la o parte perdelele de duş şi dă drumul la apă.

Mă rostogolesc pe spate şi dau drumul la tot aerul pe care-l reţinusem în piept. Sunt tulburată, confuză şi supărată. Nu-mi place situaţia în care ne-am pus iarăşi şi ştiu sigur că şi dacă nu am făcut nimic concret, nimic din toate astea nu este inocent.

Mă ridic repede din pat. Trebuie să ies din camera lui înainte să fiu prinsă complet în capcană. Aud telefonul lui Ridge care vibrează pe saltea. Citesc ce scrie în mesajul care apare pe ecran.

Maggie: *Astăzi mi-e tare dor de tine. Când termini de scris versurile cu Sydney, puteam face un video chat? Trebuie să te văd. :)*

Mă holbez la mesajul ei.

Îi urăsc mesajul.

Urăsc că ştie că scriem versuri împreună.

Urăsc că el îi spune totul ei.

Vreau ca aceste momente să ne aparţină mie şi lui Ridge, şi nimănui altcuiva.

***

Au trecut două ore de când a ieşit de la duş şi nu mă pot hotărî să ies din camera mea. Mi-e cam foame însă, aşa că trebuie neapărat să ajung la bucătărie.

Doar că nu vreau să-l văd pe el, pentru că detest cum au rămas lucrurile între noi. Amândoi aproape că am depăşit limita în seara asta şi asta nu-mi place deloc.

De fapt, nu-mi place că nu am depăşit limita. Deşi nu am vorbit deschis despre gândurile şi sentimentele noastre, să le transpunem în versuri nu este cu nimic mai puţin periculos.

Cineva bate în uşa mea şi mai mult ca sigur este Ridge, iar asta-mi provoacă trădătoarea de inimă să danseze rapid în piept. Nu mă deranjez să-i deschid, o face singur după ce-a bătut. Ţine în mână o pereche de căşti şi telefonul lui, indicându-mi că vrea să ascult ceva. Dau din cap şi vine până la pat să mi le întindă. Dă drumul înregistrării, dar se aşază pe jos în timp ce eu mă întorc pe pat. Îmi petrec următoarele trei minute ţinându-mi practic respiraţia, în timp ce aud cântecul. Ridge şi cu mine ne-am privit în tot acest timp fără să ne dezlipim o secundă privirea.

I'M IN TROUBLE
Why don't we keep
Keep it simple
You talk to your friends
And I'll be here to mingle

But you know that I
I want to be
Right by your side
Where I ought to be

And you know that I
That I can see
The way that your eyes
Seem to follow me

And I must confess
My interest
The way that you move
When you're in that dress

It's making me feel
Like I want to be
The only man
That you ever see

Whoa oh, oh, oh
I'm in trouble, trouble
Whoa oh, oh, oh
I'm in trouble, trouble
Whoa oh, oh, oh
I'm in trouble now

I see you some places

from time to time
You keep to your business
and I keep to mine

But you know that I
I want to be
Right by your side
Where I ought to be

And you know that I
That I can see
The way that your eyes
Seem to follow me

And I must confess
My interest
The way that you move
When you're in that dress

It's making me feel
Like I want to be
The only man
That you ever see

Whoa oh, oh, oh
I'm in trouble, trouble
Whoa oh, oh, oh
I'm in trouble, trouble
Whoa oh, oh, oh
I'm in trouble now

Ridge

Maggie: *Ghici, cine o să mă vadă mâine?*

Eu: *Kurt Vonnegut?*

Maggie: *Mai ghicește.*

Eu: *Anderson Cooper?*

Maggie: *Nu, Dar ești pe aproape.*

Eu: *Amanda Bynes.*

Maggie: *Eşti atât de lipsit de logică! TU o să mă vezi mâine şi o să-ţi petreci două zile întregi cu mine, şi deşi încerc să economisesc bani, ţi-am cumpărat două sutiene noi.*

Eu: *Cum am avut oare norocul s-o găsesc pe unica fată care să-mi încurajeze tendinţele de travestit?*

Maggie: *Aceeaşi întrebare mi-o pun şi eu zilnic.*

Eu: *Şi la ce oră o să te văd?*

Maggie: *Păi, totul depinde de îngrozitorul cuvânt care începe cu „T".*

Eu: *Aha. Bine. În cazul acesta, nu vom mai discuta despre asta. Încearcă să fii aici cel târziu pe la şase. Petrecerea pentru ziua de naştere a lui Warren este mâine seară şi vreau să stau puţin singur cu tine înainte să apară toţi nebunii lui de prieteni.*

Maggie: *Mă bucur că mi-ai adus aminte! Ce cadou să-i iau?*

Eu: *Nimic. Sydney şi cu mine punem la punct cea mai tare farsă. Le-am spus tuturor ca în loc de cadou, să doneze în contul fondurilor de caritate. O să se enerveze când prietenii o să-i înmâneze carduri de donaţii în cinstea lui.*

Maggie: *Voi doi sunteți atât de răi! Trebuie să aduc ceva? Poate o prăjitură?*

Eu: *Nu, avem. Ne-am simțit prost pentru farsa „fără cadouri de aniversare”, așa că ne pregătim să-i facem cinci prăjituri cu arome diferite pentru a ne revanșa pentru asta.*

Maggie: *Asigură-te ca una dintre ele să fie cu ciocolată germană.*

Eu: *M-am ocupat deja de asta, iubito. Te iubesc.*

Maggie: *Și eu te iubesc.*

Închid chat-ul cu ea și deschid mesajul de la Sydney pe care nu l-am citit încă.

Sydney: *Ai uitat extractul de vanilie, fraiere. Era trecut pe listă. La punctul 5. Mă întorc în 20 de minute. Acum trebuie să mă duc eu la magazin.*

Eu: *Poate data viitoare ar trebui să scrii mai lizibil și să-mi răspunzi la mesaje când sunt în magazin încercând să descifrez ce e scris la punctul 5. Voi reveni în 20 de minute. Preîncălzește cuptorul și scrie-mi dacă mai este nevoie și de altceva.*

Izbucnesc în râs, îmi pun telefonul în buzunar, iau cheile și mă îndrept spre magazin. Iarăși.

***

Suntem la prăjitura numărul trei. Încep să cred că cei care au talente muzicale, nu au competenţe la capitolul „abilităţi în bucătărie”. Sydney şi cu mine lucrăm foarte bine când vine vorba despre muzică, dar lipsa noastră de finețe şi pricepere când este vorba să amestecăm câteva ingrediente, este de-a dreptul patetică.

Ea a insistat să facem prăjiturile noi înşine pornind de la zero, în timp ce eu am zis să facem din cele semipreparate la cutie. Dar cum este distractiv, nu mă plâng. Pune tava cu prăjitura numărul trei în cuptor şi reglează timpul de coacere. Se întoarce şi articulează *„treizeci de minute*”, pe urmă se urcă pe blat.

Sydney: *Vine şi fratele tău mai mic mâine?*

Eu: *O să încerce. Cântă în deschidere pentru o trupă mâine seară la şapte şi dacă totul merge bine ar trebui să fie aici în jur de zece.*

Sydney: *Cu toată trupa? O să cunosc toată trupa?*

Eu: *Da. Şi chiar vor semna pe sânii tăi, pot să pariez.*

Sydney: *SUUUUPER!*

Eu: *Dacă toate literele astea fac un sunet, sunt fericit că nu pot să-l aud.*

Sydney pufneşte în râs.

Sydney: *Cum ați ajuns să puneți numele trupei Sound of Cedars?*

De fiecare dată când cineva mă întreabă cum am găsit numele trupei, răspund doar că mi s-a părut cool. Dar nu pot s-o mint pe Sydney. Are ea ceva care mă face să-i spun lucruri despre copilăria mea pe care nu i le-am spus nici lui Maggie.

Maggie m-a întrebat în trecut de ce nu vorbesc niciodată cu voce tare și cum am ales numele ăsta pentru trupă, dar nu-mi place să îi dau motive de îngrijorare. Are destule probleme cărora să le facă față în propria ei viață. Nu are nevoie și de problemele legate de copilăria mea. Au rămas în trecut și nu este nevoie să le aduc la suprafață.

Oricum, cu Sydney este altă poveste. Pare atât de curioasă, despre mine, despre viață, despre oameni în general. Este ușor să-i povestești genul acesta de lucruri.

Sydney: *Oho, se pare că trebuie să mă pregătesc pentru o poveste pe cinste, nu prea pari că ai vrea să răspunzi la întrebarea asta.*

Mă sprijin cu spatele de blatul de lucru pe care este așezată.

Eu: *Ție chiar îți plac poveștile sfâșietoare, nu-i așa?*

Sydney: *Yep. Dă-mi-o.*

Maggie, Maggie, Maggie.

Mă trezesc adesea repetând numele lui Maggie când sunt cu Sydney. Mai ales când Sydney spune chestii de genul: „Dă-mi-o”.

Ultimele două săptămâni de după discuția noastră, au fost bune. Normal că am mai avut momente dificile, dar unul dintre noi începea repede să indice defecte și trăsături de caracter respingătoare despre el, ca să nu o luăm pe arătură.

În afară de acel moment de acum două săptămâni care s-a terminat cu mine făcând un duș rece, probabil cel mai greu moment a fost acum două seri. Nu știu ce mi se întâmplă când o văd cântând. Mă uit pur și simplu la ea și am același sentiment ca atunci când îmi apăs urechea pe pieptul ei sau îi țin palma pe gât. Își ține ochii închiși și începe să cânte versurile, iar pasiunea și sentimentele pe care le transmite sunt atât de puternice, încât uneori uit că nu pot s-o aud.

În seara aceea, scriam un cântec nou și nu reușeam să comunicăm destul de clar ca să ne înțelegem. Trebuia să o aud, și cu toată reticența noastră, treaba asta s-a terminat cu mine apăsându-mi urechea pe pieptul ei și cu mâna mea așezată pe gâtul ei. În timp ce cânta, își plimba degetele prin părul meu, învârtindu-mi șuvițele în jurul lor.

Aș fi putut să stau în acea poziție cu ea toată noaptea.

Asta dacă fiecare atingere a mâinii ei nu m-ar fi făcut să vreau puțin mai mult. În final a trebuit să mă smulg de lângă ea, dar stând pe jos, nu eram suficient de departe de ea. O doream atât de tare că nu mă mai puteam gândi la altceva. Până la urmă am rugat-o să-mi spună unul dintre defectele ei, iar ea în loc să-mi spună unul, s-a ridicat și a ieșit din dormitor.

Mi-a atins părul în modul cel mai natural din lume având în vedere pozițiile noastre. Era exact ce și-ar fi dorit un tip să-i facă prietena lui dacă ar fi stat peste pieptul ei și ce-ar fi

vrut o fată să-i facă prietenului ei dacă ar fi fost înfăşurată în jurul lui. Noi însă nu eram în această situaţie.

Relaţia pe care o avem noi este diferită de orice am experimentat eu înainte. În special pentru că sunt multe atingeri fizice între noi, pentru că scriem muzică împreună şi pentru că eu trebuie să-mi folosesc simţul tactil ca să înlocuiesc auzul în anumite situaţii. Aşa că atunci când suntem într-o asemenea situaţie, limitele devin tulburi şi reacţiile devin neintenţionate.

Tare aş vrea să spun că am trecut peste atracţia reciprocă, adevărul este însă că a mea creşte cu fiecare zi care trece. Totuşi, să fiu în jurul ei nu este neapărat dificil. Doar de cele mai multe ori.

Orice ar fi ceea ce se întâmplă între noi, ştiu că Maggie nu ar fi de acord şi încerc să fac ce e corect în relaţia cu ea. Pentru că nu pot să văd clar unde este trasată linia între ceea ce e potrivit şi ce e nepotrivit în relaţia noastră, mi-e greu uneori să fac corect lucrurile.

Ca în clipa aceasta.

Mă uit în jos la telefon, gata să-i scriu un mesaj şi ea se apleacă în spatele meu, masându-mi cu ambele mâini umerii tensionaţi. Faptul că scriu atât de mult stând pe jos mi-a dat probleme cu spatele. A devenit o obişnuinţă pentru ea să mi-l maseze ştiind că mă doare.

Aş lăsa-o să facă asta dacă Maggie ar fi în cameră? Ba, pe naiba! S-o opresc? Nu. Ar trebui? Absolut.

Nu am niciun dubiu că nu vreau s-o înşel pe Maggie. Nu am fost niciodată genul ăsta de bărbat şi nici nu vreau să devin vreodată genul ăsta. Problema este că atunci când sunt cu Sydney, nu mă gândesc la Maggie. Timpul petrecut cu Sydney este doar al ei, nu mă mai gândesc la nimic altceva. Dar timpul petrecut cu Maggie, este al lui Maggie. Nu mă gândesc la Sydney.

De parcă timpul cu Sydney şi timpul cu Maggie, se petrec pe două planete diferite. Planete care nu se intersectează şi zone temporale care nu se suprapun.

Cel puţin până mâine.

Am mai fost cu toţii împreună, dar nu de când am fost onest cu mine însumi despre ce simt pentru Sydney. Şi chiar dacă aş vrea ca Maggie să nu afle niciodată că nutresc sentimente pentru altcineva, mă îngrijorează că ar putea să-şi dea seama.

Îmi tot spun că dacă depun puţin efort o să învăţ să-mi controlez sentimentele. Dar se întâmplă atunci ca Sydney să facă sau să spună ceva, ori să mă privească şi simt efectiv cum partea de inimă care-i aparţine ei se umple. Chiar dacă eu aş vrea-o goală. Mi-e teamă că sentimentele sunt singurul lucru din viaţa noastră asupra cărora nu avem control absolut.

CAPITOLUL 15

Sydney

Eu: *De ce îţi ia atât de mult timp? Scrii o afurisită de carte sau ce?*

Nu ştiu dacă faptul că-i masez umerii îl adoarme, dar se holbează de cinci minute în telefonul lui.

Ridge: *Îmi pare rău. Am căzut pe gânduri.*

Eu: *Îmi dau seama. Deci, numele de Sounds of Cedars?*

Ridge: *Este o poveste lungă. Lasă-mă să-mi iau laptopul.*

Îmi deschid Messenger pe telefon. Când se întoarce, se sprijină de blatul pe care stau, dar la câțiva pași de mine. Sunt conștientă că vrea să pună distanță între noi, iar asta mă face cumva să nu mă simt bine pentru că știu că nu ar fi trebuit să-i masez umerii. Este prea mult având în vedere ce s-a întâmplat între noi în trecut, dar simt că durerea lui de umeri este cumva și din vina mea.

Nu se plânge niciodată că trebuie să cânte stând pe jos, dar eu îmi dau seama că uneori are dureri. Mai ales în seri ca cea de aseară, când am scris timp de trei ore neîntrerupte. Eu am fost cea care i-a cerut să cânte așezat pe podea, pentru că lucrurile par să fie mai dificile când este în pat cu mine. Dacă nu mi-ar plăcea atât de mult cum cântă la chitară, probabil că nu ar fi o problemă așa de mare.

Dar îmi place enorm felul în care cântă la chitară. Și aș spune că îmi place enorm și de el, deși îmi „place", este un cuvânt prea slab care să definească ce simt pentru el, pentru că refuz să mă las purtată de gânduri într-acolo. Nici acum și nici altădată.

Ridge: *Cântam cu toții cam de șase luni împreună mai mult ca să ne distrăm, când am avut primul nostru spectacol adevărat într-un restaurant local. Aveau nevoie de numele trupei noastre ca să ne poată pune în program. Înainte de asta nu ne consideram o trupă adevărată deoarece totul era pentru distracție, dar în seara aceea am fost de acord cu toții că poate ar fi bine să avem un nume. Am avut cu toții diferite sugestii*

pentru nume, dar nu am căzut de acord pentru niciunul. La un moment dat, Brennan a sugerat să ne numim Freak Frogs. Eu am râs spunându-i că sună ca o trupă punk, că aveam nevoie de un nume cu o rezonanță acustică. S-a supărat și mi-a spus că nu ar trebui să comentez cum sună muzica sau numele de trupă din moment ce... și aici, frățiorul meu de șaisprezece ani a început cu glumele despre surzi.

Lui Warren nu i-a plăcut impertinența lui Brennan din acel moment, așa că a hotărât ca eu să aleg numele trupei și toată lumea a fost de acord. Brennan s-a supărat și a plecat spunând că oricum nu voia să facă parte din trupă. Știam că tocmai aveam de-a face cu un acces de furie de-al lui Brennan. Nu le avea des, dar când îl apucau, înțelegeam. Puștiul nu avea practic părinți, se creștea singur, așa că m-am gândit că era destul de matur în ciuda crizelor lui de furie sporadice. Le-am spus băieților să mă lase să mă gândesc puțin. Am încercat să caut un nume care să însemne ceva pentru toți, dar în special pentru Brennan. M-am gândit mai ales la ceea ce m-a făcut să ascult muzică la început.

Brennan avea în jur de doi ani și eu aveam cinci. Deja ți-am înșirat minunatele calități ale părinților mei, așa că nu voi mai stărui cu asta.

Dar în afară de dependențele lor, le plăcea să dea petreceri. Ne trimiteau în camerele noastre în serile în care apăreau prietenii lor la noi acasă. Am observat că a doua zi când se trezea, Brennan purta aceleași scutece pe care le avea când se culca. Nu veneau niciodată să-l verifice. Nu îl hrăneau niciodată seara, nu îl schimbau, nici măcar nu verificau dacă mai respira. Probabil că

asta se întâmpla încă de la naşterea lui, dar eu nu mi-am dat seama decât atunci când am început şcoala, pentru că eram prea mic, cred. Nu ni se permitea să ne părăsim camerele, noaptea. Nu ştiu de ce eram aşa de speriat să ies din cameră, dar sunt sigur că am fost pedepsit pentru asta înainte. Aşteptam până se termina petrecerea şi părinţii mei se culcau, înainte să ies din camera mea să-l verific pe Brennan. Problema era că eu nu puteam auzi, aşa că nu ştiam niciodată când se oprea muzica şi când se retrăgeau în dormitorul lor, pentru că nu mi se permitea să deschid uşa. Ca să nu fiu prins, îmi apăsam urechea de podea ca să simt vibraţiile muzicii. În fiecare noapte stăteam întins acolo, nici nu ştiu cât timp, aşteptând ca muzica să se oprească. Începeam să recunosc cântecele după cum se simţeau prin podea şi puteam să prevăd care cântec urma, deoarece ei puneau acelaşi album noapte de noapte. Învăţasem chiar cum să bat ritmul. După ce se oprea într-un final muzica, îmi ţineam urechea lipită de podea şi aşteptam paşii părinţilor mei care să-mi indice că se duceau în dormitorul lor. De îndată ce drumul era liber, mă duceam în camera lui Brennan şi-l aduceam la mine în pat. În felul acesta, dacă începea să plângă îl puteam ajuta. Ceea ce mă aduce înapoi la subiectul acestei povestiri, de unde mi-a venit numele trupei. Am învăţat să diferenţiez acordurile şi sunetele în toate acele nopţi în care corpul şi urechile mele erau lipite de podeaua din lemn de cedru (cedar). Prin urmare, aşa s-a născut Sounds of Cedar. (Sunetele cedrului).

Inspiră, expiră.
Bătaie, bătaie, pauză.

Contractă, destinde.

Nici nu-mi dau seama cât de la limită sunt, până nu văd cum mi s-au albit articulațiile mâinii cu care strâng telefonul. Rămânem amândoi tăcuți câteva minute, în timp ce eu încerc să-mi proiectez în minte imaginea lui Ridge cel de cinci ani.

Este sfâșietoare.

Eu: *Cred că asta explică cum reușești să faci diferența între vibrații atât de bine. Și bănuiesc că Brennan a fost de acord cu numele odată ce i l-ai spus, vreau să spun, cum ar fi putut să nu fie?*

Ridge: *Brennan nu știe povestea asta. Încă o dată, ești prima persoană căreia i-am spus-o.*

Îmi ridic ochii spre el și inspir, dar pe viața mea dacă-mi mai amintesc cum să expir. Este cam la trei metri de mine, dar fiecare părticică din corpul meu pe care cad ochii lui, simte că ar fi atinsă direct de el. Pentru prima oară de multă vreme, frica își face din nou loc în inima mea. Frica pentru ca unul din aceste momente să nu devină cel căruia nici unul dintre noi să nu-i poată rezista.

Își pune laptopul pe blat și-și încrucișează brațele peste piept. Înainte ca ochii lui să-i întâlnească pe ai mei, i se plimbă pe picioare și pe urmă își ridică încet privirea pe întreaga lungime a corpului meu. Ochii lui sunt îngustați și atenți. Felul în care mă privește mă face să vreau să sar direct pe frigider și să mă târăsc înăuntru.

Îmi fixează gura cu ochii și înghite în tăcere, pe urmă se întinde în spate și-și ia telefonul.

Ridge: *Grăbeşte-te, Syd. Am nevoie să-mi spui un defect grav, şi vreau s-o faci chiar acum.*

Mă forţez să zâmbesc, deşi totul în interiorul meu ţipă la mine să nu-i scriu niciun defect. De parcă degetele mele se luptă cu ele însele în timp ce zboară pe ecranul din faţa mea.

Eu: *Câteodată, când sunt frustrată din cauza ta, aştept până te întorci şi-ţi strig diferite chestii.*

Râde, pe urmă se uită din nou la mine. *„Mulţumesc",* articulează în tăcere gura lui.

Este prima dată când spune cuvinte şi dacă nu s-ar îndepărta de mine chiar acum, i-aş cere să o facă din nou.

Inima 1.

Sydney 0.

***

Este trecut de miezul nopţii, dar terminăm în sfârşit de glazurat a cincea şi ultima prăjitură. El curăţă blatul de lucru, în timp ce eu învelesc prăjitura în folie alimentară şi o strecor în frigider lângă celelalte patru.

Ridge: *Mâine seară o să-ţi cunosc în sfârşit, latura de alcoolică furioasă?*

Eu: *Cred că ar fi posibil.*

Rânjeşte şi stinge lumina în bucătărie. Mă duc în camera de zi să închid televizorul. Warren şi Bridgette trebuie să

vină acasă cam într-o oră, așa că las aprinsă veioza în camera de zi.

Ridge: *O să fie ciudat pentru tine?*

Eu: *Să mă îmbăt? Nu. Sunt destul de bună la asta.*

Ridge: *Nu vorbesc despre asta. Vreau să spun, cu Maggie.*

Stă în ușa dormitorului său uitându-se în telefon, evitând să mă privească. Pare neliniștit că mă întreabă despre asta.

Eu: *Nu-ți face griji pentru mine, Ridge.*

Ridge: *Nu am ce să fac. Simt că te-am pus într-o situație dificilă.*

Eu: *Nu ai făcut-o. Nu mă înțelege greșit, ar fi mai ușor dacă nu ai fi atât de atrăgător, sper însă că Brennan seamănă un pic cu tine. În felul acesta, când tu îți vei face de cap mâine seară cu Maggie, eu pot să mă îmbăt și să mă distrez cu fratele tău.*

Trimit mesajul și imediat regret că am făcut-o. Ce naiba a fost în mintea mea? Nu a fost amuzant. Se presupune că trebuia să fie amuzant, dar este trecut de miezul nopții, iar eu nu sunt niciodată amuzantă la ora asta.

Rahat.

Ridge privește în continuare ecranul telefonului. Cu maxilarul încleștat scutură încet din cap, apoi mă privește de parcă l-am împușcat în inimă. Își lasă în jos mâna în care ține

telefonul, iar pe cea liberă şi-o trece prin păr, după care se întoarce şi intră în camera lui.

Am făcut-o de oaie.

Mă grăbesc spre el şi-i pun mâna pe umăr obligându-l să se întoarcă. Îşi roteşte umărul să-mi dea mâna la o parte, dar se opreşte, întorcându-se parţial cu faţa spre mine şi privindu-mă cu o privire circumspectă.

Fac un pas ca să fiu în faţa lui, forţându-l să mă privească.

— Glumeam, îi spun eu încet şi foarte serioasă. Îmi pare rău.

Faţa lui este tensionată şi dură, chiar puţin dezamăgită, dar ridică telefonul şi începe să scrie.

Ridge: *Şi tocmai în asta constă problema, Sydney. Tu ar trebui să ţi-o tragi cu oricine ai avea tu chef s-o faci, iar eu nu ar trebui să dau doi bani pe asta.*

Mi se taie respiraţia. La început mă enervează, după care mă concentrez pe singurul lucru care dezvăluie întregul adevăr din spatele declaraţiei sale.

Nu ar trebui.

El nu a spus „*Nu dau doi bani pe asta*", el a spus „*Nu ar trebui să dau doi bani pe asta".*

Mă uit în sus la el şi faţa lui exprimă atâta durere că-mi rupe inima.

Nu-şi doreşte să simtă aşa ceva. Nu vreau ca el să simtă aşa ceva.

Ce naiba îi fac?

Îşi trece ambele mâini prin păr, se uită spre tavan şi îşi închide ochii. Rămâne aşa un moment, apoi expiră şi îşi pune mâinile pe şolduri coborându-şi ochii spre podea.

Se simte atât de vinovat încât nici nu mă poate privi.

Fără să mă privească, ridică o mână şi mă apucă de încheietură, apoi mă trage înspre el. Mă zdrobeşte de pieptul lui, îşi înfăşoară braţul în jurul spatelui meu şi cu cealaltă mă apucă de ceafă. Braţele mele sunt prinse între noi doi şi îi simt obrazul lipit de creştetul meu. Şi încă o dată, suspină profund.

Nu mă retrag din îmbrăţişarea lui ca să-i descriu un defect de-al meu, pentru că nu cred că asta vrea acum. Felul în care mă îmbrăţişează este diferit, spre deosebire de toate acele dăţi din ultimele săptămâni când am fost nevoiţi să ne separăm ca să putem respira.

Acum mă îmbrăţişează de parcă aş fi o parte din el – o extensie rănită a inimii lui – şi îşi dă seama deodată că această extensie va trebui secţionată.

Stăm nemişcaţi mai multe minute şi eu încep să mă pierd în el, în felul în care este înfăşurat în jurul meu. Modul în care mă îmbrăţişează mă face să întrezăresc cum ar putea să fie lucrurile între noi. Încerc să-mi îndepărtez din minte aceste cuvinte care îmi apar întotdeauna în faţă când sunt cu el.

Poate într-o zi.

Sunetul cheilor care lovesc blatul în spatele meu mă face să tresar. Mă trag în spate şi Ridge face acelaşi lucru de îndată ce-mi simte corpul tresărind lângă el. Se uită peste umărul meu în direcţia bucătăriei, aşa că mă întorc. Warren tocmai a intrat pe uşă. Stă cu spatele la noi şi se descalţă.

— O să spun o singură dată asta şi vreau să mă asculţi cu atenţie, spune Warren. – Încă nu se uită la noi, dar eu sunt singura din apartament care-l poate auzi, aşa că ştiu că acest comentariu îmi este adresat. – El nu o va părăsi niciodată, Sydney.

Intră în dormitorul lui fără să se uite o singură dată peste umăr, lăsându-l pe Ridge să creadă că nu ne-a văzut. Când

ușa de la dormitorul lui Warren se închide, mă întorc cu fața spre Ridge. Ochii lui sunt încă pe ușa lui Warren. Când se întorc spre mine, sunt plini de atât de multe lucruri pe care știu că ar dori să le poată spune.

Dar nu poate. Se întoarce și se îndreaptă spre camera lui închizând ușa după el.

Rămân nemișcată și două lacrimi uriașe îmi curg din ochi, croindu-și un drum al rușinii pe obrajii mei.

Ridge

Brennan: *Ar trebui să mulțumesc ploii. Se pare că voi fi mai devreme acolo. Vin însă singur. Băieții nu pot să vină.*

Eu: *Te văd când ajungi. Oh, și înainte să pleci mâine, asigură-te că-ți iei toate catrafusele din camera lui Sydney.*

Brennan: *Ea va fi acolo? O voi cunoaște în sfârșit pe fata care a fost adusă pe acest pământ pentru noi?*

Eu: *Da, va fi aici.*

Brennan: *Nu-mi vine să cred că n-am întrebat asta niciodată, dar este sexy?*

Oh, nu.

Eu: *Nici măcar să nu-ți treacă prin cap. A trecut prin prea multe ca să fie trecută pe lista ta de concubine.*

Brennan: *Cam posesiv, nu-i așa?*

Arunc telefonul pe pat fără să mă mai deranjez să-i răspund. Dacă-i interzic să se apropie de ea, reușesc doar să-l fac să încerce și mai tare s-o facă.

Când a făcut gluma aia seara trecută, că și-ar trage-o cu el, nu a făcut decât să adauge o doză de umor unei situații foarte serioase, dar felul în care a scris-o m-a înspăimântat.

Nu a fost pentru ce a scris, că s-ar combina cu cineva. Ce m-a înspăimântat a fost reacția mea involuntară. Am vrut să arunc cu telefonul în perete să-l sparg într-un milion de bucăți, pe urmă s-o proptesc pe ea de perete, să-i arăt toate modurile în care m-aș putea asigura că nu se va mai gândi niciodată la alt bărbat.

Nu mi-a plăcut să simt astfel. Ar trebui probabil să-l încurajez pe Brennan. Probabil ar fi mai bine pentru relația mea cu Maggie dacă Sydney chiar ar avea o relație cu cineva.

Uau.

Valul de gelozie care s-a rostogolit peste mine s-a simțit ca un tsunami.

Ies din dormitorul meu și mă îndrept spre bucătărie s-o ajut pe Sydney să facă pregătirile pentru cină înainte de apariția celorlalți. Mă opresc când o văd aplecată căutând ceva în frigider. Este îmbrăcată din nou cu rochia albastră.

Detest când Warren are dreptate. Ochii mei coboară încet peste rochie, peste picioarele ei bronzate, apoi se ridică la loc. Expir tot aerul în timp ce mă gândesc dacă s-o rog să-și schimbe rochia. Nu știu dacă pot să-i fac față în seara asta. Mai ales când Maggie este prezentă.

Sydney se îndreaptă, se îndepărtează de frigider şi se întoarce spre blatul de lucru. Îmi dau seama că vorbeşte, dar nu cu mine. Scoate un castron din frigider, iar gura ei se mişcă în continuare aşa că normal, mă uit peste tot în apartament să văd cu cine vorbeşte.

Şi ăsta este momentul în care cele două jumătăţi ale inimii mele – care încă mai erau conectate cumva între ele printr-o mică fibră – se desprind şi se separă complet.

Maggie stă în faţa uşii de la baie privindu-mă serioasă. Nu-i pot descifra expresia, pentru că nu este una pe care să i-o mai fi văzut vreodată. Jumătatea de inimă care-i aparţine ei începe imediat să intre în panică.

Să pari nevinovat, Ridge. Să pari nevinovat. Tot ce trebuie să faci este să o priveşti.

Îi zâmbesc.

— *Uite-o şi pe iubita mea,* îi spun eu prin semne, mergând spre ea.

Faptul că sunt capabil cumva să-mi ascund vina pare să-i mai liniştească îngrijorarea. Îmi zâmbeşte şi îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu când ajung lângă ea. Îmi alunec mâna în jurul taliei ei şi o sărut pentru prima dată în două săptămâni.

Doamne, cât mi-a lipsit! Miroase atât de bine. Atât de familiar.

Miroase bine, are gust bun, este bună. Mi-a lipsit al naibii de tare. O sărut pe obraz, pe bărbie şi pe frunte şi îmi place sentimentul de bine şi de uşurare care mă cuprinde că o am aici, cu mine. În ultimele câteva zile începusem să mă tem că nu voi mai simţi asta revăzând-o.

— *Trebuie să mă duc neapărat acolo*, îmi gesticulează arătând spre uşa din spatele ei, făcând o grimasă. – *Am condus foarte mult*.

Îi mai dau un sărut scurt. După ce intră în baie, mă întorc încet să-i măsor reacţia lui Sydney. Am fost cât se poate de deschis şi de sincer cu Sydney în legătură cu sentimentele mele pentru Maggie, dar ştiu că nu-i este uşor să mă vadă cu ea. Doar că nu putem evita asta. Trebuie să-mi compromit relaţia cu Maggie pentru a-i cruţa sentimentele lui Sydney? Sau trebuie să compromit sentimentele lui Sydney pentru a cruţa relaţia mea cu Maggie? Din nefericire, nu este nici o cale de mijloc. Nici o alegere corectă. Acţiunile mele încep să se împartă exact în două, la fel ca şi inima mea.

Privirile noastre se întâlnesc foarte scurt. Îşi concentrează din nou atenţia pe tortul din faţa ei în care înfige lumânări. Când termină, zâmbeşte şi mă priveşte din nou. Îmi citeşte îngrijorarea pe faţă, aşa că se bate peste piept şi gesticulează semnul „în ordine” cu mâna.

Mă linişteşte că se simte bine. Practic a trebuit să mă ţin în fiecare seară la distanţă de ea, iar acum mă giugiulesc cu iubita mea fix în faţa ei – şi tot ea mă linişteşte pe mine?

Răbdarea şi înţelegerea ei în această situaţie încurcată ar trebui să mă facă fericit, dar au exact efectul invers. Mă dezamăgesc, pentru că mă fac să o plac şi mai mult.

Oricum o dau, tot rău este.

***

În mod ciudat, Maggie şi Sydney par să se distreze foarte bine în bucătărie pregătind ingredientele pentru o oală cu chili. Nu mai puteam sta, aşa că m-am retras în dormitorul meu declarând că aveam foarte mult de recuperat. Pe cât de bună este Sydney la asta, eu nu pot spune că sunt la fel de talentat. Mă simţeam aiurea de câte ori Maggie voia să mă sărute sau să mi se aşeze în braţe, sau îşi plimba seducător

degetele pe pieptul meu. Ceea ce, dacă mă gândesc bine, a fost cam ciudat. Ea nu este niciodată atât de demonstrativă când suntem singuri, așa că ori dorește să-și marcheze teritoriul, ori ea și cu Sydney au atacat deja sticla de Pine-Sol.

Maggie intră în dormitor exact când închid laptopul. Îngenunchează pe marginea patului, se apleacă în față și vine încet spre mine. Îmi zâmbește seducător, așa că dau laptopul la o parte și-i zâmbesc și eu. Se urcă peste mine până suntem față în față, pe urmă se așază pe călcâie, încălecându-mă. Își ridică o sprânceană și-și lasă capul într-o parte.

— *I-ai studiat fundul.*

Rahat.

Și eu care credeam că trecusem peste momentul acela.

Râd și o cuprind cu brațele trăgând-o mai aproape de mine. Îi dau drumul și îmi aduc mâinile în față să-i pot răspunde.

— *Am ieșit din camera mea și i-am văzut posteriorul îndreptat spre ușa dormitorului meu. Sunt bărbat. Bărbații observă astfel de lucruri, din nefericire.*

O sărut pe gură, pe urmă mă trag înapoi.

Ea nu zâmbește.

— *Este foarte drăguță*, îmi spune Maggie prin semne. – *Și frumoasă. Și amuzantă. Și...*

Nesiguranța din cuvintele ei mă face să mă simt ca un ticălos, așa că îi iau mâinile și le strâng într-ale mele.

— *Nu ești tu, Maggie*, îi spun eu. – *Nimeni nu va putea vreodată să fie ca tine, Maggie. Niciodată.*

Zâmbește cu jumătate de gură și-și pune palmele de o parte și de alta a feței mele, alunecându-le ușor spre gâtul meu. Se apleacă în față apăsându-și gura peste a mea cu atâta forță, că-i pot simți teama disipându-se.

Teamă pe care eu i-am cauzat-o.

Îi prind în mâini faţa şi o sărut cu tot ce am în fiinţa mea, făcând tot ce-mi stă în putinţă pentru a-i alunga îngrijorările. Ultimul lucru de care ar avea nevoie fata asta, ar fi un alt motiv de stres. Când îşi îndepărtează faţa de a mea, trăsăturile ei sunt încă marcate de toate emoţiile negative pe care am încercat din greu să i le şterg în ultimii cinci ani.

— *Ridge?*

Tace şi închide ochii oftând adânc. Nervozitatea din comportamentul ei se răsuceşte în jurul inimii mele şi o strânge puternic. Îşi întoarce ochii atentă la mine.

— *I-ai povestit despre mine? Ştie?*

Ochii ei caută răspunsul în ochii mei, la o întrebare pe care nu ar fi trebuit niciodată să simtă nevoia să mi-o pună.

Nu mă cunoaşte oare până acum?

— *Nu. Doamne, nu, Maggie. De ce aş face una ca asta? A fost întotdeauna povestea ta, în cazul în care vrei s-o spui, nu a mea. Nu aş face niciodată asta.*

Ochii ei se umplu de lacrimi pe care încearcă să le alunge clipind. Îmi las capul pe tăblia patului. Fata asta încă nu are nicio idee despre ce aş fi capabil să fac pentru ea.

— *Până la capătul pământului, Maggie*, îi gesticulez repetând fraza noastră preferată, cea pe care i-o spun mereu.

Se forţează să zâmbească, dar e un zâmbet trist.

— *Şi înapoi*, spune ea.

CAPITOLUL 16

Sydney

Cineva mă dezbracă. Cine naiba mă dezbracă? Încerc să îndepărtez mâna care-mi trage pantalonii scurți peste genunchi. Fac un efort să-mi amintesc unde sunt, de ce sunt aici și cum am ajuns aici.

Petrecerea.

Tortul.

Pine-sol.

Vărsat Pine-Sol pe rochia mea.

Schimbat.

Băut mai mult Pine-Sol.

O grămadă de Pine-Sol.

Urmărit Ridge iubind-o pe Maggie.

Doamne, cât de mult o iubește! Am văzut-o în felul cum o urmărea din partea cealaltă a camerei. Am văzut-o în felul cum o atingea. Cum comunica cu ea.

Simt încă în nări mirosul de alcool. Îi simt încă gustul când îmi trec limba peste buze.

Am dansat...

Am băut mai mult Pine-Sol...

Oh! Jocul cu alcoolul. Mi-am inventat propriul joc solitar cu alcool în care, de fiecare dată când mai vedeam câte o dovadă a marii iubiri pe care i-o poartă Ridge lui Maggie, mai dădeam peste gât un shot. Din nefericire, asta a însemnat al naibii de multe shoturi.

Cine naiba trage de pe mine pantalonii scurți?

Încerc să-mi forțez ochii să mi se deschidă, dar nu pot spune dacă funcționează. Îi simt deschiși, dar în capul meu e întuneric.

Oh, Dumnezeule! Sunt beată și cineva mă dezbracă!

Sunt pe cale să fiu violată!

Încep să lovesc mâinile care-mi trag rapid pantalonii în jos pe picioare.

— Sydney, strigă o fată. – Oprește-te! râde ea.

Mă concentrez vreo câteva secunde și îmi dau seama că vocea îi aparține lui Maggie.

— Maggie?

Se apropie și o mână blândă îmi dă părul pe spate, apoi simt cum se lasă salteaua lângă mine. Îmi strâng ochii și-i forțez să se deschidă de mai multe ori, până reușesc în sfârșit să-mi adaptez vederea la întuneric. Își pune mâinile pe cămașa mea încercând să-mi deschidă nasturii.

De ce naiba îmi scoate în continuare hainele?

OMG! Maggie vrea să mă violeze!

Îi dau peste mână și ea mă strânge de încheietură.

— Sydney! râde ea. – Ești plină de vomă. Încerc să te ajut.

Vomă? Sunt plină de vomă?

Asta explică durerea teribilă de cap. Dar nu explică de ce... râd. De ce râd? Sunt încă beată?

— Cât este ceasul? o întreb.

— Nu știu. Târziu, cred. Să fie miezul nopții, poate?

— Doar atât?

Dă din cap, pe urmă începe să râdă împreună cu mine.

— Ai vărsat pe Brennan.

Brennan? L-am cunoscut pe Brennan?

Pare că face eforturi să-și concentreze privirea pe fața mea.

— Pot să-ți spun un secret? mă întreabă ea.

Dau din cap.

— Bine, dar probabil că n-o să mi-l amintesc pentru că sunt încă beată.

Ea zâmbește și se apleacă în față. Este foarte frumoasă. Maggie este cu adevărat foarte frumoasă.

— Nu o suport pe Bridgette, spune ea șoptit.

Izbucnesc în râs.

Maggie începe din nou să râdă încercând să-mi scoată cămașa, dar râde atât de tare că trebuie să se oprească să-și reia respirația.

— Și tu ești beată? o întreb eu.

Trage aer adânc în piept încercând să se oprească din râs, pe urmă expiră.

— Sunt atât de beată! Am crezut că ți-am scos bluza, dar nu știu cum revine mereu pe tine, iar eu nu știu câte bluze ai îmbrăcat, dar – ridică marginea cămășii mele, care este încă pe brațul meu și o privește confuză – oh, Doamne, chiar credeam că ți-am scos-o, dar este din nou aici.

Mă ridic în șezut pe pat s-o ajut să-mi scoată cămașa.

— De ce sunt în pat dacă este doar miezul nopții?

Ridică din umeri.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Este amuzantă. Mă întind spre noptieră și aprind veioza. Maggie sare din pat să se așeze pe burtă pe podea și oftând, începe să-și miște brațele de parcă ar desena îngeri de zăpadă.

— Nu vreau să dorm încă, îi spun.

Se răsucește pe spate și privește spre mine.

— Atunci n-o face. I-am spus lui Ridge să te lase să stai și să ne jucăm împreună pentru că ne distram așa de bine, dar ai vomitat în poala lui Brennan, așa că te-a trimis la culcare, spune ea ridicându-se în șezut. – Hai să ne mai jucăm. Mai vreau tort.

Se împinge în mâini și se ridică, pe urmă mă trage de mână și mă ridică de pe pat.

Mă uit în jos la mine.

— Dar mi-ai scos hainele, spun eu bosumflându-mă.

Se uită la sutienul meu și la lenjeria de corp.

— De unde ai cumpărat sutienul ăsta? Este așa de drăguț.

— JCPenney.

— Ah. Lui Ridge îi plac cele care se închid în față, dar al tău este chiar drăguț. Vreau și eu unul.

— Ar trebui să ai unul, spun zâmbind. – Am putea fi gemene de sutiene.

Mă împinge spre ușă.

— Hai să vedem dacă lui Ridge îi place. Vreau să-mi cumpere și mie unul.

Zâmbesc. Sper să îi placă.

— Bine.

Maggie deschide ușa dormitorului și mă trage după ea până în camera de zi.

— Ridge! urlă ea.

Râd, pentru că nu știu de ce strigă. El nu o poate auzi.

— Hei, Warren, îi spun rânjindu-i când îl zăresc pe canapea. – La mulți ani!

Bridgette stă așezată lângă el și mă privește. Se uită la mine de jos în sus, geloasă probabil pentru că am un sutien foarte drăguț.

Warren își scutură capul și râde.

— Este doar pentru a cincisprezecea oară când mi-o spui în seara asta, deși este mult mai potrivit acum când ești practic, în costumul cu care ai venit pe lume.

Ridge stă de cealaltă parte a lui Bridgette. Își scutură capul la fel ca Warren.

— Maggie vrea să știe dacă-ți place sutienul meu, îi spun lui Ridge.

O trag pe Maggie de braț ca să se întoarcă și să-i spună lui Ridge prin semne.

— Este un sutien foarte drăguț, spune Ridge privindu-l cu o sprânceană arcuită.

Zâmbesc. Pe urmă mă încrunt.

El tocmai a... ? Îmi smulg mâna dintr-a lui Maggie și mă întorc spre Ridge.

— Tu tocmai *ai vorbit*?

El râde.

— Nu m-ai întrebat ceva?

Mă uit urât la el, mai ales când Warren izbucnește în râs.

Ah.

Dumnezeule.

Mare.

Nu e surd?

M-a mințit în tot timpul ăsta? A fost o farsă?

Am chef să-l strangulez, acum imediat. Pe amândoi. Lacrimile îmi umplu ochii și când mă arunc înainte, o mână puternică mă prinde de încheietura mâinii și mă trage de braț înapoi. Mă întorc și... *Ridge?*

Mă întorc din nou spre canapea și mă uit la... *Ridge?*

Warren este îndoit de râs în poala lui Bridgette. Ridge Numărul 1 râde și el acum. Dar nu râde cu toată fața, așa cum o face fața lui Ridge Numărul 2.

Și părul lui este mai scurt decât al lui Ridge Numărul 2. Și mai închis la culoare.

Acum sunt cu susul în jos.

Nu este bine pentru stomacul meu.

Am fața îndreptată spre spatele lui, și stomacul apăsat de umărul lui în timp ce mă duce înapoi spre dormitorul meu. Mă uit la Warren și la tipul care stă lângă el, care de-abia acum realizez că este Brennan, pe urmă îmi strâng puternic ochii, deoarece cred că sunt pe punctul de a vărsa pe Ridge Numărul 2.

Stau așezată pe ceva rece. O pardoseală.

De îndată ce înțeleg unde sunt, mâinile mele se prind cu putere de vasul de toaletă și am deodată impresia că m-am îndopat iarăși cu mâncare italiană. El îmi ține părul în timp ce toaleta se umple cu Pine-Sol.

Aș vrea eu să fie Pine-Sol. Nu ar trebui să-l mai curăț.

— Ți-a plăcut sutienul ei? întreabă Maggie chicotind din spatele meu. – Știu că are clema la spate, dar uite ce bretele drăguțe are!

Simt o mână pe una din bretelele sutienului meu. Simt cum Ridge îi dă mâna la o parte. Brațul lui se mișcă și știu că-i spune ceva prin semne.

Maggie pufnește.

— Nu vreau să mă culc încă.

Îi face alte semne, ea oftează și intră în dormitorul lui.

Când termin, Ridge îmi șterge fața cu un prosop. Mă las cu spatele pe perete căzii și mă uit în sus spre el.

Nu pare foarte fericit. De fapt, pare puțin cam supărat.

— Este o petrecere, Ridge, mormăi eu și închid din nou ochii.

Mă prinde cu mâinile de sub brațe și iarăși mă ia pe sus. Se duce spre... camera lui? Mă lasă să cad pe patul lui, mă rostogolesc și deschid ochii. Maggie rânjește de pe perna de lângă mine.

— Ura! Dormim împreună, îmi spune cu un zâmbet amețit.

Mă prinde de mână.

— Ura, spun zâmbind.

Suntem acoperite amândouă cu pătura, iar eu închid ochii.

Ridge

— Cum ai reușit să intri în încurcătura asta?

Warren și cu mine stăm amândoi în picioare în fața patului meu, holbându-ne la Maggie și la Sydney. Dorm

amândouă. Sydney este cuibărită în Maggie pe partea stângă a patului, pentru că partea dreaptă este plină de voma lui Maggie.

— *Au fost cele mai lungi douăsprezece ore din viața mea*, oftez eu.

Warren dă din cap, pe urmă îmi trage o palmă puternică peste spate.

— *Aș putea să rămân să te ajut să le îngrijești, dar prefer să pretind că am ceva mai bun de făcut și să plec.*

Se întoarce și iese din camera mea în timp ce Brennan intră.

— *O întind*, îmi spune prin semne. *Mi-am luat lucrurile din camera lui Sydney.*

Aprob din cap și el le privește pe fete dormind.

— *Aș vrea să pot spune că a fost distractiv să o cunosc pe Sydney, dar am sentimentul că nici n-am cunoscut-o pe adevărata Sydney*.

— *Crede-mă, nu ai cunoscut-o*, râd eu. *Poate data viitoare*.

Își flutură mâna și iese din dormitorul meu.

Mă întorc și le privesc, pe ambele jumătăți ale inimii mele, cuibărite strâns una în cealaltă, ca o ironie a sorții.

***

Îmi petrec toată dimineața ajutându-le, în timp ce ele fac naveta între coșul de gunoi și toaletă. Spre prânz, Sydney se simte ceva mai bine și se întoarce în dormitorul ei. Acum este deja după masa târziu, iar eu o hidratez cu lingurița pe Maggie și îi dau medicamente.

— *Trebuie doar să dorm și o să mă simt mai bine*, îmi spune ea prin semne.

Se întoarce și își trage pătura până sub bărbie.

Îi aşez o şuviţă de păr după ureche, pe urmă îmi alunec mâna pe umărul ei unde îi trasez cercuri cu degetul mare. Are ochii închişi acum şi stă adunată în poziţie fetală. Pare atât de fragilă încât mi-aş dori să mă pot înfăşura în jurul ei ca un cocon şi să o protejez de cea mai mică supărare pe care lumea asta i-ar mai putea-o rezerva. Îmi arunc privirea pe noptieră şi văd ecranul telefonului meu luminându-se. Aranjez mai bine pătura în jurul lui Maggie, mă aplec s-o sărut pe obraz, pe urmă îmi iau telefonul.

Sydney: *Nu că n-ai fi făcut destule până acum, dar ai putea, te rog frumos, să-i spui lui Warren să reducă volumul filmului porno la care se uită?*

Râd în timp ce-i scriu un mesaj lui Warren.

Eu: *Dă mai încet filmul porno. Este atât de tare, încât până şi eu îl pot auzi.*

Mă ridic şi merg în camera lui Sydney s-o verific. Stă întinsă pe spate şi priveşte în tavan. Mă aşez pe marginea patului, mă întind spre faţa ei şi îi dau spre spate părul de pe frunte.

Îşi înclină faţa spre mine şi-mi zâmbeşte, pe urmă îşi ridică telefonul. Corpul ei este atât de slăbit, încât face un efort scriindu-mi, de parcă telefonul din mâna ei ar cântări cincizeci de kilograme.

Îi iau telefonul din mână şi scutur din cap dându-i de înţeles că tot ce trebuie să facă este să se odihnească. Pun telefonul pe noptieră şi-mi îndrept din nou atenţia spre ea. Capul ei este sprijinit pe pernă. Părul ei curge în valuri în jos pe umeri. Îmi trec degetele peste o şuviţă din părul ei decolorat de soare admirându-i moliciunea. Îşi înclină capul

spre mâna mea, până îi simt obrazul sub palmă. O mângâi cu degetul mare pe linia maxilarului şi o privesc cum i se închid ochii. Îmi trec prin minte versurile pe care le-am scris pentru ea: Lines are drawn, but then they fade./ For her I bend, for you I break (Liniile au fost trasate, dar apoi încep să se şteargă / Pentru ea mă îndoi, pentru tine eu rup).

Ce fel de bărbat face asta din mine? Dacă nu mă pot împiedica să mă îndrăgostesc de altă fată, o merit oare pe Maggie? Refuz să-mi răspund la întrebare, pentru că dacă nu o merit pe Maggie, nu o merit nici pe Sydney. Gândul că aş putea s-o pierd pe una dintre ele, sau pe amândouă, este inimaginabil. Îi mângâi uşor cu vârful degetelor marginea feţei, de la frunte până la bărbie, până când degetele mele îi ating gura. Îi trasez uşor conturul buzelor simţindu-i respiraţia caldă care-i iese de fiecare dată când îi încercuiesc gura. Îşi deschide ochii şi durerea familiară pluteşte în adâncul lor.

Îşi ridică mâna spre degetele mele. Le trage ferm spre gură şi le sărută, pe urmă pune mâinile noastre împreunate să se odihnească pe stomacul ei.

Privesc mâinile noastre. Îşi deschide palma şi eu fac la fel, presându-le împreună.

Nu cunosc prea multe despre corpul uman, dar aş putea să pariez că există un nerv care pleacă direct din palmă spre inimă, drept în inimă. Degetele noastre sunt întinse, până când ea le împleteşte cu ale mele, strângând uşor când mâinile noastre sunt complet conectate.

Este prima oară când o ţin de mână.

Ne uităm la mâinile noastre pentru un timp care ne pare o eternitate. Fiecare sentiment şi fiecare nerv sunt centrate în palmele şi degetele noastre, în degetele mari care se mişcă înainte şi înapoi, unul peste celălalt.

Mâinile noastre se potrivesc perfect, exact ca şi noi.

Sydney şi cu mine.

Sunt convins că oamenii se întâlnesc în viaţa lor cu alte persoane ale căror suflete sunt perfect compatibile cu ale lor. Unii numesc asta „suflete pereche”. Alţii o numesc dragoste adevărată. Unii oameni cred că sufletul lor este compatibil cu al mai multor persoane şi încep să cred că ar putea fi adevărat. Am ştiut încă de când am cunoscut-o pe Maggie că sufletele noastre erau compatibile, şi încă mai sunt. Nici nu-mi pun întrebări despre asta.

Ştiu, cu toate acestea, că sufletul meu este compatibil şi cu al lui Sydney, dar este mult mai mult decât asta. Sufletele noastre nu sunt doar compatibile – sunt perfect acordate. Simt tot ce simte ea. Înţeleg lucruri pe care nici măcar nu trebuie să le spună. Ştiu că ce are ea nevoie, este exact ce i-aş putea eu oferi şi ce-şi doreşte ea să-mi poată da mie, este ceva ce nici măcar n-am ştiut că aveam nevoie.

Mă înţelege. Mă respectă. Mă uluieşte. Mă citeşte. Nici măcar o singură dată de când o cunosc, nu m-a făcut să simt că incapacitatea mea de a auzi ar fi un handicap.

Şi mai pot să-mi dau seama doar privind-o, că se îndrăgosteşte de mine. Este încă o dovadă că trebuie să fac ce trebuia să fac cu mult timp înainte.

Mă aplec fără nicio tragere de inimă şi iau de pe noptieră un pix. Îmi trag degetele dintr-ale ei, îi întorc palma şi scriu în ea: *Vreau să te muţi de aici.*

Îi închid degetele peste palmă, aşa încât să nu poată citi cât o privesc, mă ridic şi ies lăsând în urmă jumătate din inima mea.

CAPITOLUL 17

Sydney

Îl privesc în timp ce închide ușa după el. Îmi strâng mâna la piept, îngrozită să citesc ce mi-a scris în palmă.

I-am văzut privirea.

I-am văzut durerea, regretul, frica... iubirea.

Îmi ţin mâna strâns apăsată pe piept fără să citesc ce a scris. Refuz să accept că indiferent ce cuvinte mi-a scris în palmă, acestea vor șterge și puțina speranță pe care o mai aveam pentru acel „poate într-o zi” al nostru.

***

Simt cum îmi tresare tot corpul și-mi deschid ochii.

Nu știu ce m-a trezit, dar eram în plin somn fără vise. Este întuneric. Mă ridic în șezut pe pat și îmi apăs mâna pe frunte crispându-mă de durere. Nu mai simt greață, dar în viața mea nu mi-a fost mai sete decât mi-e acum. Am nevoie de apă.

Mă ridic și-mi întind brațele peste cap, pe urmă mă uit la alarma ceasului: 2:45 AM.

Slavă Domnului! Mi-aș putea petrece următoarele trei zile dormind ca să-mi revin din mahmureală.

Mă îndrept spre baia lui Ridge, când o senzație foarte ciudată mă copleșește. Mă opresc înainte de a ajunge la ușă. Nu știu exact de ce m-am oprit, dar deodată, nu mă mai simt la locul meu.

Mi se pare ciudat să merg înspre baia lui în momentul acesta. Nu simt că m-aș duce în baia mea. Parcă nu mi-ar aparţine deloc, spre deosebire de cum mă simțeam în fostul meu apartament. În baia aceea chiar mă simțeam ca în baia mea. Ca și cum îmi aparţinea, în parte. Apartamentul acela îl

simţeam ca fiind al meu. Simţeam că toată mobila de acolo era mobila mea.

Nimic din locul acesta nu îmi aparţine. În afară de lucrurile pe care le conţineau cele două valize pe care le-am adus în prima seară când am venit aici, nimic din ce este aici nu se simte câtuşi de puţin ca fiind al meu.

Comoda? Împrumutată.

Patul? Împrumutat.

Noaptea de joi la TV? Împrumutată.

Bucătăria, camera de zi, întregul meu dormitor. Toate acestea aparţin altor persoane. De parcă am împrumutat viaţa aceasta până găseam o viaţă proprie mai bună. Simt că parcă am împrumutat totul din clipa în care am păşit în casa asta.

La naiba, am împrumutat chiar şi iubiţii. Ridge nu este al meu. Nu va fi niciodată al meu. Oricât de mult mă doare să accept, m-am săturat până peste cap de această luptă constantă şi continuă cu inima mea. Nu mai pot să suport. Nu mai pot să îndur să mă auto-torturez.

De fapt, cred că trebuie să mă mut de aici.

Trebuie s-o fac.

Să mă mut, este singurul lucru care îmi poate aduce vindecarea, pentru că nu mai pot să fiu în preajma lui Ridge. Nu cu efectul pe care-l are prezenţa lui asupra mea.

Ai auzit asta, inimă? Suntem chit acum.

Zâmbesc la gândul că în sfârşit voi experimenta viaţa de una singură. Sunt pătrunsă de un sentiment de împlinire. Deschid uşa băii, aprind lumina... şi imediat mi se înmoaie genunchii.

Ah, Doamne!

Ah, nu!

Nu, nu, nu, nu, nu, nu!

O prind de umeri și o întorc, dar tot trupul ei este moale. Ochii ei sunt daţi peste cap și este palidă.

Ah, Doamne!

— Ridge!

Sar peste ea ca să ajung la ușa dormitorului lor. Îi strig atât de tare numele, că simt cum mi se rupe gâtul. Încerc să prind mânerul ușii de mai multe ori, dar îmi alunecă mâna.

Ea începe să aibă convulsii, așa că mă lungesc lângă ea și-i ridic capul, pe urmă îmi pun urechea la gura ei să fiu sigură că mai respiră. Hohotesc de plâns, strigându-i numele iarăși și iarăși. Știu că nu mă poate auzi, dar mi-e frică să-i dau drumul capului.

– Maggie! strig eu.

Ce fac? Nu știu ce să fac.

Fă ceva, Sydney.

Îi pun cu grijă capul înapoi pe pardoseală și mă rotesc. Prind mânerul cu mai multă forţă și mă ridic în picioare. Deschid ușa spre dormitorul ei și mă grăbesc înspre pat, cățărându-mă pe el până pe partea pe care doarme Ridge.

— Ridge! urlu, scuturându-l de umăr.

El ridică un cot, ca pentru a se apăra și se rostogolește, pe urmă îl lasă în jos când mă vede deasupra lui.

— Maggie! strig isteric, arătând spre baie.

Își aruncă ochii spre locul gol din pat, pe urmă și-i întoarce spre ușa deschisă a băii. În câteva secunde sare din pat și se precipită spre baie unde cade în genunchi pe pardoseală. Înainte ca eu să mă pot întoarce în baie, el îi ia capul între mâini și o trage în brațele lui. Întoarce capul spre mine și-mi spune ceva prin semne. Îmi scutur capul în timp ce lacrimile continuă să-mi curgă pe obraji. Nu am nicio idee ce încearcă să-mi spună. Face alte semne arătând spre patul lui. Mă uit la pat, pe urmă din nou la el, neajutorată. Expresia feţei lui devine tot mai frustrată, din secundă în secundă.

— Ridge, nu știu ce îmi ceri!

Dă un pumn în peretele cabinei de duș, plin de frustrare, pe urmă ridică mâna la ureche de parcă ar ține un telefon.

Are nevoie de telefonul lui.

Fug spre pat și i-l caut, mâinile mele zburând frenetic peste pat, peste pături, peste noptieră. Îl găsesc în fine sub pernă și fug înapoi spre el. Își introduce parola să-l deschidă, pe urmă mi-l întinde din nou. Formez 112, pun telefonul la ureche și aștept să sune în timp ce cad în genunchi alături de el.

Ochii lui exprimă toată frica pe care o simte și continuă să-i țină capul lipit de pieptul lui. Mă urmărește cu nervozitate, așteptând să se facă legătura telefonică. Își apasă buzele de părul ei fără încetare și continuă să încerce s-o facă să-și deschidă ochii.

De îndată ce răspunde operatorul, sunt asaltată de o listă întreagă de întrebări ale căror răspunsuri nu le cunosc. Le dau adresa pentru că este singurul lucru pe care-l știu, iar ei încep să mă bombardeze cu și mai multe întrebări. Nu știu cum să comunic cu ei.

— Este alergică la ceva? îi spun lui Ridge, repetând ce m-a întrebat operatorul.

Ridică din umeri și scutură din cap, fără să mă înțeleagă.

— Are alte afecțiuni preexistente?

Își scutură din nou capul ca să mă facă să înțeleg că nu are habar ce-l întreb.

— Este diabetică?

Îi pun întrebările lui Ridge, una după alta, dar el nu mă poate înțelege. Operatorul mă bombardează cu întrebări pe mine, iar eu i le pun lui Ridge, dar amândoi suntem prea frenetici ca să-mi poată citi pe buze. Plâng. Suntem amândoi îngroziți. Amândoi suntem frustrați că nu putem comunica.

— Poartă o brățară medicală? mă întreabă operatorul.

Îi ridic ambele încheieturi.

— Nu, nu are nimic pe mâini.

Privesc spre tavan și închid ochii, știind că nu sunt de niciun ajutor.

— Warren! urlu eu.

Sar în picioare și ies din baie în direcția dormitorului lui Warren. Deschid ușa dormitorului lui.

—Warren!

Fug spre patul lui și îl scutur cu o mână, în timp ce strâng telefonul în cealaltă.

— Warren! Avem nevoie de ajutorul tău! Este vorba despre Maggie!

Face ochii mari și aruncă pătura de pe el, gata de acțiune. Împing telefonul spre el.

— Este serviciul de urgență, și nu înțeleg nimic din ce încearcă să-mi spună Ridge!

Ia telefonul și îl duce la ureche.

— Are CFRD[1], strigă în grabă la telefon. Stadiul doi CF.

CFRD?

Îl urmez în baie și îl privesc cum îi spune ceva prin semne lui Ridge, în timp ce îndepărtează de ureche telefonul pe care-l ține în mână. Ridge îi răspunde tot prin semne și Warren fuge la bucătărie. Deschide frigiderul, caută în spatele celui de-al doilea raft și scoate de acolo o pungă. Fuge cu ea înapoi în baie și se aruncă în genunchi alături de Ridge. Lasă telefonul să cadă pe jos împingându-l la o parte cu genunchiul.

— Warren, ne întreabă ceva! strig la el, confuză că nu înțeleg de ce a aruncat telefonul.

— Știm ce avem de făcut până ajung ei aici, Syd, spune el.

[1] Cystic fibrosis-related diabetes – Fibroză chistică datorată diabetului

Ia o seringă din pungă și i-o întinde lui Ridge. Ridge îi scoate capacul și o înțeapă pe Maggie cu seringa în stomac.

— Este diabetică? întreb neajutorată, privindu-i pe Warren și pe Ridge cum poartă o conversație tăcută.

Mă ignoră amândoi, dar nu mă așteptam la altceva. Sunt amândoi pe un teritoriu familiar, iar eu sunt prea confuză pentru a continua să-i privesc. Mă întorc și mă sprijin de perete, pe urmă îmi strâng puternic pleoapele încercând să mă calmez singură. Trec astfel câteva minute de tăcere, pe urmă se aude o bătaie în ușă.

Warren zboară spre ușa de la intrare înainte ca eu să pot măcar reacționa. Îi lasă pe paramedici să intre, iar eu mă dau la o parte din calea lor, privind cum toată lumea în jurul meu pare să știe ce naiba se întâmplă aici.

Continui să mă retrag din calea tuturor, până când picioarele mele lovesc canapeaua și cad pe ea.

O ridică pe Maggie pe targă și încep s-o împingă spre ușa de intrare. Ridge merge repede în spatele lor. Warren iese din dormitorul lui Ridge și-i întinde o pereche de pantofi. Ridge îi încalță, pe urmă îi spune lui Warren ceva prin semne și iese pe ușă în spatele târgii.

Îl urmăresc pe Warren cum intră în dormitorul lui, de unde reapare îmbrăcat cu un tricou, pantofi și cu o șapcă de baseball în mână. Apucă cheile de pe bar și intră în camera lui Ridge. Se întoarce cu o pungă în care sunt lucrurile lui Ridge și se îndreaptă spre ușa de intrare.

— Stai așa! strig eu. – Warren se întoarce și se uită la mine. – Telefonul lui. O să aibă nevoie de telefon. – Fug la baie, ridic de pe jos telefonul lui Ridge și i-l duc lui Warren. – Vin cu tine, îi spun alunecându-mi un picior în pantofii de la intrare.

— Nu, nu vii.

Mă uit în sus la el, șocată cumva de duritatea vocii sale și încalț celălalt pantof. Încearcă să-mi închidă ușa în nas, dar eu trag de ea.

— Vin cu tine! spun mai hotărâtă de data asta.

Se întoarce și se uită urât la mine.

— El nu are nevoie de tine acolo, Sydney.

Habar n-am ce vrea să spună cu asta, dar tonul lui mă agasează. Îl împing în piept și ies afară cu el.

— Vin! spun cu fermitate.

Cobor pe scări exact în momentul în care pleacă ambulanța. Ridge stă cu ambele mâini strânse pe ceafă urmărind-o cum pleacă. Warren ajunge la baza scărilor și de îndată ce-l zărește Ridge, o iau amândoi la fugă spre mașina lui. Îi urmăresc.

Warren urcă pe scaunul șoferului, iar Ridge pe cel al pasagerului. Deschid ușa din spate și o trântesc după mine.

Warren iese din parcare și gonește până prinde din urmă ambulanța.

Ridge este înspăimântat. Îmi dau seama după felul în care s-a luat în brațe și își mișcă nervos genunchii, frământând mâneca tricoului, mușcându-și colțul gurii.

Tot nu știu care este problema cu Maggie și sunt speriată că ar putea să nu fie bine. Știu că nu este treaba mea și în mod sigur nu-l voi întreba pe Warren ce se întâmplă.

Mă doare inima când văd toată anxietatea care emană dinspre Ridge. Mă trag pe marginea scaunului și-i pun o mână, care se vrea de încurajare, pe umăr. Își ridică mâna spre a mea și mi-o prinde, pe urmă mi-o strânge puternic.

Vreau să-l ajut, dar nu pot. Tot ce pot gândi în clipa asta, este cât de neputincioasă mă simt, cât de mult suferă el și cât de speriată sunt că ar putea să o piardă pe Maggie, pentru că este dureros de evident că asta ar putea să-l omoare.

Își pune și a doua mână peste a mea, care încă îi strânge umărul. Își strânge cu disperare mâinile în jurul mâinii mele, pe urmă își întoarce fața spre mine. Mă sărută pe mână și simt cum o lacrimă îmi cade pe piele.

Închid ochii apăsându-mi fruntea de spătarul scaunului său, și plâng.

***

Suntem în sala de așteptare.

Mă rog, Warren și cu mine suntem în sala de așteptare. Ridge a fost cu Maggie încă de când am ajuns aici acum o oră, iar Warren nu mi-a spus niciun cuvânt.

De aceea nu vorbesc nici eu cu *el*. Este evident că are o problemă, iar eu nu sunt tocmai în dispoziția potrivită să mă apăr, pentru că nu i-am făcut absolut nimic lui Warren pentru a intra în defensivă.

Mă las pe spate în scaun și caut în telefonul meu, curioasă să știu ce i-a spus Warren la telefon operatorului.

Tastez *CFRD* și apăs pe *enter*. Ochii îmi cad pe primul rezultat afișat: *Gestionarea diabetului asociat fibrozei chistice.*

Dau click pe link și găsesc explicația diferitelor tipuri de diabet, dar nu sunt prea multe detalii. Am auzit de fibroză chistică, dar nu știu suficient despre asta ca să înțeleg cum o afectează pe Maggie. Dau click pe un link din stânga paginii care spune: *Ce este fibroza chistică?*

Inima începe să-mi bată mai tare și îmi curg lacrimile pe măsură ce citesc aceleași cuvinte pe fiecare pagină, indiferent pe care apăs.

Tulburare genetică a plămânilor.

Pune în pericol viața.

Scăderea speranței de viață.

Nu există tratament cunoscut.

Rata de supraviețuire este în jurul vârstei de treizeci de ani.

Nu pot să mai citesc printre toate lacrimile care-mi curg pe față. Plâng pentru Maggie. Pentru Ridge.

Închid browser-ul pe telefon și ochii mi se pun pe mână. Descopăr cuvintele necitite pe care Ridge mi le-a scris în palmă.

Vreau să te muți de aici.

Ridge

Warren și Sydney sar amândoi în picioare când intru în sala de așteptare.

— *Cum se simte?* mă întreabă Warren prin semne.

— *Mai bine. Acum este trează.* – Warren dă din cap iar Sydney ne privește când pe unul, când pe celălalt. – *Doctorul spune că probabil alcoolul și deshidratarea au declanșat...* – încetez să mai gesticulez pentru că Warren și-a strâns buzele într-o linie subțire în timp ce-mi ascultă explicația. – *Spune cu voce tare pentru ea,* îi gesticulez arătând cu capul înspre Sydney.

Warren se întoarce și o privește pe Sydney, pe urmă își concentrează din nou atenția asupra mea.

— *Asta nu o privește,* îmi spune tăcut, prin semne.

Care naiba este problema lui?

— *Este îngrijorată pentru Maggie, Warren. O preocupă. Și acum, spune cu voce tare ce ți-am spus.*

Warren își scutură capul.

— *Nu este aici pentru Maggie, Ridge. Nu o interesează cum se simte Maggie. Este îngrijorată doar pentru tine.*

Îmi stăpânesc furia şi fac un pas înainte să fiu faţă în faţă cu el.

— *Spune cu voce tare. Acum.*

Warren suspină, dar tot nu se întoarce spre Sydney. Mă fixează pe mine în timp ce gesticulează şi vorbeşte în acelaşi timp.

— Ridge spune că Maggie este bine. Este trează.

Tot corpul lui Sydney se relaxează şi ea îşi duce mâinile la ceafă, copleşită de uşurare. Îi spune ceva lui Warren care închide ochii, respiră adânc, pe urmă îi deschide din nou.

— *Sydney vrea să ştie dacă vreunul dintre voi aveţi nevoie de ceva. De la apartament*.

Mă uit la Sydney scuturând din cap.

— *O reţin peste noapte să-i monitorizeze nivelul de zahăr din sânge. O să vin mâine acasă, dacă avem nevoie de ceva. Voi sta câteva zile acasă la ea.*

Warren îi spune ce i-am gesticulat şi Sydney aprobă din cap.

— *Voi doi întoarceţi-vă acasă şi odihniţi-vă.*

Warren dă din cap. Sydney vine la mine şi mă îmbrăţişează, apoi se îndepărtează.

Warren dă să plece, dar îl prind de braţ şi îl întorc spre mine.

— *Nu ştiu de ce eşti supărat pe ea, Warren, dar te rog să nu fii măgar cu ea. Am fost eu destul până acum.*

Dă din cap şi se întoarce să plece. Sydney mă priveşte peste umăr şi-mi zâmbeşte trist. Mă întorc în camera lui Maggie.

Capul patului pe care stă este uşor ridicat acum şi ea mă priveşte. Are o perfuzie înfiptă în braţ care trebuie să-i

asigure hidratarea. Își mișcă ușor capul pe pernă și mă urmărește cu privirea.

— *Îmi pare rău*, îmi spune prin semne.

Îmi scutur capul, nevrând și nedorind să aud orice fel de scuze de la ea.

— *Oprește-te. Nu trebuie să te simți prost. Cum spui tu mereu, ești tânără. Oamenii tineri fac lucruri prostești, cum ar fi să se îmbete, să sufere de mahmureală și să verse douăsprezece ore încheiate.*

Maggie râde.

— *Da, dar așa cum spui tu mereu, probabil că nu acei tineri care au o speranță scăzută de viață.*

Zâmbesc când ajung lângă patul ei, pe urmă trag un scaun din apropiere și mă așez pe el.

— *Mă întorc cu tine la San Antonio. Voi sta câteva zile până mă voi convinge că te pot lăsa singură acolo.*

Suspină și își întoarce capul privind spre tavan.

— *Sunt bine. A fost doar o problemă cu insulina.* – Se întoarce să mă privească în față. – *Nu poți să mă dădăcești de câte ori mi se întâmplă asta, Ridge.*

Simt că mi se încleștează maxilarele la acest „dădăcești”.

— *Nu te dădăcesc, Maggie. Te iubesc. Am grijă de tine. Este o diferență între ele.*

Își închide ochii și scutură din cap.

— *Sunt sătulă să avem aceeași discuție, iarăși și iarăși.*

Mda. La fel și eu.

Mă las pe spate în scaun încrucișându-mi mâinile peste piept în timp ce o privesc. Refuzul ei de a fi ajutată poate fi înțeles până la un punct, dar nu mai este o adolescentă și nu înțeleg de ce nu lasă lucrurile să progreseze în relația noastră.

Mă aplec atingându-i brațul, astfel ca ea să mă privească și să asculte ce am de spus.

— Trebuie să încetezi să mai fii atât de nesăbuită în hotărârea ta de a fi independentă. Dacă nu te îngrijești mai bine, aceste scurte sejururi de o noapte la spital riscă să devină istorie. Lasă-mă să am grijă de tine. Lasă-mă să fiu prezent pentru tine. Mă îmbolnăvește această grijă constantă pentru tine. Stagiul pe care-l faci îți aduce prea mult stres, ca să nu mai vorbim de teza ta. Înțeleg pentru ce vrei să duci o viață normală și să faci toate lucrurile pe care le fac celelalte persoane de vârsta noastră, cum ar fi să mergem la facultate și să avem o carieră. – Mă opresc și-mi trec degetele prin păr, concentrându-mă pe ce anume vreau să punctez. – *Dacă am trăi împreună, aș putea să fac mult mai multe pentru tine. Ar fi mai ușor pentru amândoi. Și când s-ar întâmpla astfel de lucruri, aș fi acolo să te ajut, ca să nu ai convulsii singură pe pardoseala băii până îți dai duhul!*

Respiră, Ridge!

Bine, asta a fost dur. Genul, foarte dur.

Îmi trosnesc gâtul și mă uit în jos la podea, pentru că nu vreau să știu încă ce-mi răspunde. Închid ochii și încerc să-mi rețin frustrarea.

— *Maggie,* îi spun prin semne uitându-mă în ochii ei inundați de lacrimi. – *Eu... te... iubesc. Și sunt foarte speriat că într-o bună zi nu voi mai ieși din spital cu tine la brațul meu. Și va fi doar din vina mea, pentru că ți-am permis să continui să-mi refuzi ajutorul.*

Buza de jos începe să-i tremure, așa că o ia în gură și o mușcă.

— Cândva, în următorii zece-cincisprezece ani, Ridge, aceasta va fi realitatea. Vei ieși din spital fără mine, pentru că indiferent cât de mult vrei să fii eroul meu, nu pot fi salvată. Nu mă poți salva de asta. Amândoi știm că ești una dintre puținele persoane pe care le am pe lumea asta, așa că până va veni ziua aceea în care nu voi mai putea să am singură grijă

de mine, refuz să fiu povara ta. Ai idee ce-mi face asta? Să știu că am pus atât de multă presiune pe tine? Nu stau singură pentru că tânjesc să fiu independentă, Ridge. Stau singură pentru că... – Lacrimile îi șiroiesc pe obraji și se oprește ca să și le șteargă. – *Vreau să stau singură pentru că vreau să fiu fata aia de care te-ai îndrăgostit... atât timp cât mai este posibil. Nu vreau să fiu povara ta, sau responsabilitatea ta, sau obligația ta. Singurul lucru pe care-l vreau, este să fiu iubirea vieții tale. Asta e tot. Te rog, fă astfel încât să fie suficient pentru tine. Lasă-l să fie suficient până chiar va veni timpul să mergi până la capătul pământului pentru mine.*

Un hohot de plâns izbucnește din pieptul meu și mă aplec să-mi lipesc buzele de ale ei. Îi prind cu disperare fața între mâinile mele și-mi ridic piciorul pe pat. Ea își înfășoară brațele în jurul meu, în timp ce eu îmi ridic restul corpului pe pat și mă așez peste ea, încercând să fac tot ce pot ca s-o protejez de nedreptatea acestei lumi blestemate.

CAPITOLUL 18

Sydney

Închid portiera mașinii lui Ridge și îl urmez pe Warren în sus pe scări până la apartament. Niciunul dintre noi nu a scos niciun cuvânt pe drumul spre casă după ce am plecat de la spital. Rigiditatea maxilarului său mi-a spus totul, cu alte cuvinte „Nu vorbi cu mine!”. Am stat cu ochii pe fereastră tot timpul traseului și întrebările pe care voiam să i le pun, mi-au rămas în gât.

Intrăm în apartament şi el aruncă cheile pe bar în timp ce eu închid uşa după mine. Nici măcar nu se întoarce să se uite la mine, se îndreaptă direct spre dormitorul lui.

— Noapte bună, îi spun eu.

Poate am pus puţin sarcasm în vocea mea, dar cel puţin nu am strigat la el „Naiba să te ia, Warren!", cam ce aş simţi nevoia să-i spun acum.

Se opreşte, pe urmă se întoarce cu faţa spre mine. Îl privesc nervoasă, pentru că orice s-ar pregăti să-mi spună, sigur nu este „noapte bună". Îşi îngustează ochii în timp ce-şi înclină capul, scuturându-l uşor.

— Pot să-ţi pun o întrebare? mă întreabă într-un final, privindu-mă cu curiozitate.

— Atât timp cât îmi promiţi că niciodată nu mai începi o întrebare, întrebându-mă dacă poţi sau nu să pui o întrebare.

Vreau să râd că folosesc comentariul lui Ridge, dar Warren nici măcar nu schiţează un zâmbet. Face doar ca lucrurile să fie şi mai ciudate. Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul.

— Care este întrebarea ta, Warren? întreb oftând.

Îşi încrucişează braţele peste piept şi vine spre mine. Îmi înghit nervozitatea când se apleacă să-mi vorbească, practic la un pas distanţă de mine.

— Ai nevoie doar de cineva care să ţi-o tragă?

Inspiră, expiră.

Destinde, contractă.

Bătaie, bătaie, pauză. Bătaie, bătaie, pauză.

— Poftim? întreb eu stupefiată.

Sunt convinsă că nu l-am auzit bine.

Îşi coboară capul cu câţiva centimetri până ajunge cu ochii la nivelul alor mei.

— Ai nevoie doar de cineva care să ți-o tragă? spune el, pronunțând mai clar decât prima dată. Pentru că dacă doar despre asta este vorba, te aplec peste canapea chiar în clipa asta și ți-o trag atât de tare, încât niciodată n-o să te mai gândești la Ridge.

Continuă să mă fixeze, rece și fără inimă.

Gândește înainte să acționezi, Sydney.

Timp de câteva secunde, tot ce pot face este să-mi scutur capul fără să-mi vină a crede. De ce a trebuit să spună asta? De ce a trebuit să spună ceva atât de lipsit de respect față de mine? Ăsta nu este Warren. Nu știu cine este cretinul care stă în fața mea, dar cu siguranță nu este Warren.

Înainte să-mi acord un timp de gândire, reacționez. Îmi trag brațul în spate, pe urmă ridic la patru media de pumni care să-mi ajungă pe viață, în timp ce pumnul meu îi întâlnește obrazul.

Rahat.

M-a durut.

Privesc în sus la el și-și ține mâna peste obraz. A făcut ochii mari și privirea lui este încărcată mai mult de surpriză decât de durere. Face un pas în spate și eu continui să-l privesc urât.

Îmi prind pumnul și îl trag la piept, supărată că voi avea iarăși o mână care să mă doară. Mai aștept totuși, până să merg la bucătărie să-mi pun gheață pe ea. S-ar putea să trebuiască să-l mai lovesc.

Sunt nedumerită din cauza evidentei lui furii îndreptate spre mine din ultimele douăzeci și patru de ore. Caut în minte orice lucru pe care l-aș fi putut face, care să-l determine să mă urască atât de tare.

Oftează și își înclină capul înapoi, trecându-și mâinile prin păr. Nu-mi dă nici o explicație pentru cuvintele lui pline

de ură, iar eu încerc din răsputeri să le înţeleg, dar nu pot. Nu i-am făcut nimic care să justifice atâta duritate.

Poate că tocmai asta este problema lui. Faptul că nu i-am făcut lui nimic – sau cu el – asta îl supără atât de rău.

— Este gelozie? îl întreb. Asta te face să fii atât de rău? Pentru că nu m-am culcat niciodată cu tine?

Face un pas înainte şi eu mă dau imediat în spate, până cad pe canapea. Se apleacă până ajunge la nivelul ochilor mei.

— Nu vreau să ţi-o trag, Sydney. Şi în mod categoric, nu sunt gelos.

Se îndepărtează de canapea. De mine.

Mă sperie ca dracu şi vreau să-mi împachetez valizele şi să plec din seara aceasta, şi niciodată, dar absolut niciodată să nu-i mai văd pe oamenii ăştia.

Încep să plâng în mâini. Îl aud oftând din greu şi se aruncă pe canapea alături de mine. Îmi trag picioarele sub mine şi-mi întorc genunchii departe de el, înclinându-mă spre cel mai depărtat colţ al canapelei faţă de el. Stăm aşezaţi aşa preţ de câteva minute şi aş vrea să mă ridic şi să fug în camera mea, dar n-o fac. Simt că ar trebui cumva să cer permisiunea, pentru că nici nu ştiu dacă mai am o cameră aici.

— Îmi pare rău, spune el într-un final, spărgând tăcerea cu altceva decât cu hohotele mele de plâns. Doamne, îmi pare rău. Doar că... eu încerc să-mi dau seama ce naiba faci tu.

Îmi şterg faţa cu tricoul şi mă uit la el. Faţa lui este un amestec de tristeţe şi părere de rău, şi eu nu înţeleg nimic din ce simte el.

— Care este problema ta cu mine, Warren? Am fost mereu drăguţă cu tine. Am fost drăguţă chiar şi cu afurisita

ta de prietenă, și crede-mă când îți spun, că asta mi-a cerut un efort serios.

Dă din cap că e de acord.

— Știu, spune el exasperat. Știu, știu, știu. Ești o persoană drăguță. – Își împletește degetele și își întinde brațele deasupra capului, pe urmă le aduce înapoi oftând adânc. – Și știu că ai intenții bune. Ai o inimă bună. Și o lovitură de dreapta destul de bună, zice rânjind viclean. Cred că de asta sunt așa de supărat, totuși. Știu că ai inimă bună, dar atunci de ce naiba nu te-ai mutat până acum?

Cuvintele astea mă rănesc mult mai mult acum, decât au făcut-o cuvintele vulgare pe care mi le-a aruncat în față acum câteva minute.

— Dacă tu și cu Ridge v-ați dorit atât de tare să plec, de ce ați așteptat până în weekendul ăsta ca să-mi spuneți?

Se pare că întrebarea mea l-a luat pe nepregătite, căci mă privește scurt înainte să-și ferească iarăși privirea de mine. Nu-mi răspunde totuși la întrebare. În loc de asta, îmi pune el mie, una.

— Ți-a povestit vreodată Ridge cum a întâlnit-o pe Maggie?

Îmi scutur capul, total derutată de direcția în care a luat-o conversația aceasta.

— Aveam 17 ani, iar Ridge tocmai împlinise 18, a spus el. – Se lasă pe spate pe canapea și-și privește mâinile. Îmi aduc aminte că Ridge mi-a spus că a cunoscut-o pe Maggie la 19 ani, dar tac și îl las să continue. – Noi doi ne întâlneam deja de șase săptămâni, pe urmă...

Uit că trebuie să tac, așa că pun întrebarea.

— Noi? întreb cu ezitare în voce. – Cum ar fi, tu și cu Ridge?

— Nu, prostuțo. Cum ar fi, eu și cu Maggie.

Încerc să-mi ascund șocul, dar el nu mă privește suficient cât să-mi înregistreze reacția.

— Maggie a fost prietena mea, la început. Am întâlnit-o la o strângere de fonduri pentru copiii surzi. Eram acolo cu părinții mei, care amândoi făceau parte din comitet. – Își pune mâinile în spatele capului, sprijinindu-se pe canapea. – Ridge a fost cu mine prima oară când am văzut-o. Amândoi am crezut că era cel mai frumos lucru pe care ne-au căzut vreodată ochii, dar din fericire pentru mine, ochii mei au căzut pe ea cam cu cinci secunde înaintea lui, așa că am avut prioritate. Bineînțeles că niciunul dintre noi nu a crezut că am vreo șansă cu ea. Vreau să spun, ai văzut-o, nu-i așa? Este incredibilă. – Face pauză un moment, pe urmă își propteşte un picior pe măsuța joasă din fața canapelei. – În orice caz, mi-am petrecut întreaga zi flirtând cu ea. Fermecând-o cu aspectul meu frumos și cu trupul meu criminal. – Râd, dar o fac din curtoazie. – A fost de acord să iasă la o întâlnire cu mine, așa că i-am spus că trec să o iau vineri seara. Am scos-o în oraș, am făcut-o să râdă, am dus-o înapoi acasă și am sărutat-o. A fost grozav, așa că i-am mai dat o întâlnire și a fost de acord. Am scos-o la a doua întâlnire, pe urmă la a treia. Îmi plăcea. Ne înțelegeam bine, râdea la glumele mele. Se înțelegea bine și cu Ridge, ceea ce i-a adus punctaj maxim în scorul meu. Iubita și cel mai bun prieten trebuiau să se înțeleagă, sau unul dintre ei ar fi suferit. Din fericire, ne înțelegeam cu toții bine. La a patra întâlnire, am întrebat-o dacă vrea să facem oficială prietenia noastră și ea a acceptat. Am fost entuziasmat, pentru că știam că ea era de departe cea mai sexy fată cu care m-am întâlnit sau cu care mă voi întâlni vreodată. Nu puteam s-o las să-mi scape printre degete, în special până nu reușeam să merg până la capăt cu ea. – Râde. – Îmi amintesc că i-am spus lui Ridge chiar în seara aceea. I-am spus că dacă era o singură fată pe pământ

pe care trebuia neapărat s-o dezvirginez, aceea era Maggie. I-am spus că m-aș duce la o sută de întâlniri cu ea, dacă ar fi nevoie. El a întors capul spre mine și a gesticulat: „*Ce spui despre o sută unu întâlniri?*" Am râs, pentru că habar n-aveam ce naiba voia să spună Ridge cu asta. Nu înțelegeam la vremea aceea că o plăcea în același fel ca și mine și nu înțelegeam cu adevărat toate micile aluzii pe care le făcea. Nu încă. Privind în urmă la întreaga poveste, cum stătea acolo și cum trebuia să asculte toate prostiile pe care le spuneam despre ea, sunt surprins că nu m-a lovit mai repede decât a făcut-o.

– Te-a lovit? îl întreb. De ce? Pentru că vorbeai despre cum o să i-o tragi?

Scutură din cap și are o expresie vinovată.

— Nu, spune el încet. Pentru că i-am tras-o. – Suspină, dar continuă. – Am stat noaptea la Ridge și Brennan. Maggie petrecea mult timp acolo cu mine și ne întâlnisem cam șase săptămâni. Știu că nu este mult măsurat în săptămâni pentru virgine, dar e al naibii de mult timp în săptămâni pentru băieți. Stăteam amândoi în pat și mi-a spus că e pregătită să meargă până la capăt, dar înainte să facă sex cu mine, trebuia să-mi spună ceva. Spunea că aveam dreptul să știu, și că ea nu voia să continue relația dacă nu eram informat pe deplin. Îmi amintesc că m-am panicat, gândindu-mă că era gata să-mi spună că era băiat sau un rahat de genul ăsta. – Mă privește și ridică o sprânceană. – Pentru că, hai să fim cinstiți, Syd. Sunt câțiva travestiți care arată foarte sexy. – Râde și se uită iarăși drept în fața lui. – Atunci mi-a povestit despre boala ei. Mi-a spus despre statistici... despre faptul că nu voia copii... realitatea că nu-i rămânea prea mult timp de viață. Mi-a spus că a vrut să-mi spună adevărul pentru că nu era corect ca cineva să-și facă planuri pe termen lung cu ea. Mi-a spus că, mai mult ca

sigur, şansele să ajungă la patruzeci de ani sau chiar treizeci şi cinci, erau mici. A spus că trebuia să fie cu cineva care înţelegea lucrul ăsta. Cineva care să-l accepte.

— Nu ai vrut să-ţi asumi această responsabilitate? l-am întrebat.

Îşi scutură uşor capul.

— Sydney, nu-mi păsa de responsabilitate. Eram un băiat de şaptesprezece ani, în pat cu cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată şi tot ce mi-a cerut să fac era să accept s-o iubesc. Când a menţionat cuvintele „viitor", „soţ" şi „fără copii", am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să nu-mi dau ochii peste cap, pentru că în capul meu, toate astea erau cam la o viaţă distanţă. Până atunci, aş fi cu un milion de fete. Nu ştiam cum să mă gândesc aşa de departe, aşa că am procedat cum ar fi făcut orice băiat în situaţia aia. Am asigurat-o că boala ei nu conta pentru mine şi că o iubeam. Pe urmă am sărutat-o, i-am scos hainele şi i-am luat virginitatea. – Îşi lasă capul să cadă cu un aer ruşinat. – Când a plecat a doua zi dimineaţă, m-am lăudat la Ridge că în sfârşit i-am tras-o unei virgine. Probabil că am dat prea multe detalii. I-am pomenit şi despre discuţia pe care am avut-o înainte, şi despre boala ei. Eram brutal de sincer uneori cu el. I-am spus că toată povestea ei mă cam îngrozea şi că îi voi da două săptămâni înainte de a rupe cu ea, ca să nu par chiar un măgar. Atunci m-a bătut de mi-a sunat apa-n cap.

Fac ochii mari.

— Bun băiat, bravo lui Ridge, îi spun.

Warren aprobă.

— Mda. Se pare că o plăcea mai mult decât lăsa să se vadă, dar şi-a ţinut gura şi m-a lăsat să mă fac de râs în toate cele şase săptămâni cât m-am întâlnit cu ea. Ar fi trebuit să mă prind despre ce simţea pentru ea, dar Ridge este mult mai altruist decât mine. Nu ar fi făcut nimic ca să trădeze

prietenia noastră, dar după noaptea aceea a pierdut mult din respectul față de mine. Și asta doare, Sydney. Este ca și fratele meu. Am simțit că am dezamăgit singura persoană pe care o admiram enorm.

— Așa că ai terminat cu Maggie și Ridge a început să se întâlnească cu ea?

— Da și nu. Am avut o lungă conversație despre asta în după amiaza aceea, pentru că Ridge este bun să-și împărtășească gândurile și căcaturi de genul ăsta. Am căzut de acord că trebuie să onorăm codul camarazilor și că nu ar fi chiar bine pentru noi să înceapă să se întâlnească imediat cu fata căreia tocmai i-o trăsesem. Dar el o plăcea. O plăcea mult de tot și chiar dacă știam că era greu pentru el, a așteptat să se încheie termenul înainte să se întâlnească cu ea.

— Termenul?

Warren dă din cap.

— Mda. Nu întreba de unde ne-a venit, dar am convenit că douăsprezece luni era o perioadă decentă de timp ca să fie onorat codul camarazilor. Ne-am imaginat că ar trece suficient timp și dacă ar invita-o peste un an, nu ar mai fi așa de ciudat. În perioada aceasta, ea ar mai întâlni și alte persoane și nu ar trece direct din patul meu, în al lui Ridge. Oricât aș fi încercat să par că sunt de acord cu asta, ar fi fost totuși prea ciudat. Chiar și pentru noi.

— Maggie a știut ce simțea el pentru ea? În timpul ăsta de douăsprezece luni?

Warren scutură din cap.

— Nu. Maggie nu a știut nici măcar că o plăcea atât de mult cum o plăcea el. O plăcea așa de mult că nu a ieșit cu nicio fată în cele douăsprezece luni în care l-am pus să aștepte. Avea data încercuită în calendar. Am văzut-o o dată în camera lui. Nu a pomenit-o niciodată, nu a întrebat

niciodată despre ea. Dar afurisit să fiu dacă în ziua în care s-a împlinit anul, nu s-a dus țintă să bată la ușa ei. Și i-a luat ceva vreme să o facă să se răzgândească, în special pentru că știa că nu vrea să interacționeze cu mine. Dar până la urmă lucrurile s-au aranjat. Până la urmă s-a ales cu băiatul potrivit pentru ea, mulțumită tenacității lui Ridge.

— Uau, spun eu expirând tot aerul. Vorbind despre devotament.

Își întoarce capul spre mine și ochii ni se întâlnesc.

— Exact, spune el cu fermitate, ca și cum am pus punctul pe „i". În viața mea nu am întâlnit altă ființă umană cu mai mult devotament ca acest bărbat. Este cel mai bun afurisit de lucru care mi s-a întâmplat în viață. Cel mai bun lucru care i s-a întâmplat lui Maggie.

Își ridică picioarele pe canapea și se întoarce să fim față în față.

— S-a dus până în iad și înapoi pentru fata asta, Sydney. Toate opririle la spital, condusul până la ea și înapoi ca să aibă grijă de ea promițându-i întreaga lume și renunțând în schimb la propria lui persoană. Și ea merită toate acestea. Este una dintre cele mai pure, cele mai altruiste persoane pe care am cunoscut-o și dacă există două persoane care se merită una pe cealaltă în lumea asta, sunt acestea două. Așa că atunci când văd cum te privește, mă deranjează. Am văzut felul în care v-ați urmărit unul pe celălalt la petrecere aseară. I-am văzut gelozia din ochi de fiecare dată când vorbeai cu Brennan. Nu l-am văzut niciodată luptându-se cu alegerea lui de a se sacrifica pentru Maggie, până nu ai apărut tu. Se îndrăgostește de tine, Sydney, și știu că tu cunoști asta. Cu toate acestea, îi cunosc și inima și știu că nu o va părăsi niciodată pe Maggie. O iubește. Nu i-ar face niciodată așa ceva. Așa că văzându-l sfâșiat din cauza a ceea ce simte pentru tine, știind totuși că viața lui este cu Maggie,

nu înțeleg de ce ești încă aici. Nu înțeleg de ce îl faci să treacă printr-o durere așa de mare. Fiecare zi în care mai ești aici și îl văd privindu-te la fel cum o privea pe Maggie, îmi crește dorința să te dau afară pe blestemata aia de ușă și să-ți spun să nu te mai întorci niciodată. Și știu că nu este vina ta. Știu asta. La naiba, nu știai nici măcar jumătate din ce se întâmpla, până în seara asta. Dar acum știi. Și oricât de mult te-aș iubi și aș crede că ești una dintre cele mai simpatice și sexy puicuțe pe care am cunoscut-o, aș vrea la fel de mult să nu-ți mai văd fața vreodată. În special acum când știi adevărul despre Maggie. Și iartă-mă dacă ce-ți spun e dur, dar nu vreau să-ți treacă prin cap că iubirea pe care o simți pentru Ridge va fi suficientă să ține până în ziua în care va muri Maggie. Pentru că Maggie nu moare, Sydney. Maggie trăiește. Va fi prin preajmă mai mult decât ai putea să supraviețuiești tu în inima lui Ridge.

Îmi cuprind capul cu mâinile, dând drumul la hohotele de plâns care izbucnesc din pieptul meu. Warren mă înconjoară cu brațul peste umeri și mă trage spre el. Nu știu exact pentru ce plâng acum, dar inima mă doare atât de tare că aș vrea s-o smulg din nenorocitul ăsta de piept și s-o arunc de pe balconul lui Ridge, pentru că acolo a început toată nebunia asta.

Ridge

Maggie doarme de vreo două ore, dar eu nu mi-am găsit încă somnul. Așa mi se întâmplă de obicei când sunt cu ea în spital. După cinci ani de șederi sporadice prin spitale, am

învăţat că este preferabil să nu dormi deloc decât să dormi de mântuială câteva ore.

Deschid laptopul la chatul cu Sydney şi îi trimit un scurt „*Hei*", să văd dacă este online. Nu am avut când să discutăm despre faptul că i-am cerut să se mute şi detest că nu ştiu dacă este bine. Ştiu că este o greşeală să-i vorbesc prin mesaje despre subiectul ăsta, dar este şi mai greşit să lăsăm lucrurile nespuse.

Îmi răspunde aproape instantaneu la mesaj, iar tonul mesajului îmi ridică puţin greutatea de pe inimă. Nu ştiu de ce mă aştept mereu la un răspuns nerezonabil, pentru că ea nu a dat niciodată dovadă de imaturitate în legătură cu situaţia mea.

Sydney: *Da, sunt aici. Ce face Maggie?*

Eu: *Este bine. Va fi externată în după masa aceasta.*

Sydney: *Asta-i bine. Am fost îngrijorată.*

Eu: *Apropo, îţi mulţumesc. Pentru ajutorul tău din noaptea trecută.*

Sydney: *Nu am fost de prea mare ajutor. Am simţit mai curând că stau în calea tuturor şi mai mult încurc.*

Eu: *Nu ai stat. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi găsit-o.*

Aştept o clipă să-mi răspundă, dar nu o face. Cred că am ajuns în acel punct al discuţiei în care unul dintre noi trebuie să aducă pe tapet ceea ce ştim amândoi că trebuie să

discutăm. Mă simt responsabil pentru întreaga situaţie creată cu ea, aşa că iau taurul de coarne şi-i dau drumul.

Eu: *Putem discuta un moment? Sunt câteva lucruri pe care chiar aş vrea să ţi le spun.*

Sydney: *Da, şi eu la fel.*

O privesc din nou pe Maggie care doarme în aceeaşi poziţie. Mă deranjează puţin faptul că am această discuţie cu Sydney în prezenţa ei, oricât de nevinovată ar fi. Îmi iau laptopul în braţe şi ies din camera de spital în holul gol. Mă aşez pe jos lângă uşa lui Maggie şi deschid din nou laptopul.

Eu: *Ce am apreciat în mod deosebit în timpul celor aproape două luni pe care le-am petrecut împreună, a fost faptul că am fost sinceri şi consecvenţi unul cu celălalt. Astea fiind spuse, nu vreau să-ţi faci o idee greşită despre motivul pentru care vreau să te muţi. Nu vreau să crezi că ai greşit cu ceva.*

Sydney: *Nu am nevoie de o explicaţie. Am abuzat mai mult decât ar fi trebuit de ospitalitatea ta, iar tu eşti suficient de stresat fără să-ţi mai dau şi eu alte motive. Warren mi-a găsit un apartament de dimineaţă, dar nu va fi disponibil decât în câteva zile. E în regulă dacă mai rămân aici până atunci?*

Eu: *Desigur. Când am spus că vreau să te muţi, nu m-am gândit să o faci chiar astăzi. Am vrut să spun, curând. Înainte să devină prea greu pentru mine să mă ţin departe.*

Sydney: *Îmi pare rău, Ridge. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate acestea.*

Știu că se referă la sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt. Știu exact ce vrea să spună, pentru că nici eu nu am vrut să se întâmple. Dimpotrivă, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să împiedic să se întâmple, dar cumva, inima mea nu a înțeles niciodată mesajul. Dacă știu că n-am intenționat asta, știu că nici ea nu a făcut-o intenționat, așa că nu are pentru ce să-și ceară scuze.

Eu: *De ce îți ceri scuze? Nu te scuza. Nu este vina ta, Sydney. La naiba, nu știu sigur nici dacă este vina MEA.*

Sydney: *De obicei, dacă ceva merge prost, cineva este de vină.*

Eu: *Lucrurile nu au mers prost între noi. Asta e problema noastră. Lucrurile merg prea bine între noi. Lucrurile se leagă între noi. Totul la tine mă face să mă simt bine, dar…* – mă opresc câteva clipe să-mi adun gândurile, pentru că nu vreau să spun ceva ce voi regreta. Inspir, pe urmă încerc să caut cea mai bună modalitate de a descrie ce simt despre întreaga situație.

Eu: *Nu există niciun dubiu în mintea mea că am fi fost perfecți unul în viața celuilalt, Sydney. Viețile noastre sunt cele care nu sunt perfecte pentru noi.*

Trec câteva minute fără un răspuns. Nu știu dacă am depășit limita cu comentariul meu, dar oricum ar reacționa la asta, trebuie să-i spun ce am de zis înainte să o las să plece. Încep să închid laptopul, când apare un alt mesaj de la ea.

Sydney: *Dacă din toată experiența asta am învățat un lucru, este că Hunter și cu Tori nu mi-au distrus total capacitatea de a avea încredere în cineva, cum am crezut inițial. Ai fost mereu franc cu mine în legătură cu ce simți. Nu ne-am ascuns niciodată în spatele adevărului. În orice caz, am încercat să găsim o cale să schimbăm relația noastră. Și îți mulțumesc pentru asta. Mulțumesc mult că mi-ai arătat că mai există bărbați ca tine și că nu toată lumea este un Hunter.*

Reușește ea cumva să mă facă să par mai nevinovat decât sunt de fapt. Nu sunt nici pe departe așa de puternic cum mă crede ea.

Eu: *Nu-mi mulțumi, Sydney. Nu ar trebui să-mi mulțumești, pentru că am eșuat lamentabil în încercarea de a nu mă îndrăgosti de tine.*

Înghit nodul care mi s-a format în gât și trimit mesajul. Spunându-i ce tocmai i-am spus, mă simt mult mai vinovat decât m-am simțit în seara în care am sărutat-o. Cuvintele pot avea un efect mult mai puternic asupra unei inimi decât un sărut.

Sydney: *Eu am eșuat prima.*

Citesc ultimul ei mesaj și finalitatea iminentului nostru rămas bun mă lovește cu toată forța. O simt în fiecare moleculă a corpului meu și sunt șocat de reacția mea. Îmi sprijin capul de peretele din spatele meu și încerc să-mi imaginez lumea în care am trăit înainte ca Sydney să intre în ea. Era o lume bună. O lume care avea sens. Dar a apărut ea și mi-a răsturnat-o cu susul în jos, de parcă ar fi fost un glob de zăpadă fragil și casant. Acum, că pleacă, este ca și cum zăpada este pe cale să se depună și întreaga mea lume va fi din nou dreaptă și coerentă. Și oricât încerc să mă simt ușurat pentru lucrul acesta, de fapt sunt îngrozit. Sunt speriat de moarte că nu voi mai simți niciodată niciunul din lucrurile pe care le-am simțit în scurta perioadă de timp în care ea a făcut parte din lumea mea.

Oricine a avut un impact atât de puternic asupra mea merită un rămas bun așa cum se cuvine.

Mă ridic și intru în salonul lui Maggie. Ea doarme încă, așa că mă duc până la patul ei, o sărut ușor pe frunte și îi las un bilet în care îi explic că mă îndrept spre apartament să împachetez câteva lucruri înainte să fie externată.

Pe urmă plec să îmi iau un rămas bun cum se cuvine de la cealaltă jumătate a inimii mele.

***

Stau în fața ușii dormitorului lui Sydney pregătindu-mă să bat. Ne-am spus tot ce trebuia să ne spunem și chiar multe pe care probabil nu ar fi trebuit să ni le spunem, dar nu pot să nu o văd o ultimă dată înainte să plec. Ea va fi plecată pe când mă voi întoarce din San Antonio. Nu am intenția s-o mai contactez după ziua de astăzi, iar faptul că este un rămas bun definitiv îmi comprimă inima în piept și mă doare ca naiba.

Dacă ar fi să-mi privesc situaţia din punctul de vedere al cuiva din afară, mi-aş spune să uit de sentimentele lui Sydney, astfel loialitatea mea i-ar aparţine doar lui Maggie. Mi-aş spune să plec imediat şi că Sydney nu merită un rămas bun, chiar după tot ce am trăit împreună.

Este oare viaţa doar în alb şi negru? Pot oare cuvinte cum ar fi „corect" sau „greşit" să-mi definească situaţia? Pot oare sentimentele lui Sydney să nu conteze în această combinaţie în ciuda loialităţii mele pentru Maggie?

Nu pare corect să o las să plece astfel. Dar este nedrept faţă de Maggie să n-o las să plece.

Nu ştiu cum am reuşit să mă bag în această încurcătură de la bun început, dar ştiu că singura cale să îi pun capăt este să rup orice contact cu Sydney. Am ştiut chiar în momentul în care am prins-o de mână noaptea trecută, că nu exista niciun defect în lumea asta care ar fi putut să-mi oprească inima să simtă ceea ce simţea.

Nu sunt mândru de faptul că Maggie nu-mi mai ocupă toată inima. Am luptat cu asta. Am luptat din greu, pentru că nu am vrut să se întâmple. Acum că lupta a ajuns la final, nu sunt sigur dacă sunt câştigător sau perdant. Nu sunt nici măcar sigur de care parte mă aflu şi mai ales de care parte am fost.

Bat uşor în uşa lui Sydney, pe urmă îmi pun palmele deasupra cadrului şi privesc în jos, jumătate din mine sperând ca ea să nu deschidă uşa, iar cealaltă jumătate abţinându-se să nu spargă nenorocita asta de uşă să ajungă la ea.

Câteva secunde mai târziu suntem faţă în faţă, pentru ceea ce ştiu că este ultima dată. Ochii ei mari şi albaştri sunt lărgiţi de frică şi surpriză, poate şi de un pic de uşurare când mă vede stând în picioare în faţa uşii. Nu ştie ce să creadă văzându-mă aici, dar confuzia ei este reconfortantă. E bine

să știu că nu sunt singurul care simte amestecul ăsta de emoții. Suntem împreună în asta.

Sydney și cu mine.

Suntem doar două suflete complet derutate, speriate de o despărțire nedorită, dar importantă.

Sydney

Stai liniștită, inimă! Te rog, stai liniștită!

Nu vreau să stea aici, în fața mea. Nu vreau să mă mai privească purtând pe față expresia aia care îmi reflectă propriile sentimente. Nu vreau să sufere așa cum sufăr eu. Nu vreau să-i lipsesc așa cum îmi lipsește el mie. Nu vreau să fie îndrăgostit de mine așa cum sunt eu îndrăgostită de el.

Aș vrea să fie cu Maggie acum. Aș vrea ca el *să vrea* să fie cu Maggie acum, pentru că ar face cu mult mai ușoară această despărțire știind că sentimentele noastre au fost mai puțin o reflectare reciprocă a lor, și mai mult ca o oglindă cu o singură față. Dacă nu i-ar fi atât de greu, mi-ar fi mai ușor să-l uit, mai ușor să-i accept alegerea. În schimb, îmi rănește de două ori mai tare inima știind că despărțirea noastră îl rănește la fel de mult cum mă rănește și pe mine.

Mă *ucide,* pentru că nimeni și nimic nu ar putea să-mi umple vreodată viața așa cum a făcut-o el. Simt de parcă am ratat în mod voit singura mea șansă pentru o viață excepțională și în schimb am primit una mediocră, fără Ridge în ea. Îmi sună în cap cuvintele tatălui meu și mă întreb dacă nu cumva avea dreptate. *O viață mediocră, este o viață irosită*.

Ochii noştri rămân în îmbrăţişarea lor tăcută pentru câteva momente, până când amândoi ne mutăm privirea, permiţându-ne să păstrăm fiecare ultima imagine a celuilalt.

Ochii lui îmi parcurg cu atenţie faţa ca şi cum ar vrea să mi-o memoreze. Memoria lui este ultimul loc în care aş vrea să fiu.

Aş da orice să pot fi în prezentul lui.

Îmi sprijin capul de uşa deschisă a dormitorului meu şi mă uit la mâinile lui cu care s-a prins de tocul uşii. Aceleaşi mâini pe care nu le voi mai vedea niciodată interpretând la chitară. Aceleaşi mâini care niciodată nu le vor mai ţine pe ale mele. Aceleaşi mâini care niciodată nu mă vor mai atinge şi îmbrăţişa în timp ce mă ascultă cântând.

Aceleaşi mâini care se întind dintr-o dată spre mine înfăşurându-se în jurul meu, ţinându-mi spatele într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât nu ştiu dacă m-aş putea smulge din ea nici dacă aş vrea. Dar nu încerc să o fac. Îi răspund în acelaşi fel. Îl îmbrăţişez cu la fel de multă disperare. Găsesc consolare la pieptul său în timp ce obrazul lui mă apasă pe creştet. Cu fiecare respiraţie sacadată, necontrolată care-i trece prin plămâni, proprii mei plămâni încearcă să ţină pasul. Cu toate acestea, respiraţia mea se apropie mai mult de nişte icnete scurte din cauza lacrimilor care încep să-mi curgă.

Sunt consumată de tristeţe şi nici nu încerc să mi-o reţin în timp ce plâng cu lacrimi mari de amărăciune. Plâng cu lacrimi amare pentru moartea a ceva ce nu a avut niciodată şansa să trăiască.

Moartea a ce ar fi putut fi între noi.

Ridge şi cu mine rămânem îmbrăţişaţi strâns pentru mai multe minute. Atât de multe minute, pe care mă străduiesc să nu le număr de frică să nu fi stat prea mult timp ca să poată fi considerată o îmbrăţişare potrivită. Se pare că şi el

și-a dat seama de asta, pentru că își alunecă mâinile pe spatele și umerii mei și se îndepărtează de mine. Îmi șterg ochii înainte de a-mi ridica din nou privirea spre el.

Când ne privim din nou în ochi, își ridică mâinile de pe umerii mei și-mi cuprinde fața. Ochii lui mă studiază câteva momente și felul în care se uită la mine mă face să mă urăsc pentru că îmi place atât de mult.

Îmi place felul în care se uită la mine de parcă aș fi singurul lucru care contează acum. Nu are ochi decât pentru mine. Nu am ochi decât pentru el. Și din nou gândurile mele fug la câteva versuri pe care le-a scris.

It's making me feel like I want to be the only man that you ever see (Mă face să simt că vreau să fiu singurul bărbat pe care l-ai văzut vreodată)

Privirea lui oscilează între gura și ochii mei, aproape ca și cum ar încerca să decidă dacă să mă sărute, să mă fixeze cu privirea sau să vorbească cu mine.

— Sydney, șoptește el.

Icnesc și-mi apăs mâna pe piept. Inima mea s-a dezintegrat la sunetul vocii lui.

— Nu știu... să vorbesc... bine, spune el cu o voce mică și nesigură.

Of, inima mea! Să-l aud vorbind este aproape prea mult pentru mine. Fiecare cuvânt care-mi ajunge în urechi este suficient să mă îngenuncheze, și asta nu e nici măcar din cauza sunetului vocii lui sau al cuvintelor rostite. Ci pentru faptul că a ales acest moment să vorbească, pentru prima dată în cincisprezece ani.

Se oprește înainte să termine ce vrea să-mi spună, dându-le plămânilor și inimii mele un moment să își revină. Vocea lui sună exact cum mi-am imaginat că ar suna după ce l-am auzit râzând de atâtea ori. Vocea este mai adâncă decât râsul lui, dar oarecum neclară. Într-un fel, vocea lui îmi amintește

de o fotografie. Pot să-i înţeleg cuvintele, dar sunt neclare. De parcă aş privi o pictură al cărui subiect îl recunosc, dar este neclară... exact ca și cuvintele lui.

Tocmai m-am îndrăgostit de vocea lui. De imaginea neclară pe care o pictează cu vorbele sale.

Cu... *el.*

Inspiră încet, pe urmă expiră înainte de a continua.

— Vreau ca tu... să asculţi asta, spune ridicându-mi capul în mâini. – Eu... nu... o să... regret... *niciodată*.

Bătaie, bătaie, pauză.

Contractă, destinde.

Inspiră, expiră.

Am pierdut în mod oficial războiul cu inima mea. Nici nu mă deranjez să-i dau un răspuns. Reacţia mi se vede în lacrimile care-mi curg. Se apleacă înspre mine și mă sărută pe frunte. Pe urmă își lasă mâinile jos și se depărtează uşor de mine. Cu fiecare mişcare pe care-o face, inima mea se destramă. Aproape pot să aud cum amândoi ne rupem în bucăți. Aproape pot să-i aud inima rupându-se în două, sfărâmându-se de podea chiar lângă mine.

Chiar dacă știu că trebuie să plece, sunt foarte aproape de a-l implora să rămână. Vreau să cad în genunchi, chiar lângă inimile noastre sfâșiate și să-l implor să mă aleagă pe mine. Partea patetică din mine, vrea să-l implore doar să mă sărute, chiar dacă nu mă alege pe mine.

Dar partea care câștigă în final, este partea care tace din gură, pentru că știu că Maggie îl merită mai mult decât mine.

Îmi țin mâinile pe lângă corp în timp ce el se mai îndepărtează cu un pas, pregătindu-mă să intru pe uşa dormitorului meu. Ne privim încă fix unul pe celălalt, dar când îmi sună telefonul în buzunar tresar, ferindu-mi privirea de el. Îi aud telefonul care-i vibrează în buzunar. Întreruperea bruscă a sunetului celor două telefoane este

evidentă numai pentru mine. Eu deschid celularul, în timp ce el şi-l scoate pe al lui din buzunar. Ne privim scurt, dar faptul că am fost întrerupţi de lumea exterioară, ne-a adus înapoi la realitatea situaţiei noastre. Înapoi la faptul că inima lui aparţine altcuiva şi că ăsta rămâne totuşi un adio.

Îl urmăresc în timp ce citeşte el primul, mesajul. Nu pot să-mi iau ochii de la el ca să-l citesc pe al meu. Indiferent ce citeşte, expresia lui devine torturată şi-şi scutură încet capul.

Se crispează.

Până în clipa asta, n-am mai văzut o inimă care se rupe sub ochii mei. Orice ar fi citit, l-a zguduit complet.

Nu se mai uită la mine. Cu o mişcare rapidă, strânge telefonul în mână de parcă ar fi o extensie a lui şi se duce direct la uşa de intrare să o deschidă. Intru în camera de zi şi-l privesc cum iese pe uşă. Nici măcar nu închide uşa după el şi sare scările câte două o dată, sărind peste capătul scărilor ca să mai câştige o jumătate de secundă în cursa lui frenetică pentru a ajunge oriunde îşi doreşte cu disperare să ajungă.

Mă uit la telefonul meu şi-l deblochez. Ultimul mesaj este de la numărul lui Maggie. Îl deschid şi văd că eu şi cu Ridge suntem singurii destinatari. Îl citesc cu atenţie, recunoscând şirul de cuvinte familiar pe care l-a scris pentru amândoi.

Maggie: *„Maggie a apărut seara trecută la o oră după ce m-am întors în camera mea. Am fost convins că vei da buzna şi îi vei spune ce nemernic am fost că te-am sărutat."*

Mă duc imediat spre canapea şi mă aşez, neputând să-mi mai susţin greutatea corpului. Cuvintele ei îmi taie respiraţia, îmi înmoaie membrele şi îmi fură orice simţ al demnităţii care credeam că mi-a mai rămas.

Încerc să-mi amintesc de unde mi-a trimis Ridge mesajul ăsta.

Laptopul lui.

Vai, nu! Mesajele noastre!

Maggie ne citește mesajele. Nu, nu, nu.

Nu va înțelege. Va vedea doar niște cuvinte care o vor răni. Nu va vedea cât de mult s-a luptat Ridge cu asta pentru ea.

Apare alt mesaj de la Maggie și nu vreau să-l citesc. Nu vreau să văd conversația noastră prin ochii lui Maggie.

Maggie: „Nu am crezut niciodată că este posibil să ai sentimente sincere pentru mai mult de o singură persoană, dar tu m-ai convins cât de incredibil m-am înșelat."

Pun telefonul pe „silent", îl arunc pe canapea lângă mine și încep să plâng cu fața ascunsă în mâini.

Cum am putut să-i fac asta lui Maggie?

Cum am putut să-i fac ei ce mi s-a făcut mie, știind că este cel mai rău sentiment de pe lume?

În viața mea nu mi-a fost atât de rușine.

Trec câteva minute în care sunt înnebunită de regrete până realizez că ușa de la intrare este deschisă. Îmi las telefonul pe canapea și mă duc să închid ușa, dar ochii mei cad exact pe taxiul care trage în fața complexului nostru. Maggie coboară uitându-se în sus spre mine și închide portiera. Nu sunt deloc pregătită să o văd, așa că mă dau înapoi să ies din raza ei vizuală. Nu știu dacă ar fi mai bine să mă ascund în dormitor, sau să stau aici să încerc să-i explic nevinovăția lui Ridge în toată povestea asta.

Dar cum aș putea să fac asta? A citit deja conversațiile. Știe că ne-am sărutat. Știe că a admis că are sentimente pentru mine. Oricât de mult aș încerca s-o conving că a făcut

tot ce a putut să nu simtă ceva pentru mine, asta nu scuză faptul că tipul de care e îndrăgostită a admis negru pe alb că are sentimente pentru altcineva. Nimic nu poate scuza asta, și mă simt ca un mare rahat că sunt implicată. Ușa este încă deschisă, când Maggie apare în capul scărilor.

Mă privește cu o expresie dură. Știu că mai mult ca sigur este aici pentru mine, așa că mă dau în spate și deschid mai larg ușa. Când trece pragul, privește în jos la picioarele ei, incapabilă să păstreze contactul vizual cu mine.

Nu o învinovățesc. Nici eu nu m-aș putea privi. De fapt, în locul ei, m-aș fi lovit chiar în clipa asta.

Se îndreaptă spre blatul de lucru și trântește laptopul lui Ridge fără nicio delicatețe. Pe urmă se îndreaptă direct spre camera lui Ridge. O aud cum scormonește printre lucruri și în cele din urmă iese cu o pungă într-o mână și cu cheile mașinii ei, în cealaltă. Stau încă nemișcată, cu mâinile pe ușă. Continuă să-și țină privirea în jos când trece de mine, dar de data asta face o mică mișcare cu mâna când își șterge o lacrimă.

Iese pe ușă, coboară scările și se duce direct spre mașina ei, fără să scoată un cuvânt.

Aș fi vrut să-mi spună că mă urăște. Aș fi vrut să mă lovească și să țipe la mine făcându-mă târfă. Aș fi vrut să-mi dea un motiv să fiu furioasă, pentru că în clipa asta mi se rupe inima pentru ea, și știu că nu este nici un lucru pe care i l-aș putea spune ca s-o fac să se simtă mai bine. Și știu asta sigur, pentru că am fost recent în aceeași situație în care, eu și cu Ridge am pus-o acum pe ea.

Noi tocmai am transformat-o într-o Sydney.

Ridge

Al treilea și ultimul mesaj, îl primesc când mă îndrept spre spital. Știu că este ultimul mesaj pentru că este extras din ultima conversație pe care am avut-o cu Sydney, cu mai puțin de două ore în urmă. Este ultimul lucru pe care i l-am scris.

Maggie: Nu-mi mulțumi, Sydney. Nu ar trebui să-mi mulțumești, pentru că am eșuat lamentabil în încercarea de a nu mă îndrăgosti de tine.

Nu mai pot să suport. Arunc telefonul pe scaunul pasagerului și ies din mașină, pe urmă o iau la fugă spre spital și urc direct în salon. Împing ușa și mă grăbesc să intru, pregătit să fac tot ce-mi stă în putință să o conving să mă asculte.

Când sunt în cameră, rămân înțepenit pe loc.

A plecat.

Îmi apăs palmele pe frunte și măsor în lung și-n lat camera goală, încercând să-mi dau seama cum aș putea să o aduc înapoi. A citit totul. Fiecare conversație pe care am avut-o vreodată cu Sydney pe laptopul meu. Fiecare sentiment sincer pe care i l-am împărtășit, fiecare glumă pe care am făcut-o, fiecare defect pe care i l-am enumerat.

De ce naiba am fost atât de *imprudent*?

Am trăit douăzeci și patru de ani fără să simt genul acesta de ură. Genul de ură care-ți copleșește complet conștiința. Genul de ură care găsește scuze pentru fapte care sunt de neiertat. Genul de ură pe care o simți în fiecare parte a corpului, în fiecare părticică a sufletului. Nu am simțit-o niciodată până acum. Nu am urât niciodată ceva sau pe cineva cu intensitatea cu care mă urăsc pe mine acum.

Sydney

— Plângi? mă întreabă Bridgette cu totală lipsă de compasiune, când intră pe uşă.

Warren intră imediat după ea, dar se opreşte când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

Nu ştiu cât timp am stat nemişcată pe canapea, oricum nu destul de mult ca să conştientizez realitatea. Încă sper ca toate astea să fi fost un vis. Sau un coşmar. Lucrurile nu trebuiau să ia această turnură.

— Sydney? spune Warren ezitant.

Îşi dă seama că ceva este în neregulă pentru că sunt sigură că ochii mei umflaţi şi injectaţi cu sânge mă dau de gol.

Încerc să formulez un răspuns, dar nu reuşesc să găsesc vreunul. Chiar dacă fac parte din povestea asta, simt că ea le aparţine lui Ridge şi lui Maggie şi nu se cuvine să o împărtăşesc eu.

Din fericire, sunt cruţată să răspund la întrebare de prezenţa lui Ridge. Dă buzna pe uşa apartamentului, distrăgându-le atenţia lui Warren şi a lui Bridgette.

Îi împinge pe cei doi şi se îndreaptă direct spre dormitorul lui. Iese câteva secunde mai târziu pe uşa băii. Se uită la Warren şi gesticulează ceva. Warren ridică din umeri şi gesticulează şi el ca răspuns, dar eu nu le pot urmări conversaţia.

Când Ridge îi răspunde din nou, Warren priveşte direct spre mine.

— Ce vrea să spună? mă întreabă Warren.

Ridic din umeri.

— Nu am învăţat limbajul semnelor de ultima oară când am vorbit, Warren. De unde naiba ar trebui să ştiu?

Nu ştiu de unde îmi vine sarcasmul ăsta nejustificat, dar se pare că Warren l-a anticipat.

Îşi scutură capul.

— Unde este Maggie, Sydney? – Warren arată spre blat la laptopul lui Ridge. – Spune că laptopul lui era la ea, deci trebuie să fi trecut pe aici după ce a ieşit din spital.

Mă uit la Ridge când răspund, dar nu pot nega faptul că sunt cuprinsă de gelozie când îi văd reacţia de îndată ce se vorbeşte despre Maggie.

— Nu ştiu unde s-a dus. Ştiu doar că a intrat, şi-a pus jos laptopul şi şi-a împachetat lucrurile. Trebuie să fi plecat cam de o jumătate de oră.

Warren îi transmite prin semne lui Ridge tot ce am spus eu. Când termină, Ridge îşi trece frustrat o mână prin păr pe urmă face un pas spre mine. Ochii lui sunt supăraţi şi răniţi, iar mişcările mâinilor lui sunt bruşte când gesticulează. Furia lui evidentă mă face să mă crispez, dar dezamăgirea lui faţă de mine mă umple la rândul meu de furie.

— Vrea să ştie de ce ai lăsat-o să plece, spune Warren.

Mă ridic imediat şi-l privesc pe Ridge drept în ochi.

— Ce aşteptai din partea mea să fac, Ridge? S-o închid în afurisitul ăla de dulap? Nu poţi fi supărat pe mine pentru asta! Nu eu sunt cea care a uitat să şteargă mesajele pe care nu voiam să le citească altcineva!

Nu aştept ca Warren să termine de transmis lui Ridge ce am spus. Intru în dormitorul meu şi trântesc uşa după mine, după care mă arunc în pat. Câteva momente mai târziu, aud şi uşa de la dormitorul lui Ridge care se trânteşte. Dar asta nu este tot ce aud. Aud obiectele care se izbesc de pereţii

dormitorului său, unul câte unul, de parcă şi-ar descărca frustrarea pe orice obiect care-i cade în mână.

Din cauza zgomotului din camera lui Ridge, nu aud bătaia în uşa mea. Uşa se deschide şi Warren intră în cameră. Închide uşa dormitorului, pe urmă se sprijină de ea.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Îmi întorc capul în direcţia opusă. Nu vreau să-i răspund, şi nu vreau să-l privesc pentru că ştiu că orice îi voi spune nu-l va face decât să fie dezamăgit de Ridge şi de mine. Nu vreau să fie dezamăgit de Ridge.

— Eşti bine?

Vocea lui se aude acum de aproape. Se aşază pe pat lângă mine şi-mi pune o mână liniştitoare pe spate. Gestul lui reconfortant mă face să cedez şi-mi îngrop faţa în mâini. Simt că parcă mă înec, dar am obosit să lupt şi nu mă mai deranjez să caut o gură de aer.

— Ai spus ceva despre mesajele lui Ridge. Maggie a citit ceva care a supărat-o?

Îmi întorc capul şi privesc în sus spre el.

— Du-te şi întreabă-l pe Ridge, Warren. Nu este treaba mea să-ţi vorbesc despre problemele lui cu Maggie.

Warren îşi strânge buzele într-o linie subţire, dând încet din cap în timp ce se gândeşte.

— Cred că totuşi este treaba ta. Nu-i aşa? Nu are totul legătură cu tine? Şi nu pot să-l întreb pe Ridge. Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta, şi sincer, sunt cam îngrozit de el acum. Dar sunt îngrijorat din cauza lui Maggie şi trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat ca să-mi pot da seama dacă pot face ceva să ajut.

Închid ochii întrebându-mă cum aş putea să răspund la întrebarea lui Warren fără a intra în detalii. Deschid ochii şi mă uit din nou la el.

— Nu fi supărat pe el, Warren. Singura lui greșeală a fost că a uitat să șteargă niște mesaje.

Warren înclină capul și-și îngustează ochii suspicios.

— Dacă asta este singura greșeală pe care a făcut-o Ridge, atunci de ce îl evită Maggie? Vrei să spui că nu era nimic greșit în mesajele pe care le-a citit ea? Că orice s-ar petrece între voi doi, nu este greșit?

Mă deranjează tonul lui condescendent. Mă ridic în șezut pe pat și mă trag mai în spate punând spațiu între noi doi înainte să-i răspund.

— Faptul că Ridge a fost sincer în conversațiile cu mine, nu înseamnă că a greșit cu ceva. Nici faptul că are sentimente pentru mine nu înseamnă că a greșit, când știi exact cât de mult s-a luptat împotriva acestor sentimente. Când este vorba despre inimă, oamenii nu pot deține controlul, Warren. Pot controla doar felul în care acționează, și asta este exact ce a făcut și Ridge. Și-a pierdut controlul o singură dată, timp de zece secunde, dar după asta, de fiecare dată când s-a simțit ispitit a luat-o în direcția opusă. Singurul lucru greșit pe care l-a făcut Ridge a fost să nu șteargă mesajele, pentru că procedând așa nu a protejat-o pe Maggie. Nu a reușit să o protejeze de adevărul dur că oamenii nu aleg de cine să se îndrăgostească. Pot doar să aleagă de cine să rămână îndrăgostiți. – Mă uit în tavan și clipesc ca să-mi alung lacrimile. – El a ales să rămână îndrăgostit de ea, Warren. De ce nu poate ea să vadă asta? Lucrul acesta îl va ucide pe el mai mult decât o va ucide pe ea.

Mă las pe spate în pat și Warren rămâne lângă mine, liniștit și nemișcat. Trec câteva minute, după care se ridică și se duce spre ușa dormitorului.

— Îți datorez niște scuze, spune el.

— Scuze pentru ce?

Își lasă privirea în jos și se mută de pe un picior pe celălalt.

— Nu credeam că ești destul de bună pentru el, Sydney. – Își ridică încet privirea spre mine. – Însă ești. Tu și cu Maggie, amândouă sunteți. Este prima dată de când îl cunosc pe Ridge când nu-l invidiez.

Pleacă din cameră, făcându-mă cumva să mă simt un piculeț mai bine, și cu mult mai rău în același timp.

Stau întinsă în patul meu așteptând ca furia lui Ridge să se întoarcă, dar nu se întâmplă nimic. Este liniște deplină în apartament.

Îmi iau telefonul și văd că am un mesaj de la Ridge, trimis acum câteva minute.

Ridge: *M-am răzgândit. Vreau să pleci astăzi.*

Ridge

Îngrămădesc câteva lucruri într-o pungă, sperând că voi avea nevoie de ele odată ce voi ajunge acasă la ea. Nu știu nici dacă Maggie îmi va permite să trec pragul ușii, dar tot ce pot face acum este să rămân optimist pentru că alternativa este de neconceput. Refuz să cred că este așa.

Știu că este rănită și știu că mă urăște acum, dar trebuie să înțeleagă cât de mult înseamnă pentru mine și că sentimentele pentru Sydney nu au fost niciodată intenționate.

Îmi strâng din nou pumnii întrebându-mă în primul rând, de ce mama naibii am avut conversațiile alea cu Sydney. Sau de ce nu le-am șters. Nu mi-am imaginat niciodată că Maggie

le va citi. Cred că, într-un fel, nu mă simţeam vinovat. Ce am simţit pentru Sydney nu a fost ceva ce am vrut să se întâmple, dar sentimentele erau acolo şi refuzând să le dau ascultare după sărutul nostru iniţial, a presupus mult efort din partea mea. Într-un mod bizar, chiar am fost mândru de mine însumi că am putut să lupt împotriva sentimentelor aşa cum am făcut-o.

Dar Maggie nu va privi din punctul acesta de vedere, şi pot s-o înţeleg total. O cunosc pe Maggie, şi dacă a citit toate mesajele, va fi mai supărată din cauza conexiunii pe care am avut-o cu Sydney decât pentru faptul că am sărutat-o. Sentimentele pe care le am pentru Sydney nu sunt ceva ce pot să rezolv.

Apuc punga şi telefonul şi mă duc în bucătărie să-mi iau laptopul. Când ajung la blatul de lucru, văd o bucată de hârtie care iese din laptop. Găsesc un autocolant lipit pe ecran.

Ridge,

Nu am avut niciodată intenţia să-ţi citesc lucrurile personale, dar când ţi-am deschis laptopul erau chiar acolo în faţa ochilor mei. Le-am citit pe toate şi aş vrea să nu le fi văzut niciodată.

Te rog, dă-mi timp să procesez totul înainte să apari. O să te contactez când voi fi pregătită să vorbesc, în câteva zile.

Maggie

În câteva zile?

Doamne, te rog să nu vorbească serios! Nu cred că inima mea va supravieţui câteva zile. Voi fi norocos dacă o scot la capăt până diseară ştiind cum am făcut-o să se simtă.

Arunc punga înapoi în dormitor prin uşa deschisă, pentru că nu voi avea nevoie de ea câteva zile.

Mă sprijin cu coatele pe bar, mototolind biletul în pumn. Mă holbez la laptopul din fața mea.

Rahat de laptop.

De ce naiba nu am o parolă pe el? De ce naiba nu l-am luat cu mine când am plecat din spital? De ce naiba nu am șters totul? Și în primul rând, de ce naiba m-am apucat să-i scriu toate astea lui Sydney?

Nu am urât niciodată un obiect neînsufleţit aşa cum urăsc acest laptop. Trântesc capacul și îi dau un pumn puternic. Aș vrea să-l aud cum se sparge. Aș vrea să aud sunetul pe care-l face pumnul meu când îl izbesc cu putere. Aș vrea să-l aud cum se zdrobește sub pumnul meu, la fel cum îmi simt inima zdrobită în piept.

Mă îndrept, îl prind și-l izbesc de blat. Cu colțul ochiului îl văd pe Warren că iese din dormitorul lui, dar sunt prea supărat ca să-mi pese că fac prea mult zgomot. Continui să ridic laptopul și să-l izbesc de bar, iarăși și iarăși, dar ura mea nu se diminuează cu nimic și nici nu-i produc prea multe stricăciuni. Warren intră în bucătărie și se îndreaptă spre un dulap. Se apleacă și apucă ceva, pe urmă vine înspre mine. Mă opresc din atacul meu împotriva laptopului și-l văd ținând în mână un ciocan. Bucuros, i-l smulg din mână pe urmă mă întorc și izbesc ciocanul cu toată puterea mea în laptop. De data asta, văd crăpăturile care apar în carcasă la fiecare lovitură.

Mult mai bine.

Îl lovesc iarăși și iarăși, și văd cum zboară bucăți în toate direcțiile. Provoc de asemenea, o grămadă de daune barului de sub laptop, dar mă lasă rece.

Blaturile se pot înlocui. Ce a distrus însă laptopul ăsta în Maggie, nu.

Când nu a mai rămas nimic din laptop de distrus, arunc în sfârșit ciocanul pe bar. Am rămas fără respirație. Mă întorc

și alunec în jos până ajung la podea, sprijinindu-mă de dulap. Warren trece pe lângă mine, se lasă și el jos pe podea vis-a-vis de mine, sprijinindu-se de peretele din spatele lui.

— *Te simți mai bine*? gesticulează el.

Îmi scutur capul. Nu mă simt mai bine, mă simt chiar mai rău. Acum știu că de fapt nu pe laptop sunt supărat. Ci pe mine. Sunt supărat pe mine însumi.

— *Pot să te ajut cu ceva?*

Mă gândesc la întrebarea lui. Singurul lucru care m-ar putea ajuta s-o aduc înapoi pe Maggie este să-i dovedesc că nu este nimic între mine și Sydney. Ca să-i pot dovedi asta, trebuie să nu mai existe nicio interacțiune între mine și Sydney. Iar asta este destul de dificil, cu ea în camera alăturată.

— *Poți s-o ajuți pe Sydney să se mute*? îi spun prin semne. – *Astăzi?*

La cererea mea, Warren își lasă bărbia în jos privindu-mă dezamăgit.

— *Astăzi? Apartamentul ei nu va fi gata decât peste trei zile. De altfel, are nevoie de mobilă și ce a comandat astăzi nu i se livrează decât în ziua în care se mută*.

Îmi scot portofelul din buzunar și scot cardul de credit.

— *Du-o atunci la hotel. Îi plătesc eu camera până este gata apartamentul ei. Vreau să plece de aici în caz că se întoarce Maggie. Nu poate să fie aici.*

Warren îmi ia cartea de credit și o fixează câteva secunde înainte de a mă privi din nou.

— *Asta este o mișcare cam de rahat, având în vedere că e vina ta. Să nu aștepți de la mine să fiu eu cel care o anunță că trebuie să se mute astăzi. Îi datorezi măcar asta.*

Trebuie să recunosc că reacția lui Warren mă surprinde. Ieri părea că o urăște pe Sydney. Astăzi se comportă de parcă o protejează.

— I-am spus deja că trebuie să se mute de astăzi. Fă-mi o favoare, asigură-te că se mută cu bine săptămâna asta. Ia tot ce are nevoie. Alimente, mobilă, orice.

Încep să mă ridic, când se deschide ușa camerei lui Sydney. Iese cu spatele trăgând ambele valize. Warren sare în picioare lângă mine. Ea se întoarce și de îndată ce dă cu ochii de mine, înțepenește.

Mă simt copleșit de vină pentru ce i-am făcut când îi văd lacrimile din ochi. Nu merită asta. Ea nu a făcut nimic ca să merite tot ce i-am făcut. Felul în care mă simt pentru că am rănit-o este exact motivul pentru care vreau să plece, pentru că nu ar trebui să-mi pese atât de mult.

Dar îmi pasă. Doamne, îmi pasă atât de mult de ea!

Rup contactul vizual cu ea și mă întorc la Warren.

— *Mulțumesc pentru că o ajuți*, îi gesticulez.

Mă îndrept spre camera mea pentru că nu vreau s-o văd pe Sydney cum iese pe ușă. Nu-mi pot imagina că le-am pierdut pe amândouă, pe ea și pe Maggie în decurs de câteva ore, dar chiar se întâmplă.

Warren mă apucă de braț când trec pe lângă el forțându-mă să mă întorc ca să-l privesc.

— *Nici măcar nu o să-ți iei la revedere de la ea?* gesticulează el.

— *Nu pot să-i spun la revedere când de fapt nu vreau să plece.*

Îmi continui drumul spre dormitor, recunoscător că nu pot să aud sunetul ușii care se închide după ea când pleacă. Nu știu dacă aș rezista.

Îmi iau telefonul și mă întind în pat. Selectez numărul lui Maggie și îi scriu un mesaj.

Eu: *Îți dau oricât de mult timp ai nevoie. Te iubesc mai mult decât îți poți imagina. Nu voi nega nimic din*

ce i-am spus lui Sydney, pentru că totul a fost adevărat, în special partea despre tine și despre cât de mult te iubesc. Știu că suferi, și știu că te-am trădat, dar te rog. Trebuie să știi cât de mult am luptat pentru tine. Te rog, să nu terminăm așa.

Apăs tasta „trimite” și strâng telefonul la piept.

Apoi, la naiba, încep să plâng!

Sydney

— Lasă-mă să iau eu astea, spune Warren în timp ce se apleacă să-mi ridice valizele.

Le cară în jos pe scări, iar eu îl urmez. Când ajungem la mașina lui îmi dau seama că nici nu știu unde merg. Nu m-am gândit așa departe. De îndată ce Ridge mi-a spus că trebuie să plec astăzi, mi-am împachetat lucrurile și am plecat fără să plănuiesc măcar unde voi merge pentru următoarele trei zile. Noul meu apartament nu este gata încă, dar îmi doresc să fiu acolo. Vreau să fiu cât mai departe posibil de Ridge și Maggie, de Warren și Bridgette, de Hunter și Tori, de toți și de toate.

— Ridge vrea să te duc la un hotel până este gata apartamentul tău, doar dacă nu vrei tu să te duci altundeva?

Warren stă pe scaunul șoferului, iar eu pe al pasagerului. Nici nu-mi amintesc cum am intrat în mașina lui. Mă întorc să-l privesc, iar el mă fixează. Nici nu a pornit încă motorul.

Doamne, ce patetică mă simt. Simt că sunt o povară.

— E ridicol, nu-i așa? spun eu.

Arăt înspre mine.

— Asta. – Îmi sprijin capul pe tetieră și închid ochii. – Ar trebui să mă întorc acasă la părinții mei. Este clar că nu sunt făcută pentru asta.

Warren suspină.

— Nu ești făcută, pentru ce? Colegiu? Viața reală?

Îmi scutur capul.

— Pentru independență, în general, cred. Hunter avea dreptate când mi-a spus că mai bine trăiesc cu el decât pe cont propriu. Cu asta a avut dreptate. Am fost în viața lui Ridge mai puțin de trei luni și am reușit cu succes să-i distrug relația cu Maggie. – Mă uit pe fereastră, în sus la balconul lui gol. – Și am distrus și prietenia lui cu mine.

Warren pornește mașina, pe urmă se întinde și mă prinde de mână.

— Astăzi este o zi cu adevărat proastă. O zi foarte, foarte proastă. Uneori în viață avem nevoie de astfel de zile proaste ca să le putem aprecia pe cele bune. – Îmi lasă mâna și iese din locul de parcare. – Și ai reușit s-o scoți la capăt până acum fără să te întorci la părinții tăi. Mai poți să reziști încă trei zile.

— Nu-mi pot permite un hotel, Warren. Mi-am cheltuit toate economiile pe mobilă și pentru garanția apartamentului. Du-mă doar până în stația de autobuz. Mă duc să stau cu părinții mei pentru câteva zile.

Îmi iau telefonul luându-mi inima-n dinți să-i sun, dar Warren mi-l smulge din mână.

— În primul rând, încetează să te mai învinovățești pentru ce se întâmplă între Ridge și Maggie. Ridge este propriul său stăpân, știe ce este bine și ce este rău. El era într-o relație, nu tu. În al doilea rând, trebuie să-i permiți lui Ridge să plătească pentru hotel pentru că te-a făcut să pleci fără o notificare. Deși îl iubesc pe tipul ăsta, trebuie să recunosc că ți-e dator vândut.

Privesc balconul lui gol în timp ce ne îndepărtăm.

— Oare de ce simt că Ridge și-a făcut pomană cu mine încă din ziua în care ne-am cunoscut?

Îmi iau privirea de pe balcon simțind cum sunt cuprinsă de furie, fără să știu exact pe cine sunt supărată. Poate pe dragoste? Cred că sunt supărată pe dragoste.

— Nu știu de ce simți așa, spune Warren, dar trebuie să încetezi. Nu ai cerut nimic niciodată nimănui dintre noi.

Dau din cap, încercând să fiu de acord cu el.

Poate că Warren are dreptate. Ridge este la fel de vinovat ca și mine în povestea asta. Trebuia să-mi fi cerut să plec imediat cum și-a dat seama că începe să aibă sentimente pentru mine. Trebuia de asemenea, să-mi fi dat mai mult de cinci minute să mă mut. M-a făcut să mă simt mai mult ca o obligație decât ca cineva de care se presupune că îi pasă.

— Ai dreptate, Warren, Și știi ceva? Dacă Ridge plătește, vreau să mă duci la un hotel foarte frumos. Unul care să aibă room service și un minibar plin cu sticluțe de Pine-Sol.

Warren izbucnește în râs.

— Asta-i fata mea!

Ridge

Au trecut șaptezeci și două de ore.

Trei zile.

Suficient timp ca să mă gândesc și la alte lucruri pe care vreau să i le spun lui Maggie. Suficient timp ca Warren să-mi aducă la cunoștință că Sydney este în sfârșit, în apartamentul ei. Nu a vrut să-mi spună unde este, dar probabil că așa este mai bine.

Șaptezeci și două de ore înseamnă suficient timp să-mi dau seama că mi-e dor s-o am pe Sydney în viața mea, aproape la fel de mult cât îmi este dor și de Maggie. Și este suficient timp ca să știu că nu mai aștept nicio zi ca să vorbesc cu Maggie. Trebuie să știu dacă se simte bine. De când am pierdut-o, tot ce am făcut a fost să mă învârt de colo până colo prin apartament.

De când le-am pierdut pe amândouă.

Îmi iau telefonul și-l răsucesc în mână câteva momente, prea speriat să-i scriu un mesaj. Mi-e frică de răspunsul pe care mi-l va da. Când reușesc în cele din urmă să scriu un mesaj, închid ochii și îl trimit.

Eu: *Ești gata să vorbim despre asta?*

Fixez cu privirea telefonul, așteptând să răspundă. Vreau să știu dacă este bine. Aș vrea să-i spun povestea din punctul meu de vedere. Mă omoară să știu că, mai mult ca sigur, crede tot ce poate fi mai rău despre mine. Am impresia că n-am mai putut respira ca lumea de când a aflat despre Sydney și despre mine.

Maggie: *Nu voi fi niciodată gata, dar trebuie s-o facem. Sunt acasă toată seara.*

Chiar dacă sunt gata s-o văd, tot mă sperie de moarte. Nu vreau să o văd cu inima frântă.

Eu: *Voi fi acolo într-o oră.*

Îmi iau lucrurile și mă îndrept direct spre ușă – îndreptându-mă spre jumătatea mea de inimă care are cea mai mare nevoie să fie vindecată.

***

Am o cheie de la apartamentul ei. Am cheia de trei ani, dar în tot acest timp nu a fost nevoie să sun la ușă.

Acum însă sun, dar nu mă simt bine s-o fac. Parcă ar trebui să cer permisiunea de a trece de o barieră invizibilă care n-ar trebui să existe între noi. Mă dau cu un pas în spate din fața ușii și aștept.

După câteva lungi și dureroase secunde, ea deschide ușa și-mi aruncă o privire scurtă în timp ce se dă la o parte să-mi facă loc să intru. În timp ce conduceam mi-am imaginat-o cu părul vâlvoi, cu machiajul scurs și întins sub ochi de la atâta plâns, îmbrăcată într-o pijama pe care n-a dat-o jos de trei zile. Ținuta tipică a unei fete cu inima zdrobită care tocmai și-a pierdut încrederea în bărbatul pe care îl iubește. Cred că aș prefera să arate așa cum mi-am imaginat-o decât așa cum arată de fapt. Este îmbrăcată cu blugii ei obișnuiți și are tot părul pieptănat spre spate. Nu are machiaj întins pe față sau lacrimi în ochi. Îmi zâmbește slab și închide ușa.

O observ atent pentru că nu știu ce să fac. Bineînțeles, primul reflex este să o trag în brațe și să o sărut, dar cred că primul meu reflex nu este și cel mai bun. Aștept, în schimb, până intră în camera de zi. O urmez, dorind mai mult decât orice, să se întoarcă spre mine și să-și arunce brațele în jurul meu.

Se întoarce să mă înfrunte înainte să se așeze, dar nu-și aruncă brațele în jurul meu.

— *Ei bine?* gesticulează ea. *Cum facem asta?*

Expresia ei este ezitantă și îndurerată, dar cel puțin înfruntă situația. Știu că-i este greu.

— *Ce ar fi dacă ne-am comporta normal?* îi spun prin semne. *Au fost cele mai dificile trei zile din viaţa mea şi nu pot să mai las să treacă o secundă fără să te ating.*

Înainte să-i dau şansa să răspundă, îmi înfăşor braţele în jurul ei şi o trag spre mine. Ea nu-mi rezistă. Braţele ei se înfăşoară strâns în jurul meu şi când îmi apăs obrazul de creştetul ei, o simt că începe să plângă.

Asta este Maggie de care am nevoie. Maggie cea vulnerabilă. Maggie care încă mă iubeşte, în ciuda faptului că am făcut-o să sufere.

Ce nu aş da să pot să-i şoptesc toate scuzele în ureche! Aş vrea să fie cât mai aproape de mine în timp ce-i spun cât de rău îmi pare, dar nu pot să fac asta şi atunci i-o spun prin semne.

Urăsc momentele astea din viaţă în care aş da orice să pot comunica în felul care pentru cei mai mulţi este firesc şi de la sine înţeles.

Îşi ridică uşor faţa şi o las să se retragă din îmbrăţişare, cu părere de rău. Îşi ţine palmele lipite de pieptul meu şi mă priveşte în ochi.

— Eşti îndrăgostit de ea? mă întreabă ea.

Nu-mi pune întrebarea prin semne; doar o spune cu voce tare. Faptul că nu a gesticulat mă face să cred că i-a fost prea greu să întrebe. Atât de greu, că probabil nici nu-şi doreşte să ştie răspunsul, aşa că nu vrea cu adevărat să înţeleg întrebarea.

Am înţeles-o.

Îi prind ambele mâini care sunt presate de pieptul meu şi le ridic, sărutându-i fiecare palmă înainte de a i le lăsa pentru a-i răspunde prin semne.

— *Sunt îndrăgostit de tine, Maggie.*

Îşi controlează expresia feţei.

— *Nu asta am întrebat.*

Îmi feresc privirea de ea pentru că nu vreau să vadă lupta din ochii mei. Îi închid şi îmi reamintesc că minciuna nu ne va duce departe. Maggie este inteligentă. Şi merită, de asemenea onestitate, ceea ce nu prea i-am oferit. Îmi deschid ochii şi o privesc. Nu îi răspund printr-un „da" sau „nu". Ridic din umeri, pentru că nu ştiu, sincer, dacă sunt îndrăgostit de Sydney. Cum aş putea fi, dacă sunt îndrăgostit de Maggie? Nu ar trebui să fie posibil pentru o inimă să iubească mai mult de o singură persoană o dată. Ea îşi fereşte privirea şi se ridică. Străbate încet camera de zi pe toată lungimea ei şi înapoi. Se gândeşte, aşa că o las în pace pentru moment. Ştiu că răspunsul meu a rănit-o, dar mai ştiu că o minciună ar fi rănit-o şi mai tare. Într-un final se întoarce spre mine.

— *Aş putea să-mi petrec toată seara punându-ţi întrebări neplăcute, Ridge. Nu vreau să fac asta. Am avut mult timp la dispoziţie să mă gândesc la lucrurile astea şi sunt multe lucruri pe care vreau să ţi le spun*.

— *Dacă întrebările neplăcute te vor ajuta, atunci pune-mi întrebări neplăcute. Te rog. Am fost împreună cinci ani de zile, nu pot lăsa asta să ne despartă*.

Îşi scutură capul, pe urmă se aşază pe canapeaua de pe partea opusă.

— *Nu trebuie să-ţi pun întrebări, pentru că deja cunosc toate răspunsurile. Vreau doar să vorbesc cu tine despre ce va fi de acum înainte.*

Mă aplec în faţă, nu-mi place încotro se îndreaptă discuţia. Nu-mi place chiar deloc.

— *Lasă-mă cel puţin să-ţi spun punctul meu de vedere. Nu poţi lua o decizie cu privire la ce se întâmplă între noi fără să mă asculţi înainte*.

Scutură din nou din cap şi mi se strânge inima.

— Îl cunosc deja, Ridge. Te cunosc. Îți cunosc inima. Am citit conversația ta cu Sydney. Știu deja ce îmi vei spune. Îți vei cere iertare că ai început să ai sentimente pentru altă fată în ciuda faptului că ai luptat din răsputeri să previi acest lucru. Îmi vei spune că mă iubești mai mult decât îmi pot imagina și că relația cu mine este cu mult mai importantă decât sentimentele tale pentru Sydney. Îmi vei spune că vei face orice ca să te revanșezi față de mine și nu trebuie decât să-ți mai dau o șansă. Probabil că vei fi de asemenea, brutal de sincer cu mine și-mi vei spune că ai sentimente pentru Sydney, dar că ele nu se compară cu sentimentele pe care le ai pentru mine. – Se ridică și se mută pe canapea lângă mine. Ochii ei sunt înlăcrimați, dar nu mai plânge. Stă față în față cu mine și începe din nou să gesticuleze. – *Și știi ceva, Ridge. Te cred. Înțeleg toate astea. Chiar o fac. Am citit conversațiile voastre. Este ca și cum aș fi fost acolo, trecând prin toate în timp ce voi doi încercați să vă luptați împotriva sentimentelor care se nășteau între voi. Mi-am tot spus mie însămi să nu mă mai loghez la contul tău, dar nu mă pot opri. Am citit conversațiile de un milion de ori. Am descifrat fiecare cuvânt, fiecare propoziție, fiecare semn de punctuație. Am vrut să găsesc măcar o dovadă că mi-ai fost necredincios. Am vrut să găsesc în conversații acel moment în care tu admiți că ceea ce simțeai pentru ea era ceva pur sexual. Dumnezeule, Ridge. Am vrut atât de mult să găsesc acel moment, dar nu am putut. Știu că ai sărutat-o. Dar chiar și sărutul părea scuzabil după ce ați vorbit deschis despre asta. Sunt prietena ta și chiar și eu încep să-l scuz.*

Nu spun, în niciun caz, că ceea ce-ai făcut este ușor de iertat. Ar fi trebuit să-i ceri să se mute în secunda în care ai simțit nevoia s-o săruți. La naiba, nu ar fi trebuit niciodată să-i ceri să se mute la tine dacă exista cea mai mică posibilitate să fii atras de ea. Ce ai făcut, a fost greșit în fiecare sens al

cuvântului, dar ce mă dă total peste cap este faptul că simt că înțeleg. Poate pentru că te cunosc foarte bine, dar este evident faptul că te îndrăgostești de Sydney, iar eu nu pot să stau și să-ți împart inima cu ea, Ridge. Nu pot face asta.

Nu, nu, nu, nu, nu. O trag în brațele mele, dorind să găsesc mângâierea de care am nevoie ca să trec peste panica pe care o simt crescând în mine.

Poate că are inima frântă. Poate că este chiar supărată sau îngrozită, dar singurul lucru pe care nu o voi lăsa să-l facă este să se resemneze. Să fie de acord cu asta.

Lacrimile încep să-mi înțepe ochii și o țin ca și cum îmbrățișarea mea ar trebui s-o convingă de felul în care simt. Îmi scutur capul a negare, încercând să o fac să nu ducă conversația asta în direcția în care mi-e teamă că se îndreaptă.

Îmi apăs buzele de ale ei în încercarea de a face să dispară totul. Îi cuprind fața între palmele mele și încerc cu disperare să-i arăt cum mă simt fără să fiu nevoit să mă depărtez din nou de ea.

Ea își îndepărtează buzele și eu o sărut, un lucru pe care l-am făcut mereu peste cinci ani de zile, dar parcă niciodată cu atât de multă convingere sau frică.

Gura ei are gustul lacrimilor și nu știu sigur ale cui sunt, pentru că amândoi plângem acum. Îmi împinge pieptul dorind să-mi vorbească, dar eu nu vreau s-o facă. Nu vreau s-o urmăresc cum îmi spune că este în regulă să am sentimente pentru Sydney.

Nu este în regulă. Nu ar trebui să fie în regulă deloc.

Se ridică și mă împinge de lângă ea, apoi își șterge lacrimile. Îmi sprijin cotul de canapea și-mi acopăr gura cu mâna mea tremurătoare.

— Mai am lucruri de spus. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să ți le spun, și vreau să-mi dai oportunitatea să le scot afară, ok?

Dau simplu din cap, când de fapt tot ce vreau să fac este să-i spun că ăsta este ultimul lucru pe care ar putea să-l suporte inima mea acum. Ea își ridică picioarele pe canapea și le înconjoară cu mâinile, sprijinindu-și obrazul pe genunchi, cu privirea departe de mine. Este liniștită și contemplativă.

Eu sunt un dezastru complet în timp ce aștept aici.

Își ia mâinile din jurul genunchilor și-și ridică încet privirea spre mine.

— Îți amintești ziua când ne-am cunoscut? întreabă ea. – Este un zâmbet slab în ochii ei, iar panica mea slăbește ușor la amintirea aceasta plăcută. Dau din cap. – *Întâi te-am remarcat pe tine, după aceea pe Warren. Când Warren s-a apropiat de mine, am sperat că o face pentru tine. Îmi amintesc cum s-au întâlnit ochii noștri peste umărul lui, pentru că am vrut să-ți zâmbesc ca să știi că mi-ai atras atenția în același fel în care ți-am atras-o și eu pe a ta. Dar când am realizat că Warren nu s-a apropiat de mine în numele tău, am fost dezamăgită. Era ceva la tine care mă atrăgea într-un fel în care Warren nu o făcea, dar tu nu păreai să ai aceeași reacție față de mine. Warren era drăguț, așa că am fost de acord să ies cu el mai ales pentru că tu nu ai părut să mă bagi în seamă în ziua aceea.*

Închid ochii și mă las purtat de cuvintele ei pentru moment. Nu am știut niciodată asta. Și nu sunt sigur că vreau să știu acum. După câteva momente de liniște, îmi deschid ochii fără tragere de inimă și o las să termine.

— Pentru scurta perioadă de timp în care m-am întâlnit cu Warren, tu și cu mine am avut conversații scurte și acele lungi priviri care păreau să te facă să nu te simți bine, pentru că

începeai să ai sentimente pentru mine. Dar loialitatea ta față de Warren era atât de puternică, încât nu le-ai permis să se manifeste. Am admirat mereu asta la tine, pentru că știam că ne-ar fi fost foarte bine împreună. Ca să fiu cinstită, am sperat în secret că vei trăda această prietenie și mă vei săruta sau ceva de genul ăsta, pentru că mă gândeam doar la tine. Nici nu cred că eram cu Warren, pentru Warren. Cred că tot timpul am fost cu el din cauza ta.

Apoi, la câteva săptămâni după ce am rupt-o cu Warren, am început să cred că nu te voi mai vedea niciodată pentru că tu nu ai mai venit după mine așa cum sperasem c-o vei face. Gândul ăsta mă îngrozea, așa că într-o zi am apărut la apartamentul tău. Tu nu erai acasă, dar era Brennan. Cred că știa de ce eram acolo, așa că mi-a spus să nu-mi fac griji, că trebuia doar să-ți dau puțin timp. Mi-a povestit despre înțelegerea pe care ai făcut-o cu Warren și că aveai într-adevăr sentimente pentru mine, dar nu ți se părea corect să le urmezi în momentul acela. Mi-a arătat chiar și data pe care o încercuiseși în calendar. Nu voi uita niciodată cum m-a făcut să mă simt și începând din clipa aceea, am început numărătoarea inversă a zilelor care mai rămăseseră până să apari la ușa mea.

Își șterge o lacrimă. Închid ochii un scurt moment, încercând să-i arăt respect și să n-o trag iarăși în brațele mele, dar este atât de greu. Nu am știut niciodată că a venit după mine. Brennan nu mi-a spus niciodată, și în clipa asta oscilez între a-i spune cât de supărat sunt că a păstrat tăcerea asupra acestui fapt sau să-i spun cât îl iubesc pentru că a informat-o pe Maggie despre cum m-am simțit.

— M-am îndrăgostit de tine în timpul acelui an de așteptare. M-am îndrăgostit de loialitatea ta față de Warren. M-am îndrăgostit pentru loialitatea ta față de mine. M-am îndrăgostit pentru răbdarea ta, și pentru puterea voinței tale.

M-am îndrăgostit pentru că nu ai vrut să începi lucrurile greșit între noi. Voiai ca totul să fie corect, așa cum trebuia să fie, așa că ai așteptat un an întreg. Crede-mă, Ridge. Știu cât de greu ți-a fost, pentru că eu așteptam împreună cu tine.

Ridic mâna și-i șterg o lacrimă de pe obraz, pe urmă o las să termine.

— Am jurat că nu voi lăsa boala mea să intervină între noi. Nu aș fi lăsat-o să mă împiedice să mă îndrăgostesc complet de tine. Nu aș fi lăsat-o să te dea la o parte. Erai atât de hotărât încât asta nu conta pentru tine, iar eu eram disperată să te cred. Ne mințeam amândoi. Cred că boala mea este lucrul pe care-l iubești cel mai mult la mine.

Respirația mi se blochează în gât. Cuvintele astea mă rănesc mai mult decât oricare altele vreodată.

— De ce spui așa ceva, Maggie?

— Știu că ți se pare absurd pentru că tu nu o privești în felul acesta. Așa ești tu. Ești loial. Iubești exagerat oamenii. Vrei să ai grijă de toți în jurul tău, inclusiv de mine, Brennan, Warrren... Sydney. Ăsta ești tu, și văzând cum m-a tratat Warren, te-a făcut să-mi sari în ajutor și să devii eroul meu. Nu spun că nu mă iubești pentru mine, pentru că știu că o faci. Spun doar că mă iubești într-un mod greșit.

Îmi trec mâna peste frunte de parcă aș încerca să gonesc durerea. Capul meu nu poate rezista să o mai asculte, când tot ce spune este teribil de greșit.

— Maggie, oprește-te. Dacă vrei să te folosești de boala ta ca să mă părăsești, nu o să te mai ascult. Nu pot. Vorbești de parcă tocmai ai renunțat la noi și asta mă sperie de moarte. Nu am venit aici ca tu să renunți. Vreau să lupți alături de mine. Am nevoie ca tu să lupți pentru noi.

Își înclină capul pe o parte, clătinându-l încet în semn de dezaprobare.

— Nu ar trebui să lupt pentru noi, Ridge. Mă lupt în fiecare zi nenorocită din viața mea, doar ca să supraviețuiesc. Ar trebui să mă bucur de relația noastră, dar nu pot. Trăiesc constant cu teama că te voi supăra sau enerva, pentru că tu vrei așa de tare să formezi o bulă în jurul meu ca să mă protejezi.

Nu vrei să-mi asum riscuri sau să fac orice m-ar putea stresa. Nu înțelegi ce sens are să merg la facultate, când amândoi știm care este soarta mea. Nu înțelegi de ce trebuie să am o carieră, pentru că tu crezi că cel mai bine ar fi să te las pe tine să ai grijă de mine în timp ce eu iau lucrurile mai ușor. Nu înțelegi dorința mea de a experimenta lucruri care îmi cresc adrenalina. Te superi când aduc în discuție ideea de a călători, pentru că tu crezi că nu este sigur pentru sănătatea mea. Refuzi să pleci în turnee cu fratele tău, pentru că vrei să fii singurul care are grijă de mine când mă îmbolnăvesc. Renunți la atât de multe lucruri din viața ta ca să te asiguri că eu nu renunț la nimic dintr-a mea, și uneori este așa de sufocant.

Sufocant?

Sunt sufocant?

Mă ridic și mă învârt prin cameră câteva momente încercând să-mi fac plămânii să respire iarăși normal, după ce ea mi i-a golit în mod repetat. După ce îi calmez suficient ca să-i pot răspunde, mă întorc la canapea și o privesc din nou în față.

— Nu încerc să te sufoc, Maggie. Vreau doar să te protejez. Nu dispunem de luxul timpului care ne așteaptă ca orice alt cuplu. Este atât de greșit că vreau să prelungesc cât de mult este posibil ceea ce avem?

— Nu, Ridge. Nu este greșit. Și îmi place atât de mult lucrul ăsta la tine, dar nu-mi place pentru mine. Este ca și cum ai fi mereu salvamarul meu. Nu am nevoie de un salvamar, Ridge.

Am nevoie de cineva care să mă privească înfruntând oceanul și pe urmă să mă provoace să nu mă înec. Dar tu nu m-ai lăsa să mă apropii de ocean. Nu e vina ta că nu-mi poți da asta.

Știu că este doar o analogie, dar o folosește doar ca să găsească scuze.

— Crezi că asta este ce vrei, îi spun prin semne. Dar nu este. Nu poți să-mi spui că preferi să fii cu cineva care să te lase să riști timpul care ți-a rămas, decât să ai pe cineva care să facă tot ce poate să-și prelungească viața cu tine.

Expiră. Nu pot spune dacă admite că am dreptate sau este frustrată pentru că greșesc. Mă privește drept în ochi și se apleacă în față, pe urmă își apasă scurt buzele de ale mele. Cum îmi ridic mâinile spre fața ei, se trage înapoi.

— Am știut toată viața că pot să mor în orice clipă. Nu știi cum e asta, Ridge, dar aș vrea să te pui în locul meu. Dacă ai fi știut toată viața că ai putea muri în orice moment, ți-ar fi fost de ajuns doar să trăiești? Sau ai fi vrut să trăiești din plin? Pentru că tu vrei de la mine ca abia să trăiesc, Ridge. Și nu pot face asta. Când mor, vreau să știu că am făcut tot ce am vrut să fac, am văzut tot ce am vrut vreodată să văd și am iubit pe toți cei pe care am vrut să-i iubesc. Nu mai pot doar să trăiesc și nu este în natura ta să stai lângă mine și să mă privești făcând toate lucrurile care mi-au mai rămas de făcut în viață.

Ți-ai petrecut cinci ani din viața ta iubindu-mă cum nimeni nu m-a mai iubit, niciodată. Iubirea mea a răspuns în același fel iubirii tale, minut cu minut. Nu vreau să ai niciun dubiu în privința asta. Oamenii iau multe lucruri de parcă li s-ar cuveni, și nu vreau ca tu să crezi vreodată că te-am luat ca ceva de la sine înțeles. Tot ce faci pentru mine este mai mult decât merit și trebuie să știi ce mult înseamnă pentru mine. Dar sunt momente în care simt că devotamentul nostru unul pentru celălalt, ne trage în jos. Împiedicându-ne pe amândoi să trăim cu adevărat. Ultimele câteva zile m-au ajutat să

realizez că sunt încă împreună cu tine pentru că mi-e frică să nu-ți frâng inima. Dar dacă nu-mi găsesc curajul s-o fac, mi-e frică să nu te trag înapoi. Să mă dau pe mine înapoi. Simt că nu pot trăi viața pe care vreau s-o trăiesc, de frică să nu te rănesc și că tu nu poți trăi viața pe care vrei s-o trăiești pentru că ești prea loial pentru propriul tău bine. Oricât de mult m-ar durea să admit asta, cred că poate mi-ar fi mai bine fără tine. Și cred de asemenea, că poate într-o zi și tu vei realiza că ți-e mai bine fără mine.

Îmi pun coatele pe genunchi când mă aplec, întorcându-mi fața de la ea. Nu mai pot s-o urmăresc spunându-mi un cuvânt în plus. Fiecare lucru pe care mi-l spune, nu doar că-mi frânge inima, dar îl simt de parcă ar sfâșia centrul inimii mele.

Doare atât de tare, iar eu sunt așa de al naibii de speriat pentru că pentru un moment încep să cred că poate există o posibilitate ca ea să aibă dreptate.

Poate că nu are nevoie de mine.

Poate că o dau înapoi.

Poate că nu sunt eroul care am încercat mereu din greu să fiu, pentru că în clipa asta simt că ea nici nu are nevoie de un erou. Are pe cineva mult mai puternic decât aș putea să fiu eu vreodată pentru ea. Se are pe sine însăși.

Recunoașterea faptului că poate eu nu sunt ce are ea nevoie în viața ei mă consumă, și regretul, vinovăția și rușinea se pliază în ele însele devorând total puterea care mi-a mai rămas.

Îi simt brațele care se înfășoară în jurul meu și o trag spre mine, simțind nevoia să o simt lipită de mine. O iubesc atât de al naibii de mult și tot ce vreau acum este ca ea să știe asta, chiar dacă nu va schimba nimic. O trag mai aproape și-mi apăs fruntea de a ei și amândoi plângem, îmbrățișându-

ne unul pe celălalt cu tot ce ne-a rămas. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji şi mi se strecoară în poală.

Mimează cu buzele „*te iubesc*", apoi îşi apasă buzele de ale mele. O trag la pieptul meu cât de strâns pot fără să mă târăsc în interiorul ei, ceea ce este exact ce-şi doreşte inima mea să facă. Vrea să se încorporeze pe sine în pieptul ei şi să nu-l mai părăsească niciodată.

CAPITOLUL 22

Sydney

Nu voi avea cablu până săptămâna viitoare. Mă dor ochii de la atâta citit, poate puţin şi din cauza plânsului. Am reuşit să dau un acont pentru o maşină cu ceea ce mi-a rămas din bursa studenţească, dar până nu voi avea o slujbă nu-mi permit să-i pun benzină. Mai bine mi-aş găsi o slujbă pentru că sunt convinsă că mi-am făcut iluzii despre cât de minunat este să trăiesc singură. Sunt tentată să încerc să-mi recuperez slujba de la bibliotecă, chiar dacă trebuie să cerşesc pentru asta. Am nevoie doar de ceva care să mă ţină ocupată.

Sunt. Plictisită. De moarte.

Atât de plictisită, că mă uit la mâinile mele numărând diferite chestii care n-au nici un sens să fie numărate.

1: Numărul persoanelor care sunt constant în mintea mea (Ridge.)

2: Numărul persoanelor cărora le doresc să contacteze o boală cu transmitere sexuală (Hunter şi Tori)

3: Numărul lunilor care s-au scurs de când m-am despărţit de ticălosul meu iubit mincinos şi înşelător.

4: Numărul dăţilor în care Warren a trecut pe la apartament să vadă ce fac.

5: Numărul bătăilor în uşă ale lui Warren în ultimele treizeci de secunde.

6: Numărul zilelor care au trecut de când l-am văzut ultima dată pe Ridge.

7: Numărul de paşi care acoperă distanţa dintre canapeaua mea şi uşa de la intrare.

Deschid uşa şi Warren dă buzna fără să aştepte măcar să-l invit înăuntru.

Zâmbeşte şi se strecoară pe lângă mine ţinând două pungi mari albe în mână.

— Am adus tacos, spune el. Conduceam de la serviciu în drum spre casă şi mi-am spus că poate ai vrea şi tu.

Pune pungile pe blatul de la bucătărie, pe urmă se duce spre canapea şi se aruncă pe ea.

Închid uşa şi mă uit la el.

— Mulţumesc pentru tacos, dar de unde să ştiu dacă nu-mi faci o farsă? Ce ai făcut, ai schimbat carnea de vită cu tabac?

Warren priveşte în sus spre mine, rânjind impresionat.

— Nu, dar asta este o idee minunată pentru o farsă, Sydney. Cred că până la urmă ai început să te pricepi.

Râd şi mă aşez lângă el.

— Imaginează-ţi, tocmai acum când nu mai am colegi de apartament cărora să le fac farse.

Izbucneşte în râs şi mă bate peste genunchi.

— Bridgette termină serviciul abia după miezul nopţii. Vrei să vezi un film?

Capul meu se afundă în speteaza canapelei cu aceeaşi viteză cu care inima îmi ajunge în stomac. Detest senzaţia că

este aici doar pentru că-i pare rău pentru mine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să inspir milă.

— Warren, nu trebuie să treci zilnic pe la mine să vezi cum mă simt. Știu că vrei să fii drăguț, dar sunt bine.

El își schimbă poziția pe canapea ca să mă poată privi în față.

— Nu vin aici pentru că-mi pare rău de tine, Sydney. Ești prietena mea. Îmi lipsește să fii prin preajmă în apartament. Și poate că vin aici pentru că am remușcări că te-am tratat ca pe un rahat în noaptea în care a fost internată Maggie.

Dau din cap.

— Mda. Ai fost un adevărat cretin în noaptea aia.

— Știu, râde el. Nu-ți face griji, Ridge nu m-a lăsat să o uit.

Ridge.

Doamne, și să-i aud numele mă doare.

Warren își realizează scăparea când vede cum mă schimb la față.

— Rahat. Îmi pare rău.

Mă împing în mâini și mă ridic de pe canapea dorind să scap de discuția asta jenantă. Chiar nu este un subiect despre care vreau să discut.

— Ce zici, ți-e foame? îl întreb îndreptându-mă spre bucătărie. – Mi-am petrecut ore întregi în fața aragazului să pregătesc aceste tacos, așa că mai bine ai mânca unul.

Warren râde, vine la bucătărie după mine și ia un tacos. Despachetez și eu unul și mă sprijin de bar, dar înainte să mi-l duc măcar la gură simt că mi se face greață. Ca să fiu cinstită, nu am dormit sau mâncat prea mult în aceste șase zile de când m-am mutat. Îmi face rău să știu că am avut un rol în povestea asta care i-a provocat atât de multă durere. Maggie nu a făcut nimic să merite felul în care am făcut-o noi să se simtă. Mă mai apasă și faptul că nu știu cum au decurs lucrurile între ei doi. Nu l-am întrebat pe Warren din motive

evidente, pentru că indiferent care ar fi rezultatul, nu s-ar schimba nimic. Simt cum curiozitatea mea constantă a săpat o gaură imensă, larg deschisă în pieptul meu. Cât de mult mi-am dorit în ultimele luni ca Ridge să nu aibă o iubită, este nimic în comparație cu speranța mea ca ea să-l ierte.

— Un bănuț pentru gândurile tale?

Mă uit la Warren care se sprijină de blat privindu-mă cum stau căzută pe gânduri. Ridic din umeri și pun jos mâncarea neatinsă, pe urmă mă strâng în brațe și privesc în jos spre picioare, de frică să nu-mi citească gândurile dacă-l privesc.

— Ascultă, spune el aplecându-se ca să mă privească în ochi. – Știu că nu m-ai întrebat despre el, pentru că tu știi la fel ca și mine că trebuie să treci peste asta. Dar dacă ai întrebări, îți voi răspunde la ele pentru că tu ești prietena mea și pentru asta există prietenii.

Pieptul mi se ridică atunci când inspir adânc și întrebarea țâșnește din gura mea înainte să apuc să mă gândesc prea mult.

— Cum îi merge?

Warren își încleștează maxilarele, făcându-mă să cred că regretă că a abordat subiectul.

— E bine. Va fi bine.

Dau din cap, dar imediat îmi trec un milion de întrebări prin cap pe care să i le pun.

Ea l-a primit înapoi?

El a întrebat despre mine?

El pare fericit?

Crezi că mă regretă acum?

Hotărăsc să pun câte o întrebare pe rând pentru că nu știu dacă răspunsurile lui îmi vor face bine acum.

Înghit nervos, pe urmă-l privesc.

— Ea l-a iertat?

Warren este cel care nu-mi poate susține privirea acum. Se îndreaptă, se întoarce cu spatele la mine și își așază palmele pe blat. Capul îi atârnă între umeri și oftează adânc.

— Nu cred că ar trebui să-ți spun asta. – Face o pauză, după aia se întoarce să mă poată privi în ochi. – Ea l-a iertat. Din cele spuse de Ridge, a înțeles situația dintre tine și Ridge. Să nu înțelegi că nu era supărată din cauza asta, dar l-a iertat.

Răspunsul lui mă ucide.

Îmi pun mâna peste gură ca să-mi înăbuș strigătul apoi mă întorc. Sunt derutată de propria mea reacție și derutată de inima mea. Sunt ușurată când aud că ea l-a iertat, dar după aceea mâhnirea ia locul ușurării. Nici nu știu cum mă simt. Sunt ușurată pentru Ridge și mâhnită pentru mine.

Warren oftează din greu și mă simt îngrozitor că m-a văzut reacționând așa. Nu trebuia să-l întreb. La naiba, de ce am întrebat?

— Nu am terminat, Sydney, spune el liniștit.

Scutur din cap și privesc în direcția opusă în timp ce el termină ce are de spus.

— L-a iertat pentru ce s-a întâmplat cu tine, dar asta i-a deschis ochii asupra motivului pentru care mai erau încă împreună. Se pare că nu a găsit un motiv destul de bun să-l primească înapoi. Ridge a spus că ea mai are multă viață de trăit, dar nu o poate trăi la maxim dacă el încearcă constant s-o tragă înapoi.

Îmi cuprind fața cu ambele mâini, complet perplexă din cauza inimii mele. Câteva secunde mai devreme eram mâhnită pentru că ea îl iertase, iar acum sunt mâhnită pentru că nu l-a primit înapoi.

Cu doar trei luni în urmă, stăteam pe valizele mele, afară în ploaie crezând că experimentam ce înseamnă o inimă zdrobită.

Doamne, cât m-am înşelat! M-am înşelat al naibii de tare.

Asta este o inimă zdrobită.

Asta.

În clipa asta.

Warren îşi înfăşoară braţele în jurul meu şi mă trage la el. Ştiu că nu vrea să mă vadă supărată, iar eu chiar încerc din răsputeri să nu par aşa. În orice caz, plânsul nu este de nici un folos. Nu a fost de folos nici în ultimele şase zile când am plâns.

Mă dau la o parte din braţele lui Warren şi mă duc la blat de unde rup un şerveţel de hârtie să-mi şterg ochii.

— Urăsc sentimentele, îi spun eu.

Warren râde şi aprobă din cap.

— De ce crezi că am ales să fiu cu o fată care nu are niciunul?

Evocarea lui Bridgette mă face să râd. Termin de şters lacrimile repetându-mi că deznodământul dintre Ridge şi Maggie nu contează în ce mă priveşte. Nu contează ce se întâmplă între ei, nu înseamnă nimic pentru situaţia dintre Ridge şi mine. Lucrurile sunt mult prea complicate între noi şi doar spaţiul şi timpul pot ajuta.

— O să mă uit la un film cu tine, îi spun lui Warren. Dar ar fi bine să nu fie unul porno.

Ridge

— *Dă-mi blestematele alea de chei, Ridge,* îmi spune Warren prin semne.

Scutur calm din cap, pentru a treia oară în cinci minute.

— *Îţi dau cheile când îmi spui unde locuieşte*.

Se uită urât la mine, refuzând însă să se clintească. Am avut cheile la mine aproape toată ziua şi afurisit să fiu dacă i le dau înapoi înainte să-mi dea informaţia de care am nevoie. Știu că au trecut doar trei săptămâni de când Maggie s-a despărţit de mine, dar m-am gândit neîncetat la felul în care a fost afectată Sydney de tot ce am făcut. Trebuie să știu dacă este bine. Am aşteptat atât de mult fără să o contactez pentru că nu ştiam exact ce îi voi spune când o voi vedea în cele din urmă. Tot ce ştiu este că trebuie s-o văd sau mai mult ca sigur nu voi mai dormi niciodată. Au trecut mai mult de trei săptămâni de când n-am mai dormit toată noaptea şi mintea mea are nevoie să se liniştească.

Warren stă vis-a-vis de mine la masă, iar eu îmi întorc atenţia spre laptopul deschis din faţa mea. În ciuda faptului că aş vrea să dau toată vina pe computere pentru ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni, ştiu că de fapt este numai vina mea, aşa că mi-am cumpărat unul nou. Din păcate încă trebuie să mă bazez pe computere pentru venitul meu.

Warren se întinde peste masă şi trânteşte capacul laptopului, obligându-mă să-l privesc.

— *Nu poate ieşi nimic bun din asta*, gesticulează el. *Au trecut doar trei săptămâni de când s-au terminat lucrurile între tine şi Maggie. Nu îţi dau adresa lui Sydney pentru că tu nu trebuie să o vezi. Nu, dă-mi cheile sau îţi iau maşina.*

Zâmbesc răutăcios.

— *Succes la găsitul cheilor. Sunt în acelaşi loc în care le-am ascuns pe ale tale*.

Îşi scutură frustrat capul.

— *De ce eşti aşa o sculă, Ridge? În sfârşit este pe cont propriu, ducându-şi propria viaţă şi descurcându-se bine, şi acum tu vrei să dai buzna şi să o zăpăceşti repetând povestea?*

— *De unde ştii că se descurcă bine? Ai vorbit cu ea?*

Disperarea din întrebarea mea mă surprinde pentru că nu am ştiut până în secunda asta câtă nevoie am să ştiu că este bine.

— *Da, am văzut-o de câteva ori. Bridgette şi cu mine am luat prânzul ieri cu ea*.

Mă las pe spate în scaun, puţin enervat că nu mi-a spus asta, dar uşurat să ştiu că nu se ascunde devastată în apartamentul ei.

— *A întrebat de mine? Vrea să ştie despre Maggie şi despre mine?*

Dă din cap.

— *Ştie. A întrebat ce s-a întâmplat cu voi doi, aşa că i-am spus adevărul. De atunci nu a mai adus în discuţie subiectul.*

Iisuse Cristoase! Ştiind că ea cunoaşte adevărul ar trebui să-mi calmeze îngrijorarea, dar nu face decât să mi-o intensifice. Îmi pot imagina ce crede despre faptul că nu am comunicat deloc cu ea când ştie despre Maggie. Faptul că nu am contactat-o deloc probabil că o face să creadă că o învinovăţesc pe ea. Mă aplec în faţă peste masă şi-l privesc implorator pe Warren.

— *Te rog, Warren. Spune-mi unde stă*.

Scutură din cap.

— *Dă-mi cheile.*

Îmi scutur capul.

Îşi dă ochii peste cap la încăpăţânarea noastră reciprocă şi se ridică de la masă, apoi se năpusteşte ca o furtună în camera lui.

Deschid chatul cu Sydney şi încep să derulez mesajele aşa cum fac în fiecare zi, dorindu-mi să am curajul să îi scriu. Mă tem că i-ar fi mai uşor să termine cu mine printr-un mesaj decât i-ar fi dacă aş apărea la uşa ei, ăsta fiind şi motivul pentru care nu i-am scris încă. În ciuda faptului că nu vreau să fiu de acord cu Warren, ştiu că nu poate ieşi nimic bun

dacă o contactez. Știu că nu suntem în situația să începem o relație și văzând-o în persoană îmi va fi și mai greu, pentru că mi-a lipsit teribil. Dar între a ști ce trebuie să fac și a respecta ce trebuie să fac este o diferență mare.

***

Luminile din dormitorul meu pâlpâie. Câteva secunde mai târziu, sunt zguduit puternic de umeri. Zâmbesc amețit încă, știind că prezența lui Warren înseamnă că l-am adus exact unde voiam. Mă răsucesc și mă uit la el.

— *Ceva nu este în regulă?* îi gesticulez.

— *Unde sunt?*

— *Unde sunt, ce?*

— *Prezervativele mele, Ridge. Unde dracu mi-ai ascuns prezervativele?*

Știam că dacă ascunzându-i cheile nu reușesc, atunci voi reuși ascunzându-i prezervativele. Mă bucur doar că și-a pus pantalonii scurți înainte de a o lăsa pe Bridgette în patul lui și să se năpustească în dormitorul meu.

— *Îți vrei prezervativele*? gesticulez eu. *Spune-mi unde stă.*

Warren își freacă fața cu mâinile și după privirea pe care o are, cred că geme.

— *Uită de asta. Mă duc la magazin și cumpăr altele.*

Înainte să se întoarcă și să iasă din cameră, mă ridic în șezut în pat.

— *Și cum plănuiești să conduci până la magazin? Am cheile tale, îți amintești?*

Face o pauză de câteva secunde, pe urmă se relaxează când este lovit de o nouă revelație.

— *O să iau mașina lui Bridgette.*

— *Succes să-i găsești cheile.*

Warren se uită urât la mine câteva secunde şi în cele din urmă îşi relaxează umerii şi se îndreaptă spre masa mea de toaletă. Ia un pix şi o hârtie şi scrie ceva, o face ghem şi mi-o aruncă.

— Aici ai adresa ei, idiotule. Acum, dă-mi cheile.

Netezesc hârtia şi o verific de două ori să fiu sigur că este o adresă scrisă pe ea. Mă întind în spatele noptierei şi-i scot cutia cu prezervative pe care i-o arunc.

— Asta ar trebui să faci acum. O să-ţi spun unde sunt cheile când o să am confirmarea că asta este adresa ei adevărată.

Warren scoate un prezervativ din cutie şi-mi aruncă cutia înapoi.

— Ia asta cu tine când pleci, deoarece asta este sigur adresa ei.

Se întoarce şi iese din cameră şi imediat ce a dispărut, sunt în picioare şi îmbrăcat îndreptându-mă spre ieşire.

Nici măcar nu ştiu cât este ceasul.

Nici măcar nu-mi pasă.

CAPITOLUL 23

Sydney

Declanşatoare sonore.

Mi se întâmplă des, dar mai ales când ascult anumite cântece. Mai ales cântecele care ne plăceau amândurora, lui Hunter şi mie. Dacă ascult o anumită melodie în timpul unei perioade de depresie şi o ascult mai târziu în timp ce

conduc, am impresia că retrăiesc toate vechile sentimente asociate cu melodia respectivă. Sunt cântece care mi-au plăcut mult, dar pe care acum refuz categoric să le mai ascult. Îmi declanșează sentimente și emoții pe care nu vreau să le mai simt.

Notificarea mea sonoră de primire a unui mesaj este un astfel de declanșator sonor.

Și anume, sunetul mesajelor de la Ridge. Este unul foarte distinct, un fragment din demo-ul cântecului nostru *Maybe Someday.* I l-am atribuit după ce am auzit prima dată cântecul.

Aș vrea să spun că este un declanșator sonor negativ, dar nu sunt convinsă că este așa. Sărutul pe care l-am împărtășit cu el în timp ce ascultam cântecul, a condus cu siguranță la sentimentul negativ al vinovăției, dar sărutul în sine îmi transformă inima într-un dezastru doar când mă gândesc la el. Și mă gândesc destul de mult la asta. Genul, mai mult decât ar trebui.

De fapt mă gândesc la asta chiar acum și fragmentul din cântecul nostru se aude din telefonul meu anunțându-mă că am primit un mesaj.

De la Ridge.

Sincer, nu m-am așteptat să mai aud acest sunet vreodată.

Mă rostogolesc în pat și întind mâna spre noptieră, apucând telefonul cu degetele care-mi tremură. Primirea unui mesaj de la el îmi provoacă din nou ravagii în organe, care uită deodată cum să funcționeze normal. Trag telefonul la piept și închid ochii, prea emoționată să-i pot citi mesajul.

Bătaie, bătaie, pauză.

Contractă, destinde.

Inspiră, expiră.

Ridge: *Eşti acasă?*

Sunt acasă?

De ce i-ar păsa dacă sunt acasă? El nici măcar nu ştie unde locuiesc. În plus, a făcut să se înţeleagă cât se poate de clar de care parte se situa loialitatea inimii sale când mi-a spus să mă mut cu trei săptămâni în urmă.

Dar sunt acasă şi în ciuda judecăţii mele raţionale, vreau să ştie că sunt acasă. Sunt tentată să-i dau adresa şi să-i spun să verifice el însuşi dacă sunt sau nu acasă.

Dau în schimb un răspuns simplu. Monosilabic.

Eu: *Da.*

Dau la o parte pătura şi mă aşez pe marginea patului privindu-mi telefonul, fiindu-mi frică să şi clipesc.

Ridge: *Nu răspunzi la uşă. Sunt în faţa unui alt apartament?*

Ah, Doamne!

Sper că este în faţa unui alt apartament. Sau poate sper că este în faţa apartamentului corect. Nu ştiu ce să spun, pentru că sunt fericită că este aici, dar mă şi supără că este aici.

Sentimentele astea conflictuale mă epuizează.

Mă ridic şi ies în fugă din dormitorul meu direct spre uşa de la intrare. Mă uit pe vizor şi pot spune cu siguranţă că este în faţa uşii mele.

Eu: *Mda, eşti în faţa uşii mele. Apartamentul corect.*

Mă uit din nou prin vizor după ce-i trimit mesajul, iar el stă cu palma lipită de uşă fixând telefonul. Văzându-i expresia plină de durere de pe faţă şi ştiind că provine din lupta care se dă în inima lui, mă face să-mi doresc să deschid uşa şi să-mi arunc braţele în jurul lui. Îmi închid ochii şi-mi lipesc fruntea de uşă ca să-mi acord puţin timp înainte de a lua o decizie pripită. Inima mea este atrasă spre el şi nu mă pot gândi la nimic altceva decât să deschid uşa asta.

Ştiu totuşi că deschizând uşa asta, nu voi face un bine niciunuia dintre noi. Abia s-a despărţit de Maggie acum câteva săptămâni, deci dacă este aici pentru mine, poate să facă stânga-mprejur şi să plece. Nu ar putea să funcţioneze absolut nimic între noi când ştiu că inima lui este încă sfâşiată din cauza altcuiva. Merit mai mult decât ar putea să-mi ofere în momentul acesta. Am trecut prin prea multe anul ăsta ca să las pe cineva să se joace cu inima mea în halul ăsta.

Nu ar trebui să fie aici.

Ridge: *Pot să intru?*

Mă întorc şi-mi apăs spatele de uşă. Strâng telefonul la piept şi strâng pleoapele. Nu vreau să-i citesc cuvintele. Nu vreau să-i văd faţa. Tot ce are legătură cu el mă face să pierd din vedere ce este important, ce este mai bine pentru mine. El nu este cel mai bun lucru pentru mine acum, mai ales având în vedere cu ce s-a confruntat în propria lui viaţă, iar eu ar trebui să plec de la uşa asta şi să nu-l las să intre.

Dar toată fiinţa mea vrea ca el să intre.

— Te rog, Sydney.

Cuvintele lui sunt aproape o şoaptă care abia se aude de cealaltă parte a uşii, dar eu le aud cu siguranţă. Fiecare parte din mine le-a auzit. Disperarea din vocea lui în combinaţie

cu faptul că vorbește, mă termină complet. Îi permit de data asta inimii mele să ia o decizie pentru mine și mă întorc încet cu fața spre ușă. Întorc cheia în ușă și scot siguranța, apoi deschid ușa.

Nu știu cum altfel aș putea să descriu ce simt când îl văd stând în fața mea din nou, fără să folosesc termenul „terifiant".

Tot ce mă face el să simt este absolut „terifiant".

Felul în care inima mea vrea să îi aparțină lui este „terifiant".

Felul în care genunchii mei uită cum să mă mai susțină este „terifiant".

Felul în care gura mea vrea să fie revendicată de a lui este „terifiant".

Fac tot ce pot să-i ascund ce-mi face prezența lui întorcându-mă cu spatele la el și îndreptându-mă spre camera de zi.

Nu știu de ce încerc să-mi ascund reacția de el, dar nu asta facem noi, oamenii? Încercăm din răsputeri să ascundem tot ce simțim cu adevărat față de cei care ar trebui să le cunoască cel mai mult. Oamenii încearcă să-și înăbușe sentimentele de parcă ar fi cumva greșit să reacționezi natural la viață.

Reacția mea naturală în momentul acesta este să mă întorc și să-l îmbrățișez, indiferent de motivul pentru care este aici. Mâinile mele își doresc să fie în jurul lui, fața mea își dorește să fie lipită de pieptul lui, spatele meu își dorește să fie mângâiat de el – totuși stau aici pretinzând că este ultimul lucru de care am nevoie de la el.

De ce?

Inspir adânc să mă calmez și mă întorc când îl aud că închide ușa în spatele lui. Îmi ridic ochii să-i întâlnesc pe ai lui, iar el stă la câțiva pași în fața mea, urmărindu-mă cu

privirea. Îmi dau seama din expresia lui încordată că şi el face exact ce fac şi eu. Reprimă tot ce simte de dragul... a ce?

Mândrie?

Frică?

Singurul lucru pe care l-am admirat întotdeauna în relaţia mea cu Ridge este că suntem atât de oneşti şi de adevăraţi unul cu celălalt. Am reuşit mereu să spun exact ce gândeam, la fel şi el. Nu-mi place că lucrurile s-au schimbat între noi.

Încerc să-i zâmbesc, dar nu ştiu sigur dacă mi-a ieşit. Îi vorbesc şi pronunţ clar fiecare cuvânt astfel ca el să-mi poată citi pe buze.

— Ai venit aici pentru că ai nevoie de un defect?

Râde şi expiră în acelaşi timp, uşurat că nu sunt supărată.

Nu sunt supărată. Nu am fost niciodată furioasă pe el. Nu pot să-i reproşez deciziile pe care le-a luat în perioada de când ne cunoaştem. Ce pot să-i reproşez, este noaptea în care m-a sărutat şi mi-a distrus orice şansă de a mai savura vreodată alt sărut.

Iau loc pe canapea şi privesc în sus spre el.

— Eşti bine? îl întreb.

Oftează, iar eu îmi feresc repede privirea. Este destul de greu să fiu în aceeaşi cameră cu el, dar şi mai greu este să îl privesc în ochi. Vine şi se aşază pe canapea lângă mine. Am dezbătut ideea de a-mi lua mai multă mobilă, dar o canapea a fost tot ce mi-am putut permite. Una de două persoane, şi atât. Nu ştiu dacă lipsa mobilierului mă întristează, pentru că piciorul lui îmi atinge coapsa, iar simplul lui contact îmi provoacă o căldură care se rostogoleşte peste mine ca o maree. Mă uit în jos la genunchii noştri care se ating şi realizez că port tricoul pe care mi l-am pus înainte de a mă băga în pat. Cred că am fost aşa de şocată când mi-a spus că este în faţa apartamentului meu, că nu m-am mai preocupat

de felul în care arătam. Port doar un tricou supradimensionat din bumbac, care-mi vine până la genunchi, iar părul meu este mai mult ca sigur, un dezastru.

El este în blugi și poartă un tricou gri cu inscripția Sounds of Cedar. Aș putea spune că mă simt îmbrăcată necorespunzător, dar de fapt sunt îmbrăcată potrivit pentru ce făceam înainte să apară el, și anume să merg la culcare.

Ridge: *Nu știu dacă sunt bine. Tu ești bine?*

Am uitat pentru o secundă că i-am pus o întrebare.

Ridic din umeri. Sunt sigură că voi fi bine, dar nu o să mint și să-i spun că sunt. Mă gândesc că este cât se poate de evident că niciunul dintre noi nu este bine cu adevărat așa cum s-au terminat lucrurile.

Eu nu sunt bine pentru că l-am pierdut pe Ridge, și Ridge nu este bine pentru că a pierdut-o pe Maggie.

Eu: *Îmi pare rău pentru Maggie. Mă simt îngrozitor. O să revină asupra hotărârii. Cinci ani sunt mulți ca să renunți la ei din cauza unei neînțelegeri.*

Apăs pe „trimite” și mă uit în sus să-l privesc. Citește mesajul și pe urmă se uită la mine. Concentrarea din privirea lui îmi ține respirația captivă în plămâni.

Ridge: *Nu a fost o neînțelegere, Sydney. A înțeles chiar puțin prea bine.*

Citesc mesajul de câteva ori, dorind ca el să fi dezvoltat subiectul. Ce anume nu a fost o neînțelegere? Motivul pentru care s-au despărțit? Sentimentele lui pentru mine? Mai

degrabă decât să-l întreb ce vrea să spună cu asta, pun întrebarea la care-mi doresc cel mai mult un răspuns.

Eu: *De ce eşti aici?*

Îşi mişcă maxilarul înainte de a-mi răspunde.

Ridge: *Vrei să plec?*

Mă uit la el şi-mi clatin uşor capul în semn că nu. Pe urmă fac o pauză şi dau din cap că da. Pe urmă fac din nou o pauză şi dau din umeri. El zâmbeşte adorabil, înţelegându-mi perfect confuzia.

Eu: *Cred că dacă te vreau sau nu aici depinde de motivul pentru care eşti aici. Eşti aici pentru că ai nevoie de mine să te ajut să o câştigi din nou pe Maggie? Eşti aici pentru că ţi-e dor de mine? Eşti aici pentru că vrei să încercăm un soi de prietenie?*

Ridge: *Aş greşi dacă aş răspunde prin nu la toate cele de mai sus? Nu ştiu de ce sunt aici. Parte din mine, pentru că mi-ai lipsit atât de mult încât mă durea, în timp ce altă parte îşi dorea să nici nu te fi cunoscut. Cred că astăzi e una din zilele în care mă durea, aşa că i-am furat cheile lui Warren şi l-am forţat să-mi dea adresa ta. Nu m-am gândit să vin cu nici un fel de discurs. Am făcut doar ce mi-a cerut inima să fac şi anume să vin să te văd.*

Răspunsul lui brutal de cinstit îmi topeşte inima şi mă enervează în acelaşi timp.

Eu: *Dar ziua de mâine? Dacă mâine este una din zilele în care ți-ai dorit să nu mă fi cunoscut niciodată? Ce se presupune că ar trebui să fac atunci?*

Intensitatea din privirea lui este deconcertantă. Poate încearcă să determine dacă a fost un răspuns furios. Nu știu sigur dacă a fost sau nu. Nu știu sigur ce simt despre faptul că nici măcar nu știe de ce este aici.

Nu-mi răspunde la mesaj și asta dovedește un lucru: are același conflict interior pe care l-am avut și eu.

Vrea să fie cu mine, dar nu vrea.

Vrea să mă iubească, dar nu știe dacă ar trebui.

Vrea să mă vadă, dar știe că nu ar trebui.

Vrea să mă sărute, dar ar durea la fel de mult cum a făcut-o prima dată când m-a sărutat și pe urmă a plecat de lângă mine. Dintr-o dată, mă simt inconfortabil privindu-l. Suntem prea aproape unul de altul pe canapeaua asta, deși corpul meu îmi indică foarte clar că nu crede deloc că suntem destul de apropiați. Ce-și dorește el să se întâmple chiar acum, sunt acele lucruri care nu pot fi.

Ridge se uită într-o parte și îmi scanează încet apartamentul cu privirea pentru câteva momente, pe urmă își întoarce atenția către telefonul lui.

Ridge: *Îmi place apartamentul tău. Este un cartier bun. Pare să fie sigur.*

Aproape că-mi vine să râd când îi citesc mesajul și conversația banală pe care încearcă s-o facă pentru că știu că între noi nu mai este loc pentru o conversație obișnuită. Nu putem fi prieteni în acest moment. Nu putem fi însă nici împreună, cu tot ce este împotriva noastră. Conversațiile

obișnuite nu-și au locul între noi acum, dar nu sunt în stare să-i răspund diferit.

Eu: *Îmi place aici. Îți mulțumesc că m-ai ajutat cu hotelul până m-am putut muta în apartamentul ăsta.*

Ridge: *A fost cel mai mic lucru pe care-l puteam face. Cel mai mic, categoric.*

Eu: *O să-ți dau banii înapoi de îndată ce voi primi primul salariu. Mi-am primit înapoi slujba de la biblioteca campusului, sper să îi primesc cam într-o săptămână.*

Ridge: *Sydney, oprește-te. Nici nu vreau să te aud vorbind despre asta.*

Nu am idee ce să-i răspund. Întreaga situație este ciudată și jenantă pentru că amândoi ne învârtim în jurul tuturor acelor lucruri pe care ne dorim să avem curajul să le facem sau să le spunem.

Îmi așez telefonul cu fața în jos pe canapea. Vreau să știe că am nevoie de o pauză. Nu-mi place că nu suntem noi înșine.

Înțelege aluzia și își pune telefonul pe brațul canapelei de lângă el, pe urmă oftează ușor și-și lasă capul să cadă pe spateaza canapelei. Tăcerea din jur mă face să-mi doresc ca măcar pentru o singură dată să experimentez lumea din perspectiva lui. Mi se pare totuși imposibil să mă pun în situația lui. Oamenii care au avantajul de a auzi, iau acest lucru ca pe ceva de la sine înțeles și nu am înțeles niciodată

asta în măsura în care o înțeleg acum. Nu spunem nimic, dar înțeleg din oftatul lui adânc că este frustrat de el însuși.

Presupun că experiența lui într-o lume tăcută îi dă abilitatea de a citi oamenii în diferite moduri. În loc să se concentreze pe sunetul respirației mele, el se concentrează pe felul în care pieptul meu se ridică și coboară la fiecare respirație. În loc să asculte suspinul tăcut, el îmi urmărește ochii, mâinile, postura corpului. Poate de aceea fața lui este înclinată spre a mea acum, pentru că vrea să mă vadă și să își facă o idee despre ce-mi trece prin cap.

Simt că parcă mă citește prea bine. Felul în care mă urmărește mă forțează să încerc să-mi controlez fiecare expresie facială și fiecare respirație. Închid ochii și îmi las capul pe spate știind că el mă fixează încercând să-și dea seama în ce ape mă scald.

Îmi doresc să mă pot întoarce spre el și să-i spun. Vreau să-i spun cât de mult mi-a lipsit. Vreau să-i spun cât de mult înseamnă pentru mine. Vreau să-i spun cât de groaznic mă simt pentru că înainte să apar în viața lui, totul părea să fie perfect pentru el. Vreau să-i spun că deși amândoi regretăm asta, minutul acela în care ne-am sărutat este singurul minut din întreaga mea viață pe care nu l-aș schimba pentru nimic în lume.

În momente ca acesta, sunt recunoscătoare că nu mă poate auzi, pentru că i-aș fi spus atât de multe lucruri pe care ulterior le-aș fi regretat.

Sunt în schimb atât de multe lucruri rămase nespuse pe care mi-aș dori să am curajul să le spun.

Simt cum Ridge își schimbă poziția pe canapea și ochii mi se deschid imediat din curiozitate. Se sprijină de brațul canapelei întinzându-se după ceva. Când se întoarce are un stilou în mână. Zâmbește ușor, pe urmă îmi ridică mâna. Se

întoarce cu tot corpul spre mine și îmi apasă stiloul pe palmă.

Înghit cu greu și-mi ridic încet privirea spre fața lui, dar el privește în jos la mâna mea în timp ce scrie. Aș putea să jur că văd un zâmbet slab desenat pe buzele lui. Când termină, îmi duce palma la gură și suflă ușor să usuce cerneala. Buzele lui sunt umede și strânse într-un botic, și Doamne Sfinte, ce cald s-a făcut în apartament. Îmi lasă mâna în jos și eu o privesc.

Voiam doar să-ți ating mâna.

Râd încet. Mai ales pentru că de data aceasta cuvintele lui sunt atât de inocente și dulci față de lucrurile pe care mi le-a scris pe mână în trecut. Stau de zece minute lângă el pe canapeaua asta dorindu-mi să mă atingă, ca pe urmă el să admită că se gândește exact la același lucru. Este așa de copilăresc, parcă am fi doi adolescenți. Sunt aproape jenată că îmi place atât de mult că el mă atinge, dar nu-mi pot aduce aminte când mi-am mai dorit ceva atât de mult.

El nu mi-a lăsat încă mâna, iar eu mă uit în jos la ce a scris, zâmbind. Îmi trec degetul mare peste al lui și îl aud cum își ține respirația. Permisiunea pe care i-am dat-o cu această mișcare ușoară pare să fi rupt o barieră invizibilă pentru că imediat își alunecă mâna peste a mea și își împletește degetele cu ale mele. Căldura mâinii lui nici măcar nu se apropie de căldura care mi-a inundat întregul corp.

Doamne, dacă doar ținându-mă de mână cu el senzațiile sunt atât de intense, nu-mi pot imagina cum s-ar simți altceva cu el.

Amândoi ne privim acum mâinile, pe care el le întoarce și ia stiloul pe care mi-l apasă pe încheietură. Mișcă încet

stiloul în sus pe încheietura mea, trăgând o linie dreaptă până la antebraţ. Nu îl opresc. Doar îl urmăresc. Când ajunge la articulaţia cotului, începe din nou să scrie. Citesc fiecare cuvânt pe care îl scrie.

Doar o scuză să te ating şi aici.

Fără să-mi elibereze mâna, îmi ridică braţul şi păstrându-şi ochii fixaţi pe mine, se apleacă în faţă şi suflă uşor în sus şi în jos pe braţul meu. Îşi apasă uşor buzele peste cuvinte şi le sărută, fără să rupă o clipă contactul vizual. Când buzele lui îmi ating braţul, simt pentru o fracţiune de secundă o uşoară mişcare a limbii care îl tachinează, după care gura lui se închide peste pielea mea.

Asta s-ar putea să mă fi făcut să gem.

Mda. Sunt destul de sigură că tocmai am gemut.

Doamne, cât mă bucur că nu a putut auzi asta.

Îşi îndepărtează buzele de pe braţ şi continuă să mă privească, urmărindu-mi reacţia. Ochii lui sunt întunecaţi şi pătrunzători şi se concentrează pe toată fiinţa mea. Pe buzele mele, pe ochii mei, pe gâtul meu, pe părul meu, pe pieptul meu. Se grăbeşte să absoarbă fiecare parte din imaginea mea.

Apasă din nou stiloul de pielea mea, începând să scrie de unde a rămas. Mişcă încet stiloul în sus pe mână privindu-l cu intensitate tot timpul. Când ajunge la mâneca tricoului, o împinge în sus cu atenţie până când umărul meu este expus. Face un mic semn cu stiloul, pe urmă se apleacă încet peste mine. Capul îmi cade în spate pe canapea când îi simt buzele pe piele. Îi simt respiraţia caldă pe umăr. Nici nu mă gândesc la faptul că desenează peste tot pe mine. Asta se poate spăla mai târziu. În clipa asta, vreau doar ca stiloul lui să meargă, şi să meargă până când i se termină complet cerneala. Se

retrage și-mi eliberează mâna, mutându-și stiloul în cealaltă mână. Îmi trage mâneca înapoi peste umăr, pe urmă își strecoară degetele în interiorul gulerului trăgându-l ca să expună mai mult din claviculă. Pune vârful stiloului pe umăr și mă privește în timp ce avansează cu prudență, făcându-și drum spre gâtul meu. Privirea lui este fierbinte, și procedează cu prudență în ciuda faptului că știu exact ce vrea să se întâmple acum și unde vrea să ajungă cu stiloul. Nu este nevoie să spună cu voce tare, ochii lui vorbesc pentru el.

Mișcă ușor stiloul în sus pe gât. Normal că eu îmi las capul pe o parte, și de îndată ce o fac aud un val de aer care șuieră tăcut printre dinții lui. Se oprește cu stiloul chiar sub ureche. Îmi închid ochii strângând pleoapele și sper ca inima să nu-mi explodeze când se apleacă, pentru că simt că s-ar putea întâmpla. Buzele lui se apasă delicat de pielea mea, și jur că toată camera se răstoarnă cu susul în jos.

Sau a fost doar inima mea.

Una din mâinile mele îi alunecă pe braț și îl prind de ceafă pentru a-l împiedica să se îndepărteze. Îi simt din nou, scurt, limba pe gât, dar nu se lasă impresionat de fervoarea mea. Se îndreaptă și se uită la mine. Ochii îi zâmbesc pentru că știe că mă înnebunește. Stiloul coboară de la lobul urechii în jos spre gât, până la baza gâtului meu. Înainte de a săruta locul pe care l-a marcat, mă apucă de talie și mă pune pe genunchii lui. Îl apuc de brațe și mă grăbesc să iau o gură de aer în secunda în care mă trage spre el. Tricoul mi s-a ridicat pe coapse și faptul că nu am pe dedesubt decât lenjeria intimă îmi spune că m-am băgat în ceva din care îmi va fi al naibii de greu să dau înapoi.

Cu ochii fixați pe gâtul meu, pune o mână pe coapsă, urcă pe șold și continuă să urce cu ea până la ceafă, pe care mi-o prinde și-și pune gura pe gâtul meu. Acest sărut este mai

brutal, nu mai are nimic din prudenţa celorlalte sărutări. Îmi strecor mâna în părul lui şi-i ţin gura apăsată de gâtul meu. Îşi face un drum de sărutări în sus pe gâtul meu până când gura lui îmi întâlneşte bărbia. Corpurile noastre sunt strâns înlănţuite şi una din mâinile lui mi se pune pe partea inferioară spatelui, lipindu-mă şi mai tare de el.

Nu pot să mă mişc. Sunt literalmente la capătul suflului întrebându-mă unde naiba s-a dus Sydney cea puternică. Unde este Sydney, cea care ştie că aşa ceva nu ar trebui să se întâmple?

O să o caut mai târziu. După ce termină el cu stiloul lui.

Se îndepărtează când buzele lui se apropie de gura mea. Corpurile noastre sunt foarte apropiate, chiar dacă gurile noastre nu sunt lipite. Îşi ia mâna pe care o avea pe spatele meu şi aduce stiloul la gât. Când vârful stiloului îmi atinge pielea, înghit, anticipând direcţia în care va merge cu el.

Nord sau sud, sud sau nord. Nu-mi pasă.

Începe să meargă în sus, dar apoi se opreşte. Îndepărtează stiloul de gâtul meu şi îl scutură, pe urmă îmi atinge din nou gâtul cu el. Mai face o mişcare în sus cu stiloul, dar se opreşte din nou. Se dă puţin în spate şi se încruntă la stilou, care presupun că a rămas fără cerneală. Se uită din nou la mine şi aruncă stiloul peste umărul meu. Aud cum aterizează pe podea, undeva în spate.

Ochii lui coboară spre buzele mele, care presupun că erau destinaţia finală a stiloului. Respirăm amândoi sacadat ştiind ce urmează să se întâmple. Ce suntem pe cale să experimentăm pentru a doua oară, ştiind deja ce efect a avut asupra noastră primul sărut.

Cred că este la fel de înspăimântat ca şi mine acum.

Îmi las toată greutatea pe el pentru că niciodată nu am mai fost atât de secătuită de puteri. Nu pot să gândesc, nu pot să mă mişc, nu pot să respir. Am doar... dorinţă.

Îşi pune ambele mâini pe obrajii mei şi mă priveşte direct în ochi.

— E alegerea ta, şopteşte el.

Iisuse Cristoase, vocea asta.

Mă holbez la el, neştiind dacă îmi place că mi-a dat controlul. Vrea ca asta să fie decizia mea.

Este mult mai uşor să ai pe altcineva asupra căruia să poţi arunca vina dacă lucrurile o iau razna. Ştiu că nu trebuie să ne punem singuri într-o situaţie care odată terminată, ne va aduce numai regrete. Aş putea să-i pun capăt chiar aici. Ar fi mai uşor dacă i-aş cere să plece acum decât atunci când între noi lucrurile vor deveni şi mai complicate. Aş putea să mă desprind din îmbrăţişarea lui şi să-i spun că nu ar trebui să fie aici pentru că nu a avut încă timpul necesar să se ierte pentru ce s-a întâmplat cu Maggie. I-aş putea spune să plece şi să nu se întoarcă până când inima lui nu va şti ce vrea.

Dacă ziua aceea va veni vreodată.

Sunt atât de multe lucruri pe care aş putea, sau ar trebui, sau aş avea nevoie să le fac, dar niciuna dintre ele nu este ce vreau cu adevărat să fac.

Toate astea se întâmplă în cel mai prost moment posibil.

Îmi strâng puternic ochii când simt o lacrimă care-şi face drum pe obrazul meu. Se prelinge pe obraz, căzând încet înspre maxilar. Este cea mai lentă lacrimă care mi-a curs vreodată. Deschid ochii şi-l văd pe Ridge cum o urmăreşte. Urmăreşte cu privirea dâra umedă de pe obrazul meu şi văd cum maxilarele lui se încleştează cu fiecare secundă care trece. Aş vrea să o şterg, dar nu vreau să o ascund de el. Lacrimile mele spun mult mai mult despre ce simt acum decât aş putea să i-o spun în scris.

Poate vreau ca el să ştie că situaţia asta mă face să sufăr.

Poate vreau ca şi el să sufere.

Când lacrima mea dispare în sfârşit sub bărbia mea, îşi mută din nou ochii în ai mei. Şi sunt surprinsă de ce văd în ei.

Propriile lui lacrimi.

Ştiu că suferă din cauza suferinţei mele şi asta nu ar trebui să mă facă să vreau să-l sărut, dar asta vreau să fac. Este aici pentru că îi pasă de mine. Este aici pentru că îi este dor de mine. Este aici pentru că trebuie să simtă din nou ce a simţit la primul nostru sărut, exact ca şi mine. Am vrut să trăiesc acea senzaţie din nou încă din secunda în care gura lui a părăsit-o pe a mea şi a plecat.

Îmi iau mâinile de pe umerii lui şi îl prind de ceafă, pe urmă mă aplec spre el ducându-mi gura atât de aproape de a lui, încât gurile noastre se ating.

Zâmbeşte.

— Bună alegere, şopteşte el.

Completează spaţiul dintre gurile noastre şi orice altceva dispare. Vinovăţia, grijile, îngrijorarea pentru ce se va întâmpla când acest sărut va lua sfârşit. Totul dispare complet în secunda în care gura lui o revendică pe a mea. Îmi îndepărtează delicat buzele cu limba şi tot haosul din inima şi mintea mea dispare când îi simt căldura înăuntrul gurii mele. Astfel de sărutări, ca ale lui, ar trebui să vină şi cu o etichetă de avertizare. Aşa ceva nu poate fi bun pentru inimă. Ridge îşi trece mâna peste coapsa mea, pe urmă şi-o strecoară sub tricou. Mâna lui alunecă de-a lungul spatelui meu şi pe urmă mă prinde strâns, îşi ridică şoldurile şi mă trage mai mult spre el.

O.

M.

G.

Devin din ce în ce mai slabă cu fiecare mişcare ritmică pe care o creează cu trupurile noastre. Mă agăţ de fiecare parte

a trupului său pe care pot să o apuc pentru că simt că altfel aș cădea. Îl prind de tricou și de păr în timp ce gem ușor în gura lui. Când simte sunetul care-mi scapă din gât, se îndepărtează repede de gura mea și își strânge ochii respirând cu greutate. Când își deschide din nou ochii, îmi fixează gâtul.

Își trage mâna de sub tricou, pe urmă o ridică încet până la gât.

Ah, Doamne, Sfinte Dumnezeule.

Își înfășoară degetele în jurul gâtului meu apăsând delicat cu palma la baza lui în timp ce îmi fixează gura cu privirea. Faptul că vrea să simtă ce îmi face mă ameţește și camera începe să se învârtă cu mine. Reușesc cumva să-l privesc suficient de mult în ochi ca să-i văd schimbându-și expresia, de la o dorință calmă, la una aproape carnală. Cu cealaltă mână curbată în jurul cefei mele mă trage spre el cu mai multă urgență în gestul său, acoperindu-mi gura cu a lui. În secunda în care limba lui o găsește pe a mea, îi gem în gură mai mult decât poate el să suporte.

Asta este exact ce mi-am dorit de la el. Mi-am dorit să apară și să-mi spună cât de dor i-a fost de mine. Trebuia să știu că îi pasă de mine, că mă vrea. Trebuia să-i simt din nou gura peste a mea ca să știu că felul în care m-a făcut să mă simt nu a fost doar o plăsmuire a minții mele în tot acest timp.

Acum că am ce mi-am dorit, nu știu dacă sunt suficient de puternică pentru asta. Știu că în secunda în care toate astea se vor sfârși, inima mea va muri din nou. Cu cât mă deschid mai mult în fața lui, cu atât mai multă nevoie am de el. Cu cât mai mult admit față de mine însămi că am nevoie de el, cu atât mai mult sufăr știind că de fapt el nu este al meu.

Încă nu sunt convinsă că motivele care l-au făcut să vină aici sunt corecte. Și chiar dacă este aici din motive corecte,

nu este un moment bun. Ca să nu mai pomenesc de toate întrebările care-mi trec prin cap. Încerc să le dau de o parte, și pentru un scurt moment, funcționează. Când mâinile lui îmi cuprind obrazul sau buzele lui se închid peste ale mele, uit de toate întrebările de care se pare că nu pot scăpa. Dar când se întrerupe pentru a-și relua respirația și când mă privește în ochi, toate întrebările mi se înghesuie din nou în cap și devin atât de grele încât izbucnesc din nou în lacrimi. Sunt cuprinsă de incertitudine și îl strâng de brațe scuturându-mi capul și încercând să-l împing. Se îndepărtează de gura mea, mă vede asaltată de dubii și își scutură capul să-mi dea de înțeles să nu mai analizez momentul acesta dintre noi. Ochii lui mă imploră în timp ce-mi mângâie obrazul și mă strânge lângă el încercând să mă sărute din nou, dar eu mă lupt să-i scap din brațe.

— Ridge, nu, îi spun. Nu pot.

Scutur din cap în continuare, când el mă apucă de încheietura mâinii. Îi alunec de pe genunchi și mă dau în spate până când degetele lui se desprind de pe mâna mea.

Mă duc direct spre chiuveta din bucătărie și-mi dau cu săpun pe mâini începând să-mi curăț cerneala de pe braț. Scot un șervet dintr-un sertar, îl ud și mi-l apăs pe gât. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraz, iar eu încerc să spăl urmele a ceea ce s-a întâmplat între noi.

Ridge vine după mine și-mi pune mâinile pe umeri. Mă întoarce ca să fiu cu fața spre el. Când mă vede că plâng, ochii lui se umplu de părere de rău și îmi trage șervetul din mână. Îmi dă la o parte părul de pe umeri și îmi freacă ușor pielea spălând cerneala. Arată teribil de vinovat că m-a făcut să plâng, dar nu este vina lui. Nu este niciodată vina lui. Nu este vina nimănui. Este vina amândurora.

Când termină de curățat cerneala, aruncă șervetul în spatele meu pe blat, pe urmă mă trage la pieptul lui. Faptul

că mă simt atât de reconfortată de gestul său face ca lucrurile să fie şi mai rele. Pentru că vreau asta tot timpul. Îl vreau pe el tot timpul. Vreau ca aceste mici eşantioane de perfecţiune dintre noi să devină realitatea noastră constantă, dar ştiu că nu se va întâmpla acum. Îi înţeleg perfect comentariul de mai devreme când a spus că sunt momente când îi este dor de mine şi momente când îşi doreşte să nu mă fi cunoscut niciodată, pentru că în clipa asta îmi doresc să nu fi pus niciodată piciorul pe balconul meu prima oară când i-am auzit chitara.

Dacă nu aş fi experimentat niciodată sentimentele pe care mă face să le simt, nu mi-ar lipsi când va pleca.

Îmi şterg ochii şi mă îndepărtez de el. Sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le discutăm, aşa că mă duc spre canapea, recuperez telefoanele şi le aduc la el. Mă duc să mă sprijin de celălalt blat în timp ce scriu, dar el mă prinde de mână şi mă trage înapoi. Se sprijină de blat şi-mi trage spatele la pieptul lui, pe urmă mă cuprinde pe la spate în braţe. Mă sărută pe o parte a capului, pe urmă îşi mişcă buzele spre urechea mea.

— Rămâi aici, spune el dorind să rămân lipită de pieptul lui.

Este curată nebunie să fii îmbrăţişată de cineva pentru doar câteva secunde şi asta să schimbe pentru totdeauna cum se simte să nu fii îmbrăţişată de el. În secunda în care te lasă din îmbrăţişare, simţi dintr-o dată ca şi cum ţi-ar lipsi o bucată din tine. Cred că şi el simte asta, de aceea mă şi vrea aproape de el.

Simte oare în acelaşi fel şi cu Maggie?

Întrebări ca aceasta refuză să-mi părăsească mintea. Întrebări ca aceasta mă fac să cred că el nu va fi niciodată fericit de rezultatul acestei situaţii, pentru că a pierdut-o în cele din urmă. Nu vreau să fiu a doua opţiune a cuiva.

Îmi las capul pe umărul lui strângând pleoapele, încercând din răsputeri să nu-mi las mintea liberă să hoinărească din nou acolo. Știu totuși că va trebui să ajung acolo dacă vreau să înțeleg vreodată că s-a terminat.

Ridge: *Aș vrea să-ți pot citi mintea.*

Eu: *Și eu aș vrea, crede-mă.*

Râde tăcut și mă strânge tare în brațe. Își ține obrazul lipit de capul meu în timp ce scrie alt mesaj.

Ridge: *Noi am fost mereu capabili să spunem tot ce ne trece prin minte. Știi că ai încă acest lucru cu mine. Poți spune orice vrei să spui, Sydney.*
Asta mi-a plăcut cel mai mult la noi.

De ce toate cuvintele pe care le spune sau le scrie trebuie să îmi străpungă inima?

Inspir adânc, apoi expir cu grijă. Deschid ochii și mă uit în jos la telefon, îngrozită să-i pun singura întrebare la care vreau cu adevărat să-mi răspundă. Îl întreb oricum, pentru că oricât de mult *nu vreau* să cunosc răspunsul, *am nevoie* să îl cunosc.

Eu: *Dacă ea ți-ar scrie un mesaj chiar în clipa asta și ți-ar spune că a făcut alegerea greșită, ai pleca? Ai ieși pe ușa mea fără să te gândești de două ori?*

Încetează dintr-o dată să respire.
Nu îi mai aud respirația.
Strânsoarea din jurul meu slăbește ușor.

Inima mea se prăbuşeşte.

Nu e nevoie să-i citesc răspunsul. Nici măcar nu trebuie *să-l aud.* Pot să-l simt în fiecare părticică a lui.

Nu că m-aş fi aşteptat la un răspuns diferit. Şi-a petrecut cinci ani cu ea. Este evident că o iubeşte. Nu a spus niciodată altceva.

Speram doar că se înşela.

Mă desprind imediat de el şi merg repede spre dormitorul meu. Vreau să mă închid înăuntru până pleacă. Nu vreau să vadă ce efect are acest lucru asupra mea. Nu vreau să vadă că îl iubesc la fel cum o iubeşte el pe Maggie.

Ajung la dormitor şi deschid uşa. Mă grăbesc înăuntru şi încerc să închid uşa, dar el trage de ea să o ţină deschisă. Intră în dormitorul meu şi mă întoarce să-l pot privi în faţă.

Ochii lui îi caută pe ai mei, încercând cu disperare să treacă peste orice îşi doreşte să-mi poată spune. Îşi deschide gura de parcă ar vrea să vorbească, dar o închide imediat. Îmi eliberează braţele, pe urmă se întoarce şi-şi trece mâinile prin păr. Se prinde de ceafă, pe urmă loveşte cu piciorul uşa dormitorului cu un mârâit frustrat. Îşi sprijină antebraţul de uşă şi-şi lipeşte fruntea de ea. Nu pot să fac altceva decât să stau nemişcată şi să-l privesc cum poartă războiul ăsta împotriva lui însuşi. Acelaşi război pe care l-am dus şi eu cu mine.

Rămâne în aceeaşi poziţie în timp ce-mi răspunde la mesaj.

Ridge: *Nu este corect din partea ta să-mi pui întrebarea asta.*

Eu: *Mda, păi nici tu nu m-ai pus pe mine într-o situaţie corectă când te-ai înfiinţat aici în seara asta.*

Se întoarce până spatele lui este lipit de ușa dormitorului. Frustrat, își duce ambele mâini la frunte, pe urmă ridică genunchiul și cu piciorul lovește ușa din spatele lui. Văzându-l cum se luptă cu ce și-ar dori cu adevărat, îmi aduce mai multă durere decât pot să îndur. Merit mai mult decât îmi poate el oferi acum, dar conflictul intern cu care se confruntă se joacă cu inima mea. Se joacă cu capul meu. Totul cu el este prea mult.

Eu: *Vreau să pleci. Nu vreau să fiu lângă tine acum. Mă îngrozește că ți-ai dori să fii cu ea în locul meu.*

Își lasă capul să atârne și se uită îndelung la podea în timp ce eu continui să mă uit la el. Nu neagă că ar prefera să fie acum cu Maggie. Nu își găsește scuze, nici nu-mi spune că ar putea să mă iubească mai mult decât o iubește pe ea.

Este complet tăcut... pentru că știe că am dreptate.

Eu: *Vreau să pleci. Te rog. Și dacă într-adevăr îți pasă de mine, să nu te mai întorci.*

Se întoarce încet și mă privește în ochi. Nu am văzut niciodată să reflecte mai multă emoție decât în momentul acesta.

— Nu, îmi spune ferm.

Începe să vină spre mine, iar eu încep să mă dau în spate. Își scutură capul, cu o privire imploratoare. Mă prinde exact când picioarele mele ating patul și atunci îmi cuprinde fața între mâinile lui și își pune buzele peste ale mele.

Eu scutur din cap și-l împing cu mâinile pe pieptul lui. Se dă la o parte crispându-se, arătând frustrat că nu poate comunica cu mine. Ochii lui caută frenetic prin cameră după ceva care să-l ajute să mă convingă că greșesc, dar eu știu că

în situaţia noastră nimic nu poate fi de ajutor. Trebuie doar ca şi el să realizeze asta.

Priveşte în jos spre pat, pe urmă din nou spre mine. Îmi prinde mâna şi mă trage în jurul patului. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă împinge până mă aşez în pat. Nu ştiu ce vrea să facă, aşa că nu-i opun rezistenţă.

Încă.

Continuă să mă împingă până stau întinsă pe spate în pat. El stă în picioare şi îşi scoate tricoul. Înainte să îl tragă complet peste cap, eu încerc să mă rostogolesc ca să mă dau jos din pat. Dacă el crede că sexul va rezolva problema dintre noi, nu este aşa de deştept pe cât îl credeam.

— Nu, îmi spune din nou când vede că încerc să scap.

Convingerea absolută din vocea lui mă face să înţepenesc şi cad din nou în spate pe saltea. Îngenunchează pe pat, apucă o pernă şi o pune sub capul meu. Se întinde lângă mine şi tot corpul meu se tensionează în apropierea lui. Îşi ridică telefonul.

Ridge: *Ascultă-mă, Sydney*.

Mă uit fix la telefon anticipând ce va scrie mai departe. Când îmi dau seama că nu a început să scrie următorul mesaj, mă uit la el. El îşi scutură capul şi îmi ia telefonul din mâini aruncându-l în spatele lui.

Îmi ia mâna şi mi-o pune peste inima lui.

— Aici, spune bătându-mi uşor peste mână. Ascultă-mă aici.

Mi se strânge pieptul când realizez ce vrea să fac. Mă trage spre el, iar eu îl las de bună voie. Îmi apleacă uşor capul pe inima lui şi îşi aranjează corpul sub mine ca să stau confortabil. Mă relaxez la pieptul lui, găsind ritmul bătăilor inimii.

Bătaie, bătaie, pauză.
Bătaie, bătaie, pauză.
Bătaie, bătaie, pauză.
Este absolut minunat.
Modul în care sună este minunat.
Modul în care-i pasă este minunat.
Modul în care iubește este minunat.
Își apasă buzele pe creștetul meu.
Închid ochii... și plâng.

Ridge

O țin în brațe strâns lipită de mine atât de mult timp că nici nu sunt sigur dacă mai e trează. Mai sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să i le spun, dar nu vreau să mă mișc. Îmi place cum o simt când suntem înlănțuiți în felul acesta. Mă tem că dacă mă mișc își va veni iarăși în fire și îmi va cere să plec. Abia au trecut trei săptămâni de când m-am despărțit de Maggie. Când m-a întrebat Sydney dacă aș primi-o înapoi nu i-am răspuns, dar nu am făcut-o pentru că știam că nu-mi va crede răspunsul.

O iubesc pe Maggie, dar sincer să fiu nu mai cred că Maggie și cu mine suntem potriviți unul pentru celălalt. Și știu exact unde am greșit. Începutul relației noastre a fost romantic, aproape ca o ficțiune. Aveam amândoi nouăsprezece ani. Abia ne cunoșteam unul pe celălalt. Faptul că am așteptat un an întreg nu a făcut decât să ne dezvolte sentimente care nu se bazau decât pe speranțe false și o iubire idealizată.

Când în sfârşit eu şi cu Maggie am reuşit să fim împreună, cred că eram îndrăgostiţi mai mult de ideea de a fi un cuplu decât de noi ca persoane. Bineînţeles că am iubit-o. Încă o iubesc. Dar de când am întâlnit-o pe Sydney, mă întreb cât de mult din dragostea mea pentru Maggie s-a născut din dorinţa de a mă năpusti s-o salvez.

Maggie avea dreptate. În ultimii cinci ani nu am făcut altceva decât să încerc să fiu eroul care o protejează. Şi ştiţi care e problema? Eroinele nu au nevoie să fie protejate.

Când Sydney m-a pus la punct mai devreme, am vrut să-i răspund că nu, nu aş primi-o înapoi pe Maggie. Când mi-a spus că era îngrozită că aş vrea să fie Maggie în locul ei, am vrut să o îmbrăţişez şi să-i dovedesc că niciodată, nici pentru o clipă nu mi-am dorit pe nimeni altcineva când sunt cu ea. Am vrut să-i spun că regret că nu am realizat mai devreme cu care dintre ele două îmi era mai bine. Care fată dă mai mult sens vieţii mele. De care fată m-am îndrăgostit în mod realist, natural, fără să idealizez ce simt.

Nu am spus nimic pentru că am fost terifiat că nu va înţelege. Pentru că de-a lungul timpului am ales-o pe Maggie iarăşi şi iarăşi, şi e numai vina mea că am făcut-o pe Sydney să se îndoiască. Şi chiar dacă ştiu că scenariul pe care mi l-a descris nu se poate realiza deoarece eu şi cu Maggie am acceptat că totul s-a terminat între noi, nu sunt sigur că aş *vrea-o* pe Maggie înapoi. Chiar şi aşa, nu aş lua această decizie pentru că vreau să fiu mai mult cu Maggie sau pentru că o iubesc mai mult. Dar cum ar fi posibil să o conving pe Sydney când şi pentru *mine* este greu să înţeleg?

Nu aş vrea ca Sydney să se simtă vreodată ca o a doua alegere, mai ales când ştiu că în inima mea ea este alegerea corectă. *Unica* alegere.

Îmi ţin braţul în jurul ei şi ridic telefonul. Îşi înalţă capul şi îşi sprijină bărbia în piept privindu-mă. Îi dau telefonul

înapoi şi ea îl ia, după care îşi pune din nou urechea pe inima mea.

Eu: *Vrei să ştii de ce ţi-am cerut să mă asculţi?*

Ea nu-mi răspunde printr-un mesaj. Doar dă din cap că da, rămânând lipită de pieptul meu. Îşi plimbă uşor o mână în sus şi în jos de la talie la braţul meu. Senzaţia mâinilor ei pe pielea mea este ceva ce nu vreau să devină vreodată o amintire. Cobor mâna stângă spre capul ei mângâind-o pe păr.

Eu: *Este o explicaţie cam lungă. Ai un carneţel pe care să pot scrie?*

Dă din cap şi se îndepărtează de mine, se întinde spre noptieră de unde ia un carnet şi un stilou. Mă sprijin de tăblia patului, iar ea îmi întinde carnetul fără să se apropie însă de mine. O prind de încheietura mâinii şi-mi desfac picioarele făcându-i semn să se sprijine de mine în timp ce scriu. Vine spre mine şi îşi înfăşoară mâinile în jurul taliei mele, apăsându-şi din nou urechea de inima mea. O înconjor cu braţele mele şi-mi proptesc carnetul pe genunchi, aşezându-mi obrazul pe creştetul ei.

Aş fi vrut să existe o cale de comunicare mai uşoară, astfel ca ea să audă toate lucrurile pe care i le spun chiar în clipa în care o fac. Aş fi vrut să mă pot uita în ochii ei şi să-i pot spune exact cum mă simt şi ce am în minte, dar nu pot şi detest asta. Aştern în schimb pe hârtie tot ce este în inima mea. Ea rămâne în continuare la pieptul meu pentru toate cele cincisprezece minute cât îmi ia să-mi adun gândurile şi să le aştern pe hârtie pentru ea. Când am terminat îi dau carnetul. Se aşază mai bine, până când spatele îi este lipit de

pieptul meu. Eu am în continuare brațele în jurul ei și o țin îmbrățișată în timp ce ea citește ce am scris.

Sydney

Habar n-am la ce să mă aștept de la cuvintele pe care tocmai le-a scris, dar de îndată ce îmi întinde hârtia absorb fiecare frază cât de repede pot ochii mei să le citească. Faptul că există o barieră în felul în care comunicăm face din fiecare cuvânt pe care-l primesc de la el, sub orice formă, ceva ce trebuie să consum cât mai repede.

Nu știu dacă eu sunt mai conștient de bătăile inimii mele decât alții, dar tind să cred că da. Faptul că nu pot să aud lumea din jurul meu, mă face să mă concentrez mai mult pe lumea din interiorul meu. Brennan mi-a spus că singura dată când își aude bătăile inimii este când stă tăcut și liniștit. Nu este cazul meu pentru că în lumea mea este mereu liniște. Sunt mereu conștient de bătăile inimii mele. Mereu. Îi cunosc tiparul bătăilor. Îi cunosc ritmul. Știu ce o face să bată mai repede sau ce o încetinește și știu chiar când trebuie să mă aștept la asta. Uneori simt cum inima reacționează înaintea creierului. Am fost capabil întotdeauna să-mi prevăd reacțiile inimii... până acum câteva luni.

Prima seară când ai ieșit pe balconul tău a fost și prima seară când am observat schimbarea. A fost subtilă, dar a fost acolo. Doar o mică bătaie în plus. Am trecut peste ea pentru că nu am vrut să cred că are vreo legătură cu tine. Îmi plăcea loialitatea inimii mele față de Maggie și nu am vrut ca asta să se schimbe.

Pe urmă însă, când te-am văzut cântând singură pe unul dintre cântecele mele, s-a întâmplat din nou. Doar că de data aceea a fost mai evident. Se accelera puţin mai tare de fiecare dată când îţi vedeam buzele mişcându-se. A început să bată în locuri în care nu mi-am mai simţit inima bătând înainte. Prima seară în care te-am văzut cântând, a trebuit să mă ridic şi să intru ca să termin înăuntru de cântat pentru că nu mi-a plăcut felul în care mi-ai făcut inima să bată. Pentru prima dată am simţit că nu am absolut niciun control asupra ei şi asta m-a făcut să mă simt oribil.

Prima oară când am ieşit din dormitor şi te-am văzut în apartamentul meu, udă leoarcă din cauza ploii – Dumnezeule, nici n-am ştiut că inima poate să bată astfel. Îmi cunoşteam inima cum îmi cunoşteam dosul palmei, şi nimic, niciodată nu a făcut-o să reacţioneze cum ai făcut-o tu. Am pus jos lenjeria pentru pat cât de repede am fost în stare arătându-ţi direcţia băii şi m-am întors imediat în camera mea. Te scutesc de detaliile a ceea ce a trebuit să fac în timp ce tu erai în duşul meu, încercând să mă calmez după ce te-am văzut de aproape pentru prima dată. Nu m-a îngrijorat reacţia mea fizică faţă de tine. Reacţiile fizice sunt normale, şi în acel moment inima mea îi aparţinea încă lui Maggie. Bătăile inimii mele erau pentru Maggie. Întotdeauna au fost, dar cu cât petreceam mai mult timp cu tine, cu atât ai început să te infiltrezi neintenţionat şi să-mi furi câteva din acele bătăi. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să previn acest lucru. Pentru un timp, m-am convins singur că eram mai puternic decât inima mea, de aceea ţi-am permis să rămâi. Am crezut că ceea ce simt pentru tine nu este decât atracţie şi dacă-mi permiteam să-mi dau frâu liber fanteziilor inspirate de tine, va fi suficient să înfrunt realitatea. Oricum, am realizat curând că fanteziile mele despre tine nu erau de genul celor pe care băieţii normali le au cu fetele pe care le plac. Nu mă imaginam pe

mine furându-ți sărutări când nu era nimeni prin preajmă. Nu mă imaginam pe mine strecurându-mă în patul tău în mijlocul nopții și făcându-ți toate lucrurile pe care amândoi doream să le fac. În loc de asta, eu îmi imaginam ce aș simți dacă mi-ai adormi în brațe. Îmi imaginam ce aș simți să mă trezesc dimineața lângă tine. Îmi imaginam zâmbetele tale, și râsul tău, și cât de bine m-aș simți să te consolez când plângeai.

Capcana pe care singur mi-am întins-o a devenit evidentă în seara în care ți-am pus căștile în urechi și te-am urmărit cântând cântecul pe care l-am compus împreună. Urmărind cuvintele acelea care treceau de buzele tale, știind că nu le puteam auzi și durându-mă inima pentru noi în acel moment, am știut că se întâmplau mult mai multe lucruri decât puteam eu controla. Puterea mea de stăpânire a fost învinsă de slăbiciunea mea pentru tine. În secunda în care buzele mele le-au atins pe ale tale, inima mea s-a împărțit complet în două. Din acel moment, jumătate din ea ți-a aparținut ție. O bătaie din două a inimii mele era pentru tine.

Știam că ar fi trebuit să-ți cer să pleci în seara aceea, dar nu m-am putut convinge s-o fac. Gândul de a-mi lua la revedere de la tine, mă durea prea tare. Îmi propusesem să-ți cer a doua zi să te muți, dar odată ce am vorbit despre de toate, ușurința cu care făceam față situației noastre, mi-a dat mai multe scuze să tac. Știind că amândoi luptam cu ce ni se întâmpla, mi-a dat speranța că poate aș putea să-i înapoiez lui Maggie partea de inimă pe care mi-am pierdut-o pentru tine.

În weekendul cu petrecerea lui Warren mi-am dat seama că era prea târziu. Mi-am petrecut toată noaptea petrecerii încercând să nu te privesc. Încercând să nu fac evident acest lucru. Încercând să-mi păstrez atenția concentrată pe Maggie, așa cum ar fi trebuit să fie. Cu toate acestea, toate eforturile și

toată negarea din lume nu m-ar fi putut salva de ceea ce s-a întâmplat a doua zi. Am simțit-o când am intrat în camera ta și m-am așezat lângă tine pe pat.

Am simțit că îmi dai o bucată din inima ta.

Și, Sydney, am vrut-o. Ți-am vrut inima mai mult decât am vrut vreodată ceva. S-a întâmplat în secunda în care m-am întins și ți-am luat mâna într-a mea. Inima mea a ales, și ea te-a ales pe tine.

Relația mea cu Maggie a fost una grozavă și nu vreau să minimizez ce am trăit cu ea. Când ți-am spus că am iubit-o din clipa în care am cunoscut-o și o voi iubi până în clipa morții, am fost sincer. Am iubit-o întotdeauna, o iubesc și o voi iubi mereu. Este o persoană incredibilă care merită cu mult mai mult decât i-a oferit viața și mă revoltă de fiecare dată când mă gândesc la asta. Mi-aș schimba într-o secundă soarta cu a ei, dacă aș avea această opțiune.

Din nefericire, viața nu funcționează așa. Soarta nu funcționează așa. Chiar și după ce am știut că am găsit în tine ce nu aș găsi niciodată în relația mea cu Maggie, tot nu a fost suficient. Nu conta cât de mult îmi păsa de tine sau cât de adânci deveneau sentimentele mele pentru tine, nu ar fi fost niciodată suficient să mă facă să o părăsesc pe Maggie. Dacă nu puteam să-i schimb soarta, puteam cel puțin să-i ofer cea mai bună afurisită de viață, atât cât îmi stătea în puteri. Chiar dacă asta presupunea că ar fi trebuit să sacrific unele lucruri din propria mea viață, aș fi făcut-o neîncetat și nu aș fi regretat niciodată. Nici măcar pentru o secundă.

Totuși, până acum trei săptămâni nu am realizat că cea mai bună viață pe care puteam să i-o dau, era o viață fără mine în ea. Ea avea nevoie exact de opusul a ce îi puteam eu oferi, iar acum știu asta. Știe și ea acum asta. Și am acceptat-o amândoi.

Așa că atunci când ai întrebat dacă aș alege-o pe ea în locul tău, ai prezentat o situație la care nu-ți puteam da un răspuns direct. Pentru că da, în acest moment te-aș părăsi dacă ea mi-ar cere-o. Loialitatea mea rămâne în mare parte, pentru ea. Dar dacă mă întrebi de cine am mai multă nevoie? Cu cine vreau mai mult să fiu? După cine tânjește inima mea? Inima mea a decis pentru mine cu mult timp înainte, Sydney.

Când citesc ultimul cuvânt, trag carnetul la pieptul meu și plâng. Mă îndepărtează de pe el până mă întorc pe spate, pe urmă se apleacă peste mine atrăgându-mi privirea spre ochii lui.

— Ești tu, spune el cu voce tare. Inima mea... te vrea pe tine.

Când îi aud vorbele, din piept mi se desprinde un hohot de plâns. Îl prind imediat de umeri și mă ridic apăsându-mi buzele exact deasupra inimii lui. Îl sărut iarăși și iarăși, mulțumindu-i în tăcere că m-a asigurat că nu eram singura care simțea așa.

Când îmi las din nou capul pe pernă, el se întinde lângă mine, pe urmă mă trage lângă el. Îmi atinge obrazul cu mâna și se apleacă încet să mă sărute. Gura lui o mângâie pe a mea cu atâta atenție încât simt că-mi ține inima în mâna lui și se teme că ar putea s-o scape.

Chiar dacă sunt convinsă că ar face tot ce i-ar sta în putință să-mi protejeze inima, tot sunt prea speriată să i-o ofer. Nu vreau să i-o dau până nu știu sigur că este singura inimă în posesia lui.

***

Nu-mi deschid ochii pentru că nu vreau să știe că-l aud plecând. L-am simțit sărutându-mă. L-am simțit retrăgându-

și brațul de sub mine. L-am auzit trăgându-și tricoul peste cap. L-am auzit căutând un stilou. L-am auzit scriindu-mi o scrisoare și l-am auzit punând-o pe pernă lângă mine.

Simt cum se lasă salteaua lângă capul meu când el se lasă pe mână. Îi simt buzele pe frunte, după care se retrage și iese pe ușa dormitorului. Când aud cum se închide ușa de la intrare mă rostogolesc pe partea mea și-mi trag pătura peste cap să opresc lumina soarelui. Dacă nu ar trebui să lucrez astăzi, aș rămâne aici în poziția asta și aș plânge până m-aș usca.

Pipăi cu mâna salteaua căutând scrisoarea. Când o găsesc, o trag sub pătură cu mine și o citesc.

Sydney,

Acum câteva luni am crezut că prevăzuserăm totul. Eu eram cu singura fată cu care crezusem că voi fi pentru totdeauna, iar tu erai cu un tip despre care credeai că te merita mai mult decât a făcut-o.

Uită-te la noi acum.

Dorind mai mult decât orice să fim liberi să ne iubim unul pe celălalt, dar blestemați de momente nepotrivite și inimi loiale. Știm amândoi unde ne dorim să fim; doar că nu știm cum să ajungem acolo. Aș vrea ca lucrurile să fie așa de ușoare cum păreau când aveam nouăsprezece ani. Am lua un calendar și am alege o dată și am începe numărătoarea inversă până când m-aș putea înființa la ușa ta și aș începe să te iubesc.

Oricum, am învățat că inimii nu i se poate spune când, sau pe cine, sau cum ar trebui să iubească. Inima face ce naiba își dorește ea să facă. Singurul lucru pe care-l putem controla este să acordăm vieții și minții noastre o șansă de a se pune de acord cu inima noastră.

Știu că asta este ce vrei tu, mai mult decât orice altceva. Să-ți pui inima de acord cu mintea, să recuperezi decalajul.

Oricât de mult aș vrea să stau aici și să-ți acord acest început între noi, există ceva ce vreau de la tine mai mult decât asta. Vreau ca în final să fii cu mine și știu că asta nu se va întâmpla dacă grăbesc începutul relației. Știu exact de ce ai ezitat să mă lași să intru noaptea trecută: nu erai încă pregătită. Poate că nici eu nu sunt. Ai spus mereu că voiai timp pentru tine însăți și ultimul lucru pe care-l vreau este să încep o relație cu tine fără să acord suficient respect celei care abia s-a terminat cu Maggie.

Nu știu când vei fi pregătită pentru mine. S-ar putea să fie luna viitoare sau anul viitor. Oricând va fi, să știi că nu am niciun dubiu că putem face să meargă lucrurile între noi. Știu că putem. Dacă există pe lumea asta doi oameni capabili să găsească o cale să se iubească unul pe celălalt, noi suntem aceia.

Ridge

P.S.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții urmărindu-te cum dormeai, deci este o fantezie pe care o pot tăia de pe lista mea. Am scris de asemenea și versurile unui întreg cântec, spre marea nefericire a lui Brennan. Nu am avut chitara, așa că la cinci dimineața l-am forțat să-mi facă o primă versiune brută ca să ți-l pot lăsa.

Într-una din zilele acestea, o să-l cânt pentru tine împreună cu toate celelalte cântece pe care plănuiesc să le compun pentru tine în timpul în care suntem despărțiți. Până atunci, voi aștepta răbdător.

Spune doar CÂND!

Împăturesc scrisoarea și o strâng la piept. Oricât de mult doare să știu că a plecat, știu și că trebuie să-l las. Am cerut asta. Noi avem nevoie de asta. Eu am nevoie de asta. Trebuie să ajung personal în punctul în care putem să fim în sfârșit împreună fără toate îndoielile care să-mi tropăie prin cap. Are dreptate. Mintea mea trebuie să-mi prindă din urmă inima.

Mă frec la ochi cu dosul palmei, pe urmă îmi deschid mesajele.

Eu: *Poți să vii până aici? Am nevoie de ajutorul tău.*

Warren: *Dacă asta are legătură cu faptul că i-am dat aseară adresa ta lui Ridge, îmi pare rău. M-a forțat s-o scoată de la mine.*

Eu: *Nu are nicio legătură cu asta. Vreau să-ți cer o favoare imensă.*

Warren: *Să fii acasă când îmi termin serviciul diseară. Trebuie să aduc prezervative?*

Eu: *Ce tip amuzant.*

Închid mesajele cu Warren și deschid piesa pe care tocmai mi-a trimis-o Ridge. Îmi caut căștile în sertar, pe urmă mă sprijin de pernă și dau „play”.

IT’S YOU
Baby, everything you’ve ever done
Underneath this here sun
It doesn’t even matter anymore

Oh, of this I'm sure

'Cause you've taken me
Places I want to be
And you show me
Everything that I could ever
Want to see
You, you know it's
You know it's you

I think about you every single day
Trying to think of something better to say
Maybe hi, how are you
Not just anything will do

'Cause you've taken me
Places I want to be
And you show me
Everything that I could ever
Want to see
You, you know it's
You know it's you

CAPITOLUL 24

Ridge

Eu: *Mă uit la programul tău pentru luna martie. Ești liber pe data de 18.*

Brennan: *De ce simt că voi fi ocupat pe 18*?

Eu: Organizez un spectacol şi am nevoie de ajutorul tău. Va fi aici.

Brennan: *Ce fel de spectacol? Cu toată trupa?*

Eu: *Nu, doar tu şi cu mine. Poate Warren, dacă va semna pentru noi.*

Brennan: *De ce simt că asta are legătură cu Sydney?*

Eu: *De ce simt că nu-mi pasă ce simţi tu?*

Brennan: *Mingea este în terenul ei, Ridge. Chiar ar trebui să laşi lucrurile aşa cum sunt până când este pregătită. Ştiu ce simţi pentru ea şi nu vreau să o dai în bară.*

Eu: *18 martie este abia peste trei luni. Dacă nu s-a hotărât până la această dată, atunci tot ce fac este să-i dau un mic imbold. Şi de când ai început tu să dai sfaturi despre relaţii? Cât timp a trecut de când ai fost într-una? Oh, dar stai aşa! Nu ai fost niciodată.*

Brennan: *Dacă sunt de acord cu tine, vrei să STFU?*[2] *Ce vrei să fac?*

Eu: *Doar să-ţi faci puţin timp pentru mine până atunci ca să trecem prin nişte cântece noi împreună.*

[2] SHUT THE FUCK UP – Taci naibii din gură

Brennan: *Cineva a trecut peste blocajul scriitorului?*

Eu: *Mda, ei bine, cineva mi-a spus că o inimă frântă este o bună inspirație pentru scrierea versurilor. Din păcate, avea dreptate.*

Brennan: *Pare un tip deștept.*

Închid chatul cu Brennan și îl deschid pe cel cu Warren.

Eu: *18 martie. Am nevoie de un local în oraș. Unul mic. Apoi am nevoie de tine să o duci pe Sydney acolo, în seara aceea.*

Warren: *Ar trebui să știe că organizezi asta?*

Eu: *Nu. Spune-i o minciună.*

Warren: *Nici o problemă. Sunt bun la spus minciuni.*

Îmi pun jos telefonul, îmi iau chitara și ies în balconul meu. A trecut aproape o lună de când am văzut-o ultima oară. Niciunul dintre noi nu i-a trimis vreun mesaj celuilalt. Știu că Warren păstrează contactul cu ea, dar refuză să-mi spună ceva, așa că am încetat să-l mai întreb. Deși îmi este foarte dor de ea și aș vrea s-o implor să ne lase să începem relația, știu că timpul este cel mai bun medicament în momentul acesta pentru amândoi. Ne simțeam încă prea vinovați să începem ceva prea curând în ciuda faptului că ne doream atât de mult să fim împreună. Trebuie să așteptăm să fim amândoi într-un moment bun.

În orice caz, eu simt că aproape am ajuns unde trebuia. Poate este mai uşor pentru mine ştiind cum stau lucrurile între mine şi Maggie, şi ştiind cui aparţine inima mea, dar Sydney nu are această garanţie. Dacă timpul este cel care i-o va da, atunci îi voi lăsa timpul necesar. Nu prea mult însă. 18 martie este abia peste trei luni. Sper din tot sufletul că va fi pregătită până atunci, pentru că nu sunt sigur că mă voi putea ţine departe de ea mai mult de atât.

Îmi apropii scaunul de marginea balconului, îmi încrucişez braţele peste balustradă şi mă uit la fostul ei balcon. De câte ori vin aici şi îi văd scaunul gol, totul devine şi mai greu. Se pare însă că nu pot găsi nimic în interiorul apartamentului meu care să-mi aducă aminte de ea. Nu a lăsat nimic în urmă când s-a mutat şi de fapt nu a avut nimic nici când a stat aici. Ieşind pe balconul meu am senzaţia că sunt cel mai aproape de ea, acum când suntem despărţiţi.

Mă las pe spate în scaun, iau un stilou şi încep să scriu versurile unui alt cântec, având-o pe ea în minte.

The cool air running through my hair
Nights like these, doesn't seem fair
For you and I to be so far away
The stars all shimmer like a melody
Like they're playing for you and me
But only I can hear their sounds

Îmi ridic chitara şi lucrez la primele acorduri. Vreau ca aceste cântece să o poată convinge că suntem pregătiţi să fim împreună, aşa că fiecare detaliu trebuie să fie perfect. Sunt cam nervos însă, pentru că mă bazez prea mult pe Warren să mă ajute la organizarea acestui eveniment. Sper să fie mai de încredere în situaţia asta cu Sydney decât este cu plata chiriei.

Sydney

— Nu mă duc.

— Ba da, mergi, spune Warren lovindu-mi picioarele care sunt sprijinite pe măsuța de cafea. – Îmi ies din minți de plictiseală. Bridgette lucrează tot weekendul, iar Ridge face Dumnezeu știe ce, cu Dumnezeu știe cine.

Mă uit imediat în sus spre el cu respirația tăiată.

Izbucnește în râs.

— Asta ți-a atras atenția. – Se întinde în față și mă apucă de mâini ridicându-mă de pe canapea. – Glumesc. Ridge este acasă, lucrează și se comportă ca un rahat morocănos, exact cum încerci și tu să fii. Acum du-te și fă-te frumoasă și ieși cu mine în seara asta sau mă așez pe canapea cu tine și te forțez să te uiți la filme porno.

Îmi trag mâinile dintr-ale lui și mă duc la bucătărie. Deschid un dulăpior și scot un pahar.

— Nu vreau să ies în seara asta, Warren. Am avut toată ziua cursuri și este singura mea seară liberă de la bibliotecă. Sunt sigură că vei găsi pe altcineva cu care să ieși.

Iau o cutie cu suc din frigider și-mi umplu paharul. Sprijinindu-mă de blat, beau o înghițitură din pahar și-l urmăresc pe Warren care stă îmbufnat în camera mea de zi. Este adorabil când se bosumflă, ăsta fiind și motivul pentru care-i fac viața grea.

— Ascultă-mă, Syd, spune el îndreptându-se spre bucătărie. – Apucă un scaun de la bar și îl trage afară, pe urmă se așază pe el. – Sunt pe cale să ți-o spun direct, bine?

Îmi dau ochii peste cap.

— Mă îndoiesc că te pot opri, așa că dă-i drumul.

Își pune palmele pe blatul din fața lui și se apleacă.

— Ești nașpa.

Râd.

— Asta-i tot? Ca să-mi spui asta ai vrut să fii direct cu mine?

Dă din cap.

— Ești nașpa. Și așa este și Ridge. Din seara aceea când i-am dat adresa ta, amândoi sunteți nașpa. Tot ce face este să lucreze sau să compună cântece. Nici măcar nu-mi mai face farse. De câte ori sunt aici, tu te concentrezi doar pe învățat. Nu vrei să ieși niciodată. Nu mai vrei să-mi auzi poveștile de sex.

— Corecție, îi spun întrerupându-l. Eu nu mi-am dorit niciodată să-ți aud poveștile de sex. Nu este nimic nou în asta.

— Mă rog, spune el scuturând din cap. Ideea este că voi amândoi sunteți nefericiți. Știu că ai nevoie de timp și bla, bla, bla, dar asta nu înseamnă că trebuie să renunți la distracție în timp ce-ți imaginezi cum va fi viața ta. Eu vreau să mă distrez. Nimeni nu mai vrea să se distreze cu mine și asta este numai vina ta, pentru că ești singura care poate să pună capăt nefericirii prin care treceți tu și cu Ridge. Așa că, da. Ești nașpa. Ești nașpa, ești nașpa, ești nașpa. Și dacă vrei să pui capăt și să nu mai fii atât de nașpa, atunci du-te și îmbracă-te ca să putem ieși și să nu fim nașpa împreună, pentru măcar câteva ore.

Nu știu cum să argumentez la așa ceva. Da, sunt nașpa. Sunt nașpa, sunt nașpa, sunt nașpa. Doar Warren poate s-o spună într-un mod atât de simplu și de direct, care să mai aibă și sens. Știu că am fost nefericită în ultimele câteva luni, și nu mă ajută să știu că Ridge a fost și el nefericit. Este nefericit pentru că stă pur și simplu așteptându-mă să trec

peste ceea ce mă împiedică să-l contactez. Ultimul lucru pe care mi l-a scris în scrisoarea lui a fost „*Spune doar CÂND!*".

RVoi spune CÂND, atunci când voi simţi ca sunt pregătită.

Am încercat să spun CÂND încă din momentul în care am citit scrisoarea, dar mi-e prea frică. Nu am simțit niciodată pentru ceva sau pentru cineva ce simt pentru el și gândul că relația noastră nu ar merge este suficient să mă rețină să spun acest cuvânt micuţ. Simt că din ce aşteptăm mai mult şi din ce avem nevoie de mai mult timp să ne vindecăm, cu atât avem mai multe şanse să avem acel „poate cândva" al nostru.

Aștept momentul în care să știu sigur că s-a vindecat de Maggie. Aștept momentul în care să știu sigur că este gata să se angajeze pe deplin cu mine. Aștept momentul în care să știu sigur că nu voi fi consumată de vină pentru că-mi permit să am încredere în cineva, cu toată inima mea.

Nu știu când voi ajunge la acel moment, dar mă doare să știu că inerția mea îl trage și pe Ridge înapoi.

— Acum, îmi spune Warren scoțându-mă din bucătărie. Du-te și îmbracă-te.

***

Nu pot să cred că l-am lăsat să mă atragă în asta. Îmi verific machiajul o ultimă dată și îmi iau poșeta. De cum mă vede, începe să-și scuture capul. Pufăi și-mi arunc mâinile în aer.

— Ce mai este acum? oftez eu. Nu sunt îmbrăcată corespunzător?

— Arăți grozav, dar vreau să îmbraci rochia albastră.

— Am ars rochia aia, îți amintești? îi spun.

— Pe dracu ai ars-o, spune el împingându-mă înapoi spre dormitor. – O purtai săptămâna trecută când am trecut pe aici. Du-te și puneți-o ca să putem pleca.

Mă întorc să-l înfrunt.

— Știu cât de mult îți place rochia aia și este puțin cam ciudat să o port în seara aceasta când ies cu tine, Warren.

Își îngustează ochii.

— Ascultă, Sydney. Nu intenționez să fiu nepoliticos, dar toată această deprimare din ultimele luni te-a făcut să pui câteva kilograme pe tine. Curul tău pare imens în blugii ăia. Rochia albastră poate ar putea să mai ascundă asta, așa că du-te și îmbrac-o sau aș putea să fiu prea jenat să ies cu tine.

Simt cum mă mănâncă palmele și am chef să-i mai trag una, dar știu că are doar un simț al umorului mai ciudat. Și mai știu că poate are un cu totul alt motiv pentru care vrea să îmbrac rochia albastră și încerc să nu mă iluzionez că are de a face cu Ridge, deși orice situație mă duce cumva cu gândul la Ridge. Nu e ceva nou. Warren este un tip care spune vrute și nevrute, dar eu sunt o fată așa că mă întreb dacă în remarca lui sarcastică nu se ascunde și vreun adevăr. Am înlocuit golul pe care l-a lăsat Ridge în viața mea, cu mâncarea. Mă uit în jos la stomacul meu și mi-l apăs ușor cu mâna, pe urmă mă uit la Warren.

— Ești un cretin.

— Știu, spune el dând din cap.

Surâsul inocent de pe fața lui mă face să-i iert instantaneu toată grosolănia din spatele glumii sale. Mă schimb în rochia albastră, dar o să mă răzbun pe el în seara asta. Idiotul.

***

— Wow. Asta e... diferit, spun eu uitându-mă în jurul meu.

Nu seamănă deloc cu cluburile unde îi place lui Warren să meargă de obicei. Ăsta este mult mai mic, fără măcar o pistă de dans. De-a lungul unui perete este o scenă goală, dar în seara asta nu pare să cânte nimeni. Se aude muzica din jukebox şi câteva persoane sunt răspândite prin local în jurul meselor, vorbind în linişte între ei. Warren alege o masă în mijlocul sălii.

— Eşti un zgârcit, îi spun. Nici măcar nu m-ai hrănit.

Izbucneşte în râs.

— Îţi cumpăr un burger în drum spre casă.

Warren îşi scoate telefonul şi începe să scrie un mesaj cuiva, aşa că eu privesc în jurul meu. Este destul de cochet. Este de asemenea destul de ciudat că Warren m-a adus aici. Dar nu cred să aibă vreo intenţie rea pentru că nici măcar nu-mi acordă atenţie. Toată atenţia lui este concentrată pe telefon şi se tot uită înspre uşă. Nu înţeleg de ce a vrut să iasă în seara asta, şi mai ales nu înţeleg de ce a ales această masă.

— De fapt tu eşti cel care este naşpa, îi spun. Încetează să mă mai ignori.

Îmi răspunde fără ca măcar să-şi ridice ochii spre mine.

— Tu nu vorbeai, aşa că practic nu te ignor.

Acum m-a făcut curioasă. Nu se comportă normal în felul în care este distras.

— Ce se întâmplă cu tine, Warren?

De îndată ce îi pun întrebarea, ridică ochii din telefonul lui şi zâmbeşte cuiva peste umărul meu, pe urmă se ridică în picioare.

— Ai întârziat, spune cuiva în spatele meu.

Mă întorc şi o văd pe Bridgette venind spre noi.

— Du-te naibii, Warren, îi spune ea cu un zâmbet mic.

El o cuprinde în braţe şi se sărută pentru câteva secunde jenante. Mă întind şi-l bat peste braţ când am certitudinea că niciunul dintre ei nu mai respiră. Se îndepărtează de Bridgette, îi face cu ochiul şi îi oferă scaunul lui.

— Trebuie să merg până la baie, îi spune el lui Bridgette. – Arată cu degetul înspre mine. – Să nu pleci nicăieri.

O spune ca pe un ordin şi mă irită şi mai mult pentru că este chiar obraznic în seara asta. Mă întorc spre Bridgette când se aşază la masă.

— Warren spune că lucrezi tot weekendul, îi spun.

Ridică din umeri.

— Mda, ei bine, cred că ţi-a spus asta din cauza schemei elaborate pe care a pus-o la cale pentru seara asta. M-a făcut să vin ca să nu poţi pleca când vei afla despre ea. Oh, şi eu n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic despre asta, aşa că atunci când se întoarce, fă pe proasta.

Ritmul inimii mele se accelerează.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

Îşi scutură capul şi ridică o mână să cheme un chelner.

— Aş fi vrut eu să glumesc. A trebuit să-mi mut schimburile să pot veni aici, şi acum trebuie să fac tură dublă mâine.

Îmi iau capul între mâini, regretând că l-am lăsat pe Warren să mă bage în chestia asta. Exact în clipa în care mă întind spre poşeta mea să plec, el iese pe scena goală.

— Ah, Doamne, mormăi eu. Ce naiba face?

Simt un nod în stomac. Nu am nicio idee despre ce a pus la cale, dar orice ar fi, nu poate fi de bine.

Bate în microfon încă o dată, pe urmă găseşte masa noastră în mulţime.

— Vreau să-ţi cer scuze, Syd, pentru că mă simt de-a dreptul prost că te-am minţit. Nu ai luat în greutate şi curul tău arată minunat în blugii ăia, dar chiar trebuia să îmbraci

rochia asta în seara aceasta. De asemenea, nu eşti nici naşpa. Şi cu asta te-am minţit.

Câteva persoane din mulţime râd, dar eu doar gem şi-mi ascund faţa între mâini, trăgând cu ochiul printre degete la el, pe scenă.

— În regulă, ce ziceţi să terminăm odată cu asta şi să mergem mai departe? Am pregătit câteva cântece noi pentru voi în seara aceasta. Din nefericire, nu a putut veni toată trupa aici, pentru că – se uită la stânga lui în spatele scenei, pe urmă în dreapta – ei bine, nu cred că ar fi încăput toţi. Aşa că vreau să vă prezint o mică parte a trupei Sounds of Cedar.

Inima mea cade pe podea. Mulţimea începe să aplaude şi eu închid ochii.

Te rog, fă să fie Ridge.

Te rog, nu lăsa să fie Ridge.

Iisuse, când o să dispară această confuzie?

Aud agitaţie pe scenă şi sunt prea speriată să-mi deschid ochii. Vreau atât de mult să-l văd stând acolo pe scenă, încât mă doare.

— Hei, Syd, spune Warren în microfon. – Inspir lent ca să-mi calmez respiraţia, pe urmă deschid ochii şi îl privesc cu ezitare. – Îţi aminteşti când ţi-am spus cu câteva luni în urmă că uneori trebuie să ai zile foarte proaste pentru a le putea aprecia pe cele bune? – Cred că dau din cap. Nu-mi mai simt corpul. – Ei bine, asta este una dintre zilele bune. Este una dintre zilele foarte bune. – Îşi ridică mâna şi arată spre masa noastră. – Să-i dea cineva fetei ăsteia un shot cu ceva care s-o ajute să slăbească.

Mută microfonul pe scaunul de lângă el şi ochii mei rămân lipiţi de scaunul gol. Cineva a pus un shot în faţa mea pe masă, iar eu îl iau şi-l dau peste cap în aceeaşi secundă. Arunc paharul gol pe masă şi privesc exact la timp să-l văd

păşind pe scenă. Brennan este primul şi Ridge vine chiar în spatele lui, ţinând o chitară.

Ah, Dumnezeule! Arată incredibil. Este prima oară când îl văd pe o scenă. Mi-am dorit să-l văd cântând din primul moment când i-am auzit chitara de la mine din balcon şi uite-mă acum, pe cale să-mi văd fantezia devenind realitate.

Arată la fel ca şi ultima dată când l-am văzut, doar... incredibil. Cred că şi atunci arăta incredibil. Doar că nu voiam să admit asta pentru că nu mi se părea corect ştiind că nu era al meu. Acum ar trebui să mă simt bine în privinţa asta, pentru că... Doamne Sfinte! Ce frumos este. Emană atâta încredere în sine şi pot vedea exact de ce. Mâinile lui par să fi fost făcute special pentru a ţine în ele o chitară. Se mulează pe el atât de natural de parcă ar fi o extensie a lui. Nu mai există nicio umbră de vinovăţie care să-i întunece ochii cum era mereu în trecut. Zâmbeşte, încântat cumva de ceea ce va urma. Zâmbetul lui enigmatic îi luminează faţa, iar faţa lui luminează întreaga sală. Cel puţin aşa mi se pare mie. Priveşte de câteva ori peste audienţă şi se îndreaptă spre scaunul lui, dar nu pare să mă localizeze imediat.

Se aşază pe scaunul central şi Brennan se aşază în stânga lui, Warren la dreapta. Îi face un semn lui Warren, iar Warren arată spre mine. Ridge îşi plimbă privirea peste audienţă şi mă găseşte. Mâinile îmi acoperă gura şi stau cu coatele proptite de masă. Îmi zâmbeşte şi-mi face un semn din cap, iar inima mea bate nebuneşte. Nu pot să-i zâmbesc, să-i fac un semn cu mâna sau să dau din cap. Sunt prea emoţionată ca să mă mişc.

Brennan se apleacă în faţă şi vorbeşte în microfon.

— Avem câteva cântece noi.

Vocea lui este întreruptă când Ridge trage microfonul din faţa lui şi se apleacă spre el.

— Sydney, spune Ridge în microfon, câteva din aceste cântece le-am scris cu tine. Câteva dintre aceste cântece le-am scris pentru tine.

Aud o mică diferenţă în felul în care vorbeşte acum. Nu l-am auzit niciodată spunând atât de multe cuvinte odată cu voce tare. Şi pare de asemenea să pronunţe puţin mai clar decât o făcea când îmi vorbea în trecut, parcă subiectul unei fotografii este puţin mai mult focalizat. Este clar că a lucrat la asta şi ştiind că a continuat să vorbească cu voce tare îmi aduce lacrimi în ochi înainte măcar să fi ascultat un cântec.

— Dacă încă nu eşti gata să spui cuvântul, este în ordine, spune el. Voi aştepta cât timp ai nevoie s-o fac. Sper să nu te deranjeze întreruperea din seara asta.

Împinge deoparte microfonul, pe urmă se uită în jos la chitara lui. Brennan se apleacă spre microfon şi se uită la mine.

— Nu poate să audă ce-ţi spun acum, aşa că profit de ocazie să-ţi spun că Ridge este un mare mincinos. Nu mai vrea să aştepte. Vrea să spui cuvântul mai mult decât vrea să respire aerul. Aşa că te rog pe tot ce este mai sfânt, spune cuvântul în seara asta.

Râd în timp ce-mi şterg o lacrimă.

Ridge cântă acordurile de început la „Trouble” şi în sfârşit realizez de ce m-a pus Warren să îmbrac rochia asta. Brennan se apleacă şi începe să cânte, iar eu rămân complet nemişcată când Warren gesticulează fiecare cuvânt al cântecului în timp ce Ridge îşi păstrează atenţia concentrată pe degetele sale care ciupesc corzile chitarei. Sunt fascinată privindu-i pe cei trei împreună, văzând frumuseţea pe care o creează pornind de la câteva cuvinte şi o chitară.

Ridge

Când se termină cântecul, mă uit la ea. Plânge, dar toate acele lacrimi sunt însoţite de un zâmbet şi asta este exact ce am sperat să văd când mi-am ridicat ochii de pe chitara mea. Să o văd pentru prima dată de când am sărutat-o de la revedere, are un efect mult mai mare asupra mea decât am crezut că va avea. Încerc din răsputeri să-mi amintesc ce am venit să fac aici, dar tot ce vreau să fac este să arunc chitara, să fug la ea şi să o sărut nebuneşte.

În schimb, îmi ţin ochii aţintiţi asupra ei în timp ce cânt alt cântec pe care m-a ajutat să-l scriu. Încep să cânt acordurile de început de la „Maybe Someday". Ea zâmbeşte îşi apasă o mână pe piept urmărindu-mă cum cânt.

Sunt astfel de momente când de fapt sunt recunoscător că nu pot să aud. Nefiind distras de nimic altceva, îmi permit să mă concentrez doar asupra ei. Simt muzica cum îmi vibrează în piept şi îi urmăresc buzele care cântă versurile cântecului până la ultimul rând.

Plănuisem să mai cânt câteva cântece pe care le-am scris împreună, dar văzând-o, m-am răzgândit. Vreau să ajungem la cântecele noi pe care le-am scris pentru ea, pentru că trebuie neapărat să-i văd reacţia la ele. Încep unul dintre cântece ştiind că Warren şi Brennan nu vor avea nicio problemă să mă urmeze. Ochii ei strălucesc când realizează că este o melodie pe care nu a mai ascultat-o niciodată şi se apleacă în faţă pe scaun concentrându-se intens pe noi trei.

Sydney

Sunt doar douăzeci și șase de litere în alfabetul limbii engleze. Ai putea să crezi că nu sunt atât de multe lucruri pe care ai putea să le faci cu douăzeci și șase de litere. Sunt atât de multe moduri în care aceste litere te pot face să simți atunci când le amesteci și le pui laolaltă să formeze cuvinte.

În orice caz, există posibilități infinite în care aceste litere pot face să se simtă o persoană, și acest cântec este dovada vie. Nu voi înțelege niciodată cum pot câteva cuvinte simple puse împreună să schimbe o persoană, dar acest cântec, aceste cuvinte, mă schimbă complet. Simt cum *„poate cândva”* tocmai devine *„chiar acum”*.

HOLD ON TO YOU

The cool air running through my hair
Nights like these, doesn’t seem fair
For you and I to be so far away

The stars all shimmer like a melody
Like they’re playing for you and me
But only I can hear their sound

Maybe if I ask them they will play for you
I try wishing on one, maybe I’ll try two
It doesn’t look like there’s much for me to do

I want to hold on to you
Just like these memories I can’t undo
I want to hold on to you
Without you here that’s kind of hard to do
I want to hold
I want to hold on to you

The front seat's empty, and I know
When it's just me I seem to go
To places I never wanted to

I need you here to be a light
Star in the sky brighten up my night
Sometimes I need the dark to see

So come on, come on, turn it on for me
Just a little light, and I'll be able to see
Promise like a comet you won't fly by me

I want to hold on to you
Just like these memories I can't undo
I want to hold on to you

Without you here that's kind of hard to do
I want to hold
I want to hold on to you

Ridge

Termin de cântat melodia și nu îmi acord timp să o privesc înainte de a începe alt cântec. Mi-e teamă că dacă mă uit la ea, voi pierde și puțina voință care mă ține încă pe această scenă. Aș vrea atât de mult să merg la ea, dar știu cât de important este ca ea să audă următorul cântec. Și de asemenea, nu vreau să fiu eu cel care face alegerea finală.

Dacă este pregătită să fie cu mine, știe ce anume vreau de la ea. Dacă nu este pregătită, o să-i respect decizia.

Oricum, dacă până la sfârșitul acestui cântec nu este gata să înceapă viața pe care știu că o putem avea împreună, nu știu dacă va mai fi vreodată gata.

Îmi țin ochii fixați pe degetele mele în timp ce ciupesc corzile chitarei. Mă uit la Brennan care stă aplecat deasupra microfonului și începe să cânte, pe urmă la Warren care spune prin semne cuvintele cântecului.

Scanez încet mulțimea și o găsesc din nou.

Ochii noștri se întâlnesc și ne privim fix.

Nu-mi întorc privirea.

Sydney

— Wow, șoptește Bridgette.

Ochii ei nu se pot desprinde de scenă, exact ca și ai mei. Exact ca oricare altă pereche de ochi din încăperea asta. Cei trei fac o echipă dată naibii, dar sunt teribil de emoționată știind că aceste cuvinte îi aparțin lui Ridge și că el le-a scris special pentru mine. Nu mi-am putut desprinde privirea de la el. Abia dacă m-am mișcat pe durata întregului cântec. Abia dacă am respirat.

LET IT BEGIN
Time went fast
Time went fast till it was gone
You think it's right
You think it's right until it's wrong

Even after all this time
I still want you
Even after all my mind
Put me through

So won't you
Won't you let it begin
So won't you
Won't you let it begin

You hold it out
You hold your heart out in your hand
I snatch it up
I snatch it up fast as I can

Even after all this time
I still want you
Even after all my mind
Put me through

I stand here at your door
Until you come and let me in
I want to be your end
But you gotta let it begin

So won't you
Won't you let it begin
So won't you
Won't you just say when

Ridge

Privirile noastre nu s-au separat nici o clipă una de cealaltă. Pe durata cântecului, atenţia ei s-a concentrat doar pe mine, iar a mea, doar pe ea. Când se termină cântecul, nu mă pot mişca. Aştept ca mintea şi viaţa ei să-i prindă din urmă inima, şi sper ca asta să se întâmple curând. În seara asta. Chiar în clipa asta.

Îşi şterge lacrimile din ochi, pe urmă îşi ridică mâinile. Ridică indexul mâinii stângi, aduce indexul mâinii drepte aproape şi desenează un cerc şi pe urmă uneşte vârfurile celor două degete.

Nu mă pot mişca.

A vorbit prin limbajul semnelor.

Tocmai a spus „CÂND”.

Nu m-aş fi aşteptat niciodată s-o văd vorbind prin semne. Este ceva ce nu i-aş fi cerut niciodată să facă. Faptul că în tot acest timp cât am fost separaţi a învăţat cum să comunice cu mine, este cel mai uimitor lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine.

Scutur din cap, incapabil să asimilez ideea că această fată a consimţit să fie a mea şi este atât de perfectă, şi de frumoasă, şi de bună, şi la naiba! Cât de mult o iubesc!

Ea îmi zâmbeşte, dar eu sunt încă blocat sub efectul şocului.

Izbucneşte în râs când îmi vede reacţia şi-mi spune iarăşi prin semne, de mai multe ori: *Când, când, când.*

Brennan mă împinge în umăr şi mă uit la el, iar el râde.

— *Du-te*, îmi gesticulează dând din cap în direcţia lui Sydney. – *Du-te după fata ta.*

Îmi arunc imediat chitara pe jos şi cobor în fugă de pe scenă. Ea se ridică de la masă de îndată ce mă vede că-mi croiesc drum spre ea. Este doar la câţiva paşi distanţă, dar

nu pot să ajung la ea destul de repede. Observ rochia cu care este îmbrăcată şi-mi fac o notă mentală să nu uit să-i mulţumesc lui Warren mai târziu. Am sentimentul că are legătură cu asta.

Când în sfârşit ajung la ea, mă uit în ochii ei plini de lacrimi. Îmi zâmbeşte privind în sus la mine, şi pentru prima dată din clipa în care am cunoscut-o, ne uităm unul la altul fără urmă de vinovăţie, îngrijorare, regret sau ruşine.

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu, iar eu o trag spre mine şi îmi îngrop faţa în părul ei. Îi ţin capul strâns la pieptul meu şi îmi închid ochii. Ne îmbrăţişăm unul pe celălalt de parcă ne-ar fi frică să ne dăm drumul.

O simt cum plânge, aşa că pun puţină distanţă între noi ca s-o pot privi în ochi. Îşi ridică privirea, iar eu nu am văzut vreodată lacrimi care să arate mai frumos.

— Ai vorbit prin semne, îi spun cu voce tare.

— Tu vorbeşti. Şi încă mult, zâmbeşte ea.

— Nu sunt prea bun la asta, admit eu.

Ştiu că se înţelege greu ce spun, şi încă mă simt ciudat când vorbesc, dar îmi place să-i văd ochii când îmi aude vocea. Mă face să-mi doresc să articulez toate cuvintele posibile, chiar aici şi acum.

— Nici eu nu sunt prea bună la vorbit prin semne, spune ea.

Se trage înapoi şi îşi ridică mâinile ca să-mi gesticuleze:

„Warren m-a ajutat. Ştiu doar vreo 200 de cuvinte, dar învăţ în continuare."

Au trecut câteva luni de când am văzut-o ultima oară, şi chiar dacă am tot încercat să cred că ea încă voia să fie cu mine, am avut dubii. Începusem să pun la îndoială decizia noastră de a aştepta înainte de a începe relaţia. Dar la ce nu m-am aşteptat niciodată a fost ca ea să-şi petreacă aceste

luni învăţând cum să comunice cu mine într-un fel în care proprii mei părinţi nu şi-au dat osteneala s-o facă.

— Simt că sunt total îndrăgostit de tine, îi spun. – Mă uit la Bridgette care stă aşezată la masă. – Ai văzut asta, Bridgette? Ai văzut cum tocmai m-am îndrăgostit de ea?

Bridgette îşi dă ochii peste cap şi o simt pe Sydney cum râde. Mă uit din nou la ea.

— Aşa am făcut. Cam acum vreo douăzeci de secunde. M-am îndrăgostit total de tine.

Ea zâmbeşte şi-şi mişcă încet gura, pronunţând cuvintele ca să le pot înţelege.

— Eu m-am îndrăgostit prima.

Când ultimul cuvânt i-a ieşit din gură, îl capturez cu gura mea. Din secunda în care m-am dezlipit de aceste buze, nu am făcut altceva decât să mă gândesc la momentul când le voi gusta din nou.

Mă trage cu forţă spre ea, iar eu o sărut întâi brutal, pe urmă delicat, pe urmă repede şi încet, şi în toate modurile posibile. O sărut în toate felurile în care poate fi sărutată, pentru că am de gând să o iubesc în toate modurile în care este posibil să o iubesc. Acest sărut face să merite toate sacrificiile din trecut când, de fiecare dată, am refuzat să cedăm sentimentelor noastre. Acest sărut face să merite toate lacrimile, toată suferinţa, toate regretele, toate luptele şi toată aşteptarea.

Ea merită toate astea.

Ea merită mai mult.

Sydney

Ajungem cumva la apartamentul meu printre toate sărutările. Mă lasă doar până reușesc să deschid ușa, dar imediat ce am făcut-o își pierde răbdarea. Izbucnesc în râs când împinge ușa și mă trage înăuntru. Închide ușa, o încuie și se întoarce să mă privească din nou în față. Stăm așa câteva secunde să ne privim unul pe celălalt.

— Bună, spune el simplu.

— Bună, îi răspund râzând.

Privește cu nervozitate în jurul camerei după care se uită la mine.

— Este suficient? întreabă el.

Îmi las capul într-o parte, pentru că zău nu-i înțeleg întrebarea.

— Ce să fie suficient?

Rânjește.

— Am sperat că am vorbit suficient în seara asta.

Ah.

Acum îi înțeleg întrebarea.

Dau din cap încet, iar el zâmbește, pe urmă face un pas înspre mine și mă sărută. Se apleacă ușor și mă ridică de talie, înfășurându-mi picioarele în jurul lui. Își fixează brațele în jurul spatelui meu să mă țină strâns și merge cu mine spre dormitor.

Chiar dacă am văzut scena asta de multe ori în filme sau am citit despre ea în cărți, nu am mai fost niciodată ridicată și purtată în brațe de un bărbat. Cred că m-am îndrăgostit de asta. Să fiu purtată în brațe de Ridge până în dormitor s-ar putea să fie noul meu lucru preferat dintre toate lucrurile din lume.

Acesta este preferatul meu, până ce Ridge trântește ușa dormitorului în spatele lui. Poate că acum, noul meu lucru preferat a devenit Ridge trântind ușa dormitorului.

Mă lasă jos pe pat cu grijă, și chiar dacă sunt tristă că nu mă mai ține în brațe, sunt puțintel fericită să fiu sub el. Fiecare mișcare pe care o face este mai plăcută și mai sexy decât ultima pe care a făcut-o. Înainte de a mă acoperi cu trupul său, planează deasupra mea, iar ochii îi hoinăresc senzual peste întregul meu corp, până când se opresc la tivul rochiei mele. Se apleacă și trage de ea, iar eu mă ridic de pe pat doar atât cât să mi-o poată scoate peste cap.

Trage aer în piept când se uită în jos la mine și vede că singurul lucru care mai este între el și persoana mea complet dezbrăcată, este un chilot foarte subțire. Vrea să coboare de pe mine, dar îl împing în piept scuturând din cap și trăgând de tricoul lui să-i dau de înțeles că e rândul lui. Zâmbește și-și scoate rapid tricoul peste cap, pe urmă privește din nou spre mine. Îl mai împing o dată și se ridică fără tragere de inimă, aruncându-mi o privire de iritare amuzată. Arăt spre blugii lui, iar el se îndepărtează de pat și în doi timpi și trei mișcări, tot restul hainelor lui sunt împrăștiate pe podeaua dormitorului meu. N-am prea văzut pe unde le-a aruncat, pentru că ochii mei sunt oarecum ocupați cu altceva.

Se urcă din nou pe mine și de data aceasta nu-l mai opresc. Îl întâmpin înfășurându-mi picioarele în jurul taliei sale și brațele în jurul spatelui său, ghidându-i gura spre a mea.

Corpurile noastre se potrivesc atât de bine de parcă au fost făcute în scopul acesta. Mâna lui stângă se potrivește perfect cu a mea, când îmi aduce brațul deasupra capului și îl apasă de saltea. Limba lui se îmbină perfect cu a mea în timp ce-mi tachinează gura de parcă ar fi fost făcută exact pentru asta. Mâna dreaptă i se mulează perfect pe partea exterioară a coapsei mele când își înfige degetele în carne și își mișcă greutatea perfectă deasupra mea.

Gura lui o părăseşte pe a mea suficient timp cât să-mi poată gusta bărbia... gâtul... umărul.

Nu ştiu de când scopul meu în viaţă a devenit să fiu devorată de el, dar aşa pare să fie. Mă face să mă simt mai frumoasă. Mai importantă. Mai iubită. Mai dorită. Mă simt mai mult... *orice*, şi cu fiecare clipă care trece devin din ce în ce mai lacomă dorind fiecare părticică din el.

Îl împing în piept dorind să pun puţin spaţiu între noi ca să-i pot gesticula ceva. Se uită în jos la mâinile mele când vede ce fac. Sper că o fac corect pentru că am repetat semnele pentru propoziţia aceasta de mai bine de o sută de ori de ultima dată când l-am văzut.

— Trebuie să-ţi spun ceva înainte să facem asta.

Se dă în spate câţiva centimetri urmărindu-mi mâinile, aşteptând.

Îi spun prin semne cuvintele:

— Te iubesc.

Ridică sprâncenele şi ochii i se luminează de uşurare. Îşi coboară mâna spre mâinile mele şi mi le sărută iarăşi şi iarăşi, pe urmă se îndepărtează repede şi îmi desprinde picioarele din jurul taliei sale.

Exact când încep să mă tem că i-a venit cine ştie ce idee absurdă că trebuie să ne oprim, se culcă pe partea mea, dar îşi lipeşte urechea de pieptul meu.

— Vreau să simt că spui asta.

Îmi apăs buzele în părul lui, pe urmă îl strâng uşor.

— Te iubesc, Ridge, şoptesc eu.

Îşi întăreşte strânsoarea în jurul taliei mele, iar eu continui să i-o spun de câteva ori.

Îi ţin cu ambele mâini capul lipit de pieptul meu. Slăbeşte strânsoarea din jurul taliei şi îşi plimbă mâinile până la burtă, provocându-mi încleştarea muşchilor sub atingerea lui. Mâna lui continuă să mă mângâie pe burtă în cercuri

senzuale. Încetez să repet cuvintele și mă concentrez pe unde anume se plimbă mâna lui, dar el se oprește brusc.

— Nu mai simt că o spui, zice el.

— Te iubesc, repet eu repede.

Imediat ce cuvintele îmi părăsesc buzele, degetele lui încep din nou să se miște. Imediat ce tac, degetele se opresc și ele.

Nu durează prea mult până să-mi dau seama de jocul lui. Zâmbesc și o spun din nou.

— Te iubesc.

Degetele lui se strecoară sub elasticul chiloților mei și vocea mea încetează iarăși să se mai audă. Îmi este foarte greu să vorbesc când mâna lui este atât de aproape. Îmi este foarte greu să fac orice. Degetele lui se opresc chiar când ajung în chiloții mei, în clipa în care nu mă mai simte vorbind. Aș vrea ca mâna lui să se miște în continuare, așa că reușesc într-un fel să-i suflu cuvintele.

— Te iubesc.

Mâna lui alunecă mai departe și se oprește. Închid ochii și o spun din nou. Încet.

— Te... iubesc.

Ceea ce face cu mâna lui în continuare, mă determină să spun cuvintele instantaneu.

Și din nou.

Și din nou.

Și din nou.

Și din nou, și din nou, și din nou până ce chiloții mei ajung undeva pe podea, iar eu am spus cuvintele de atât de multe ori și cu atâta viteză încât acum le spun aproape țipând. Iar el continuă să-mi dovedească cu mâinile sale experte, că este foarte posibil să fie absolut cel mai bun ascultător pe care l-am întâlnit vreodată.

— Te iubesc, şoptesc eu pentru ultima dată printre respiraţii superficiale şi poticnite.

Sunt prea slabă ca să mai rostesc încă o dată cuvintele, iar mâinile îmi cad de pe capul lui şi aterizează pe saltea cu o bufnitură.

Îşi ia capul de pe pieptul meu şi îl ridică până ce faţa lui este atât de aproape de a mea că ni se ating nasurile.

— Şi eu te iubesc, spune cu un zâmbet încrezut.

Zâmbesc, dar zâmbetul mi se şterge de pe faţă când se îndepărtează de mine lăsându-mă singură în pat. Sunt prea epuizată ca să mă întind după el. Totuşi, revine la fel de repede pe cât a plecat. Deschide un prezervativ pe care şi-l pune cu ochii fixaţi pe mine, fără să-şi întoarcă o singură dată privirea.

Felul în care se uită la mine, ca şi cum sunt singurul lucru care contează în lumea lui, face ca momentul să îmi provoace un sentiment cu totul nou. Sunt consumată complet, dar nu de valuri de plăcere, ci de valuri de emoţie intensă. N-am ştiut că puteam simţi pentru cineva atât de mult. N-am ştiut că puteam dori pe cineva atât de mult. Nu aveam nici cea mai vagă idee că puteam împărtăşi cu cineva acest gen de legătură.

Ridge ridică o mână şi şterge o lacrimă de pe tâmpla mea, pe urmă îşi coboară capul şi mă sărută blând şi delicat, făcându-mă să-mi curgă şi mai multe lacrimi. Este sărutul perfect pentru momentul perfect. Ştiu că simte ceea ce simt şi eu, pentru că nu pare deloc alarmat de lacrimile mele. Ştie că nu sunt lacrimi provocate de regret sau de tristeţe. Sunt simple lacrimi. Lacrimi de emoţie într-un moment emoţionant care nu mi-am imaginat niciodată că ar putea fi atât de incredibil.

Aşteaptă cu răbdare să-i acord permisiunea, aşa că dau moale din cap şi asta este tot ce are nevoie. Îşi coboară

obrazul peste al meu și vine peste mine. Strâng puternic ochii și încerc să mă relaxez, dar tot corpul meu este foarte tensionat.

Am făcut sex doar cu un singur tip, iar el nu a însemnat pentru mine nici jumătate din ce înseamnă Ridge.

Gândul de a împărtăși această experiență cu Ridge, oricât de mult mi-o doresc, mă emoționează atât de tare încât nu-mi pot ascunde disconfortul.

Îmi percepe reținerea, așa că se oprește și se ridică puțin de pe mine. Îmi place că suntem deja pe aceeași lungime de undă. Se uită în jos spre mine, ochii lui căprui închis căutându-i pe ai mei. Îmi ia ambele mâini și mi le ridică deasupra capului, pe urmă își împletește degetele cu ale mele și le presează de saltea. Se apleacă să-mi vorbească în ureche.

— Vrei să mă opresc?

Scutur repede din cap că nu.

Râde încetișor.

— Atunci trebuie să te relaxezi, Syd.

Dau din cap mușcându-mi buza de jos, adorând faptul că tocmai mi-a spus „Syd” cu voce tare. Își plimbă nasul pe linia maxilarului meu și își apropie buzele de ale mele. Fiecare mișcare de-a lui îmi trimite valuri de căldură care curg prin mine, dar asta nu-mi reduce emoția. Momentul acesta este atât de perfect încât mi-e frică să nu fac ceva care să-l strice. Nu poate fi mai bine de atât, așa că să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul.

— Ai emoții? mă întreabă el.

Îi simt vocea cum îmi vibrează pe gură și-mi strecor limba peste buza inferioară, convinsă că-i pot gusta cuvintele dacă încerc.

Dau din cap și privirea lui devine mai blândă când îmi zâmbește.

— Și eu, îmi șoptește.

Mă strânge tare de mâini și își așază capul pe pieptul meu gol. Îi simt ritmul corpului care se înalță și coboară cu fiecare respirație tensionată. Tot corpul lui suspină, pe urmă unul câte unul, mușchii lui încep să se relaxeze. Mâinile lui se imobilizează, iar el nu-mi mai explorează corpul, nu mă mai ascultă cântând și nu mă mai face să-i spun că îl iubesc.

Stă nemișcat pentru că mă ascultă.

Ascultă bătăile inimii mele.

Capul lui se ridică de pe pieptul meu într-o singură mișcare rapidă și mă privește în ochi. Indiferent la ce se gândește, asta îl face să mă privească încântat.

— Ai dopuri pentru urechi? mă întreabă el.

Dopuri pentru urechi?

Cred că mi se citește confuzia pe față. Dau oricum din cap și arăt spre noptieră. Se întinde peste mine, deschide sertarul și scotocește prin el. Când le găsește, se lasă din nou peste mine, pe urmă mi le așază în palmă. Îmi face semn să mi le pun în urechi.

— De ce?

Zâmbește și mă sărută, pe urmă își mișcă buzele spre urechea mea.

— Vreau să mă auzi cum te iubesc.

Privesc în jos spre dopurile de urechi, pe urmă întrebător, spre el.

— Cum te pot auzi dacă port astea?

Își scutură capul, pe urmă își pune mâinile pe urechile mele.

— Nu aici, spune el. – Își mută mâna pe pieptul meu. – Vreau să mă asculți aici.

Este toată explicația de care am nevoie. Îmi pun rapid dopurile în urechi, apoi îmi aranjez capul pe pernă. Tot zgomotul din jurul meu dispare încet. Nu mi-am dat seama

de toate sunetele pe care le aveam înăuntru până când ele nu mi-au mai alergat prin cap. Nu mai aud ticăitul ceasului. Nu mai aud zgomotele obișnuite din fața geamului meu. Nu mai aud așternutul care foșnește sub noi, perna sub capul meu sau patul când el se mișcă schimbându-și poziția.

Nu aud nimic.

Îmi ia mâna și îmi deschide palma, pe urmă mi-o întoarce și mi-o așază pe inimă. Se întinde apoi și trece cu mâna peste ochii mei, închizându-mi-i. Se îndepărtează de mine până când nu mă mai atinge deloc.

Rămâne nemișcat și nu-l mai simt mișcându-se lângă mine.

E liniște.

E întuneric.

Nu aud absolut nimic. Nu știu dacă treaba asta merge în sensul în care și-a imaginat-o el.

Nu aud altceva decât o tăcere completă. Aud ceea ce aude Ridge în fiecare moment al vieții sale. Singurul lucru de care sunt conștientă sunt bătăile inimii mele și nimic altceva. Absolut nimic.

Stai așa.

Bătăile inimii mele.

Deschid ochii și mă uit la el. Stă pe pat la câțiva centimetri distanță de mine și zâmbește. Știe că am auzit-o. Zâmbește blând, apoi îmi ia mâna de pe piept și o pune pe pieptul lui. Ochii mi se umezesc de lacrimi. Nu am idee dacă-l merit măcar, dar de un lucru sunt sigură. Atât timp cât face parte din viața mea, ea nu va fi una mediocră. Viața mea alături de Ridge nu poate fi decât una remarcabilă.

Se rostogolește până ajunge deasupra mea și-și coboară obrazul peste al meu, rămânând complet nemișcat pentru câteva secunde.

Nu-i pot auzi respiraţiile, dar le simt când cad pe gâtul meu.

Nu-i pot auzi mişcările, dar îl simt când începe să facă cele mai blânde şi mai subtile mişcări deasupra mea.

Mâinile noastre sunt încă blocate între noi, aşa că mă concentrez pe ritmul inimii lui bătând sub mâna mea.

Bătaie, bătaie, pauză.

Bătaie, bătaie, pauză.

Bătaie, bătaie, pauză.

Îmi simt tot corpul relaxându-se sub el în timp ce el continuă să facă cele mai subtile mişcări deasupra mea. Îşi împinge şoldurile într-ale mele pentru două secunde, pe urmă se relaxează şi se retrage pentru o scurtă secundă înainte de a repeta mişcarea. Repetă această mişcare de câteva ori, iar dorinţa mea pentru el creşte cu fiecare mişcare ritmică pe care o face.

Cu cât dorinţa mea creşte mai mult, cu atât devin mai nerăbdătoare. Vreau să-i simt gura peste a mea. Vreau să-i simt mâinile peste tot pe mine. Vreau să simt cum se împinge înăuntrul meu făcându-mă cea care-l completează.

Cu cât mă gândesc mai mult la ceea ce vreau de la el, cu atât mai receptivă devin la mişcările lui subtile şi la greutatea lui deasupra mea. Cu cât devin mai receptivă, cu atât inimile noastre bat mai repede în palmele mâinilor noastre.

Bătaie, bătaie, pauză.

Bătaie, bătaie, pauză.

Bătaie, bătaie, pauză.

Bătaie, bătaie, pauză.

Cu cât inimile noastre bat mai repede, cu atât mai rapid devine ritmul, corelând fiecare bătaie a inimii mele, mişcare cu mişcare.

Suspin.

Se mișcă în ritmul inimii mele.

Îl cuprind cu mâna liberă pe după gât și mă concentrez pe bătăile inimii lui știind imediat că inimile noastre sunt perfect sincronizate. Îmi strâng picioarele în jurul taliei sale și mă ridic să-i vin în întâmpinare, așteptând să-mi facă inima să-mi bată și mai repede. Își alunecă buzele de-a lungul obrazului până ajunge la gura mea, dar nu mă sărută. Tăcerea din jurul meu mă face și mai conștientă de tiparul respirației lui căzând pe pielea mea. Mă concentrez pe palma mea lipită de pieptul lui și simt cum inspiră rapid, câteva secunde înainte să gust dulceața respirației lui atunci când expiră tachinându-mi gura.

Inspiră, expiră.

Inspiră, expiră.

Inspiră, expiră.

Respirațiile lui ritmice devin mai rapide când limba lui se strecoară în gura mea, mângâind delicat vârful limbii mele.

Dacă aș putea auzi sunt sigură că m-aș auzi pe mine gemând. A devenit un obicei de fiecare dată când este el prin preajmă.

Îmi mut mâna pe ceafa lui dorind să gust mai mult din el. Îl trag spre mine cu o urgență atât de bruscă, încât el geme în gura mea. Să-i simt geamătul fără să-l aud este cred, cel mai senzual lucru pe care l-am experimentat vreodată. Vocea lui care trece prin mine face mai mult decât ar putea vreodată să facă auzul.

Ridge își alunecă mâna de pe inima mea și își presează antebrațele pe saltea de ambele părți ale capului meu. Mă închide între brațele sale și eu îmi iau mâna de pe pieptul lui având nevoie să mă prind de el cu toată puterea mea. Cu puțina care mi-a mai rămas, oricum.

Îl simt cum se trage înapoi, pe urmă fără nicio ezitare se împinge înăuntrul meu umplându-mă.

Eu...

Nu pot...

Inima mea...

Cristoase. Mi-a redus inima la tăcere pentru că nu o mai simt deloc. Singurul lucru pe care-l simt este el mișcându-se contra mea... departe de mine... înăuntrul meu... în mine. Mă simt complet consumată de el.

Țin ochii închiși și îl ascult fără să aud ceva, gustând tăcerea lui, în același fel în care mă gustă și el pe mine.

Mă las absorbită de fiecare lucru minunat, de finețea pielii sale, de senzația respirației și de gustul gemetelor lui, până când devine imposibil să ne deosebești.

Continuăm să ne explorăm unul pe celălalt în tăcere, descoperind toate părțile din ființele noastre pe care până acum doar ni le-am imaginat.

Când corpul meu începe din nou să se tensioneze, de data asta nu este deloc din cauza emoțiilor. Simt cum i se încordează mușchii sub mâinile mele și mă prind de umerii lui, gata să cad împreună cu el. Își apasă ferm obrazul de al meu și îl simt cum geme pe gâtul meu făcând două mișcări lungi, finale, în aceeași secundă în care-mi scapă și mie un geamăt.

Începe să tremure odată cu eliberarea lui, dar reușește cumva să-și strecoare mâna din nou între noi și să mi-o apese pe inimă. Tremură deasupra mea, iar eu fac tot ce pot să-mi recâștig controlul asupra propriilor mele frisoane în timp ce el începe să încetinească, încă o dată în același ritm cu al inimii mele.

Mișcările lui devin atât de tandre și subtile încât abia le simt printre toate lacrimile care-mi curg. Nici măcar nu știu de ce plâng, pentru că acesta este de departe sentimentul cel mai imposibil de descris pe care l-am simțit vreodată.

Poate de asta plâng.

Ridge se relaxează deasupra mea și-și pune din nou gura peste a mea. Mă sărută așa de încet și pentru atât de mult timp, încât lacrimile mele în cele din urmă se domolesc și sunt înlocuite de tăcerea totală, acompaniată doar de ritmul inimilor noastre.

Ridge

Închid ușa băii și mă întorc în pat. Fața ei este luminată de luna care strălucește prin ferestre. Gura ei se curbează într-un zâmbet mic când mă întind lângă ea. Îmi alunec brațul după umerii ei, apoi îmi las capul pe pieptul ei și închid ochii.

Iubesc sunetul ei.

O iubesc pe ea. Totul la ea. Iubesc faptul că nu mă judecă niciodată. Iubesc că mă înțelege. Iubesc că în ciuda faptului că am făcut-o să treacă prin multe, ea nu a făcut decât să-mi susțină deciziile, fără să conteze cât de mult rău i-au făcut la acea vreme. Îi iubesc sinceritatea. Îi iubesc altruismul. Mai mult decât orice, iubesc faptul că eu sunt singurul care iubește toate aceste lucruri la ea.

— Te iubesc, o simt că-mi spune.

Închid ochii și ascult cum ea continuă să repete cuvintele iarăși și iarăși. Îmi potrivesc urechea să fie exact deasupra inimii ei, savurând fiecare lucru despre ea. Mirosul ei, atingerea ei, vocea ei, iubirea ei.

Nu am simțit niciodată atât de multe lucruri deodată.

Nu mi-am dorit niciodată să simt mai mult.

Îmi ridic capul și privesc în jos în ochii ei.

Acum este parte din mine.

Eu sunt parte din ea.

O sărut ușor pe nas, pe gură și pe obraz, pe urmă îmi lipesc din nou urechea de pieptul ei. Pentru prima oară în viața mea, aud absolut totul.